

Giới thiệu Khiêu Vũ Cùng Anh Nhé, Lolita

Truyện Khiêu Vũ Cùng Anh Nhé, Lolita, tình yêu tay ba lúc nào cũng mang lại đau khổ cho người bị ép phải lựa chọn một trong người, vì khi chọn được rồi thì người còn lại sẽ phải đau khổ mà chính mình là người gây ra đau thương cho người đó, rất khó khăn khi phải lựa chọn có thể sẽ là tội nhân thiên cổ.

Cô mới vừa chuyển tới trường thì bắt gặp ngay ngày đầu tiên cảnh một trai một gái đang hôn nhau lén lút. Cô tới hỏi đường và người đó đồng ý chỉ cho cô nhưng với điều kiện là phải giữ bí mật chuyện này. Và ngay lúc đó dường như cô đã rung động trước anh nên khi nghe anh nói điều gì cô đều làm tất cả cho anh. Và sau cô cũng có một người đang thầm yêu mình, cô biết mình chỉ là người đơn phương thích anh nên đành chấp nhận yêu người thích mình.

Khi cô lấy hết can đảm để chấp nhận yêu người khác thì anh lại ới là mình thích cô muốn được quan tâm chăm sóc cho cô. Cô phải làm sao khi mình đang đi vào ngõ cụt đứng giữa hai người đàn ông, phải lựa chọn một trong hai người.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Vũ Cùng Anh Nhé, Lolita* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bí mật của cậu bạn trầm tư

Nhìn thấy cảnh này, Kha Mộng Kì không còn tin vào mắt mình nữa. Trường này cũng “thoáng” quá đi thôi. Dám hôn nhau ngay trong trường, sao có thể thế được?

1

Tháng chín.

Màn sương sớm bao phủ khắp vườn cây trong trường, mùi hương thoang thoang của cỏ cây hoa lá phảng phất đâu đây.

Mộng Kì kéo đồng hành lý nặng nề, miệng lầm bầm nói: “Trường này đẹp thì đẹp thật đấy, nhưng mà sao rộng quá vậy? Một chết đi được!”. Trên trán cô đã đầm đìa mồ hôi, bước đi cũng ngày càng chậm chạp, cô nghi ngờ không biết có phải đã bị lạc đường rồi không!

“Kiệt, em đã chia tay với Húc rồi”.

“Em làm tốt lắm!”.

“Anh phải khen thưởng em thế nào đi chứ?”.

“Ừ...”. Chàng trai chỉ ậm ừ một lúc rồi cúi thấp đầu hôn cô gái.

Mặt trời đỏ rực đã nhô lên, xóa tan làn sương mong manh của buổi sớm, ánh nắng chiếu rọi vào hai người bọn họ.

Nhìn thấy cảnh này, Kha Mộng Kì không còn tin vào mắt mình nữa. Trường này cũng “thoáng” quá đi thôi. Dám hôn nhau ngay trong trường, sao có thể thế được? Nói thì nói vậy nhưng Mộng Kì vẫn đứng nguyên tại chỗ, đến thờ cũng không dám thờ, sợ làm ảnh hưởng đến hai người kia.

Qua màn sương như ẩn như hiện, Kha Mộng Kì mở to mắt, chăm chú nhìn cảnh tượng người thực việc thực hiếm gặp này.

Chàng trai dáng cao lớn, hai mắt nhắm hờ, đôi lông mi dài, nhìn nghiêng cũng thấy cậu ta rất tuấn tú, giống như bước ra từ trong truyện tranh.

Cô gái có mái tóc xoắn dài, dáng người mảnh mai, vòng hai tay qua cổ chàng trai. Mặt của cô gái bị chàng trai che mắt nên không nhìn rõ.

Hai người đứng đó hôn nhau không biết đã bao lâu, cuối cùng chàng trai mới bỏ cô gái ra, “Em đi trước đi, anh còn có việc phải làm”.

Cô gái dường như không muốn đi, “Lần sau không biết bao giờ chúng ta mới gặp mặt nhau đây”.

“Anh sẽ gọi điện thoại cho em”.

“Anh nhất định phải nhớ em đấy nhé”. Cô gái nở nụ cười tươi tắn với chàng trai và đặt một nụ hôn lên má cậu, sau đó quay người vẫy vẫy tay về phía chàng trai, đi về hướng khác của con đường. Bóng cô gái dần biến mất trong làn sương sớm mịt mù.

Kha Mộng Kì định quay người bỏ chạy nhưng không kịp, cậu bạn kia đã đi về phía cô.

Làm thế nào đây? Bộ não của cô nhanh chóng vận động, nghĩ xem nên phải ứng phó với cậu ta thế nào. Chắc là sẽ phải làm như không thấy gì vậy! Cô nhắm mắt lại, đứng yên tại chỗ. Nhưng đây rõ ràng là không khéo mà xưng.

“Xem đủ chưa hả?”. Một giọng nói lạnh lùng nhưng nghe rất lọt tai.

“Tôi không nhìn thấy gì cả”. Kha Mộng Kì nhìn cậu con trai đang tiến lại gần bằng ánh mắt vô tội.

Những sợi tóc nhỏ, ngắn của cậu ta đâm sưng, sâu thẳm trong đôi mắt đen lộ rõ vẻ u buồn.

“Tốt nhất là như vậy”. Giọng nói của cậu hết sức lạnh lùng. Nói xong, cậu quay người đi luôn.

“Này, đợi một chút!”. Kha Mộng Kì chạy lên phía trước, những bánh xe của chiếc va ly lăn nặng nề trên đường, phát ra tiếng lạch cạch.

“Còn việc gì nữa vậy?”. Cậu ta dừng bước, tỏ vẻ bức mình.

“Cho mình hỏi khu ký túc Phương Uyên ở đâu vậy? Hình như mình bị lạc đường mất rồi”.

Cậu ta hơi nhíu mày. “Muốn tôi chỉ đường thì cậu phải hứa sẽ giữ bí mật ngày hôm nay, không được nói cho bất kì ai biết”.

Bí mật? Bí mật nào vậy? Kha Mộng Kì không hiểu gì “Mình không hiểu ý cậu là gì...”.

“Tóm lại, cậu phải quên hết tất cả những gì cậu vừa nhìn thấy, nghe thấy, điều này sẽ tốt cho cậu hơn”. Cậu ta vừa nói vừa giật lấy tay cầm va ly từ tay Mộng Kì.

Lẽ nào cậu ta đưa mình đến tận ký túc xá? Còn kéo hành lý giúp mình nữa? Mộng Kì cảm thấy bất ngờ, nhìn cậu ta. Cậu ấy là người đầu tiên trong ngôi trường này giúp đỡ mình!

“Mình là Kha Mộng Kì, là sinh viên mới vào trường năm nay. Hôm nay mình đến trường Khải Thịnh báo danh. Quả thật Khải Thịnh đẹp như trong truyền thuyết vậy, mình rất vui được đến học tại ngôi trường này, cũng rất vui khi được làm quen với cậu. Cậu tên là gì vậy?”. Kha Mộng Kì đi sau cậu ta, chủ động giới thiệu bản thân.

“Cậu không tự nhận thấy mình là người rất lém lẹm sao?”. Vẫn là giọng nói lạnh lùng ấy.

“Ờ”. Kha Mộng Kì không nói thêm gì nữa.

“Đến rồi đây”. Cậu ta đẩy va ly về phía Kha Mộng Kì.

“Trình Vũ Kiệt”.

“Trình Vũ Kiệt! Trình Vũ Kiệt kia!”.

“Trình Vũ Kiệt! Mình yêu bạn!”.

Đột nhiên cả khu ký túc Phương Uyên xôn xao, bên tất cả khung cửa sổ của tất cả khu ký túc là gương mặt của các bạn nữ. Họ điên cuồng gọi một cái tên “Trình Vũ Kiệt”.

Kha Mộng Kì ngẩng đầu nhìn lên, hành động điên cuồng của các nữ sinh kia làm cô trấn tĩnh trở lại, cô nghĩ thầm trong đầu: “Cậu ta nhìn cũng đẹp trai nhưng không ngờ lại được hâm mộ đến vậy”. Đến khi cô định nói một câu cảm ơn thì mới phát hiện cậu ta đã đi từ bao giờ.

Kha Mộng Kì hơi thất vọng, cô đi về phòng 508. Trong phòng còn có ba thành viên khác: Một bạn nhìn rất cá tính với mái tóc ngắn, một bạn hơi mập, một bạn xinh xắn với đôi mắt to và mái tóc dài.

Kha Mộng Kì nở nụ cười tươi: “Hi, chào tất cả mọi người, mình tên là Kha Mộng Kì”. Nhưng có một điều làm cô ngạc nhiên, đó là không ai tỏ vẻ chào đón thành viên mới đến, mà nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt khó chịu, cảm giác như cô là quái vật từ hành tinh khác đến vậy.

“Mình là Kha Mộng Kì, do mẹ mình bị bệnh, mình phải ở nhà chăm sóc mẹ, nên đến muộn hai ngày, rất vui khi được làm quen với các bạn”. Mộng Kì lại giới thiệu lại bản thân một lần nữa.

Cuối cùng, cô bạn xinh xắn có đôi mắt to cũng đi về phía cô “Mình là trưởng phòng 508, Trương Mạc, chào mừng bạn đến với phòng của chúng tớ. Đây là Dương Tiểu Vân”. Vừa nói, Trương Mạc vừa chỉ tay về phía bạn hơi mập, sau đó lại chỉ về phía bạn gái cá tính, “Đây là Tần Dịch”. Giới thiệu xong, cô do dự “Bọn mình có một câu muốn hỏi bạn”.

“Cậu nói thật đi, cậu và Trình Vũ Kiệt có quan hệ thế nào với nhau?”. Trong khi Trương Mạc vừa ngưng thì Tần Dịch đã cướp lời.

“Trình Vũ Kiệt?”. Kha Mộng Kì nhún nhún vai nói, “Mình không quen cậu ta”.

“Không quen? Làm sao có thể như vậy được?”. Cả ba cô gái cùng đồng thanh nói với giọng kinh ngạc.

“Chỉ là mình bị lạc trong trường, nhìn thấy cậu ấy...”. Suýt chút nữa thì Kha Mộng Kì nói ra chuyện Trình Vũ Kiệt hôn một cô gái trong trường, “Cậu ấy thấy mình là học sinh mới, hành lý lại nặng nên chủ động giúp mình thôi”.

“Sao có thể như vậy được chứ?”. Lại là một giọng nói đầy kinh ngạc khác.

“Sinh viên khóa trước giúp sinh viên mới đến là chuyện bình thường mà!”. Kha Mộng Kì không hiểu sao mọi người lại lấy làm ngạc nhiên như vậy.

“Sinh viên khóa trước? Đây Kha Mộng Kì, bạn có phải là người trên trái đất này không vậy?”. Tần Dịch tỏ vẻ bất mãn trước sự thiếu hiểu biết của Mộng Kì. “Trình Vũ Kiệt cũng mới chỉ nhập học hai ngày trước, là bạn học cùng khóa với chúng ta. Cậu ấy nổi tiếng như vậy mà cậu không biết sao?”.

“Ồ, cậu ấy nổi tiếng như vậy sao?”. Trước khi đến ngôi trường này, Kha Mộng Kì quả thật không biết Trình Vũ Kiệt là ai.

“Kiệt là nhân vật cực kỳ nổi tiếng trong trường chúng ta. Cậu ấy chỉ mới đến ngôi trường này có hai ngày mà đã giành mất vị trí “bạch mã hoàng tử Khải Thịnh” của Húc tiền bối. Tuy trong cuộc thi “Super Boy” năm ngoái, Kiệt chỉ đứng thứ hai, nhưng trong lòng tất cả mọi người, cậu ấy mãi mãi là quán quân. Cậu ấy nhảy rất đẹp, khiến người khác không thể quên được”. Dương Tiểu Vân nói liền một mạch về bảng thành tích của Trình Vũ Kiệt với ánh mắt sùng bái.

Kha Mộng Kì cũng đã từng nghe nói đến cuộc thi “Super Boy”, Đó là một cuộc thi chọn ra thí sinh xuất sắc trên toàn quốc, được tổ chức rất rầm rộ. Nhưng từ trước đến nay, Mộng Kì vốn dĩ không mấy hứng thú với chương trình giải trí kiểu này, đối với cô, đó chỉ là trò chơi để làm vui lòng khán giả mà thôi.

“Vũ đạo của Kiệt tuyệt vời, không còn gì phải bàn cãi cả, năm ngoái mình còn đến các con phố quảng cáo cho cậu ấy cơ”. Trương Mặc nói thêm vào.

“Chỉ tiếc là đến phút cuối cậu ấy lại không giành được quán quân, lúc đó mình đã khóc rất nhiều”. Dương Tiểu Vân biểu lộ vẻ đau thương, vô vọng.

Kha Mộng Kì cũng phải công nhận Kiệt rất đẹp trai, nhưng không cần phải hâm mộ cậu ta tới mức điên cuồng như thế này chứ! Hình ảnh những fan hâm mộ cuồng nhiệt chạy theo thần tượng thường chỉ thấy trên tivi giờ lại hiện lên sống động ngay trước mắt cô.

Thái độ lạnh lùng, bình thản của Mộng Kì làm cho ba cô bạn cùng phòng rất không hài lòng.

“Kha Mộng Kì, cậu nói cậu không quen biết Trình Vũ Kiệt, vậy tại sao Kiệt lại kéo hành lý giúp cậu? Bình thường cậu ấy không bao giờ chủ động bắt chuyện với con gái”. Tần Dịch lại quay sang hỏi Mộng Kì.

Kha Mộng Kì còn chưa kịp đặt hành lý xuống, đã bị các cô bạn cùng phòng “tra hỏi”. Mộng Kì không hiểu gì cả, nhưng mấy cô bạn kia lại không để cho cô được yên. Mộng Kì muốn nói với mấy cô bạn rằng: “Muốn biết thì hãy tự đi mà hỏi Trình Vũ Kiệt”, nhưng cảm thấy câu trả lời này không được phải phép cho lắm, nên đành cố gượng cười: “Có thể là lòng tốt của cậu ta bỗng dưng nổi lên”.

“Trời ơi, thật là không công bằng, tại sao người gặp được lúc lòng tốt của Kiệt nổi lên là cậu mà không phải là tớ chứ”. Dương Tiểu Vân ngồi trên giường, nói với vẻ mặt đầy thất vọng, náo nức.

Tần Dịch lạnh lùng “hừ” một tiếng với Mộng Kì, rồi quay trở về giường.

“Cậu đừng để ý nhé, tại Trình Vũ Kiệt nổi tiếng quá nên bọn mình tò mò muốn hỏi một chút thôi”. Trương Mặc ghé sát tai Mộng Kì thì thầm.

Thế này có thể coi như mình đã được giải phóng không? Kha Mộng Kì cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Tuy vừa mới đến trường Khải Thịnh đã gặp phải những cô bạn cùng phòng rất quái dị, nhưng Kha Mộng Kì vẫn giữ được tâm trạng vui vẻ khi được vào học ngôi trường mới này. Ngày đầu tiên nhập học đã có bạn chịu dẫn đường cho cô, còn giúp cô mang hành lý, hơn nữa, người đó còn là một nhân vật nổi tiếng của trường và rất hiếm khi chịu giúp đỡ người khác. Đây liệu có phải là dự báo cho cuộc sống tốt đẹp của cô tại ngôi trường mới này?

2

Hội trường lớn trường Khải Thịnh.

Trong hội trường đã chật kín người.

Ngồi trên lễ đài là thầy hiệu trưởng và các vị lãnh đạo của các khoa, phía dưới lễ đài là những gương mặt non nớt của tân sinh viên.

Kha Mộng Kì cảm giác cảnh tượng lúc này giống như không khí chờ đợi trong rạp chiếu phim, mỗi người đều có chút gì đó mong đợi xen lẫn hồi hộp.

Kha Mộng Kì cảm thấy hơi lo lắng, vì lát nữa cô phải lên bục phát biểu. Mỗi hôm qua người phụ trách mới giao cho cô nhiệm vụ này. Vì thế, trong khi mọi người đang cười đùa nói chuyện vui vẻ với nhau cô phải ngồi yên một chỗ, thầm đọc bài phát biểu.

“Chào các em tân sinh viên, chúc các em có một buổi chiều vui vẻ. Đầu tiên, tôi rất vui mừng được chào đón các em đến với Học viện Khải Thịnh”. Nói đến đây, thầy hiệu trưởng Lâm dừng lại một chút, ý là “các em nên cho một tràng pháo tay”.

Thật hết cách, cả bọn không có ai nể mặt thầy, không vỗ tay đã đành, thậm chí có người còn ngồi dưới làm việc riêng, đọc tạp chí, nói chuyện với nhau.

Năm học mới luôn bắt đầu bằng lễ khai giảng nên mọi người cũng chỉ đến cho xong chuyện. Nếu không phải vì thầy cô chủ nhiệm nhấn mạnh lễ khai giảng rất quan trọng, ai cũng phải đến tham dự, nếu không đến coi như vi phạm quy định của nhà trường, sẽ bị cảnh cáo, trừ điểm, thì tin chắc không một

sinh viên nào chịu đến dự cả.

Thầy hiệu trưởng lắc đầu, tiếp tục nói. Thầy cũng đã quá quen với cảnh tượng như thế này, mỗi lần đều đặt hy vọng vào khóa sinh viên mới, nhưng kết quả luôn khiến thầy phải thất vọng.

“Như các em đã biết, Học viện Khải Thịnh của chúng ta là một học viện về nghệ thuật nổi tiếng toàn quốc, còn có biệt danh là “cái nôi của các nhà nghệ thuật”, rất nhiều nghệ sĩ nổi danh hiện nay đều tốt nghiệp tại học viện chúng ta, như nghệ sĩ piano nổi tiếng Triệu Địch Nam, ông vua điện ảnh Lương Hán Thành...”. Thầy hiệu trưởng không bao giờ bỏ lỡ cơ hội giới thiệu về những thành tích mà học viện đã đạt được.

Thầy hiệu trưởng giới thiệu một bài dài về lịch sử huy hoàng của trường Khải Thịnh xong, những sinh viên bên dưới cũng đã gật gù ngủ gật.

“Trong số các tân sinh viên năm nay có không ít nhân tài, chúng tôi hy vọng sẽ có thể đào tạo ra nhiều nghệ sĩ ưu tú hơn nữa. Sau đây, xin mời em Kha Mộng Kỳ, thủ khoa trường chúng ta năm nay lên phát biểu cảm nghĩ”.

“Oa! Kha Mộng Kỳ? Liệu có phải Kha Mộng Kỳ cùng phòng với chúng ta không?”. Dương Tiểu Vân ngạc nhiên hỏi Trương Mạc đang ngồi bên cạnh.

“Mình cũng không biết nữa, có lẽ đúng bạn ấy đấy”. Trương Mạc mở căng đôi mắt to tròn của mình ra, khuôn mặt lộ rõ vẻ bất ngờ.

“Nhìn xem, đúng là Kha Mộng Kỳ cùng phòng chúng ta kìa! Cậu ấy thật là giỏi!”. Dương Tiểu Vân há hốc miệng nhìn Kha Mộng Kỳ từ từ đi lên lễ đài.

“Đúng là bạn ấy rồi, thật là không ngờ đấy!”. Trương Mạc cũng thấy kinh ngạc không kém.

“Kính thưa các vị đại biểu, các thầy cô giáo cùng toàn thể các bạn sinh viên, em là Kha Mộng Kỳ, em rất vinh dự được trở thành đại biểu ưu tú lên phát biểu trong buổi lễ khai giảng ngày hôm nay...”. Kha Mộng Kỳ có mái tóc thẳng, dài thả xuống vai, màu tóc đen óng ả, khuôn mặt trắng trẻo, toát ra vẻ xinh xắn, đáng yêu, giọng nói lưu loát, nhẹ nhàng, dễ đi vào lòng người.

Kha Mộng Kỳ phát biểu xong, tất cả các sinh viên ngồi dưới đều vỗ tay không ngừng, đặc biệt là các bạn nam, thậm chí có người còn hét tên cô. Nhưng cô không hề để ý đến những tiếng ồn ào đó mà đi thẳng xuống.

“Oa! Kha Mộng Kỳ, cậu thật là xuất sắc!”. Tiểu Vân sát lại gần chỗ Mộng Kỳ, ánh mắt lộ rõ sự thán phục, “Cậu có biết không. Mình rất ngưỡng mộ những ai học giỏi. Lần này nếu không nhờ điểm cộng thành tích thể thao thì mình đã không vào được ngôi trường này rồi. Cậu có thể thi được điểm cao như vậy, thật là thần kỳ đấy!”.

“Mình may mắn thôi mà”. Kha Mộng Kỳ cười.

“Cậu mới đến trường, chắc chưa đi hết một vòng quanh trường nhỉ?”. Tiểu Vân hỏi.

“Ừ”.

“Vây đợi lát nữa lễ khai giảng kết thúc, mình đưa cậu đi tham quan trường nhé. Trường Khải Thịnh to mà đẹp lắm. Lúc mới đến mình cũng thấy lạ lắm, cảm giác như đang nằm mơ ấy”. Tiểu Vân luôn miệng nói.

“Vây tốt quá. Cảm ơn cậu nhé. Nhưng bây giờ chúng ta phải chú ý lắng nghe thầy hiệu trưởng phát biểu thôi”. Kha Mộng Kỳ thấy lời nói của Tiểu Vân khiến cho tất cả những người ngồi xung quanh chú ý, vì vậy đã nói nhỏ nhắc nhở cô bạn.

“Các em đều biết, trong cuộc thi “Super Boy” năm ngoái, bạn Phương Văn Húc của trường chúng ta đã giành được danh hiệu quán quân, đem vinh dự về cho trường. Trong cuộc thi này, còn có một thí sinh cũng đã thể hiện rất xuất sắc, và giành được danh hiệu á quân. Năm nay, bạn đó cũng đã thi đỗ vào trường Khải Thịnh chúng ta với thành tích xuất sắc trên sáu trăm điểm(1). Tiếp theo đây, các em hãy cho một tràng pháo tay thật lớn để chào đón bạn sinh viên tài đức song toàn này, xin mời em Trình Vũ Kiệt!”. Thầy hiệu trưởng vừa dứt lời, cả hội trường bỗng trở nên ồn ào, náo nhiệt.

Các sinh viên nữ thì nhau hò hét gọi tên: “Trình Vũ Kiệt, Trình Vũ Kiệt...”.

“Tất cả yên lặng, không ai được hò hét nữa...”. Thầy hiệu trưởng cố hết sức để trấn áp tình cảnh hỗn loạn lúc này.

Một phút, hai phút, ba phút...

Năm phút đã trôi qua, các sinh viên nữ vẫn đang hò hét gọi tên Trình Vũ Kiệt, nhưng không thấy bóng dáng cậu ta đâu.

Trán thầy hiệu trưởng rịn mồ hôi, thầy không thể ngờ trong một buổi lễ trang trọng như thế này cậu sinh viên Trình Vũ Kiệt dám vắng mặt. Thầy hiệu trưởng vội vàng quay xuống hỏi thầy Dương Liễu (giáo viên chủ nhiệm lớp Trình Vũ Kiệt) cũng đang lo lắng không kém: “Đã liên lạc được với cậu ta chưa?”.

Thầy Dương Liễu căng thẳng chau mày, lắc đầu: “Vẫn chưa liên hệ được. Điện thoại đã tắt máy rồi”.

Thầy Trình Vũ Kiệt không thể tới được buổi lễ, thầy hiệu trưởng đành phải quay xuống thông báo với mọi người: “Rất tiếc hôm nay gia đình có chút việc riêng nên Trình Vũ Kiệt không đến tham dự buổi lễ khai giảng được”.

“Sao, không đến được ư?”. Tất cả nữ sinh ngồi dưới mặt mày đều ủ rũ.

Gia đình xảy ra chuyện? Rút cục chuyện gì đã xảy ra khiến Trình Vũ Kiệt bỏ tham dự lễ khai giảng quan trọng như vậy chứ? Bất chợt trong lòng Kha Mộng Kì thấy lo lắng.

Tiểu Vân ngồi bên cạnh cũng buồn rầu tiếc nuối vì Trình Vũ Kiệt không đến được, cứ ca thán mãi không thôi. Nhưng trong đầu Kha Mộng Kì giờ đây toàn nghĩ về Trình Vũ Kiệt, những lời nói của mọi người xung quanh đều như gió thoảng qua.

Cuối cùng, buổi lễ khai giảng cũng kết thúc. Tiểu Vân nắm tay Kha Mộng Kì từ từ lách khỏi đám đông.

Ha ha, bây giờ mình đã có thể nắm tay Kha Mộng Kì, người đồ thủ khoa toàn trường rồi! Tiểu Vân vui vẻ nghĩ, trong lòng cảm thấy vô cùng hưng phấn. Tiểu Vân rất hâm mộ những cô gái có thành tích học tập cao, hơn nữa, Kha Mộng Kì còn rất xinh xắn, đáng yêu.

3

Ánh nắng bên ngoài rất gắt, chói rọi vào mắt khiến người ta có cảm giác đau rát.

Phía trước của hội trường lớn là thư viện.

“Kha Mộng Kì, đây là thư viện của học viện chúng ta, phía trước là giảng đường...”. Tiểu Vân chỉ từng nơi cho Mộng Kì biết.

“Ừ!”. Kha Mộng Kì vừa nghe vừa chăm chú ngắm nhìn ngôi trường Khải Thịnh danh tiếng.

Hai người từ từ bước đi, Tiểu Vân vẫn nói liên tục không biết mệt, giới thiệu từng góc ngách của học viện cho cô bạn đến nhập học sau cô hai ngày này.

Những cây ngô đồng hai bên con đường nhỏ cảnh lá sum suê, ánh nắng chiếu qua những tán cây hiện lên những vệt sáng lốm đốm trên mặt đất.

Bên phải họ là một bãi cỏ rộng, những ngọn cỏ nhỏ lớn rất nhanh trong mùa nóng nực, oi ả, tỏa hương thơm ngọt mát.

Kìa là... Kha Mộng Kì nhìn thấy một bóng người quen thuộc, dáng người cao cao đang tựa lưng vào gốc cây ngô đồng. Dưới ánh nắng, người ấy trông thật cô đơn, lạc lõng.

“Kha Mộng Kì, trường của chúng ta không tệ lắm đúng không?”. Tiểu Vân rạng rỡ, vui vẻ nói với Mộng Kì.

“Ừ, đẹp lắm”. Kha Mộng Kì trả lời bạn mà tâm trí đang ở đâu đâu.

“Sắp đến giờ ăn trưa rồi, hay là hai chúng ta ăn cơm cùng nhau nhé, cậu nghĩ thế nào?”.

“Thôi, mình không đi ăn đâu, cậu cứ đi trước đi! Bây giờ mình không thấy đói, mình đi tham quan một lát nữa đã”. Kha Mộng Kì cười, khuôn mặt rạng rỡ hẳn lên.

“Ừ, thế cũng được. Vậy mình đi trước nhé!”. Tiểu Vân vẫy tay tạm biệt Mộng Kì.

Kha Mộng Kì lặng lẽ nhìn bóng người quen thuộc đó, dần dần tiến lại gần.

Cậu ấy có gương mặt đẹp, hàng mi dài, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, làn da trắng mịn, trên khuôn mặt có bóng nắng chiếu rọi qua kẽ lá. Đôi mắt nhắm hờ, nhàn hạ như chàng hoàng tử đang nằm ngủ trong câu chuyện cổ tích.

Chàng hoàng tử tuần tú dưới gốc cây ngô đồng, đây đúng là một bức tranh tuyệt đẹp!

Dường như bước chân nhỏ nhẹ của Kha Mộng Kì đã làm hoàng tử tỉnh giấc, chàng từ từ mở mắt, quay đầu lại.

Chính là khuôn mặt đẹp trai mê hoặc lòng người ấy! Kha Mộng Kì sửng người.

“Tại sao cậu lại ngồi đây?”. Kha Mộng Kì ngạc nhiên hỏi.

“Tại sao tôi lại không được ngồi ở đây?”. Trình Vũ Kiệt lạnh lùng đáp, đôi mắt đẹp chứa đầy sự bất mãn.

“Cậu có biết hôm nay cậu phải phát biểu tại buổi lễ khai giảng không? Tại sao cậu không đến dự?”. Kha Mộng Kì hỏi.

“Biết thì sao chứ? Đó là việc của tôi, không liên quan gì đến cậu cả”. Trình Vũ Kiệt nói giọng bất cần, âm lượng cao hơn rõ rệt.

“Có phải vì nhà cậu có chuyện gì xảy ra không?”. Kha Mộng Kì không vì sự lạnh nhạt của Trình Vũ Kiệt mà lùi bước, cô vẫn quan tâm hỏi han cậu.

Ánh nắng vẫn chiếu rọi lên khuôn mặt không biểu lộ chút tình cảm của Trình Vũ Kiệt, cậu ta khẽ liếc đôi môi đang khô nê của mình.

Người con gái đối diện có mái tóc dài đang bay bay. Ánh mặt trời chiếu thẳng lên người cô.

Trên cây, ve vẫn kêu không ngừng, khiến thời tiết mùa hè càng oi bức thêm.

“Cậu có tư cách gì mà đòi quản việc của tôi?”. Ánh mắt Trình Vũ Kiệt lạnh lùng trở lại. Cậu đứng lên, toàn thân được ánh nắng chiếu rọi vào.

“Đúng vậy, mình không có tư cách gì quản việc của cậu, nhưng bản thân cậu là một sinh viên ưu tú được thầy cô coi trọng vậy mà lại làm nhiều người thất vọng, còn khiến kế hoạch của các thầy cô bị thay đổi, chẳng lẽ cậu tự thấy mình có lý ư? Cho dù cậu có bận chuyện gì đi nữa, cậu làm như vậy đã là không đúng rồi. Chẳng lẽ cậu là một kẻ hèn nhát sợ đứng trên bục phát biểu?”. Kha Mộng Kỳ nói với giọng vô cùng tức giận. Cậu ta không thêm để ý đến sự quan tâm của cô.

“Cậu đã nói đủ chưa vậy?”. Trình Vũ Kiệt nhìn chăm chăm vào cô bạn không biết trời cao đất dày này, cảm thấy hơi tức giận.

“Chẳng lẽ cậu không thấy là cậu đã sai hay sao? Không nói đến những chuyện khác, không tham gia lễ khai giảng, đây là hành động đúng đắn của một sinh viên mới vào trường Khải Thịnh ư?”. Kha Mộng Kỳ không chịu ở thế yếu.

...

Trình Vũ Kiệt không đếm xỉa đến lời nói của Mộng Kỳ, bỏ mặc cô đứng đấy, đi thẳng về hướng thăm cỏ.

Bước chân cậu ta không bình thường mà hơi cà nhắc.

Kha Mộng Kỳ nói nhỏ: “Cậu đúng là đồ lạnh lùng, kiêu ngạo”.

Bỗng nhiên, Trình Vũ Kiệt quay đầu lại “Cậu nói cái gì?”.

Kha Mộng Kỳ vội vàng lắc đầu: “Không, không có gì cả”.

“Cậu hãy nhớ, việc cậu hứa với tôi nhất định phải làm đấy nhé”. Trình Vũ Kiệt nói với giọng lạnh lùng.

“Chuyện gì cơ?”. Kha Mộng Kỳ đã quên mất cô đồng ý với cậu ta chuyện gì.

“Cậu đã hứa sẽ giúp tôi giữ bí mật thì phải giữ lời đấy nhé”. Đột nhiên Trình Vũ Kiệt trở nên giọng gào, như một đứa trẻ làm sai mà không biết mình sai ở đâu.

“À, chuyện đó ư?”. Kha Mộng Kỳ cười cười, “Được thôi, mình chắc chắn sẽ giữ đúng lời hứa, không biết đó là bí mật gì mà không thể nói cho người khác biết”. Cô khẽ bĩu môi.

“Được rồi, cậu có thể đi”. Trình Vũ Kiệt cho tay vào túi quần bước đi luôn, môi còn nở nụ cười làm mê hoặc lòng người, quét sạch hết hình ảnh của một chàng trai lạnh lùng trước đó.

Trời nắng nóng như muốn đốt cháy cả mặt đất, Kha Mộng Kỳ cảm thấy người nóng bừng, bụng cũng đang sôi ùng ục. Trình Vũ Kiệt là nhân vật nổi tiếng gì chứ, chẳng qua chỉ là một tên nhát gan, hay bỏ cuộc trước khi lâm trận mà thôi.

4

Sáng sớm, những đợt gió mát thổi qua.

Mặt trời đang trốn sau đám mây, trong không trung tỏa ra mùi hương thơm mát, dịu nhẹ.

“Này, đi đứng kiểu gì vậy?”. Một giọng nói trách móc cất lên, phá vỡ sự yên lặng của buổi sớm.

Chỉ cần nghe giọng nói cũng biết cô gái này đang rất tức giận.

“Xin lỗi bạn, mình không cố ý”. Một nữ sinh đáng người gầy gò cúi đầu, sợ hãi nói.

“Cậu nói một câu xin lỗi mà xong chuyện được hả? Cậu không nhìn lại xem, đây là đôi giày tôi mới mua, nói một câu xin lỗi là có thể giải quyết được vấn đề sao?”. Cô gái có mái tóc xoăn dài, làn da trắng hồng cúi đầu xuống nhìn đôi giày mới mua của mình. Đôi giày trắng tinh có gắn đá, nhưng bây giờ đã có vết chân giẫm hằn trên đó, tình trạng thê thảm thế nào không cần nói cũng biết. Trên khuôn mặt cô gái lộ rõ vẻ khó chịu, cô ta ngẩng đầu lên nhìn cô bạn vô lễ đã giẫm lên giày của mình, rõ ràng cô ta không có ý tha cho cô bạn kia.

Cô bạn người nhỏ nhắn, gầy gò ngẩng đầu lên, cô nhìn ba nữ sinh đang đứng trước mặt, đối diện là cô gái có mái tóc xoăn dài, đứng bên cạnh là một cô gái có mái tóc đỏ và một cô gái đáng người cao. Cô gái tóc xoăn nhìn mặt trông rất quen, mái tóc dài xõa trên vai, bay bay như tảo biển dập dềnh.

“Phải rồi, cậu tưởng cậu chỉ nói một câu xin lỗi thôi là xong hết mọi chuyện à? Cậu không nhìn lại xem mình đã đắc tội với ai à?”. Cô gái tóc đỏ nói với vẻ dữ dằn.

“Mình thực sự không cố ý mà...”. Cô bạn nhỏ nhắn nói mà giọng còn hơi run run.

“Mau lên, đừng có lẩm nhẩm nữa. Cậu không biết cô ấy là thiên kim tiểu thư của thầy hiệu trưởng sao, mau cúi xuống lau giày cho Lâm đại tiểu thư!”. Cô gái tóc đỏ hai tay chống eo nói, không thêm quan tâm đến lời giải thích của cô bạn nhỏ nhắn, giọng như ra lệnh.

“Ừ, được rồi...”. Cô bạn nhỏ nhăn nhó dường như sợ hãi quá, không còn chút sức lực nào để biện hộ nữa, dù sao đứng trước cô cũng là ba nữ sinh không dễ gì đối phó. Cô quỳ xuống chuẩn bị lau vết giẫm trên giày.

“Chờ đã!”. Một giọng nói lạnh lạnh vang lên, bước chân rất gấp gáp, “Các cậu đang làm gì vậy? Bắt nạt người khác giữa thanh thiên bạch nhật, trước mặt bao nhiêu người?”. Một cô bạn mặc áo phông trắng, quần bò sáng màu đi thẳng về phía ba cô bạn hung dữ kia.

“Kha Mộng Kỳ, Kha Mộng Kỳ, chờ mình với...”. Có tiếng thờ dốc đằng sau vang lên.

“Cuối cùng thì mình cũng đuổi kịp cậu rồi!”. Tiểu Vân lấy một hơi dài.

“Lần này thì có kịch hay để xem rồi đây!”. Cô gái có dáng người cao ráo khoanh tay trước ngực, lườm Kha Mộng Kỳ và Tiểu Vân với ánh mắt không mấy thiện chí.

Tiểu Vân nhìn đáng vẻ của bọn họ, vội đứng sát vào Kha Mộng Kỳ.

“Được đấy, còn có người đến giúp đỡ nữa cơ đấy!”. Cô gái tóc đỏ nhìn hai cô bạn đột ngột từ đâu mò đến với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, đáng vẻ hung dữ.

“Phải thì sao nào? Cậu tưởng có hiệu trưởng đứng sau nâng đỡ thì hay lắm sao? Như thế là các cậu rất giỏi sao? Chẳng qua cũng chỉ là cáo mượn oai hùm”. Giương mặt Kha Mộng Kỳ rất điềm tĩnh, khẩu khí mạnh mẽ, không một chút sợ hãi.

Không khí lúc này tràn ngập mùi thuốc súng.

Cuộc tranh cãi giữa các cô gái đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

“Còn nữa”, Kha Mộng Kỳ nhìn cô bạn có mái tóc xoăn dài: “Cậu là con gái của thầy hiệu trưởng, đáng lẽ cậu phải là người hiền quy tắc trong trường hơn các bạn khác chứ? Tại sao cậu lại không hiểu chuyện như những người này? Tại sao cậu không dẫn dắt bọn họ làm những chuyện tốt? Cậu cho rằng ý thế là con hiệu trưởng là có thể hoành hành ngang ngược trong trường ư?”. Kha Mộng Kỳ nói rõ ràng, rành mạch từng câu từng chữ.

Mặt Lâm Phuong Phi đột nhiên đỏ ửng lên, trong lòng khó chịu, cô đứng yên tại chỗ.

Người đứng xem càng lúc càng đông, vây chặt quanh mấy cô gái.

“Kha Mộng Kỳ, thôi đừng nói nữa, bọn họ không dễ đối phó đâu!”. Tiểu Vân lại gần nói nhỏ vào tai Kha Mộng Kỳ, còn đánh mắt ra hiệu.

Kha Mộng Kỳ không mấy may để ý đến lời nói của Tiểu Vân, cũng không biết tại sao chính cô lại có đủ dũng khí lấy lại công bằng cho cô bạn có dáng người bé nhỏ này.

“Được thôi, cậu đã dám nói như vậy với Phuong Phi, cậu không muốn sống nữa hả?”. Cô gái tóc đỏ rõ ràng rất kích động, vuốt vuốt mái tóc đỏ chói mắt, nghĩ bụng: “Ồ đâu lại xuất hiện một Trình Giảo Kim(2) thế này chứ?”.

“Phải, cậu có còn muốn sống những tháng ngày yên ổn ở ngôi trường này không?”. Cô gái dáng người cao nói thêm vào.

Các sinh viên đứng vây quanh xem đang xì xào bàn tán, bọn họ đều đang chờ để xem vở kịch hay, không ai dám đứng ra hòa giải trận cãi vã này.

“Con ranh con ở đâu ra thế này? Sao lại dám ngang bướng, dám nói giọng điệu đó với Lâm Phuong Phi?”. Không ít người nói như vậy về Kha Mộng Kỳ.

“Ôi, thời nay được mấy người dám đứng ra bênh vực kẻ yếu đâu, cô bạn này thật là can đảm!”. Trong đám đông cũng có người khen Mộng Kỳ, nhưng tiếng nói quá nhỏ nên đã nhanh chóng bị tiếng ồn ào hỗn tạp xung quanh át đi.

“Được rồi, các người đừng có nói nữa. Đáng lẽ ra chẳng có chuyện gì cả, bạn này cũng không phải cố ý giẫm chân lên giày mình, thôi bỏ qua lần này đi”. Lâm Phuong Phi không chịu nổi ánh mắt của những người xung quanh. Dù sao thì cũng là con gái của hiệu trưởng, cô cũng không muốn làm xấu thanh danh của bố mình, không còn cách nào khác, đành phải nói vậy với hai cô bạn đi cùng.

Con bé chết tiệt này, dám lấy bố ta ra để ép buộc ta. Phuong Phi nghĩ mà trong lòng rất bức bối, nhưng mặt vẫn phải làm ra vẻ không có chuyện gì cả, dùng nụ cười đẹp để khỏa lấp đi những nỗi bức bối trong lòng.

“Con ranh này, lần này coi như may gặp may, Phuong Phi không thêm so đo tính toán với mày, lần sau thì đừng để bọn tao nhìn thấy mày nữa”. Nữ sinh tóc đỏ uy hiếp cô bạn bé nhỏ.

“Lý Minh Nguyệt, vậy chúng ta đi thôi!”. Nữ sinh dáng người cao nói với nữ sinh tóc đỏ, nhìn đám người xung quanh, mặt lộ rõ vẻ khó chịu, trút bức mình lên những người vô tội, “Các người nhìn cái gì chứ? Đúng là, muốn xem thì về nhà mà xem!”.

“Xì, lên mặt cái gì chứ?”.

“Kha Mộng Kỳ giỏi lắm!”.

“Kha Mộng Kỳ, cậu giỏi thật đấy!”.

“Kha Mộng Kỳ thật là dũng cảm!”.

Đám đông xung quanh đột nhiên như vỡ bùng ra.

Còn trăng sáng gì chứ, có mà trăng tối tăm(3) thì có, đến một nửa bầu trời còn không chiếu sáng nổi, còn dám ở đây to mồm chứ. Kha Mộng Kỳ nhìn thấy khuôn mặt bức tức của Minh Nguyệt, nhưng cô ta không dám nói gì thêm cả, chỉ đưa mắt nhìn Phương Phi một cái rồi thôi.

“Cám ơn cậu, cám ơn cậu nhiều lắm! Minh tên là Tiểu Diễm”. Cô bạn đáng người nhỏ bé nói với Kha Mộng Kỳ với giọng đầy cảm kích.

“Ha ha, không có gì đâu, Kha Mộng Kỳ vốn dĩ rất trọng nghĩa mà!”. Tiểu Vân tươi cười, lanh chanh nói.

Cậu đúng là...! Kha Mộng Kỳ không biết nói gì, chỉ lườm Tiểu Vân một cái.

Tiểu Vân ngúc ngoắc đầu, “Minh nói gì sai sao?”, khuôn mặt ngơ ngác.

Đêm khuya, ánh trăng sáng trưng, bầu trời đầy sao.

Ánh trăng sáng chiếu khắp mặt đất rọi vào phòng của Phương Văn Húc, khiến cho căn phòng rộng lớn, hào nhoáng trở nên ấm áp hơn.

Nhìn số điện thoại đã quá quen thuộc ấy, Phương Văn Húc nhấc điện thoại lên, trong lòng đầy do dự.

Sau vô số lần suy nghĩ, đấu tranh tư tưởng, cuối cùng anh cũng bấm dãy số quen thuộc ấy.

“... Phương Phi, là anh đây”. Sau một hồi im lặng, cuối cùng Phương Văn Húc cũng cất tiếng.

“Ừ”. Phương Phi trả lời một cách vô hồn.

“Thế nào rồi, Phương Phi?”. Nghe thấy giọng nói vô hồn và hơi phiền muộn ấy của Phương Phi, Phương Văn Húc vội vàng hỏi, khuôn mặt rất căng thẳng.

“Không có gì”. Lâm Phương Phi cố nén nỗi bức tức trong lòng, nói một cách tùy ý. Cô tự thấy giờ cô đã không còn là bạn gái của Phương Văn Húc nữa rồi, nên cũng chẳng cần thiết phải nói cho anh ta những chuyện xảy ra ngày hôm nay ở trường.

“Phương Phi... rút cuộc thì chuyện gì đã xảy ra vậy? Bất kể là chuyện gì, em đều có thể nói với anh”. Phương Văn Húc lo lắng nói.

...

Lâm Phương Phi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, mặt trăng lặng lẽ treo trên khoảng không tối mịt, làm bạn với ánh trăng là bầu trời đầy sao.

Xung quanh là một khoảng yên lặng.

Một lát sau, Phương Văn Húc phá vỡ sự im lặng.

“Em biết không, bây giờ anh vẫn còn rất yêu em, anh không thể quên được em. Chúng ta làm lại từ đầu, được không em?”. Phương Văn Húc lấy hết can đảm, nói với giọng hết mực dịu dàng.

Minh đã có bạn trai rồi, không thể bên cạnh Húc được. Lâm Phương Phi kiên định nói với chính mình.

“Không thể được, điều đó là không thể được, chúng ta không thể quay lại được nữa, anh biết không?”. Lâm Phương Phi vừa lắc đầu vừa nói.

“Lẽ nào em nhất định không cho anh một chút cơ hội nào sao?”. Phương Văn Húc trong lòng rất buồn, giọng nói cũng nghẹn ngào.

“Anh đừng làm phiền em nữa, em đang rất không vui”. Lâm Phương Phi tức giận cúp máy luôn.

“Sự dịu dàng đáng sợ của anh lúc nào cũng khiến em phải rung động...”. Điện thoại của Lâm Phương Phi lại đổ chuông.

Nhạc chuông điện thoại không ngừng reo. Lâm Phương Phi từ chối hai lần, cô không kiềm chế được lại nghe điện thoại.

“Rút cuộc anh muốn làm gì vậy? Em đã nói rồi hôm nay tâm trạng em không vui”. Lâm Phương Phi quát lớn, mái tóc xoắn dài như tảo biển xỏa ra, che phủ cả nửa khuôn mặt.

“Phương Phi, em có chuyện gì không vui đều có thể nói với anh, nói ra được thì sẽ thấy thanh thản hơn rất nhiều. Anh tình nguyện làm một thánh giả trung thành của em”. Phương Văn Húc cố gắng đè nén nỗi đau trong lòng, an ủi Lâm Phương Phi.

“Húc...”. Lâm Phương Phi ngừng lại một chút, sau đó kể hết với Húc chuyện hôm nay ở trường cô đã bị bề mặt như thế nào.

“Cái gì, con ranh nào vậy? Dám đối xử với em như vậy chứ. Anh phải cho nó một trận mới được!”. Nghe xong lời tố khổ của Lâm Phương Phi, Phương Văn Húc bực mình nói.

Do quá phần nộ, đôi mày rậm của anh đã sắp chập vào làm một.

“Được rồi, em đừng buồn nữa, Phương Phi, nói cho anh biết con bé ấy là ai, anh sẽ giúp em xử lý nó”. Phương Văn Húc tiếp tục an ủi.

Tương là chuyện gì chứ, chút chuyện nhỏ như vậy, Phương Văn Húc có thể giúp Lâm Phương Phi trả thù một cách dễ dàng.

“Em không biết tên con bé đó, dám nói với em cái giọng không biết trên dưới là gì như vậy chắc là sinh viên mới vào trường. Tóm lại con bé đó là loại con gái chanh chua điển hình, ăn nói không có một chút lễ phép nào cả, nó để tóc dài, thả xuống, giống như bạch tuộc vậy”. Lâm Phương Phi cố gắng miêu tả lại dáng người của cô gái kia, dần dần nhớ lại được những tin tức có giá trị.

“Loại con gái như vậy đâu có đáng để em so đo, để tâm chứ. Em yên tâm, việc này cứ để đây cho anh, anh sẽ giúp em giải quyết êm thấm”. Phương Văn Húc nói đầy tự tin, “Phương Phi, đêm nay em đừng nghĩ gì nữa, hãy đi ngủ sớm đi nhé! Chuyện này cứ để anh lo”.

“Ừm, vậy cảm ơn anh!”. Lâm Phương Phi không ngờ cô vẫn thổ lộ hết những điều không vui trong lòng với Phương Văn Húc, tự nhiên cũng cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều. Cô nghĩ ngợi một lúc, nói thêm: “Về con bé kia, anh đừng làm gì quá đấy, biết chưa?”.

“Em yên tâm, anh biết mà”. Trong lòng Phương Văn Húc đã đang nghĩ cách làm thế nào để dạy dỗ con bé dám chọc tức Lâm Phương Phi mà quên mất mục đích gọi điện thoại cho Phương Phi.

Ánh trăng chiếu rọi lên khuôn mặt của Lâm Phương Phi.

Cô lẩm bẩm: “Kiệt, nếu lúc này anh ở bên cạnh, cùng chia sẻ nỗi buồn cùng em thì tốt biết bao”.

Thái độ lúc nóng lúc lạnh của Trình Vũ Kiệt đối với cô, khiến cho Lâm Phương Phi cảm thấy tình yêu giữa họ giống như ngắm hoa trong sương, hư hư thực thực, Kiệt rất hiếm khi chủ động tìm gặp cô, cũng không dám công khai mối quan hệ của hai người. Trước đây vì cô là bạn gái của Phương Văn Húc nên không tiện. Nhưng giờ cô đã chia tay với Húc rồi, mà Kiệt vẫn không chịu công khai, nói là để bảo vệ hình tượng công chúa của cô trong lòng mọi người, lo lắng suy nghĩ của người khác sẽ có ảnh hưởng không tốt với cô. Điều này khiến cô thấy Kiệt rất chu đáo. Nhưng cho dù là như vậy đi chăng nữa, cô vẫn không muốn chuyện cô và anh yêu nhau mà cứ phải giấu giếm như là làm chuyện gì đó rất xấu xa vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Vũ Cùng Anh Nhé, Lolita* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cuộc sống tươi đẹp

Kha Mộng Kỳ nhún mũi bàn chân, bắt đầu khiêu vũ, ngừng đầu, xoay người, quay... mỗi động tác đều thực hiện rất chính xác, mỗi biểu lộ tình cảm đều rất chuyên tâm.

1

Những tia nắng đầu tiên trong ngày chiếu qua làn sương mỏng, tỏa sáng cả ngôi trường xinh đẹp này.

Nhà ăn của trường đã chật kín người.

“Kha Mộng Kỳ, mình đã mua được bữa sáng về rồi đây”. Tiểu Vân tay trái bê một bát sủi đậu nành, tay phải xách mấy cái túi đựng thức ăn, nói không ra hơi.

Xếp hàng chen chúc một quá, Tiểu Vân vừa đến đã ngồi phịch xuống. May mà trọng lượng của cô chưa đến mức làm gãy chiếc ghế.

“Cám ơn cậu!”. Kha Mộng Kỳ nhận lấy cái bánh mì mà Tiểu Vân đưa cho.

“Ăn thôi đều phải chen chúc như vậy, cậu nói xem chúng ta có dễ dàng mà ăn cơm được sao?”. Tiểu Vân hơi chán nản nói: “Nếu không phải vì hôm nay cậu trang điểm trông giống thực nữ như vậy, mình cũng chẳng thèm mua hộ thức ăn cho cậu đâu đấy!”.

“Hôm qua ai dám cãi nhau với Lâm Phương Phi, mau bước ra đây cho tôi!”. Một giọng nói đầy tức giận bắt ngờ vang lên.

Tất cả các sinh viên trong nhà ăn đều nhìn về hướng âm thanh phát ra, cả nhà ăn ồn ào bỗng chốc yên tĩnh lạ thường.

Kha Mộng Kỳ bị giọng nói ấy khiến cho sợ hãi, chiếc bánh mì đã đưa gần đến miệng rồi vội đặt xuống. Cô ngẩng đầu lên, ngạc nhiên.

Có vài nam sinh hung dữ, người nào người nấy đều to cao, đẹp trai, mặc complet chỉnh tề, khí thế rất hoành tráng.

Chàng trai đứng đầu mặc complet đen, điều khiến cho người khác chú ý nhất về anh ta là mái tóc ngắn hung hung vàng, da rất trắng, đôi mắt như hoa anh đào trong vắt, rất sáng.

“Ồi, Húc tiền bối...”. Tiếng của rất nhiều nữ sinh vang lên.

“Chẳng phải mấy ngày nay Húc tiền bối đều không lên lớp ư, sao hôm nay anh ấy lại đến đây nhỉ?”. Tiểu Vân ngờ ngác như không hiểu gì nói với Kha Mộng Kỳ đang đứng bên cạnh. Tiểu Vân luôn có hứng thú với những tin đồn trong trường, mọi chuyện lớn nhỏ trong ngôi trường này cô đều rất tinh thông.

Khó khăn lắm Tiểu Vân mới rời được mắt khỏi đám nam sinh đẹp trai, hướng ánh nhìn về phía Kha Mộng Kỳ. Đột nhiên Tiểu Vân mở to mắt, há hốc miệng: “Kha Mộng Kỳ, người mà bọn họ tìm chính là cậu đấy!”.

“Ừ, chắc đúng thế rồi”. Kha Mộng Kỳ mắt nhìn chằm chằm vào đám nam sinh kia, sững sờ nói.

Kha Mộng Kỳ vội vàng tự nhắc nhở mình: “Kha Mộng Kỳ, phải bình tĩnh. Mình cũng chẳng làm chuyện gì sai trái cả, sợ gì mà quý đến gọi cửa chứ!”.

“Chính là tôi đây”. Kha Mộng Kỳ không một chút run sợ, nói rõ ràng từng chữ một.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía cô bạn không biết trời cao đất dày là gì này.

“Đây chẳng phải là Kha Mộng Kỳ đã dũng cảm đứng ra bảo vệ chính nghĩa, khiến cho Lâm Phương Phi tức giận hay sao?”.

“Đừng rồi! Lần này thì hay rồi, Húc tiền bối tìm đến rồi, không biết anh ấy sẽ xử lý cô ta như thế nào đây nhỉ... hậu quả của việc nhiều chuyện đây mà!”.

Tiếng bàn tán xôn xao khắp nơi.

Phương Văn Húc bước nhanh về phía Kha Mộng Kỳ, đôi chân dài của anh ta dường như có sức mạnh lớn, bước chân kiên định, mạnh mẽ.

Những tên đứng sau anh ta cũng lũ lượt bám theo, cả một đám những anh chàng đẹp trai khiến cho đám nữ sinh đứng nhìn ngây người ra.

Phương Văn Húc đã đi đến gần.

Trời ơi, sao mình lại căng thẳng thế này, liệu có phải mình không thể khống chế được sức hút của mấy anh đẹp trai này không? Chắc không phải chứ, Kha Mộng Kỳ mình không thể thế này được, mình trong sáng như vậy làm sao có thể để cho mấy gã này làm rối loạn tinh thần chứ? Thật là nực cười. Tim Kha Mộng Kỳ đập nhanh hơn, nhưng hít một hơi thật sâu, cuối cùng cô cũng giữ được bình tĩnh.

“Là cô?”. Phương Văn Húc nhìn Kha Mộng Kỳ đang mở to mắt, hít thở sâu, hỏi mà như không tin vào mắt mình.

Cô gái này có khuôn mặt thuần khiết, làn da trắng mịn, đôi mắt sáng, trong như nước hồ mùa thu, mái tóc dài suôn mượt như thác nước đổ dài bên vai, còn có mấy lọn tóc nghịch ngợm bay bay trước ngực. Cô gái mặc chiếc váy liền màu trắng, cổ ren hoa ôm lấy chiếc cổ thon, trông thực sự rất đáng yêu.

“Không sai!”. Kha Mộng Kỳ càng đứng thẳng lưng hơn. Cho dù anh là người đẹp trai đi chăng nữa thì cũng phải nói lý lẽ chứ.

Phương Văn Húc nhìn Kha Mộng Kỳ, đột nhiên cười lớn: “Ha ha, hóa ra cô chính là con bạch tuộc đó đấy ư!”.

Bạch tuộc? Kha Mộng Kỳ sững sốt, biết mình đang bị cười nhạo, tức giận đỏ mắt: “Bạch tuộc cái gì chứ, bạch tuộc cái đầu anh ý!”.

“Không phải chứ? Cô ta uống nhầm thuốc rồi phải không? Sao cô ta dám nói lớn tiếng như thế với Húc tiền bối chứ?”. Có người đứng bên ngoài xì xào.

Phương Văn Húc cười một lúc lâu, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, và nhớ ra mục đích của anh đến là để trả thù cho Lâm Phương Phi. Anh hắng giọng, nói: “Cô phải xin lỗi Lâm Phương Phi vì những chuyện cô đã gây ra hôm qua”.

“Tôi đâu có làm gì sai, chẳng có lý do gì mà tôi phải đến xin lỗi cả!”. Kha Mộng Kỳ khẳng khái.

“Xin lỗi là xin lỗi, chả cần lý do gì cả!”. Phương Văn Húc nghiêm nghị trả lời.

“Này, anh bạn, anh có làm sao không đấy? Anh đã bao giờ thấy lời xin lỗi nào mà không có lý do chưa? Hơn nữa, tôi thấy so sánh chuyện xảy ra hôm qua, anh phải xin lỗi tôi mới đúng đó! Loại con trai không có phong độ như anh thì đây là lần đầu tiên tôi gặp đấy!”. Kha Mộng Kỳ nói thẳng, không chút nhượng bộ.

“Trời ơi! Cô ta dám nói Húc tiền bối không có phong độ?”. Tất cả nữ sinh trong nhà ăn dường như không thể chịu đựng được, bọn họ kích động như muốn chạy ngay đến đánh Kha Mộng Kỳ.

“Chuyện của Lâm Phương Phi cũng là chuyện của tôi, cô có biết đắc tội với tôi sẽ có hậu quả như thế nào không?”. Phương Văn Húc nhướn cao lông mày, hất mái tóc, đáng vẻ rất cool.

“Hậu quả thế nào tôi cũng không sợ”. Kha Mộng Kỳ tỏ vẻ không thèm đếm xỉa gì đến lời đe dọa của Phương Văn Húc.

Phương Văn Húc lườm Kha Mộng Kỳ một cái, bắt đầu vỗ tay, mắt lộ rõ vẻ thán phục, “Khá lắm, đáng điệu không sợ chết của cô, tôi rất thích”.

Trời ơi! Chẳng lẽ đây là lời tỏ tình của Húc tiền bối sao. Mặc dù những lời nói này không phải dành cho mình, nhưng Tiểu Vân vẫn cảm thấy hạnh phúc đến ngất đi được.

“Cảm ơn”. Kha Mộng Kỳ lạnh lùng đáp như không có chuyện gì.

“Chúng ta đi thôi!”. Phương Văn Húc phát tay, tất cả đám nam sinh lũ lượt đi theo anh ra khỏi nhà ăn.

“Trời ơi, anh ấy đẹp trai chết đi được!”. Tiểu Vân đứng bên cạnh mà đồ đần cả người, suýt nữa thì chảy cả máu mũi.

“Cậu chưa bao giờ nhìn thấy ai đẹp trai sao?”. Kha Mộng Kỳ nhìn Tiểu Vân nói: “Đừng có tưởng có khuôn mặt đẹp trai là thích làm gì thì làm nhé!”.

“Kha Mộng Kỳ à, cậu có biết Phương Văn Húc không chỉ là chàng trai đẹp trai không ai sánh kịp ở học viện Khải Thịnh này, mà còn là người thừa kế của tập đoàn Phương Thị nổi tiếng giàu có?”. Tiểu Vân nhìn Kha Mộng Kỳ mà như không tin vào mắt mình, như thể đang nhìn một người ngoài hành tinh.

“Này, phiền cậu đừng có nhìn mình bằng ánh mắt như vậy được chứ, không biết thì bảo không biết mà!”. Kha Mộng Kỳ nhìn cô bạn mình mà không biết làm sao cả.

Nhưng trong lòng, cô vẫn phải công nhận rằng tên Phương Văn Húc này thực sự rất đẹp trai, nhưng xử sự một cách khoa trương như vậy đúng là đã làm mất đi hình tượng của anh ta.

“Còn nữa, anh ấy còn là quán quân của cuộc thi “Super Boy” năm ngoái nữa, động tác của anh ấy trên sân khấu đúng là rất hút hồn! Anh ấy luôn là bạch mã hoàng tử trong lòng tớ đấy! Nhưng bây giờ lại có Trình Vũ Kiệt nữa, mục tiêu của tớ chuyển hướng rồi! Các anh đẹp trai ở học viện chúng ta đúng là nhiều như sóng ở sông, hết đợt này đến đợt khác, không bao giờ hết được. Bây giờ mình cảm thấy rất may mắn vì đã thi đậu vào ngôi trường này!”. Tiểu Vân mặt mày rạng rỡ, nói như đang say vậy.

Trình Vũ Kiệt, cái tên lạnh lùng đó. Mấy ngày nay không nhìn thấy cậu ta đâu cả.

Từ lần trước bắt gặp Trình Vũ Kiệt ở chỗ đó, lúc nào trong lòng Kha Mộng Kỳ cũng thấy bức bối khó chịu, mình đã có lòng tốt nói với cậu ta như vậy, thế mà cậu ta còn nói vậy chứ. Bực mình thì bực mình vậy thôi, chứ mấy ngày nay không gặp cậu ta, không hiểu sao trong lòng lại hiện lên khuôn mặt tuấn tú của Trình Vũ Kiệt, nhất là ánh mắt thờ ơ của cậu ta, thoáng qua nhưng lại rất khó che giấu. Còn nữa, cái dáng cậu ta quay lưng bỏ đi, cho dù là dưới ánh nắng chói chang cũng lộ rõ vẻ cô đơn, khiến cho người đối diện không thể không cảm thương.

“Mau ăn nhanh đi, chúng ta còn phải đi đăng ký lớp khiêu vũ nữa đấy!”. Tiểu Vân nhìn thấy Kha Mộng Kỳ đang ngồi ngây người ra liền nhắc nhở.

“Sao cậu ngồi ngây ra vậy?”. Tiểu Vân lấy tay hươu hươu trước mặt Kha Mộng Kỳ.

“À, không có gì”. Kha Mộng Kỳ trả lời.

Đúng rồi, lớp khiêu vũ, hôm nay ăn mặc trang điểm đẹp như vậy chẳng phải là để đi đăng ký vào lớp khiêu vũ sao, sao mình có thể quên chuyện này được nhỉ? Kha Mộng Kỳ tự trách bản thân.

Hai ngày trước, Tiểu Vân lúc nào cũng lẫu bầu bên tai cô, bảo cô nhất định phải đi đăng ký học lớp khiêu vũ, Tiểu Vân đã nói hết cái hay của lớp khiêu vũ, nói nhiều đến mức tai cô sắp ù cả ra. Kỳ thực, Kha Mộng Kỳ biết ý đồ của Tiểu Vân không phải đơn thuần chỉ là muốn đi học khiêu vũ. Nhưng cũng may là Kha Mộng Kỳ vốn đã yêu thích nhảy múa, lại thêm Tiểu Vân cứ bên tai nói vào, nên cuối cùng cô cũng quyết định đi đăng ký.

Tiểu Vân nhìn Kha Mộng Kỳ có vẻ gì đó không bình thường, lấy làm kỳ lạ, nhưng không dám hỏi nhiều, nhanh chóng ăn chiếc bánh mì đang cầm trên tay, không ăn nhanh thì sẽ không kịp đi đăng ký. Tuy hình dáng cơ thể cô đã thay đổi rất nhiều, nhưng khiêu vũ vẫn luôn là niềm ao ước từ ngày bé của cô. Cô thầm tự cổ vũ bản thân mình.

2

“Kha Mộng Kỳ, cậu nói xem liệu chúng ta có trúng tuyển không?”. Tiểu Vân nhìn hàng dài người đến đăng ký lớp khiêu vũ, cảm thấy thiếu tự tin, quay sang hỏi Kha Mộng Kỳ.

“Cho dù kết quả như thế nào đi chăng nữa thì quá trình vẫn là quan trọng nhất. Chỉ cần chúng ta cố gắng hết sức thì chẳng có gì phải ân hận cả. Cậu không cần phải lo lắng như vậy, hãy tự tin lên, kể cả lần này chúng ta thất bại, thì còn có lần sau mà!”. Kha Mộng Kỳ nhìn đám nam nữ mặc những bộ quần áo kỳ cục, quái lạ đang đứng xung quanh, an ủi Tiểu Vân.

Thực ra, lúc này tim cô cũng đang đập không ngừng, không thể nói là không căng thẳng. Dù gì học múa cũng là giấc mơ của cô từ khi còn nhỏ, nếu lỡ chẳng may lần này không trúng tuyển, phải đi đăng ký học môn tự chọn khác, cô cũng không thấy vui thú gì. Kiên trì với giấc mơ của mình đến cùng mới là điều quan trọng nhất lúc này.

“Số 12, Dương Tiểu Vân”. Từ trong hội trường, tiếng thầy giáo khản cổ gọi truyền ra. Cũng rất khó cho thầy, vì lượng sinh viên đến đăng ký lớp khiêu

vũ quá đông, đã thể đám sinh viên còn đứng nói cười bàn tán xôn xao nữa.

“Đến lượt mình rồi. Mình vẫn thấy hơi run”. Tiểu Vân nhăn nhó như sắp ra chiến trường vậy.

“Không sao đâu! Mau đi đi, đừng có căng thẳng, cứ phát huy hết khả năng của cậu là được rồi, cố lên nhé!”. Kha Mộng Kì động viên Tiểu Vân như động viên đứa trẻ. Bình thường Tiểu Vân cứ nhí nha nhí nhố, không ngờ đến khi chính thức bước vào cuộc lại nhụt chí như vậy.

Tiểu Vân nhìn cô bạn Kha Mộng Kì hôm nay trang điểm trông giống như một thực nữ, khẽ gật đầu, hít một hơi thở thật sâu rồi nói với Kha Mộng Kì: “Ừm, mình sẽ cố gắng hết sức”.

Tiểu Vân kéo cơ thể mồm mỉm của mình bước vào trong.

“Xem này, đây chẳng phải là con bé hôm qua sao?”. Cô gái tóc đỏ Lý Minh Nguyệt nói với Lâm Phương Phi như thể cô ta vừa phát hiện ra một châu lục mới vậy, vừa nói còn vừa nhìn kỹ Kha Mộng Kì từ đầu xuống chân.

“Ừ, đúng rồi, sao cô ta lại đến đây thế nhỉ? Loại bạch tuộc như cô ta thì thi thố cái nổi gì chứ!”. Lâm Phương Phi nói với giọng điệu châm chọc.

“Nhưng mà, hôm nay cô ta ăn mặc nhìn cũng xinh đấy chứ, nếu không nhìn kỹ có khi cũng không nhận ra được chính là con bé lần trước làm loạn với chúng ta đấy!”. Cô gái đáng người cao lùm Kha Mộng Kì nói đầy vẻ ngạo mạn.

“Cậu nói gì vậy chứ, Phương Hiểu! Sao hôm nay cậu không khen mình hả?”. Lâm Phương Phi lùm cô gái đáng cao một cái.

Hôm nay quả thực Kha Mộng Kì đã trang điểm rất cẩn thận: Cô đánh mắt màu xanh, khiến cho đôi mắt càng hút hồn hơn, mái tóc dài uốn xoắn như tảo biển thả trước ngực. Cô mặc một chiếc váy liền màu xanh dài tới đầu gối, để lộ đôi chân vừa trắng vừa thẳng.

“Lâm Phương Phi của chúng ta thì cần gì phải khen chứ, bởi vì lúc nào cậu chẳng là xinh nhất!”. Phương Hiểu vội vàng nịnh đầm Lâm Phương Phi.

Lâm Phương Phi không trả lời mà bước về phía Kha Mộng Kì đang cúi đầu trầm tư suy nghĩ.

“Đúng là oan gia ngõ hẹp!”. Lâm Phương Phi nhìn Kha Mộng Kì với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Kha Mộng Kì đang suy nghĩ xem nên nhảy thế nào cho đẹp, lúc này mới định thần lại.

“Là các người à!”. Kha Mộng Kì trả lời mà hồn đang đề đầu đầu.

Bây giờ cô đâu có thời gian rảnh mà đi nói chuyện với mấy người này, người tiếp theo là cô rồi, thời gian lo lắng còn chẳng có nữa là.

“Kha Mộng Kì...”. Lúc này, Tiểu Vân mới chạy từ bên trong hội trường ra ngoài, chưa nhìn thấy bóng dáng Kha Mộng Kì đâu đã hớn hờ lớn tiếng gọi.

Kha Mộng Kì vẫy vẫy tay về phía Tiểu Vân.

“Thế nào rồi?”. Kha Mộng Kì vội vàng tra hỏi Tiểu Vân.

“Cậu nhìn mặt mình thì biết, mình cũng giỏi lắm đấy, đừng có xem thường khả năng của mình chứ!”. Tiểu Vân mặt mày rạng rỡ như ánh nắng giữa trưa, đôi mắt nhỏ hí thành một đường thẳng.

Cậu thì, đúng là trước sau chẳng giống nhau gì cả, như hai người vậy. Kha Mộng Kì thở than thở. Nhưng mà, chỉ cần bạn tốt của cô đổ là cô cảm thấy vui rồi.

“Vậy thì phải chúc mừng cậu rồi!”. Lâm Phương Phi cướp lời nói với Tiểu Vân và mỉm cười.

“Cậu là...”. Tiểu Vân ngỡ ngàng, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, “Cảm ơn!”.

Không phải chứ, mình không nhìn nhầm chứ? Tiểu Vân nháy nháy mắt. Quả không sai thật, chính là chị Lâm Phương Phi khóa trên đang chúc mừng mình. A! Sao mình lại may mắn thế này! Tiểu Vân lại bắt đầu chìm đắm vào thiên đường nhỏ của bản thân.

Trong hội trường lớn đã có tiếng gọi Kha Mộng Kì.

“Được rồi, đến mình rồi”. Kha Mộng Kì cố kìm nén sự căng thẳng, bước vào đầy tự tin.

“Đúng là con nhỏ không biết trời cao đất dày là gì”. Lâm Phương Phi nhìn theo bóng Kha Mộng Kì miệng lẩm bầm.

Phòng tập múa rộng lớn.

Phía trước là ba giáo viên: Một cô giáo khí chất tao nhã, hai thầy giáo nhìn rất khỏe khoắn. Trông cả ba người đều rất trẻ.

“Em chào các thầy cô ạ!”. Kha Mộng Kì lễ phép cúi đầu chào thầy cô, miệng tươi cười.

Các thầy cô giáo cũng cười đáp lại, khiến cho người khác cảm thấy rất thân thiết. Sự lo lắng, căng thẳng của Kha Mộng Kỳ bỗng chốc đã tan biến.

“Em định biểu diễn bài nào đây?”. Cô giáo nhỏ nhẹ hỏi, đẩy chiếc kính có gọng rất cá tính lên.

“Chachacha ạ”. Kha Mộng Kỳ mỉm cười trả lời.

“Rất tốt! Chachacha là một loại trong các điệu nhảy La tinh, tiết tấu nhẹ nhàng, vui vẻ, rất phù hợp với một cô bé hoạt bát, dễ thương như em. Trước đây em có từng học múa chưa?”.

“Em mới chỉ học múa ba lê”.

“Ồ”. Sự kỳ vọng trên khuôn mặt cô giáo bỗng chốc đã trở thành thất vọng. “Biết múa ba lê chưa chắc đã nhảy được chachacha đâu, em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt đây! Khiêu vũ quốc tế và múa ba lê có sự khác biệt rất lớn”.

“Nghệ thuật là tương thông cô à, em có thể học tốt múa ba lê, vậy chắc chắn em cũng có thể nhảy chachacha thật tốt”. Kha Mộng Kỳ trả lời tự tin.

“Em nói rất hay! Vậy mời em hãy biểu diễn cho chúng tôi xem một đoạn múa ba lê nhé!”. Một thầy giáo nói với Kha Mộng Kỳ, khuôn mặt thầy lộ rõ vẻ thích thú.

Trong phòng luyện nhảy sáng trưng, ánh sáng chiếu lên mặt sàn nhà bóng loáng.

Điệu nhạc nhẹ nhàng, du dương, như một dòng suối thuần khiết chảy qua.

Kha Mộng Kỳ nhún đầu ngón chân, chuẩn bị múa, nghiêng đầu, xoay người, quay vòng... mỗi động tác đều thực hiện rất trau chuốt, từng biểu cảm đều rất chuyên tâm.

Tư thế múa của Kha Mộng Kỳ rất thuần thực, động tác đẹp, nhẹ nhàng như một thiên thần lạc giữa chốn trần gian.

Trong đáy mắt các thầy cô đều hiện lên nụ cười hiền hòa.

Khúc nhạc kết thúc.

“Chúc mừng em! Em đã trúng tuyển rồi!”. Cô giáo chúc mừng Kha Mộng Kỳ, “Ngoài ra, khuôn mặt em nên thể hiện cảm xúc nhiều hơn thì càng tốt”.

“Dạ, em biết rồi ạ, cảm ơn cô!”. Kha Mộng Kỳ khẽ khom người lần nữa.

Kha Mộng Kỳ nhảy chân sáo bước ra khỏi phòng tập nhảy, nụ cười rạng rỡ như những đóa hoa mùa hè.

Cô đi đến bên cạnh Tiểu Vân, nhanh chóng báo cho Tiểu Vân biết tin tức tốt lành này, “Tiểu Vân, mình cũng trúng tuyển!”.

“Vây tốt quá, sau này chúng ta có thể nhảy cùng nhau rồi!”. Tiểu Vân vỗ tay nhảy lên, cười híp cả mắt.

“Xì, trúng tuyển cũng không đến mức như vậy chứ! Có phải đã quá khoa trương rồi không?”. Cô gái tóc đỏ lườm đôi bạn một cái, tỏ vẻ coi thường.

“Lý Minh Nguyệt, nói gì vậy? Phải chúc mừng hai người họ chứ. Đừng nói chuyện nữa, sắp đến lượt chúng ta rồi”. Lâm Phương Phi vừa nói vừa chỉnh lại chiếc váy màu xanh dài đến đầu gối của cô, nhân tiện lấy gương soi, thoa thêm chút phấn.

Lý Minh Nguyệt nhìn hai cô gái, không thêm nói thêm gì nữa.

Kha Mộng Kỳ không để tâm đến bọn họ, kéo theo Tiểu Vân vui vẻ bước ra khỏi hội trường lớn.

Lâm Phương Phi nhìn theo hai người, chút gì đó không vui hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp.

3

Buổi trưa ngày hôm đó, Kha Mộng Kỳ về nhà thăm mẹ.

Khi cô đi ngang qua một ngõ nhỏ, từ trong ngõ văng lại tiếng hét lớn: “Thằng khốn, mau đưa tiền ra đây, mau lên! Cả gốc lẫn lá là một trăm nghìn nhân dân tệ”.

“Tôi đã nói rồi, tôi sẽ nhanh chóng trả các anh thôi”. Giọng nói lạnh lùng và rất kiên định.

Giọng nói này nghe quen quá!

Kha Mộng Kỳ nhìn theo hướng âm thanh, là Trình Vũ Kiệt! Cô kinh ngạc, nói nhỏ: “Sao có thể là cậu ấy chứ?”.

Kha Mộng Kỳ đứng nép vào góc tường, cẩn thận nhìn ra.

Trình Vũ Kiệt anh tuấn khôi ngô đang đứng đó, mặt không chút biểu cảm. Trong ngõ nhỏ sâu thẳm, cái bóng của cậu vẫn lạnh lùng như vậy.

“Nhanh chóng? Nhanh chóng của mày là lúc nào?”. Người đàn ông mặc áo phong màu đỏ thẫm quay quay chiếc côn trong tay, nheo mắt cười nham hiểm.

Bên cạnh người đàn ông mặc áo phong đỏ còn có vài người khác, người nào người nấy đều cầm côn, dáng vẻ rất hung dữ.

“Tôi nói sẽ trả là nhất định sẽ trả, xin các anh cho tôi chút thời gian”. Trình Vũ Kiệt nói giọng lạnh nhạt, không một chút sợ hãi.

Rút cuộc là chuyện gì vậy? Trình Vũ Kiệt lại nợ người ta tiền, Kha Mộng Kì quỳ dưới góc tường, cảm giác rất mong lung.

“Bọn tao đã cho mày bao nhiêu lần “một chút thời gian” rồi? Nợ phải trả, đó là điều chắc chắn”. Gã mặc áo phong đỏ thẫm với gương mặt gian xảo bỗng chốc sa sầm lại, “Muốn đây đưa hà, anh em đâu, mau đánh nó cho tao!”.

Lời vừa dứt, những chiếc côn trong tay những người gọi là “anh em” ấy vung lên, đánh tới tấp vào người Trình Vũ Kiệt một cách tàn bạo không thương tiếc.

Trời ạ! Phải làm sao đây? Tuy hắn ta là một kẻ lạnh lùng, nhưng mình và hắn ta đâu có thù oán gì, mình có nên giúp hắn ta không? Bây giờ mà báo cảnh sát cũng không kịp nữa rồi!

Từ trước đến nay, Kha Mộng Kì chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng này, bất chợt rất sợ hãi, đầu óc hỗn loạn.

Những chiếc côn vô tình trút như mưa lên người Trình Vũ Kiệt. Trình Vũ Kiệt không chống cự, cố gắng giữ tư thế đứng thẳng, vì quá đau đớn, khuôn mặt đẹp trai cũng đã bắt đầu nhăn nhó.

Khóe miệng Trình Vũ Kiệt đã rỉ máu.

“Những tên khốn đáng ghét này, mau dừng tay lại!”. Kha Mộng Kì không thể chịu đựng được nữa đã xông ra.

Trình Vũ Kiệt ngẩng đầu lên, nhìn Kha Mộng Kì chau mày.

“Ha ha, ở đâu ra cô em không sợ chết thế này, được đấy!”. Gã mặc áo phong đỏ lại cười gian xảo, nhìn Kha Mộng Kì đang đứng trước hắn trong tư thế “yếu mà không sợ gió”.

“Các người chó bắt nạt người khác!”. Kha Mộng Kì nhìn gã đàn ông mặc áo phong đỏ trước mặt, trong lòng có chút sợ hãi, nhưng cô đã nén nỗi sợ hãi đó lại, đứng thẳng người, nói đồng đạc. Gã mặc áo phong đỏ không thêm trả lời cô, mà chỉ nhìn cô với ánh mắt không thiện cảm, sự gian tà hiện ra trong ánh mắt hắn.

Kha Mộng Kì dường như không kịp suy nghĩ gì vội nói “Cậu ấy nợ các anh bao nhiêu tiền, tôi sẽ thay cậu ấy trả, hãy yên tâm!”.

Thực ra vừa nói câu đó xong, Kha Mộng Kì đã bắt đầu thấy hối hận, thầm mắng bản thân sao quá kích động, dựa vào cái gì mà giúp cậu ta trả nợ chứ, hơn thế số tiền đó lại quá lớn, phải đợi đến đời nào kiếp nào mới trả hết giúp cho cậu ta được.

Không hiểu óc mình có bị nước chảy vào không nữa? Không lẽ là niềm vui nhất thời của mình, bất chợt muốn trở thành hiệp nữ chảnh? Thôi, bỏ đi, dù sao thì lời cũng đã nói ra rồi, như nước đã chảy đi, sao có thể dễ dàng lấy lại được? Nhân lúc gã mặc áo phong đỏ chưa nói gì, nhìn đôi mắt gian xảo ấy, Kha Mộng Kì nghĩ thầm, trong lòng càng tức giận. Nếu không phải vì đám người đáng ghét này thì mọi việc đâu trở thành như vậy?

Bây giờ cô chỉ muốn dùng ngàn vạn con dao đâm vào đám người này cho bõ tức. Nhưng đáng tiếc, cô chẳng qua cũng chỉ là một cô gái yếu ớt, nếu muốn làm thế, chỉ có đợi kiếp sau đầu thai làm một anh hùng hảo hán, sau đó đi theo bọn người này, xem xem có tên nào dám giở trò với cô nữa không. Chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi, Kha Mộng Kì đã không nhịn được bật cười, quét sạch những lo lắng lúc đó, trở nên trấn tĩnh không ngờ.

Trình Vũ Kiệt nhìn chằm chằm Kha Mộng Kì, lấy tay lau máu trên miệng.

Gã mặc áo phong đỏ thấy Kha Mộng Kì không hề yếu đuối, nhếch miệng cười, quay đầu về phía Trình Vũ Kiệt, “Được, hôm nay nể mặt cô em này, tao tha cho mày”. Ngưng lại một chút, hắn lại quát: “Nhưng nếu một tháng sau mà không trả số tiền này, thì mày cứ liệu đấy! Nhớ đấy, tổng cộng một trăm nghìn tệ, không được thiếu một xu!”.

Trước khi đi, tên mặc áo phong đỏ còn định dùng bàn tay bẩn thỉu của hắn vuốt má Kha Mộng Kì, nhưng Kha Mộng Kì đã nhanh nhẹn né được.

Ôi! Cứ nghĩ là ngày đầu tiên đến trường học đã gặp Trình Vũ Kiệt là cuộc sống tươi đẹp của mình ở ngôi trường này bắt đầu, ai ngờ đâu lại thành ra thế này cơ chứ! Chờ cho đám người đó đi hết, Kha Mộng Kì cúi đầu xuống nghĩ. Cô nhìn Trình Vũ Kiệt đang cố gắng chịu đau. Trên chiếc áo sơ mi trắng tinh của cậu ta đầy vết côn đánh, in những nhệt trên áo, cánh tay có một vết thương sâu, một vết thương nông, khóe miệng vẫn còn dính máu.

“Nhìn cái gì mà nhìn. Chưa nhìn thấy người bị thương bao giờ hả?”. Trình Vũ Kiệt lạnh lùng nói, đôi mắt sâu thẳm thẫm như một hồ nước không có đáy.

“Người gì vậy chứ, không cảm ơn người ta thì chó, lại còn to tiếng quát nạt!”. Thực sự Kha Mộng Kì chưa bao giờ gặp loại người như thế này, đúng là làm việc tốt mà không được báo đáp.

“Việc của tôi không cần cậu quan tâm. Ai bảo cậu đến làm gì?”. Trình Vũ Kiệt quát, có lẽ vì quát quá lớn tiếng khiến cho những vết thương trên người bị nứt ra, không kịp lấy tay bịt vết thương lại, mặt Trình Vũ Kiệt lộ rõ vẻ đau đớn.

“Sao rồi? Vết thương đau lắm phải không?”. Kha Mộng Kỳ nhìn thấy mặt Trình Vũ Kiệt nhăn nhó như vậy, hoàn toàn quên hết những lời nói ác ý của cậu ta với mình, hỏi han tới tấp.

...

Sắc mặt Trình Vũ Kiệt càng lúc càng xấu, mắt cũng sa sầm, vô hồn.

“Mình đưa cậu đến bệnh viện nhé!”. Kha Mộng Kỳ kéo tay Trình Vũ Kiệt định đi về hướng bệnh viện.

“Tôi vẫn có thể đi được”. Trình Vũ Kiệt hất tay Kha Mộng Kỳ ra, cương quyết như một đứa trẻ cố chấp.

Trình Vũ Kiệt cố gắng chịu đựng mọi đau đớn, bước cà nhấc đi trước, cái chân bị bọn người này đánh mấy ngày trước còn chưa khỏi hẳn, hôm nay lại bị đánh tiếp, càng đau hơn.

Hôm khai giảng, nếu không phải vì đám người này đến đòi nợ đánh bị thương một chân, thì cậu cũng không đến muộn. Ngày hôm đó, vì đến muộn, tinh thần cũng không được tốt lắm nên cậu càng không muốn tham dự lễ khai giảng.

Nhìn dáng người cao lớn đang đi càng lúc càng xa dần, Kha Mộng Kỳ chìm ngập vào suy tư: Sao cậu ấy lại nợ tiền người ta chứ?

Kha Mộng Kỳ ngoáy ngoáy đầu mà vẫn không nghĩ ra. Lâu sau, cô lấy lại tinh thần mới gọi to: “Này, chờ tớ với...”.

Kha Mộng Kỳ rào bước lên phía trước, cuối cùng cũng đuổi kịp cậu ta.

Ánh nắng chói chang chiếu lên người Trình Vũ Kiệt, bóng của cậu ta càng lớn hơn, nhưng vẫn ẩn chứa chút gì yếu đuối.

“Ai bảo cậu đi theo tôi?”. Trình Vũ Kiệt trách mắng.

“Làm người tốt phải làm đến cùng! Lỡ chẳng may đám người đó lại đến, thì cậu sẽ chết thảm lắm!”. Kha Mộng Kỳ làm bộ mặt của một con quỷ đi dọa người.

Trình Vũ Kiệt cười thầm trong lòng, chỉ sợ đám người đó mà đến nữa thì ngay cả cô cũng sợ phát khiếp! Nhưng nhìn cô ta ngốc nghếch như vậy cũng dễ thương đấy chứ!

“Rõ ràng bị thương rồi còn giả bộ mạnh mẽ!”. Kha Mộng Kỳ khề nờ nụ cười, nghiêng đầu nhìn Trình Vũ Kiệt, khóe miệng cậu ta hơi nhếch lên, lại mang một chút cố chấp.

“Nói gì vậy chứ?”. Trình Vũ Kiệt nhìn cô bằng đôi mắt trong như nước, đồng thời nhìn dòng người đông nghịt trước mặt.

“Không có gì!”. Kha Mộng Kỳ cúi đầu nhìn vào cái bóng của mình.

Đứng gần cậu ta như vậy, sao tim cô lại đập nhanh hơn? Kha Mộng Kỳ lấy tay vỗ nhẹ vào vị trí của tim.

Khuôn mặt nhìn nghiêng của cậu ta rất đẹp: sống mũi cao, đôi mắt sâu ẩn chứa nỗi buồn không dễ gì cảm nhận được, đôi môi mỏng rất kiên quyết lúc nào cũng mím chặt. Những vết máu ở khóe miệng lại càng khiến cho cậu ta đẹp trai hơn, làm cho người nhìn thấy không thể không thương.

Mình có nên hỏi cậu ta vấn đề nhạy cảm đó không nhỉ? Kha Mộng Kỳ tự đấu tranh trong lòng.

Thôi, cứ hỏi đi! Đã nói sẽ giúp cậu ta trả nợ rồi, cũng phải biết nguyên nhân cậu ta nợ tiền chứ! Kha Mộng Kỳ nghĩ thầm.

“Ừm... tôi có thể hỏi cậu một câu được không?”. Kha Mộng Kỳ nói nhẹ nhàng.

“Nói đi!”. Câu trả lời của Trình Vũ Kiệt lúc nào cũng đơn giản như vậy.

“Sao cậu nợ tiền người ta?”. Kha Mộng Kỳ nhìn vào đôi mắt đang tối dần của Trình Vũ Kiệt.

...

Cả hai người đều im lặng rất lâu.

Không khí dường như đang đông cứng lại.

Chỉ nghe thấy tiếng ồn ào của xe cộ qua lại và tiếng bước chân của những người đi bộ.

Ánh nắng gay gắt, chiếu làm chói mắt cả hai người một cách không thương tiếc.

“Bối vì... mẹ tôi”. Giọng nói cậu ta như hơi nghẹn ngào.

“Mẹ của cậu làm sao?”. Kha Mộng Kỳ không hiểu gì hỏi.

Trình Vũ Kiệt im lặng một hồi lâu, gương mặt hiện lên nỗi đau đớn sâu đậm.

“Khi tôi còn rất nhỏ thì bố mẹ tôi đã ly dị, tôi luôn ở với mẹ. Năm ngoái, mẹ tôi mắc bệnh ung thư, cần một khoản tiền lớn. Không còn cách nào khác, tôi đành vay tiền chữa bệnh cho mẹ trước đã, nhưng không ngờ, mẹ tôi vẫn ra đi...”. Nỗi đau đớn hằn rõ trong đôi mắt Trình Vũ Kiệt.

Cậu ta chậm chậm ngẩng đầu lên. Cho dù ánh nắng chói chang, cho dù không khí đang rất nóng, nhưng trong đôi mắt vẫn rất ẩm ướt, trái tim đóng băng lạnh lẽo. Nhưng không đợi cho Trình Vũ Kiệt chìm đắm vào ký ức, đôi mắt đầm lệ đã biến mất, cậu bước đi thật nhanh, chỉ là vì vết thương trong lòng vẫn còn quá sâu đậm.

Lúc này, Trình Vũ Kiệt giống như một đứa trẻ cần bàn tay chăm sóc của người khác, bờ vai mỏng manh và đôi mắt ầu sầu khiến cho người ta cảm thấy rất đau lòng.

“Xin lỗi cậu!”. Kha Mộng Kỳ đau lòng nhìn Trình Vũ Kiệt, thầm trách cứ bản thân mình. Tình trạng của Trình Vũ Kiệt bây giờ khiến cô nhớ lại lúc cô mắng cậu ta sau lễ khai giảng, ngoài câu trả lời lạnh lùng, ở tận nơi sâu thẳm trong đôi mắt cậu còn ẩn chứa một nỗi đau vô hình nào đó.

Lúc này trong lòng Kha Mộng Kỳ như tăng thêm một nỗi ưu phiền, dường như nỗi đau đó của Trình Vũ Kiệt ở rất gần cô, có thể dễ dàng cảm nhận được.

“Chúng ta mau đến bệnh viện thôi! Nhìn xem vết thương trên tay cậu kia, những chỗ khác chắc cũng bị thương?”. Kha Mộng Kỳ nhanh chóng chuyển chủ đề: “Ngoài ra, mình sẽ giúp đỡ cậu, hai chúng ta cùng nhau trả tiền”.

“Thôi không cần đâu, cảm ơn!”. Giọng điệu của Trình Vũ Kiệt trở nên ảm áp hơn rất nhiều.

“Mình đã nói sẽ giúp cậu là sẽ giúp, sao có thể nói lời mà không giữ lời chứ? Chúng ta cùng nhau cố gắng, chắc chắn sẽ có cách trả hết số tiền đó”. Kha Mộng Kỳ ngẩng mặt lên, nói đầy tự tin.

Trình Vũ Kiệt nhìn thật kỹ cô bạn nhiều lời này, cô ấy có làn da trắng, trông rất sáng sủa, gương mặt ấy khẽ mỉm cười, ảm áp như ánh nắng mặt trời.

Cô ấy đúng là một cô gái coi mở, xinh đẹp, còn rất trọng nghĩa khí nữa.

Trong lòng Trình Vũ Kiệt dần dần dấy lên một chút ảm áp.

Cậu mỉm cười, dường như quên hết cả nỗi đau trên cơ thể.

Vừa đứng hành động này của cậu đã bị Kha Mộng Kỳ nhìn thấy.

“Ừm, cậu cười nhìn rất đẹp mà! Sao lúc nào cũng tỏ vẻ lạnh lùng làm gì chứ? Cậu muốn đuổi theo trào lưu sao?”. Kha Mộng Kỳ lại nói thêm vào: “Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ, đến học sinh tiểu học cũng hiểu rõ điều này, lẽ nào cậu không hiểu?”.

Không biết từ lúc nào, hai người đã đi đến cổng bệnh viện.

“Bác sĩ, cậu ấy sao rồi ạ?”, Kha Mộng Kỳ lo lắng hỏi vị bác sĩ đang tỉ mỉ khám vết thương cho Trình Vũ Kiệt.

“Ồ, cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng tốt nhất mấy ngày tới cháu nên ở nhà nghỉ ngơi, sao lại để bị đánh đến mức này chứ?”. Bác sĩ vừa khám vừa than phiền: “Cánh tay trắng như vậy lại đây vết thương, coi rất xấu! Thật đáng tiếc quá!”.

“Đề bác kê cho cháu ít thuốc bôi. Nhất định phải nhớ bôi thuốc đúng giờ, như vậy mới nhanh khỏi”. Bác sĩ nhắc nhở.

“Chân của cậu không sao chứ?”. Vừa rồi Kha Mộng Kỳ nhìn dáng đi không vững của Trình Vũ Kiệt, nghĩ chắc chắn chân cậu ta cũng bị thương.

Trình Vũ Kiệt không trả lời, kéo gấu quần lên, trên chân có vết thương rất dễ nhìn thấy.

“Vết thương ở chân nặng quá! Qua đây, bác đắp cho ít thuốc đã!”. Bác sĩ chau mày nói.

“Cháu phải chăm sóc bạn trai thật tốt nhé!”. Đắp thuốc cho Trình Vũ Kiệt xong, vị bác sĩ quay sang Kha Mộng Kỳ, nói.

Bị bất ngờ, Kha Mộng Kỳ không biết nên nói gì cả, đôi má dần dần đỏ ửng lên.

Trình Vũ Kiệt mặt vẫn bình thản không buồn để ý đến câu nói của bác sĩ.

Hai bên đường, những cây thông cao to, cành lá sum suê cố gắng vươn lên trên như muốn chạm vào bầu trời xanh.

Hai người đi song song với nhau, nhìn rất đẹp đôi.

Ánh mặt trời rọi chiếu vào họ, dưới đất là những bóng người thấp thỏp.

“Cám ơn!”. Trình Vũ Kiệt nói mà mặt không biểu hiện bất kỳ thái độ gì.

Không phải chứ, mình không nghe lầm đấy chứ? Người lạnh lùng như cậu ta mà cũng biết nói lời cảm ơn. Đúng là mặt trời mọc đằng tây! Kha Mộng Kỳ nhìn chăm chăm Trình Vũ Kiệt, nghĩ thầm.

“Nhìn tôi làm gì? Chẳng lẽ trên mặt tôi có chữ hay sao?”. Trình Vũ Kiệt không hiểu gì nhìn Kha Mộng Kỳ.

“Không... không có gì!”. Kha Mộng Kỳ lắp bắp nói như thê trong lòng cô đang nghĩ điều gì xấu xa vậy, không tự tin chút nào.

“Chắc cậu chưa ăn cơm? Bây giờ mình mời cậu đi ăn”. Trình Vũ Kiệt bất ngờ đề nghị.

“À! Cậu không nhắc đến ăn cơm thì mình cũng quên mất! Mình còn chưa về nhà, chắc mẹ mình sốt ruột lắm! Chết rồi!”. Kha Mộng Kỳ mặt mày nhăn nhó tự trách bản thân.

“Ồ, vậy để lần sau mình mời nhé!”, Trình Vũ Kiệt thất vọng nói.

“Ừ, vậy mình về nhà đây”. Kha Mộng Kỳ ngẩng đầu lên nhìn Trình Vũ Kiệt. Khoé miệng dính đầy máu của cậu ta lúc này giờ đã được lau sạch sẽ, hồng hào trở lại, vết thương trên cánh tay thì vẫn còn dấu tích, như một tờ giấy trắng bị ai đó giẫm lên để lại vết tích vậy, rõ ràng, gai mắt.

“Chờ một chút, đưa điện thoại của cậu cho mình”. Kha Mộng Kỳ đang định quay người đi thì bị Trình Vũ Kiệt gọi lại.

“Làm gì vậy?”. Tuy Kha Mộng Kỳ rất nghi ngờ, nhưng cô vẫn nghe lời, lấy điện thoại ra đưa cho Trình Vũ Kiệt.

Trình Vũ Kiệt dùng điện thoại của Kha Mộng Kỳ gọi vào số của chính mình, sau đó trả điện thoại lại cho cô.

“Hoá ra là lấy để lưu số điện thoại của mình! Số của cậu là bao nhiêu vậy? Mình cũng cần!”. Kha Mộng Kỳ nói to.

“Đồ ngốc!”.

“Bất công quá! Số điện thoại của cậu cũng phải cho mình với chứ!”, Kha Mộng Kỳ bĩu môi.

“Đồ ngốc!”, Trình Vũ Kiệt nhắc lại một lần nữa hai chữ này.

“Cậu xem lại danh sách cuộc gọi đi không phải sẽ biết số điện thoại của mình sao?”.

Đúng là lần đầu tiên gặp cô gái ngốc như cậu! Nếu nói với cậu đây chính là thủ khoa của trường này, chắc có đánh chết cậu cũng không tin nổi.

“Ừ...”. Kha Mộng Kỳ lúc này mới vỡ lẽ, mau chóng lưu số điện thoại lại, viết tên người liên lạc là Trình đẹp trai. Hi hi, ai bảo cậu ấy đẹp trai như vậy chứ!

“Về đến nhà nhất định phải gọi điện cho mình nhé! Bye bye!”.

Kha Mộng Kỳ vẫy tay về phía Trình Vũ Kiệt, khoé miệng cong, nở một nụ cười thật đẹp, thật hiền.

Kha Mộng Kỳ mặc chiếc váy liền màu trắng lẫn vào trong dòng người tấp nập, dưới ánh nắng mái tóc đen, dài, óng mượt ấy càng toả ra ánh hào quang làm mê hoặc lòng người. Trình Vũ Kiệt nhìn theo bóng Kha Mộng Kỳ, những đau buồn trong ánh mắt cậu cũng dần biến mất.

“Mẹ, con về rồi!”. Kha Mộng Kỳ vừa về đến cửa đã lớn tiếng gọi.

“Sao giờ này con mới về chứ?”. Mẹ Kha Mộng Kỳ trách cứ.

“À, hôm nay con bị tắc đường mẹ ạ!”. Kha Mộng Kỳ vội kiếm cớ gì đó lấp liếm.

“Được rồi, mau ăn cơm thôi!”.

“Dạ, con biết rồi!”. Kha Mộng Kỳ đi xuống, giúp mẹ bê thức ăn lên nhà.

“Con đã quen với cuộc sống ở trường chưa?”. Mẹ Kha Mộng Kỳ nhìn cô con gái đang không ngừng gấp thức ăn.

“Dạ, con cũng quen rồi mẹ ạ. Nhưng đồ ăn ở đây không ngon, con vẫn thích ăn cơm mẹ nấu nhất”. Kha Mộng Kỳ ngồi sát về phía mẹ, cười rạng rỡ, trông rất hạnh phúc.

“À, mẹ, bệnh của mẹ đỡ chưa ạ?”. Vì chuyện của Trình Vũ Kiệt, suýt nữa cô quên lý do về nhà lần này, cô cảm thấy ngượng ngùng lại cúi đầu xuống ăn tiếp.

“Mẹ ấy à, vẫn còn khoẻ lắm”. Mẹ cô vừa nói xong, lại ho liên hồi.

Kha Mộng Kì vội vàng đặt bát cơm xuống, vỗ vỗ vào lưng mẹ, nói đầy vẻ quan tâm: “Mẹ còn nói khỏe nữa, chắc mẹ lại không uống thuốc đúng giờ chứ gì?”.

“Mẹ uống rồi, bệnh này, không thể chữa trong thời gian ngắn được đâu con ạ”. Mẹ cô than thở.

“Mẹ tại sao lại có thể như vậy chứ? Thôi hai mẹ con mình ăn cơm tiếp đi, không nghĩ ngợi gì nữa, mẹ của con sẽ sống trăm tuổi mà!”. Kha Mộng Kì an ủi mẹ, cô gấp một miếng thịt nạc vào bát mẹ.

Mẹ cô không nói gì chỉ cúi đầu ăn.

Kha Mộng Kì nhìn thấy những sợi tóc bạc trên đầu mẹ, trong lòng cảm thấy rất xót xa.

Mẹ, chờ sau này con gái trưởng thành, kiếm được nhiều tiền, con nhất định sẽ để mẹ ở nhà an dưỡng. Kha Mộng Kì thầm tự hứa trong lòng.

Sau buổi trưa.

Trong phòng học, ồn ào, nhốn nháo.

Giờ lên lớp, tiếng nói của học sinh át cả tiếng giảng bài của giáo viên.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Vũ Cùng Anh Nhé, Lolita* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Sao lại quên được cậu ấy đã có bạn gái

Chiếc váy liền màu hồng bó sát ôm bờ eo thon nhỏ của Kha Mộng Kì, trên chiếc váy điểm xuyến những bông hoa nhỏ bằng ren, thân dưới váy là những nếp xếp, để lộ những đường cong cuốn hút. Chiếc váy liền màu hồng bó sát ôm bờ eo thon nhỏ của Kha Mộng Kì, trên chiếc váy điểm xuyến những bông hoa nhỏ bằng ren, thân dưới váy là những nếp xếp, để lộ những đường cong cuốn hút.

1

Trong phòng tập khiêu vũ.

Sàn gỗ sạch sẽ dưới ánh nắng mặt trời càng trở nên bóng loáng hơn, những hạt bụi nhỏ li ti bay lơ lửng trong không trung.

“Các em thân mến, thầy rất vui vì chúng ta có duyên gặp gỡ nhau tại đây”. Thầy giáo tươi cười, nhìn một lượt các sinh viên, sau đó nói tiếp: “Thầy giới thiệu một chút, tên thầy là Doãn Trình, rất nhiều người thích gọi thầy là Đại Trình, sau này các em cũng có thể gọi thầy như vậy”.

“Ôi, đây chẳng phải là vị giám khảo lần trước sao? Thầy ấy đẹp trai quá!”. Trong đám nữ sinh có người nói nhỏ, giọng đầy vẻ ngạc nhiên.

“Đúng rồi, chúng ta may mắn thật đấy, sau này có thể được ngắm thầy rồi”.

“Đừng có quên, còn có Kiệt nữa đấy!”. Một nữ sinh nào đó chìm đắm vào ảo tưởng đẹp đẽ của bản thân. “Sau này ngày ngày chúng ta đều có thể khiêu vũ cùng trai đẹp rồi”.

Câu nói này có vẻ đã bị một nam sinh nào đó nghe thấy, nên có tiếng xì xào vang lên.

Thầy Doãn Trình có khuôn mặt điển trai, luôn tươi cười, như người anh trai hàng xóm, cho người ta cảm giác vô cùng thân thiện.

Doãn Trình biểu diễn cho học sinh xem một bài. Bất kể là khiêu vũ quốc tế hay hip hop thầy đều có thể nhảy rất đẹp, rất cuốn hút.

Ăn mặc thoải mái, tư thế nhảy thư thái, động tác nhuần nhuyễn, khiến cho tất cả học sinh phải thán phục hết lời.

Tiếp đó, thầy Doãn Trình còn dạy học sinh một đoạn chachacha. Âm nhạc sôi động dần dần lan tỏa khắp phòng tập rộng lớn.

Tất cả học sinh đều tích cực phối hợp chăm chỉ luyện tập dưới sự chỉ đạo của thầy Doãn Trình.

“Các em, chúng ta nghỉ một lát”. Doãn Trình nhìn học sinh đang khổ luyện, mặt nở nụ cười thích thú.

Trong thời gian nghỉ, có mấy nữ sinh đứng tụm với nhau nói chuyện rất vui vẻ.

“Mấy ngày nay sao không thấy Kiệt đi học nhỉ?”.

“Ừ, sao vậy nhỉ?”.

“Cậu nói xem liệu có phải nhà cậu ấy xảy ra chuyện gì rồi?”.

“Chuyện gì chứ! Chẳng lẽ cậu không biết nhà Trình Vũ Kiệt chỉ còn mình cậu ấy thôi sao?”.

“Thật ư? Mình không biết đâu đấy! Vậy sao cậu ấy không đi học nhỉ? Mình nghĩ cậu ấy sẽ không bỏ học khiêu vũ, cậu ấy thích nhảy thể mà, sao có thể dễ dàng từ bỏ cơ hội này chứ. Nhưng mấy ngày nay...”. Nghe giọng nói có thể thấy cô bạn này đang rất thất vọng.

“Cậu đang nói gì vậy? Chuyện của người khác cậu nói bừa bải gì chứ?”. Lâm Phương Phi nghe thấy những lời này cảm thấy bất an trong lòng, khuôn mặt kiều diễm lộ rõ vẻ tức giận.

Hai nữ sinh đang nói chuyện kia biết vậy, không dám bàn tán gì thêm.

Kha Mộng Kì và Tiểu Vân ngồi một chỗ, có lẽ vì tập nhảy quá mệt nên cả hai không nói gì.

Trình Vũ Kiệt, cái tên lạnh lùng này sao lại không đi học chứ? Có phải vì vết thương vẫn chưa khỏi hẳn hay là bị nhiễm trùng rồi? Kha Mộng Kì hơi lo lắng, nghĩ ngợi.

A, sao mình cứ phải lo lắng vớ vẩn về tên đó chứ? Đến hay không là quyền của cậu ta mà! Kha Mộng Kì thâm than thở.

“Rất vui vì chúng ta có thể thường xuyên gặp nhau trong hoàn cảnh như thế này”. Lâm Phương Phi nhìn Kha Mộng Kì đang ngồi trên sàn nhà, mỉm cười nói.

Kha Mộng Kì nhìn mãi vào sàn nhà, tinh thần đang rất lo lắng.

Tiểu Vân thấy Kha Mộng Kì đang đờ đẫn ngồi bên cạnh, lấy tay huých bạn một cái, lúc này Kha Mộng Kì mới từ những suy nghĩ phức tạp quay trở về với hiện tại.

“Ồ, chào chị!”. Kha Mộng Kì nhìn Lâm Phương Phi. Hôm nay cô ta trang điểm nhìn rất xinh đẹp, sau đó lại quay ra nhìn sàn nhà, nghịch ngợm mấy ngón tay của mình.

“Ồ, lại còn làm kiều với Lâm đại tiểu thư của chúng ta nữa cơ, cô cũng to gan thật đấy nhỉ!”. Phương Hiểu đứng bên cạnh lườm Kha Mộng Kì một cái.

Kha Mộng Kì vẫn tiếp tục những hành động của mình, tinh thần vẫn thoải mái tự nhiên như vậy, dường như thế giới này, chỉ còn lại một mình cô.

“Lần trước mày gây chuyện với Lâm đại tiểu thư bọn ta còn chưa thèm tính sổ với mày đâu đấy! Bây giờ mày lại còn tỏ vẻ bất cần, còn ở đó mà tỏ ra thanh cao há”. Lý Minh Nguyệt lườm chằm chằm Kha Mộng Kì, mặt dày tức giận.

Khuôn mặt thanh tú của Kha Mộng Kì bỗng dưng trầm lại, cô ngừng nghịch những ngón tay, đè nén những điều không vui trong lòng, ngẩng cao đầu, bình tĩnh nhìn Lý Minh Nguyệt, nói với giọng bức tức: “Xin chị hãy cứ tự quản lý bản thân, tôi là người thế nào, tự tôi hiểu rõ hơn ai hết!”.

Lý Minh Nguyệt còn muốn nói thêm nữa, nhưng Lâm Phương Phi đã đánh mắt ra hiệu: “Đừng nói nữa”.

“Con bé chết tiệt này cũng cá tính đấy chứ!”. Lâm Phương Phi nhìn Kha Mộng Kì, trong ánh mắt lộ rõ vẻ bồn chồn nói tiếp: “Vậy được, hãy tự nghiên cứu thật kỹ bản thân đi nhé! Cô là người thế nào chắc đến bản thân cô cũng không biết?”.

“Tiền bối, chắc các chị không biết, Kha Mộng Kì là một cô gái rất tốt.” Tiểu Vân không chịu nổi cuộc tranh cãi này, bất bình nói.

“Lý Minh Nguyệt, Phương Hiểu, chúng ta đi thôi!”. Lâm Phương Phi làm ra vẻ tiểu thư, kiêu ngạo nói.

Bọn họ đi đến một chỗ cách khá xa, bắt đầu nói chuyện.

Tiểu Vân không hiểu gì, nhìn bóng của bọn Lâm Phương Phi, lại quay qua nhìn Kha Mộng Kì đang ngồi trên sàn với khuôn mặt đau thương, lấy tay xoa xoa đầu.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục nào!”. Thầy Doãn Trình nói, giọng thầy ấm áp như ánh nắng buổi trưa đầu mùa thu, từng giọt từng giọt thấm vào trái tim mỗi học sinh, khiến cho người ta cảm thấy ấm lòng.

Đám học sinh mệt mỏi xếp thành hàng, hô “tuần lệnh”.

Ánh mặt trời ấm áp lặng lẽ chiếu rọi khắp phòng tập, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu lên đám học sinh.

Chiều tối, mặt trời đã lặn về phía tây.

Trong vườn trường, những cây ngô đồng hai bên con đường nhỏ tỏa ra hương thơm dịu nhẹ.

Tút. Điện thoại của Kha Mộng Kỳ reo lên, ba chữ Trình đẹp trai hiện lên trên màn hình điện thoại.

Nhịp tim của Kha Mộng Kỳ đột nhiên tăng nhanh, ngỡ ngàng một lúc, cô mới nghe điện thoại.

“Bây giờ tối nay, gặp nhau ở nhà hàng Khả Khả trên đường Phồn Vinh!”. Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Kha Mộng Kỳ còn chưa kịp nói gì thì bên kia đã tắt điện thoại.

Lần trước cậu ta nói sẽ mời cơm, vẫn còn biết giữ lời hứa chứ! Nghĩ đi nghĩ lại, trên khoé miệng Kha Mộng Kỳ nở một nụ cười hạnh phúc.

Ký túc xá, phòng 508.

“Kha Mộng Kỳ, hôm nay cậu mặc đẹp thế, có phải đi xem mặt không?”. Tiểu Vân nhìn thấy Kha Mộng Kỳ đang chăm chú trang điểm, nói đùa.

“Đâu có! Chỉ là có người bạn mời ăn cơm thôi”.

“Ái dà, cuối cùng cũng tìm ra cái váy này!”. Kha Mộng Kỳ thở phào một hơi dài.

“Kha Mộng Kỳ của chúng ta đâu có sợ ế đâu mà phải lo! Cần gì phải đi xem mặt chứ”. Trương Mạc nói đùa.

Tần Dịch đang ngồi một góc nghịch điện thoại, lườm Kha Mộng Kỳ một cái, trong ánh mắt lộ rõ vẻ khó chịu.

Kha Mộng Kỳ cảm nhận được ánh mắt không thân thiện của Tần Dịch, Kha Mộng Kỳ biết Tần Dịch là một cô gái kiêu căng, hay đổ kỵ, cô cũng sớm quen rồi.

“Không phải vậy đâu!”. Kha Mộng Kỳ không buồn giải thích, cô nghĩ thầm: “Nếu chẳng may bị họ phát giác ra điều gì thì mình chẳng biết ứng phó thế nào cả, tốt hơn hết là nói ít đi”.

Kha Mộng Kỳ mặc chiếc váy tìm mãi mới tìm thấy kia vào, còn nhờ Tiểu Vân và Trương Mạc giúp đỡ nữa.

Chiếc váy liền màu hồng bó sát ôm bờ eo thon nhỏ của Kha Mộng Kỳ, trên chiếc váy điểm xuyến những bông hoa nhỏ bằng ren, thân dưới váy là những nếp xếp, để lộ những đường cong cuốn hút.

Kha Mộng Kỳ nhìn mình trong gương cảm thấy rất vừa ý, cười rạng rỡ như hoa.

Thái độ của Tiểu Vân và Trương Mạc không khoa trương như Kha Mộng Kỳ tưởng tượng.

Tiểu Vân ngắm Kha Mộng Kỳ trong gương nói: “Cậu vốn dĩ đã rất đẹp rồi, cho dù không trang điểm đi nữa thì vẫn xinh đẹp như Tây Thi”.

“Đúng vậy! Đừng có soi gương nữa, cẩn thận lại hút hồn tên yêu râu xanh nào đó!”. Trương Mạc nói đùa.

Kha Mộng Kỳ quay mặt hết bên này đến bên kia ngắm mình trong gương, trong lòng cảm thấy rất mãn nguyện, hạnh phúc, phải biết là người mà cô sắp đi gặp là bạch mã hoàng tử trong lòng tất cả các cô gái.

Trong phòng ngủ hoa lệ.

Ánh trăng chiếu rọi qua khung cửa sổ màu hồng, ánh trăng dịu dàng dần dần tỏa khắp căn phòng lộng lẫy, cả căn phòng mờ ảo như trong tiên cảnh.

Lâm Phương Phi tựa vào thành giường, mái tóc xoắn dài xõa xuống trên tấm đệm dựa lưng.

Cô cầm điện thoại trên tay, ấn một dãy số, do dự một chút, cuối cùng vẫn nhấn vào phím ok.

“Kiệt, tối nay anh có rảnh không? Em mời anh ra ngoài ăn cơm”. Lâm Phương Phi nói dịu dàng như dòng suối êm ả chảy.

“Hôm nay anh không rảnh, để hôm khác đi”. Trình Vũ Kiệt nói giọng lạnh lùng.

“Vâng, em biết rồi”. Nụ cười đang nở trên môi Lâm Phương Phi vụt tắt, trong giọng nói của cô lộ rõ sự thất vọng.

Tút! Điện thoại đã bị Trình Vũ Kiệt ngắt.

Anh ấy lúc nào cũng vậy.

Lâm Phương Phi vẫn cầm điện thoại trên tay, mặt buồn rười rượi.

Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao đến tận bây giờ mà anh vẫn lạnh lùng với em? Chẳng phải anh nói anh yêu em sao? Sao yêu em mà anh lại vẫn...? Lâm Phương Phi nghĩ ngợi, lòng phiền não, nước mắt lặng lẽ lăn dài trên gò má.

Phịch! Chiếc điện thoại bị Lâm Phương Phi ném mạnh xuống đất, tiếng điện thoại rơi chậm chậm vang lên trong căn phòng ngủ tĩnh lặng.

Trên đầu giường có rất nhiều thú nhồi bông, con nào cũng nhe răng ra cười, lúc này Phương Phi cảm thấy những nụ cười đó như đang chế nhạo mình. Cô thuận tay cầm một con lên, ném nó xuống đất.

Những đồ chơi này Phương Phi làm nũng mẹ mua cho khi còn nhỏ, ngày đó cô rất thích chúng, tình cảm ấy vẫn còn kéo dài cho đến tận bây giờ.

Ting ting... Tiếng chuông điện thoại lại reo lên. Lâm Phương Phi lau nước mắt, cầm điện thoại lên.

“A lô...”. Giọng nói của Lâm Phương Phi có chút nghẹn ngào.

“Sao vậy, Lâm đại tiểu thư của tôi?”. Đầu dây bên kia giọng nói của Lý Minh Nguyệt vang lên.

“Không... không có gì”. Lâm Phương Phi cố gắng đè nén nỗi đau trong lòng, “Chỉ là hôm nay thấy không vui thôi”.

“Ồ, vậy hả!”. Lý Minh Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, “Vậy dễ thôi, đi ra ngoài cho thoải mái! Minh sẽ đi cùng cậu”.

“Ừ, được...”.

“Vậy chúng ta gặp nhau ở quán KFC trên đường Phồn Vinh nhé!”.

...

Lâm Phương Phi im lặng.

“Không gặp không về!”. Lý Minh Nguyệt nói.

“Được, bye bye”. Lâm Phương Phi hững hờ trả lời.

Bên ngoài cửa sổ, màn đêm bắt đầu buông xuống, đường phố đã lên đèn.

Ánh đèn vàng nhạt chiếu sáng thành phố phồn hoa này.

Tầng một nhà hàng Khả Khả.

Bây giờ đang là giờ cao điểm mọi người đi ăn tối, gần như bàn nào cũng đã có người ngồi.

Cũng may, Kha Mộng Kỳ vừa trang điểm xong liền đến thẳng chỗ hẹn, nên đã chiếm được vị trí ngồi bên cửa sổ.

Cái tên này sao vẫn chưa thấy đến chứ? Kha Mộng Kỳ lại nhìn đồng hồ: Sáu giờ năm mươi phút. Cô cũng không biết đây là lần xem đồng hồ thứ mấy rồi.

Kha Mộng Kỳ chống tay xuống cằm, thẫn thờ nhìn ra bên ngoài cửa sổ ngắm dòng người xe qua lại. Còn nói muốn mời mình ăn cơm nữa, vậy mà có thêm đến đâu, báo hại mình ngồi đây chờ mấy chục phút rồi, lẽ nào cậu ta không biết mùi vị của sự chờ đợi khó chịu đến mức nào sao? Có thể từ trước đến nay cậu ta chưa bao giờ nếm trải qua!

“Này!”. Một giọng nói lạnh lùng bất ngờ vang lên, không biết Trình Vũ Kiệt đã đứng sau lưng Kha Mộng Kỳ từ lúc nào.

Thực ra, Trình Vũ Kiệt đã đứng bên cạnh Kha Mộng Kỳ vài giây rồi. Cậu cứ đứng ngây ra nhìn, Kha Mộng Kỳ hôm nay trông thật xinh đẹp. Trông cô như nàng công chúa trong cung điện, thuần khiết, xinh đẹp khiến người ta không nỡ chạm tay vào.

Còn Kha Mộng Kỳ thì cứ chìm đắm trong thế giới riêng tư, tay chống cằm, ngây ngô nhìn ra cửa sổ.

“Cậu đến từ lúc nào vậy? Sao không lên tiếng?”. Kha Mộng Kỳ lấy lại tinh thần nhìn Trình Vũ Kiệt bằng ánh mắt trách móc.

Trình Vũ Kiệt mặc áo phông màu xanh da trời và quần tụt màu đen, cách phối hợp này làm tôn lên rất nhiều dáng vẻ cao ráo, vạm vỡ của cậu. Kiệt có khuôn mặt tuấn tú, làn da trắng trẻo dưới ánh điện càng trở nên sáng sủa hơn, từng lớp, từng lớp ánh sáng chiếu rọi lên khiến Kiệt trông như một thiên thần.

Có lẽ kiếp trước cậu ấy chính là một thiên thần!

Chuyển sang kiếp này cậu vẫn giữ được vẻ đẹp thiên thần ấy. Mãi mãi không thay đổi.

Trình Vũ Kiệt kéo ghế ra ngồi xuống đối diện Kha Mộng Kỳ, động tác rất trang nhã, thần thái tự nhiên.

“Minh lúc nào cũng như vậy”. Rất lâu sau Trình Vũ Kiệt mới nói.

“Ừ!”. Kha Mộng Kỳ nhìn chàng trai mang vẻ đẹp thiên thần này, bỗng nhiên cảm thấy rất vui.

“Vết thương của cậu sao rồi?”. Kha Mộng Kỳ hỏi.

“Cậu nhìn thấy mà không biết sao?”. Vẫn là giọng điệu lạnh lùng ấy.

Kha Mộng Kỳ thấy vết thương trên cánh tay Kiệt đã đỡ hơn nhiều, nhưng vẫn còn để lại vài vết tích.

“Lạnh lùng chính là cách cậu đối xử với người khác đấy hả? Cậu không thể thay đổi thái độ đó sao?”. Kha Mộng Kỳ nhìn Trình Vũ Kiệt đang ngồi im lặng, cô nhẹ nhàng gợi ý.

“Thay đổi?”. Từ đáy mắt Trình Vũ Kiệt hiện lên chút chế nhạo, nói giọng ngoan cố, “Tính cách vốn dĩ đã như vậy rồi!”.

Đồ lạnh lùng! Mời người ta ăn cơm mà mặt mũi vẫn bí xì thế. Kha Mộng Kỳ lườm Trình Vũ Kiệt.

“Nhưng mà...”. Trình Vũ Kiệt đắn đo một lúc, nhìn Kha Mộng Kỳ, “Hôm nay trông cậu rất xinh”.

A? Cậu ấy đang nói mình sao? Kha Mộng Kỳ có cảm giác như mình đang nằm mơ, trong lòng vui sướng.

Kha Mộng Kỳ ngại ngùng cúi thấp đầu, hai má ửng hồng.

Trình Vũ Kiệt đang chăm chú nhìn thực đơn, sau đó hỏi Kha Mộng Kỳ: “Cậu thích ăn món gì?”.

“Gà viên cung đình, cá hấp, cà xào trứng gà, bò xào ớt xanh...”. Kha Mộng Kỳ cầm thực đơn, nói một mạch rất nhiều món.

Trình Vũ Kiệt nhìn chằm chằm cô nữ sinh gầy gò đang ngồi đối diện, không tin vào mắt mình, hỏi: “Sao cậu ăn khỏe vậy? May mà vẫn chưa biến thành pig!”.

“Cậu!”. Kha Mộng Kỳ ngẩng đầu lên, tròn tròn mắt, phẫn nộ nhìn Trình Vũ Kiệt.

Trình Vũ Kiệt nhìn đáng vẻ Kha Mộng Kỳ lúc này thấy rất dễ thương, không nhịn được liền bật cười.

Trình Vũ Kiệt cũng phải thầm công nhận đang ngồi đối diện với cậu lúc này đây là một cô gái rất xinh đẹp, dễ thương, ngoài nụ cười ngây thơ hồn nhiên còn có bộ mặt biểu cảm đáng yêu đến mức làm cho người khác không nhịn được cười.

Bên ngoài, đèn đường sáng lung linh.

Ánh đèn chiếu sáng cả thành phố xinh đẹp này, chiếu rọi đường đi phía trước cho người và xe cộ, cây cối hai bên đường tỏa mùi hương mơ màng.

“Việc gì khiến cậu không vui vậy?”. Lý Minh Nguyệt hỏi Lâm Phương Phi đang âu sầu ủ dột.

“Thực ra... cũng chẳng có gì đâu”. Lâm Phương Phi biết giờ không phải là lúc để tiết lộ với Lý Minh Nguyệt về chuyện giữa cô và Trình Vũ Kiệt.

“Hàng ngày mỗi người chúng ta đều sẽ gặp phải chuyện này hay chuyện kia, chẳng ai có thể biết trước được mọi chuyện sẽ phát triển thế nào, là buồn hay là vui, chúng ta đều phải đối diện với nó thôi”. Lý Minh Nguyệt an ủi.

“Phải vậy không?”.

“Thôi cậu đừng có nghĩ nhiều nữa, có thể có chuyện gì lớn xảy ra chứ? Chỉ cần đừng có quan tâm đến những phiền phức tình cảm là được”. Lý Minh Nguyệt nói xong mới biết mình đã lỡ lời. Rõ ràng biết là Phương Phi vừa mới chia tay với Húc, tâm trạng đang không tốt còn nhắc đến chuyện tình cảm, chẳng phải là không khéo mà xưng sao?

Lâm Phương Phi như bị đánh trúng tim đen.

“Cậu nói gì? Tình cảm gì cơ? Đó chẳng qua chỉ là một trò dối trá, chỉ khiến cho chúng ta trưởng thành hơn trong đau khổ, bây giờ mình chẳng muốn nhắc đến những chuyện như vậy đâu!”. Lâm Phương Phi cao giọng, nhìn Lý Minh Nguyệt với vẻ hơi tức giận.

“Minh xin lỗi!”. Lý Minh Nguyệt nói. Bình thường Lý Minh Nguyệt rất hung dữ với các sinh viên khác, nhưng lại tỏ ra rất dịu dàng khi đi bên cạnh Lâm Phương Phi, không dám câu giận một chút nào.

Lý Minh Nguyệt ghé sát mặt Lâm Phương Phi, nhìn đôi mắt sưng húp vì khóc của cô ấy, muốn đùa làm cho bạn vui, liền rút tay trong túi quần ra, làm mặt xấu với Phương Phi.

Lâm Phương Phi không nhịn được cười.

“Đấy, vẫn là khi cười mới có cảm giác vui vẻ mà! Như vậy mới có thể vứt bỏ hết mọi phiền muộn!”. Lý Minh Nguyệt quay người, đi giật lùi, bước đi rất nhẹ nhàng nhìn Lâm Phương Phi cười, cũng nhoẻn miệng cười theo.

Lâm Phương Phi tuy có tính khí tiểu thư, nhưng vẫn là một cô gái tốt, ít nhất cậu ấy không xem thường một đứa có hoàn cảnh như mình, thật là nghĩa khí. Sau này bất kể lúc nào cậu gọi mình, mình sẽ đến đúng giờ. Lý Minh Nguyệt nghĩ thầm trong lòng, nở nụ cười rạng rỡ.

Lâm Phương Phi nhìn ánh đèn mê ly, vẫn không thể không nhớ đến Kiệt, trong lòng nhói đau, không nói gì nữa, nhìn dòng người đang đi đi lại lại trên đường.

“Xem, kia chẳng phải là Trình Vũ Kiệt sao?”. Lý Minh Nguyệt chỉ tay về phía nhà hàng Khả Khả.

Lâm Phương Phi mở to mắt nghi ngờ nhìn về phía tay Lý Minh Nguyệt chỉ.

Đúng rồi, chàng trai mặc áo phông xanh da trời, ngồi bên cạnh cửa sổ kia chẳng phải chính là Kiệt sao? Sao anh ấy lại ngồi cùng con bé Kha Mộng Kỳ kia chứ? Chẳng phải anh ấy nói với mình là hôm nay bận sao? Sao anh ấy lại... một loạt những nghi vấn xuất hiện trong đầu Lâm Phương Phi, kết thành một đống hỗn tạp.

Cô cố gắng lắc đầu, hy vọng những gì cô đang nhìn thấy chỉ là ảo giác! Nhưng sự thật đúng là như vậy, cô không thể không tin vào cảnh tượng đang bày ra trước mắt mình.

Lâm Phương Phi cố đè nén cơn tức giận và nỗi đau trong lòng, bước nhanh về phía trước.

“Phương Phi đi nhanh làm gì vậy chứ?”. Lý Minh Nguyệt không hiểu gì hỏi.

Bước đi của Lâm Phương Phi vẫn không chậm hơn.

Màn đêm buông xuống càng lúc càng dày đặc hơn.

Lâm Phương Phi bảo Lý Minh Nguyệt về trước, nói là muốn đi dạo một mình.

Lâm Phương Phi cũng không biết cô đã đi đi lại lại trên con đường này bao nhiêu lần. Cô không khóc, chỉ là không hiểu rõ một số chuyện.

Cơn gió lạnh thổi qua, khiến người ta không khỏi run mình. Những cây thông hai bên đường xào xạc theo tiếng gió.

Lâm Phương Phi không chịu đựng được những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu mình, bấm máy gọi điện thoại.

“Anh đang ở đâu vậy?”. Lâm Phương Phi cố gắng che giấu tình cảm của bản thân, nói với giọng rất bình tĩnh.

“Ở nhà”. Trình Vũ Kiệt lạnh lùng trả lời.

“Thật vậy không? Tôi nay anh không hề ra ngoài ư?”. Lâm Phương Phi nghe vậy, tức giận hỏi.

“Đúng, anh ở nhà mà! Anh có chút việc bận”. Trình Vũ Kiệt nói chắc chắn.

Sao cậu ấy phải nói dối chứ? Kha Mộng Kỳ dừng đưa giữa khoảng không, bồn chồn nhìn Trình Vũ Kiệt.

Lâm Phương Phi không còn tin vào tai mình nữa, sao anh ấy lại lừa dối mình chứ? Lẽ nào giữa anh ấy và Kha Mộng Kỳ lại có chuyện gì đó?

“Thế sao em nhìn thấy anh ăn cơm ở nhà hàng cùng Kha Mộng Kỳ? Chắc bây giờ hai người vẫn đang ngồi cùng nhau?”. Từ đáy mắt Lâm Phương Phi hiện lên sự đau đớn.

“À, em nói chuyện đó ư! Tôi nay anh vô tình gặp Kha Mộng Kỳ trên đường, vì trước đây cô ấy là hàng xóm của anh, hai người chỉ cùng nhau ăn một bữa cơm thôi mà, con gái bọn em là chúa hay nghĩ lăng nhăng, nên anh mới không nói cho em biết”. Trình Vũ Kiệt nói với giọng dịu dàng không giống bình thường.

“Thật vậy sao? Chỉ là hàng xóm thôi sao?”. Lâm Phương Phi không tin tưởng hỏi lại, giọng nói vẫn hơi giận dỗi.

“Em phải tin anh chứ, giữa anh và cô ấy thật sự không có chuyện gì cả!”. Trình Vũ Kiệt nhìn Kha Mộng Kỳ đang ngồi đối diện, cố gắng biện hộ cho bản thân.

Lâm Phương Phi bị màn đêm bao phủ, không ai nhìn thấy những giọt lệ đang lăn dài trên má cô.

“Trên thế giới này, anh chỉ yêu một mình em, hãy tin anh!”. Trình Vũ Kiệt nói giọng đầy tha thiết.

Tim Lâm Phương Phi như ngưng đập nửa nhịp, trái tim lạnh giá bắt đầu ấm trở lại.

Còn trái tim Kha Mộng Kỳ lúc đó như thất lạc, trái tim cô như bị vật gì đó đè nặng, cảm giác rất khó thờ.

Cô mở to mắt, ánh mắt không dám tin nhìn về mặt không còn chút lạnh lùng của Trình Vũ Kiệt đang ngồi đối diện.

Lẽ nào Kiệt đã có bạn gái rồi? Kha Mộng Kỳ tự hỏi thầm trong lòng.

Cô ngậy ra hồi lâu, bất chợt nhớ lại cảnh: Hai người đứng hôn nhau trong vườn trường.

Đúng rồi! Sao mình lại có thể quên được nhỉ?

Lúc này, Kha Mộng Kỳ trong lòng bỗng cảm thấy buồn vô cớ. Vì một anh chàng đẹp trai đã có chủ rồi sao? Vì cậu ấy chỉ nói giọng ngọt ngào với cô gái kia? Hay là vì... Gương mặt thanh tú của Kha Mộng Kỳ trở nên rất khó coi.

Trình Vũ Kiệt thấy vẻ mặt của Kha Mộng Kỳ liền bật cười.

“Được rồi, em đừng nghĩ lăng nhăng nữa”. Trình Vũ Kiệt nói với người ở đầu dây bên kia, giọng vẫn rất dịu dàng.

Lâm Phương Phi lau những giọt nước mắt trên má, vui vẻ nở nụ cười.

Làn gió nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt cô, hơi lạnh lạnh, nhưng không còn buốt giá như lúc trước nữa.

Đầu dây bên kia, khuôn mặt điển trai ấy không còn chút biểu cảm gì nữa, lạnh lẽo như nước, dường như người vừa thốt ra những câu nói dịu dàng kia không phải là cậu ta nữa!

“Ai vậy? Bạn gái của cậu hả?”. Kha Mộng Kỳ gấp một miếng cá cho vào miệng, làm ra vẻ như không có gì xảy ra.

“Chuyện của mình, cậu không cần phải bận tâm?”. Khuôn mặt Trình Vũ Kiệt trở nên cứng rắn, tập trung ăn cơm.

Kha Mộng Kỳ không nói gì cả, cúi đầu xuống ăn.

“Sao vậy, cậu ghen à?”. Trình Vũ Kiệt nhìn vẻ mặt không vui của Kha Mộng Kỳ hỏi đùa.

“Mình đâu có thích cậu, sao phải ghen làm gì chứ?”. Kha Mộng Kỳ hơi tức giận, ngẩng đầu lên, “Đúng là cái đồ tự cho mình đào hoa”.

Trình Vũ Kiệt không trả lời, chỉ lườm Kha Mộng Kỳ một cái, đáy mắt cậu hiện lên sự dịu dàng, nhưng không dễ gì nhận thấy.

Trình Vũ Kiệt cảm thấy khi tức giận Kha Mộng Kỳ vẫn rất trong sáng thuần khiết, đáng yêu.

Bầu trời đầy sao, tỏa ra ánh sáng đẹp đẽ.

“Khuya như vậy rồi mình đưa cậu về nhé!”. Trình Vũ Kiệt nhìn Kha Mộng Kỳ, giọng rất nhẹ nhàng.

“Không cần đâu!”. Kha Mộng Kỳ từ chối. Nhưng thực ra trong lòng cô hy vọng Kiệt có thể đưa cô về nhà biết bao!

“Bây giờ muộn rồi, cậu không sợ sao?”. Trình Vũ Kiệt nói tiếp: “Cẩn thận, trên đường sẽ gặp phải yêu râu xanh đấy!”.

“Không sao đâu, đường đêm như thế này mình đã đi không biết bao nhiêu lần rồi!”. Kha Mộng Kỳ không sợ hãi trước lời đe dọa của Trình Vũ Kiệt, bình tĩnh nói.

“À, ra thế!”. Trình Vũ Kiệt hơi thất vọng, ngập ngừng một lát rồi nói: “Cậu quả là không giống những cô gái khác”.

“Sao lại không giống?”. Kha Mộng Kỳ không hiểu, ngẩng đầu lên nhìn Trình Vũ Kiệt. Đôi mắt sâu thẳm của cậu ấy trong như sương mai, nhưng lại ẩn chứa một nỗi buồn vô định.

...

Tuy biết Kha Mộng Kỳ là một cô gái khác người, nhưng Trình Vũ Kiệt lại không thể nói cụ thể điểm khác người đó của Kha Mộng Kỳ.

Xung quanh trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng xào xạc của lá cây.

“Không còn sớm nữa, cậu mau về nhà đi!”. Trình Vũ Kiệt chuyển chủ đề.

“Ừ...”. Kha Mộng Kỳ hơi thất vọng. Thực ra vừa rồi cô mong Trình Vũ Kiệt kiên quyết đòi đưa cô về biết bao, cho dù chỉ là một đoạn đường thôi cũng được. Chỉ trách bản thân cô quá cố chấp, cậu ấy cố ý dọa nạt cô chẳng phải cũng vì muốn đưa cô về hay sao? Chuyện đã như vậy, trách ai cũng vô tác dụng. Bóng dáng Kha Mộng Kỳ dần chìm vào màn đêm sâu thẳm.

Trình Vũ Kiệt đứng nhìn mãi bóng của cô, rất lâu sau mới quay người, đi về phía trước.

Mặt trời đã lên trên đỉnh đầu, mặt đất bị thiêu đốt, nhiệt lượng không ngừng tỏa ra khắp mặt đất. Mặt trời như một lò lửa bao phủ mặt đất.

“Thời tiết quỷ quái thế này, nóng chết đi mất!”. Kha Mộng Kỳ ngẩng đầu lên nhìn trời, lau mồ hôi trên trán, trách cứ.

Chỉ vì giúp tên đó trả nợ mà phải đi tìm việc làm thêm dưới thời tiết này, chỉ khổ thân mình thôi!

Kha Mộng Kì nhăn nhó. Lúc ấy không hiểu đầu óc cô bị mê muội làm sao mà nói ra câu ấy, mở bong bong do chính cô bày ra thì cô phải tự đi thu xếp. Tuy lúc này bản thân cô cũng chẳng dư dả hơn hẳn là mấy, nhưng quân tử nhất ngôn đã nói thì phải giữ lời! Tuy cô không phải là quân tử, nhưng ít ra cũng là người giữ lời hứa.

Nhà hàng Thom Ngon.

“Chị ơi, cho em hỏi giám đốc có ở đây không ạ?”. Kha Mộng Kì cười tươi, lễ phép nói với một chị nhân viên đang đứng trông cửa nhà hàng.

“Tìm giám đốc của nhà hàng có việc gì?”. Giọng điệu của chị nhân viên không lịch sự lắm, còn dò xét Kha Mộng Kì.

“À, em muốn đến tìm việc làm thêm?”. Kha Mộng Kì vẫn tươi cười trả lời.

“Bây giờ nhà hàng chúng tôi không cần người, cô có thể đi chỗ khác”. Chị nhân viên lườm Kha Mộng Kì một cái, nói giọng khó chịu.

Chị cũng đâu phải là giám đốc, lên mặt gì chứ? Chẳng qua chị cũng chỉ là một nhân viên phục vụ quèn mà thôi. Cho dù hôm nay bị người yêu bỏ, đi ra đường không cẩn thận va vào cái cột nào đó hay bị kẻ thù trả thù thì cũng không đến nỗi dùng thái độ đó với một cô gái thuần khiết, lương thiện như tôi chứ! Kha Mộng Kì tức thầm, lén lườm chị nhân viên phục vụ.

“Dạ, em biết rồi, cảm ơn chị!”. Kha Mộng Kì cố gắng nén nổi tức giận trong lòng, khó khăn lắm mới nhoen miệng nở một nụ cười.

Ánh mặt trời bên ngoài vẫn chói chang, khiến người khác cảm thấy không thoải mái.

“Haizz, việc làm thêm khó kiếm cũng được, ông trời lại còn chơi không đẹp như vậy, cố ý muốn thử thách tôi ư!”. Kha Mộng Kì ngửa mặt lên nhìn trời, tức mình nói.

Bên cạnh nhà hàng Thom Ngon có một khách sạn tên là Tụ Hữu.

“Đằng nào thì mình cũng đã đến đây rồi”. Kha Mộng Kì tự lẩm bảm: “Vận may của mình không thể lại tệ thế! Mình không tin là không có nơi nào cần mình!”.

Trước khi Kha Mộng Kì đi tìm việc làm thêm, Tiểu Vân đã nhắc nhở cô chuẩn bị tâm lý sẽ bị người ta từ chối, bây giờ tìm việc làm thêm không dễ, phải kiên nhẫn.

Kha Mộng Kì nghĩ: Mình dung mạo không tồi, dáng dấp cũng được, lại có tinh thần trách nhiệm cao, không tuyển người như mình vào làm, quả đúng là một tổn thất lớn của bọn họ. Nghĩ đến đây, Kha Mộng Kì bất chợt nở nụ cười, tinh thần cũng khá hơn lúc trước nhiều.

Kha Mộng Kì đứng ở cửa ra vào khách sạn Tụ Hữu sang trọng.

Bây giờ đã qua thời gian bữa trưa nên thực khách cũng không còn nhiều, một vài nhân viên phục vụ đứng rải rác ở các góc.

Kha Mộng Kì đi thẳng đến quầy lễ tân.

“Chị ơi, cho em hỏi một chút, giám đốc của khách sạn có ở đây không ạ?”. Kha Mộng Kì tươi cười lễ phép hỏi.

“Đề chị hỏi giúp em nhé!”. Cô nhân viên có làn da trắng mịn nở nụ cười đầy tinh thần trách nhiệm nghề nghiệp.

“Dạ vâng, em cảm ơn chị ạ!”. Nụ cười của Kha Mộng Kì còn rạng rỡ hơn.

“Không có gì?”. Cô nhân viên trả lời với giọng ngọt ngào.

“Em này, giám đốc có ở khách sạn, em lên văn phòng trên tầng năm tìm ông ấy nhé”. Cô nhân viên gọi điện thoại nội bộ rồi quay sang nói với Kha Mộng Kì.

“Vâng tốt quá rồi!”. Kha Mộng Kì vui sướng quay người đi rồi còn ngoái cổ lại hỏi: “Em không biết phòng giám đốc ở đâu cả?”.

Chị nhân viên đó cười, nụ cười hơi bí hiểm, sau đó nói tí mỉa mai cho Kha Mộng Kì biết phòng giám đốc ở vị trí nào.

Kha Mộng Kì nói: “Cảm ơn”, sau đó vui vẻ đi thang máy lên lầu.

Con đang bước lại gần hy vọng rồi, Chúa ơi người có nhìn thấy không? Cảm ơn sự phù hộ của Người! Trong thang máy, Kha Mộng Kì vui sướng nghĩ thầm.

Đứng bên ngoài phòng giám đốc, Kha Mộng Kì hơi căng thẳng, hít một hơi thật sâu, lấy tay vuốt lại mái tóc, chỉnh lại quần áo, rồi cố trấn tĩnh gõ cửa phòng.

“Mời vào”. Bên kia cửa, một giọng nam trung tuổi vọng ra.

“Chào giám đốc, cháu là Kha Mộng Kỳ, cháu muốn tìm việc làm thêm. Cháu là người có tinh thần trách nhiệm cao, làm việc chăm chỉ, có thể chịu khó chịu khổ. Cháu muốn tìm một công việc làm thêm ngoài giờ học để rèn luyện kinh nghiệm thực tiễn, rất mong giám đốc cho cháu một cơ hội, cháu sẽ làm việc chăm chỉ”. Kha Mộng Kỳ cúi đầu, nói liền một mạch.

...

Kha Mộng Kỳ không thấy động tĩnh gì, ngẩng mặt lên nhìn vị giám đốc đang ngồi đối diện.

Đây là một người đàn ông tuổi trung niên, có thân hình phát tướng, khuôn mặt béo phì, đôi mắt nhỏ tin hin. Ông ta nhìn Kha Mộng Kỳ thuần khiết, xinh đẹp đang đứng trước mặt, cười híp cả mắt.

Bộp bộp... Tiếng vỗ tay vang lên.

Vị giám đốc lại cười híp mắt.

“Nói – rất – hay!”. Giám đốc thôi vỗ tay, nhìn Kha Mộng Kỳ với ánh mắt tán thưởng.

Kha Mộng Kỳ không dám tin, nhìn giám đốc, rất lâu sau mới định thần lại, cảm động nói: “Vậy ý giám đốc là... ngài chấp nhận tuyển cháu?”.

“Ừ”. Giám đốc khẽ gật đầu, tiếp tục nói với giọng chẳng từ tế gì “Nhưng tối nay cháu phải ở đây với ta”. Ánh mắt ông ta nhìn Kha Mộng Kỳ hau háu, dường như muốn xuyên qua đôi mắt cô, thấu vào tận trái tim cô.

“A! Giám đốc ngài nói như vậy là có ý gì?”. Ánh mắt của giám đốc khiến cho toàn thân Kha Mộng Kỳ sồn gai ốc, cô há hốc miệng, nghi ngờ hỏi.

“Học sinh các cô rất thông minh, sao có thể không hiểu chứ?”. Giám đốc nhìn Kha Mộng Kỳ với ánh mắt dâm dăng.

“Lẽ nào...”. Nhìn ánh mắt của giám đốc, Kha Mộng Kỳ chợt hiểu ra ý của ông ta, bất ngờ mở to mắt, quát lớn: “Không, tuyệt đối không được!”. Bình tĩnh một chút, Kha Mộng Kỳ buông một câu “Là giám đốc, sao đầu óc lại cặn bã như thế!”.

Có vẻ như tiếng quát của Kha Mộng Kỳ hơi lớn, giám đốc liền bịt tai lại, tựa như nghe phải âm thanh khủng khiếp. Đợi Kha Mộng Kỳ nói xong, ông ta chỉ tay vào Kha Mộng Kỳ, trầm giọng quát: “Không thể! Vậy cô mau rút khỏi đây, còn đứng đó mà lớn tiếng à! Ta đâu có thiếu người qua đêm, rút khỏi đây! Cô là cái thá gì chứ!”.

Mặt lão giám đốc lập tức trở lên cau có, tím tái.

Cửa đóng rầm một cái. Kha Mộng Kỳ tức giận bước ra khỏi phòng.

Đi được nửa đường, nhân viên phục vụ lúc này nhìn Kha Mộng Kỳ bằng ánh mắt khác thường, sau đó dường như vỡ lẽ ra điều gì liền bật cười. Trong nụ cười đó hàm chứa sự dung tục, xấu xa, so với nụ cười bí hiểm lúc trước càng làm cho người ta thấy khó chịu hơn.

Kha Mộng Kỳ lờm cô ta một cái, đi thẳng về phía cửa ra vào, không thèm để ý cô nhân viên phục vụ cười trên sự đau khổ của người khác.

“Cuối cùng cũng ra được bên ngoài!”. Kha Mộng Kỳ thở một hơi thật sâu. Bên ngoài mặt trời vẫn chói chang, rực rỡ.

“Bây giờ tôi mới biết, trên thế giới này chỉ có mặt trời là không lừa đảo người khác, nó chiếu rọi lên mọi sinh linh trên trái đất này một cách công bằng”. Kha Mộng Kỳ ngẩng mặt lên, ngẩng mặt trời đang ngả về phía tây, không nhận được than thở: “Thượng đế là đồ lừa đảo, chẳng chịu phù hộ cho tôi gì cả!”. Kha Mộng Kỳ ủ rũ cúi đầu.

Mặc dù trên con phố này còn rất nhiều nhà hàng, khách sạn, quán rượu, quán net, quán cà phê... nhưng Kha Mộng Kỳ không còn niềm tin, không biết bản thân nên đi đâu tìm việc bây giờ.

Nếu lại gặp phải người như thế nữa tôi phải làm sao đây? Đột nhiên suy nghĩ này xuất hiện trong đầu Kha Mộng Kỳ.

Không đâu, chắc không phải ông giám đốc nào cũng đều đáng ghét như hấn ta, trên thế giới này vẫn còn những người chính nghĩa, trong đầu cô lập tức xuất hiện suy nghĩ ấy.

Kha Mộng Kỳ đứng dờ dẩn trên vạch sang đường. “Trời ơi, mình phải làm sao bây giờ? Không thể bỏ dở giữa chừng được?”. Kha Mộng Kỳ than thở một mình.

Kha Mộng Kỳ cúi đầu, đi chậm chậm không mục đích trên con phố náo nhiệt.

Kha Mộng Kỳ rất mệt, đầu óc quay cuồng, cô ngồi xuống bậc thềm của một toà nhà lớn.

Kiệt, tên Kiệt chết tiệt, nếu không phải vì cậu, sao tôi lại đi ra ngoài tìm việc dưới thời tiết nóng nực này chứ, lại còn phải chịu đựng ánh nhìn mỉa mai, coi thường của người khác nữa! Kha Mộng Kỳ thầm rủa Trình Vũ Kiệt trong lòng. Thực ra, cũng đáng đời mình quá đen đủi, phải thừa nhận thôi!

Kiệt, mình làm như vậy, sau này cậu định báo đáp mình thế nào đây? Kha Mộng Kỳ nghĩ vậy, bất giác cười.

Lại ngẩng lên nhìn dòng xe cộ đang đi đi lại lại, Kha Mộng Kỳ cảm thấy bao tư tin của cô đã bị bào mòn hết. Những chiếc xe chạy lao vút như trong phim, không ngừng chuyển động. Kha Mộng Kỳ thấy phía trước bỗng bừng sáng.

“À, kia là cái gì vậy?”. Kha Mộng Kỳ vui sướng ngồi dậy, vì cô nhìn thấy bên kia đường có một tấm biển màu đỏ, trên biển viết ba chữ lớn “Tuyển nhân viên”.

Cô vội vàng sang đường. Chỉ nhìn thấy trên tấm bảng có viết: Tuyển nhân viên nữ tuổi dưới hai mươi lăm, trình độ học vấn cao đẳng trở lên, ngoại hình ưa nhìn, có trách nhiệm cao, trung thực, chăm chỉ trong công việc... Trái tim Kha Mộng Kỳ đập rộn ràng.

Đây là một quán rượu rất nổi tiếng, bên ngoài chạm khắc đủ các loại hoa văn, có phong cách rất khác lạ.

Kha Mộng Kỳ lập tức đẩy cánh cửa kính sạch bong bước vào bên trong. Lúc này quán không đông khách lắm, bên quầy bar có vài thanh niên đang ngồi uống rượu.

“Cạn ly!”. Giọng nói hơi lè nhè của mấy người thanh niên vang lên.

“Phải uống nữa chứ! Hôm nay chúng ta không say không về!”. Giọng nói thô lỗ vang lên từ phía quầy bar.

Kha Mộng Kỳ bị cảnh tượng trước mắt khiến cho sợ hãi, nghĩ: “Nếu làm thêm ở đây, không biết sau này sẽ xảy ra những chuyện không hay gì nữa, tốt nhất là nên đi thôi!”.

Đúng lúc Kha Mộng Kỳ đang định quay đi, thì bị một cô gái tóc ngắn gọi lại: “Em ơi, em cần gì?”.

“À...”. Kha Mộng Kỳ lắc lắc đầu, ảm ớ.

Không thể bỏ dở giữa chừng, hay cứ hỏi trước xem sao, không thử thì làm sao biết công việc này có tốt hay không? Kha Mộng Kỳ ảo não nghĩ.

“Em đến tìm việc làm thêm, có phải chỗ các chị đang tuyển người không ạ?”. Kha Mộng Kỳ miễn cưỡng nhướn miệng cười hỏi mà không dám hy vọng gì cả.

“Ừ, đúng vậy! Chị là quản lý ở đây, em chắc vẫn là sinh viên hả?”. Cô gái tóc ngắn nhìn kỹ Kha Mộng Kỳ, nở nụ cười rạng rỡ, khiến người đối diện cảm thấy rất dễ gần.

“Dạ vâng”. Kha Mộng Kỳ vừa nghe thấy chị chính là quản lý quán rượu, nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, rất tự nhiên, thế là có thể nhẹ nhõm. Xem ra không đáng lo như mình tưởng.

“Vậy trước đây em từng đi làm thêm ở đâu chưa? Ví dụ như làm thêm ở khách sạn, nhà hàng, quán com...”. Cô gái tóc ngắn hỏi.

“Chưa ạ!”. Kha Mộng Kỳ trả lời về thất vọng, nụ cười chợt biến mất, mân mê gấu áo, suy nghĩ.

“Nhưng em có tinh thần trách nhiệm rất cao, còn nữa em làm việc rất chăm chỉ, có khả năng chịu khó chịu khổ, có tố chất và đạo đức tốt!”. Những từ này thoáng qua trong đầu Kha Mộng Kỳ, cô không do dự nói ra một tràng dài.

“Ừ, không tồi, hy vọng em có thể làm được những gì em vừa nói!”. Cô gái tóc ngắn nở nụ cười thích thú, tiếp tục hỏi: “Em có thể làm việc vào giờ nào?”.

“Buổi tối ạ, ban ngày em có tiết học”. Kha Mộng Kỳ mừng rỡ nhìn cô gái tóc ngắn, trong lòng đầy cảm động và vui sướng.

Không ngờ nơi mình định bỏ đi thì lại có chỗ trống, nơi mình không hề có chút hy vọng gì nhất thì lại thành công, đây chính là cái gọi là “Cố tình trồng hoa hoa không nở, vô tình trồng liễu liễu xanh um”.

“Cũng được, buổi tối ở chỗ chị cũng đông khách. Cứ như vậy nhé, em có thể đến đây làm việc!”. Cô gái tóc ngắn nhìn điệu bộ vui sướng của Kha Mộng Kỳ, cũng chợt mỉm cười. “Chị họ Hồng, gọi chị Hồng là được rồi, mọi người ở đây đều gọi chị như vậy”.

Kha Mộng Kỳ không nghĩ rằng có thể nhanh chóng tìm được việc làm thêm như thế, bất chợt rất hưng phấn, chỉ muốn lập tức thông báo tin này cho Kiệt. Báo cho Kiệt, tại sao người đầu tiên mình muốn báo tin lại là cậu ấy? Nếu báo cho cậu ấy, mình sẽ phải nghe giọng điệu lạnh lùng của cậu ấy sao? Còn nữa cậu ấy chắc chắn sẽ không hiểu được lòng tốt của mình. Thôi bỏ đi ai bảo cậu ta là một tên quái dị đến vậy. Tốt hơn hết là báo cho Tiểu Vân, tâm trạng vui phải chia sẻ với bạn tốt chứ!

Kha Mộng Kỳ dường như nhảy chân sáo ra ngoài

Khi cô gần đi đến cửa thì chị Hồng gọi với theo: “Mai em đi làm luôn nhé!”.

“Dạ vâng, em biết rồi ạ!”. Kha Mộng Kỳ trả lời, đầy vui sướng.

Trong phòng rất ồn ào.

“Các cậu biết không, cuộc thi “Super Boy” năm nay bắt đầu rồi đấy!”. Từ xa Kha Mộng Kì cũng có thể nghe thấy giọng nói đầy hưng phấn của Tiểu Vân.

“Thật không, không biết năm nay Kiệt có tham gia không nhỉ?”. Trương Mạc nói.

“Cũng không biết nữa, không biết cuộc thi “Super Boy” năm ngoái có làm cậu ấy mất tự tin không nữa”. Tiểu Vân có vẻ lo lắng.

“Sao lại không tham gia chứ? Các cậu không thấy Kiệt là người rất tự tin sao. Chẳng lẽ các cậu đã quên mất màn trình diễn đặc sắc của cậu ấy trên sân đấu trong cuộc thi năm ngoái?”. Tần Dịch nhìn hai cô bạn cùng phòng tỏ vẻ không vui.

Kha Mộng Kì vui vẻ đẩy cửa bước vào, vừa cười vừa hỏi: “Mọi người nói chuyện gì náo nhiệt thế?”.

“Cuộc thi “Super Boy” năm nay sắp tổ chức rồi, không phải cậu không biết đấy chứ?”. Tiểu Vân kinh ngạc nhìn Kha Mộng Kì không biết chút tin tức mới gì về cuộc thi “Super Boy” này.

“Minh không biết mà!”. Kha Mộng Kì ngờ ngàng nhìn mọi người.

“Tin này có dán trên bảng thông báo của trường rồi mà, cậu chưa đọc sao? Chuyện này gần như cả học viện đều biết cả rồi, có phải cả ngày cậu chỉ biết đọc sách thánh hiền thôi không?”. Trương Mạc tiện tay vớ một quyển sách, giả bộ Kha Mộng Kì đang đọc sách.

Kha Mộng Kì vội lấy quyển sách trong tay Trương Mạc, nhẹ nhàng đặt xuống bàn, lý giải: “Không phải vậy đâu, lúc nào cần học thì mình mới học, khi nào cần chơi thì mình vẫn chơi cùng các bạn còn gì. Chỉ là mình không hay buồn dưng như các cậu thôi!”. Kha Mộng Kì nhìn tất cả mọi người trong phòng.

“Đây không phải là buồn dưng gì cả, trong cuộc thi “Super Boy” năm ngoái, cả hai nhân vật nổi tiếng trong trường ta là Kiệt và Húc đều tham gia, đương nhiên phải quan tâm rồi! Chắc cậu không biết, bây giờ cậu cũng đã trở thành người nổi tiếng trong trường này rồi!”. Tần Dịch nhìn Kha Mộng Kì vẻ không mấy thích thú.

Mọi người đều biết Tần Dịch là cô gái kiêu ngạo, nên chẳng ai thêm quan tâm đến thái độ đó của cô.

“Đúng đấy, Kì, nếu không phải Tần Dịch nhắc đến thì mình cũng quên mất không nói với cậu. Lần trước mình nhìn thấy tên cậu trên bảng thông báo của trường đấy! Viết gì ý nhỉ...”. Tiểu Vân gãi gãi đầu cố gắng nhớ lại, một lát sau vỗ đầu một cái, “À, mình nhớ ra rồi, nói là ngày đầu tiên đến trường Kha Mộng Kì đã được Kiệt giúp kéo hành lý, sau đó lại to gan gây chuyện với Lâm Phuong Phi thiên kim đại tiểu thư của hiệu trưởng. Húc tiền bối đến trả thù cho Lâm Phuong Phi cũng tự rút lui, khiến cho Húc tiền bối chẳng còn mặt mũi gì cả, còn rất nhiều nữa, đều nói rất phóng đại ý!”.

“Thật vậy sao? Mình cũng nổi tiếng quá nhỉ, nhưng chẳng qua cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng!”. Kha Mộng Kì than thở. Thực ra trong lòng cô nghĩ: “Sinh viên trường này sao lắm chuyện vậy chứ, người như mình mà cũng cho lên bảng thông báo của trường! Lại chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì, thật là bực mình!”.

“Giờ mới biết mình là ếch ngồi đáy giếng sao? Đáng ra điều này cậu phải biết từ lâu rồi chứ”. Tần Dịch nói giọng chẳng từ tế gì.

“Mình đã sớm biết rồi, chỉ là muốn chờ người như cậu nói ra, như thế cậu mới cảm thấy một chút an ủi”. Kha Mộng Kì mĩa mai. Cho dù cô vẫn biết Tần Dịch là một cô gái như vậy, nhưng cô vẫn không thể đóng vai kẻ câm mãi được? Đừng có nghĩ rằng hồ không ra oai thì nghĩ nó là Hello Kitty nhé!

“Được lắm, miệng lưỡi cậu cũng sắc sảo lắm, có phải muốn cãi nhau không? Tôi sẽ hầu chuyện cậu tới cùng!”. Tần Dịch tỏ mặt hung dữ.

Kha Mộng Kì đang muốn nói cái gì đó thì Tiểu Vân đã vội vàng kéo cô qua một bên.

“Các cậu đừng có cãi nhau nữa, sống cùng trong một phòng phải hòa thuận với nhau chứ!”. Trương Mạc phát huy uy lực của trưởng phòng, hòa giải.

“Minh đâu có rảnh rỗi mà cãi nhau với cậu ấy!”. Tần Dịch cảm điện thoại lên nghịch, chắc là lại kẻ khổ với bạn trai.

“Tiểu Vân, các cậu vừa nói về cuộc thi “Super Boy”, cậu nói xem liệu Kiệt có tham gia không?”. Kha Mộng Kì nhìn chằm chằm Tiểu Vân hỏi.

“Cậu làm gì mà nhìn mình ghê vậy?”. Tiểu Vân mơ hồ hỏi lại, “Mình cũng không biết đâu... thực ra mình cảm thấy dù có nói thế nào thì cũng không thể trở thành hiện thực được, điều này phải hỏi Kiệt. Những chuyện như thế này cũng chỉ có cậu ấy mới có thể làm chủ được, chúng ta chỉ là người ngoài mà thôi. Nhưng mà mình rất hy vọng Kiệt có thể tham gia cuộc thi lần này! Mình hy vọng cậu ấy sẽ không vì kết quả cuộc thi năm ngoái mà mất đi chí khí chiến đấu”. Tiểu Vân nói một tràng.

“Đúng vậy, cho dù người khác nói thế nào, cuối cùng người đưa ra quyết định vẫn là cậu ấy mà thôi!”. Lòng Kha Mộng Kì càng trở nên trĩu nặng hơn.

Kiệt, hy vọng cậu có thể nắm lấy cơ hội này, thể hiện bản thân mình! Kha Mộng Kì ngơ ngẩn ngồi nghĩ, mong chờ ngày đó sẽ nhanh tới

Chương 4: Nụ hôn đầu bị cướp mất

Tình yêu thường hay đến bất ngờ, khi cuộc tình trước vẫn chưa chấm dứt, cửa ngõ con tim vẫn chưa sẵn sàng mở ra, nó như một con gió, cuốn đi tất cả suy nghĩ, tình cảm của Phương Văn Húc.

1

Đêm khuya, ánh đèn trong quán bar mờ ảo, vàng vọt.

Một nam ca sĩ cột tóc đuôi ngựa đang đứng trên sân khấu hát bài Tại sao em lại yêu người khác sau lưng anh, giọng hát rất cảm động, ca sĩ nghiêng mặt, nhắm hai mắt, dường như anh ta đang phải chịu nỗi đau mất đi người yêu thực sự.

Ở một góc trong quán bar, bốn năm chàng trai cầm ly rượu trong tay, cùng nhau cụng ly, hô to: “Thất tình vạn tuế! Cạn ly vì cuộc sống độc thân”.

Tám, chín chai rượu trống rỗng đang lác hết bên này sang bên kia trên bàn.

“Các cậu nói xem... có phải Lâm Phương Phi đã có bạn trai mới rồi... nếu không sao cô ấy dám bỏ rơi mình chứ? Rốt cuộc là tên khốn nào dám cướp mất Phương Phi của mình... tốt nhất đừng để cho mình nhìn thấy... nếu không mình cho hắn không còn cái răng nào nữa!”. Phương Văn Húc đã hơi say rượu, nhưng vẫn không thể quên được nỗi đau thất tình. “Thất tình vạn tuế” cuối cùng cũng chỉ là một khẩu hiệu để tự an ủi bản thân, nhưng trái tim đang đau đớn thì không thể tự lừa dối bản thân được.

Đình Trình vỗ vỗ lên vai Húc, “Người anh em, đừng như thế này nữa được không? Chân trời nào chẳng có cỏ thơm, hà tất phải khur khur yêu một nhánh hoa chứ?”.

“Đúng đấy, khôi phục lại cuộc sống độc thân mới có cơ hội theo đuổi nhiều cô nữ sinh khác!”. Vương Chính Dao nói phụ thêm vào.

“Người ta nói muốn quên được mối tình cũ thì cách tốt nhất là bắt đầu một cuộc tình mới, chiêu này vô cùng hữu hiệu. Húc, cậu thử chiêu này xem sao!”. Trương Tinh Vũ lại lôi một mớ lý luận ái tình ra.

Phương Văn Húc yên lặng không nói gì, gục đầu xuống, dường như đã thực sự say rồi.

“Húc, cậu nhìn xem kia chẳng phải là con bé Kha Mộng Kỳ không sợ trời, không sợ đất dám đối đầu với cậu hôm ở nhà ăn sinh viên sao?”. Ánh mắt Đình Trình lúc này như Columbus khi phát hiện ra một châu lục mới, vừa chỉ về phía cô gái kia vừa nói to.

Hôm đó cách biểu hiện của Kha Mộng Kỳ thực sự đã để lại ấn tượng rất mạnh trong lòng mấy chàng trai này, đa phần nữ sinh khi gặp Húc đều cúi đầu, rầm rập nghe lời, chưa bao giờ có cô gái nào dám lên mặt với Húc, ngoài Kha Mộng Kỳ ra.

Mấy cậu con trai đều nhìn theo hướng Đình Trình chỉ, chỉ nhìn thấy Kha Mộng Kỳ đang mặc đồng phục của nhân viên phục vụ bàn của quán rượu, mái tóc dài mượt mà xõa xuống che một bên mặt, dưới ánh đèn sáng rực, khiến người ta có cảm giác đẹp như “vừa ôm ti bà, che nửa mặt”.

Phương Văn Húc ngồi cúi mặt đã lâu cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn Kha Mộng Kỳ, bất chợt trong mắt cậu ta có chút thần thái nào đó, khiến cho đôi mắt trở nên sáng như sao.

“Này, Kha Mộng Kỳ!”. Trương Tinh Vũ vẫy vẫy tay về phía Kha Mộng Kỳ.

Kha Mộng Kỳ nghe thấy có người gọi mình, quay đầu lại, nhìn thấy Phương Văn Húc người hôm trước đến tìm cô để trả thù cho Lâm Phương Phi. Khóe miệng cô hơi nhếch lên, lộ rõ nụ cười khinh miệt. Từ trước đến nay cô ghét nhất là loại người vô đoán, ngang ngược như vậy.

Kha Mộng Kỳ không thèm để ý đến đám nam sinh đó, tiếp tục làm công việc của mình. Cô để ly rượu trong tay lên bàn cho khách, mỉm cười: “Thưa ngài, đây là rượu “Tình yêu ngàn năm” của ngài, mời ngài thưởng thức”.

“Này, Kha Mộng Kỳ, qua đây một chút!”. Thấy Kha Mộng Kỳ không thèm để ý đến mình, Trương Tinh Vũ cảm thấy rất mất mặt gọi lại một lần nữa.

Kha Mộng Kỳ đi đến, cung kính hỏi: “Xin hỏi ngài dùng gì ạ?”. Dù sao mấy người bọn họ cũng là khách của quán, khách hàng là thượng đế, cũng không cần thiết phải so đo với bọn họ làm gì.

“Mọi người đều là bạn học với nhau, không cần phải khách khí thế làm gì”. Trương Tinh Vũ vừa nói vừa khua khua tay, “Đúng rồi, sao cậu lại ở đây? Hay là...”. Vừa nói xong, trên mặt cậu ta nở một nụ cười bí hiểm.

“Hay cái đầu quỷ quái của cậu ý, đừng có nghĩ xiên nghĩ xẹo, mình chỉ đến đây làm nhân viên phục vụ thôi”. Khuôn mặt thanh tú của Kha Mộng Kỳ nghiêng lên, miệng cũng cong lên vì tức giận.

Phuong Văn Húc say đến hoa mắt chóng mặt. Thân hình Kha Mộng Kì gần ngay trước mặt, nhưng anh nhìn cũng không rõ, dường như trên mặt cô đang che một chiếc khăn voan.

Kha Mộng Kì hét lên một tiếng, quay người định bỏ đi, thì khuỷu tay bị hai cánh tay ai đó kéo lại. Cô kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt điển trai, mê đắm lòng người của Phuong Văn Húc. Cô muốn gỡ tay của anh ta ra, không ngờ anh ta lại càng nắm chặt hơn. Tiếp đó, cô nghe thấy một câu khiến tâm hồn cô cũng phải run sợ: “Làm bạn gái của anh nhé, được không?”.

Khi Phuong Văn Húc như nửa giả nửa thật nói ra câu “Làm bạn gái anh nhé, được không”, đám bạn anh ta ai cũng ngậy người ra, tên này chắc không phải là đang nói lời của kẻ say đây chứ?

Kha Mộng Kì đứng ngây ra mười giây, sau đó mới phản ứng lại, hóa ra tên bọm rượu này đang tỏ tình với mình, hơn nữa, chắc chắn chín mười chín phần trăm là đang nhắm cô với Lâm Phuong Phi. Ôi, người thất tình! Cô định gỡ tay Phuong Văn Húc ra, nhưng không thể. Sức lực của kẻ say vẫn rất mạnh mẽ, đúng là lạ thật! Kha Mộng Kì không còn cách nào khác, chỉ biết quất vào mặt Phuong Văn Húc: “Xin lỗi, anh nhìn nhầm người rồi, tôi không phải là Lâm Phuong Phi, tôi là Kha Mộng Kì!”.

Không ngờ lần này tay Kha Mộng Kì lại càng bị nắm chặt hơn, Phuong Văn Húc nói rõ ràng rành mạch từng chữ một: “Anh biết em chính là Kha Mộng Kì”.

“Vì anh sợ nếu anh bỏ tay ra thì em sẽ bỏ đi, em đồng ý làm bạn gái anh nhé, anh sẽ cho em đi”. Phuong Văn Húc cẩn thận nói, nghe không hề giống người say chút nào cả.

Cả đám con trai cũng ngẩn ngơ. Đây cũng là lần đầu tiên họ nghe thấy lời tỏ tình sâu đậm như vậy của Húc trước mặt họ, hơn nữa... đối phương lại là một cô gái mới chỉ gặp mặt lần đầu.

Trương Tinh Vũ sờ lên trán Phuong Văn Húc, rồi lại sờ lên trán mình, lẩm bẩm tự nói: “Ý, đâu có sót!”. Sau đó ghé sát tai Phuong Văn Húc nói nhỏ: “Người anh em, có phải cậu động tình rồi không?”.

Phuong Văn Húc vẫn giữ tư thế nắm tay Kha Mộng Kì, nhếch mép lên, nở nụ cười miễn cưỡng: “Chẳng phải cậu nói cách tốt nhất để quên đi mối tình cũ là bắt đầu một mối tình mới hay sao? Từ hôm nay trở đi mình sẽ quên hết chuyện cũ, bắt đầu lại từ đầu!”.

Cho dù đã tận tai nghe lời tỏ tình sâu đậm của Phuong Văn Húc nhưng Kha Mộng Kì vẫn cảm thấy như đang nằm mơ vậy. Còn những lời nói của Phuong Văn Húc chỉ là lời của kẻ say rượu, nên cô cũng không biết phải làm thế nào. Nếu bình thường có chàng trai nào đó tỏ tình với cô theo cách này, thì cho dù đó có là anh chàng đẹp trai đi nữa thì cô cũng cho hắn mấy cái bạt tai, cho hắn biết thế nào là sự lợi hại của cô, nhưng nếu cô động tay với một kẻ say rượu, như vậy có phải là cô thiếu quân tử không?

Chính vào lúc Kha Mộng Kì không biết làm gì thì giọng anh pha chế rượu Lý Tử vang lên: “Kha Mộng Kì rượu đã pha xong rồi đây, mau bê cho khách đi!”.

Kha Mộng Kì như vớ được vàng, nói to: “Đến ngay đây ă!”. Sau đó muốn hất bỏ cánh tay đang giữ chặt kia.

Phuong Văn Húc lạnh nhạt nhìn Lý Tử một cái, “Gọi nhân viên phục vụ khác đi”. Giọng nói rất nhạt nhưng lại không dễ gì nghi ngờ.

Lý Tử run người, vội vàng đáp lại: “Dạ, dạ... Húc thiếu gia”.

Hai người giằng co nhau một lúc lâu, Phuong Văn Húc vẫn không có ý định buông tay.

Kha Mộng Kì thấy hơi sốt ruột, cô chỉ coi đây là con diên rượu của Phuong Văn Húc, cố gắng nói: “Bỏ tay tôi ra, bỏ tay tôi ra! Anh có nghe thấy gì không? Đừng cho rằng anh là...”.

Đột nhiên, Phuong Văn Húc lấy sức, kéo Kha Mộng Kì vào lòng, dùng đôi môi mềm mại của mình chặn những lời Kha Mộng Kì chuẩn bị nói ra.

Trời ơi! Anh ta dám hôn mình! Kha Mộng Kì chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu như sắp nổ tung, tất cả đều trống rỗng. Nhưng ngay lập tức cô lấy hết sức đẩy tay Phuong Văn Húc ra, đồng thời gơ tay phải ra không chút ngần ngại giáng cho Phuong Văn Húc một cái bạt tai.

Một cú đánh làm người say tỉnh lại, Phuong Văn Húc đã hoàn toàn tỉnh táo. Anh mở to mắt nhìn Kha Mộng Kì chạy như điên ra khỏi quán rượu, không hề ngăn lại.

Nhìn năm ngón tay hằn đỏ trên khuôn mặt Húc, cả mấy người đi cùng không nói gì cả, cô bé kia ra đòn cũng thật là mạnh tay.

Kha Mộng Kì đỏ chín mặt chạy ra ngoài, tim đập loạn lên. Cô giữ chặt môi, chỉ muốn khóc một trận.

Nụ hôn đầu đời đáng lẽ là để dành cho người mình yêu nhất, nhưng nụ hôn đầu đời của mình lại bị một tên say rượu cướp mất trong trạng thái vô ý thức, nói ra thì đúng là làm trò cười cho thiên hạ!

“Phuong Văn Húc, anh đúng là tên xấu xa, tôi hận anh! Trả lại nụ hôn đầu cho tôi!”. Kha Mộng Kì tức giận hét lớn.

“Em đang nói xấu anh đó hả?”. Một chiếc xe con màu xanh đỗ lại bên cạnh Kha Mộng Kì, người ngồi trong xe hạ cửa sổ xuống, một khuôn mặt đang

mỉm cười nhìn Kha Mộng Kỳ.

“Phải thì sao nào? Tôi còn phải nguyên rửa anh nữa cơ, đồ khốn nạn, đồ ký sinh trùng...”. Kha Mộng Kỳ vừa nhìn thấy Phương Văn Húc là con giận dữ lại nổi lên.

“Đừng có trẻ con như vậy nữa, mau lên xe đi, anh đưa em về trường”. Đôi chân dài của Phương Văn Húc thò ra, bước xuống xe, đi đến bên Kha Mộng Kỳ.

“Đừng có mơ! Anh mau cút đi cho tôi!”. Kha Mộng Kỳ giơ tay lên lại định tấn công khuôn mặt Phương Văn Húc.

Tay của cô vừa giơ lên lưng chừng, thì bị Phương Văn Húc giữ lại, “Chờ lên xe rồi, em thích đánh mắng gì anh cũng được”.

“Vừa uống rượu xong không được lái xe! Tôi không thêm lên xe của kẻ say rượu, anh tự đi mà tìm đến chỗ chết, đừng có lôi tôi chết cùng!”. Kha Mộng Kỳ không thêm nể nang.

“Mô vẹt đen đuôi!”. Phương Văn Húc vừa nói vừa kéo Kha Mộng Kỳ lên xe.

“Phương Văn Húc, anh mau thả tôi xuống, nếu không tôi sẽ nhảy ra khỏi xe đấy!”. Kha Mộng Kỳ hét lớn.

“Anh không say, em yên tâm ngồi im đấy đi! Ngoài ra, anh... xin lỗi em về những gì đã xảy ra tối nay”. Phương Văn Húc phải khó khăn lắm mới nói ra được hai từ “xin lỗi”. Từ khi hiểu chuyện đến nay, Phương đại thiếu gia như anh chưa biết xin lỗi là cái gì. “Anh không nên xúc động như vậy, anh xin lỗi”. Giọng điệu của Phương Văn Húc rất thành khẩn.

Cuối cùng Kha Mộng Kỳ cũng lấy lại được bình tĩnh, lặng lẽ ngồi im, không nói gì cả, sau đó hai hàng lệ cứ thế tuôn dài trên má. Cô chỉ biết rằng thứ quý giá nhất trong đáy lòng đã bị người khác chiếm cứ mất, tuy cậu ấy đối xử rất lạnh lùng, nhưng cô vẫn bất giác nghĩ đến cậu ấy, thậm chí đã từng nghĩ nhất định sẽ trao nọ hôn đầu đời cho cậu ấy. Cách nghĩ này cô biết là không thực tế, cậu ấy làm sao có thể thích cô được chứ! Nhưng, cho dù là mơ, cô cũng không hy vọng giấc mơ của mình lại nhanh chóng bị hủy hoại như vậy, bỗng nhiên trở thành hư vô.

Phương Văn Húc không ngờ cô gái có bề ngoài kiên cường, tính cách vui vẻ như Kha Mộng Kỳ đột nhiên lại rơi nước mắt, bất ngờ chẳng biết phải làm gì cả. Anh đưa cho cô khăn giấy, “Này”.

Kha Mộng Kỳ nhận lấy khăn giấy, lau loạn xạ trên mặt một lúc, lại càng khóc to hơn.

“Anh đã xin lỗi rồi, lại còn bắt anh phải làm gì nữa đây?”. Phương Văn Húc giờ mới biết con gái khóc sẽ biến thành vòi nước, nhưng không biết làm sao để an ủi.

“Xin lỗi có ích sao? Xin lỗi thì có thể làm cho thời gian quay ngược trở lại hay sao? Xin lỗi có thể thu lại nọ hôn đầu của tôi hay sao? Anh đúng là tên say rượu chẳng hiểu chuyện gì cả!”.

“Anh đã nói rồi anh không say. Nếu như... nếu như em thực sự để ý đến nọ hôn đầu như vậy, thì anh sẽ chịu trách nhiệm về em”.

“Chịu trách nhiệm! Anh chịu trách nhiệm thế nào?”. Kha Mộng Kỳ hỏi giọng khiêu khích.

“Làm bạn gái của anh, cả đời này anh sẽ chỉ yêu một mình em mà thôi”. Khi Phương Văn Húc dè dàng nói ra câu này, ngay đến bản thân anh cũng thấy sợ hãi, dường như anh chưa bao giờ thốt ra câu nói thề nguyện trọn đời trọn kiếp như vậy với Lâm Phương Phi.

Lúc này Kha Mộng Kỳ mới biết những lời Phương Văn Húc nói trong quán rượu chưa hẳn đã là lời của người say, xe vẫn chạy rất êm, không giống như một tên say rượu đang lái xe.

Xe chạy không nhanh, những cơn gió bên ngoài cửa sổ thổi nhẹ nhàng qua khuôn mặt, mang đến từng đợt mùi thơm.

“Làm bạn gái của anh, cả đời này anh chỉ yêu mình em mà thôi”. Chỉ một câu nói đơn giản nhưng lại khiến trong lòng Kha Mộng Kỳ dậy lên những đợt sóng nhỏ. Câu nói này có thể coi là lời hứa không? Một người con gái trong đời có thể nghe được mấy lần câu nói như vậy? Lời hứa này có thành hiện thực không?

Kha Mộng Kỳ quay đầu lại, chăm chú ngắm nhìn Phương Văn Húc. Dưới ánh đèn đường, khuôn mặt của Húc được phủ lên một lớp ánh sáng màu vàng, anh rất chuyên tâm nhìn về phía trước. Không thể phủ nhận, Húc thực sự rất đẹp trai, mê hoặc lòng người, hơn nữa lại rất nhiệt tình, không lạnh lùng như Trình Vũ Kiệt, nhưng cô lại không thể thuyết phục bản thân thích Húc được. Có thể đây chính là cái gọi là “ai đến trước là chủ”.

Kha Mộng Kỳ đột nhiên cười lớn: “Ha ha, Húc tiền bối, anh thực sự say rồi có đúng không? Tất cả những lời anh nói tối nay đều là đùa thôi đúng không? Đây là di chứng sau vụ thất tình, muốn coi người khác là bạn gái của anh phải không?”. Cô gọi “Phương Văn Húc” là “Húc tiền bối”, điều này có nghĩa là giữa họ có một khoảng cách. Cô thực sự mong rằng tất cả những chuyện xảy ra hôm nay chỉ là nhầm lẫn, nọ hôn đầu của mình vẫn còn, ngày mai khi mặt trời mọc, tất cả sẽ trở thành quá khứ. Đúng vậy, cô tự nguyện thôi miên bản thân: Những chuyện xảy ra tối nay chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Phương Văn Húc rất muốn nói “Anh rất thật lòng”, nhưng lời ra khỏi miệng lại biến thành “Đúng vậy, hôm nay tinh thần không được tốt, nên ăn nói lằng nhằng, xin lỗi em”. Đây đã là lần thứ hai trong buổi tối hôm nay anh nói lời xin lỗi.

Trên suốt đoạn đường về, cả hai đều im lặng.

Lúc gần đến cổng trường, Kha Mộng Kỳ nói: “Được rồi, Húc tiễn bối, đến đây thôi, em sẽ tự đi bộ về”.

“Hay là cứ để anh đưa em về tận cổng ký túc”.

“Không cần đâu, cứ dừng xe ở đây là được rồi ạ, em còn có việc khác phải làm!” Kha Mộng Kỳ ngoan cố nói. Cho dù cái hy vọng Kiệt sẽ yêu cô chỉ là hoang tưởng, nhưng cô vẫn muốn để cho mình một lối thoát để hy vọng. Nếu để Trình Vũ Kiệt bắt gặp rồi hiểu lầm, thì đến một chút hy vọng mỏng manh cũng không còn nữa.

“Vây thôi, em đi đường cẩn thận nhé”. Phương Văn Húc không cố nài ép nữa.

“Húc tiễn bối, cảm ơn anh đã đưa em về. Anh đồng ý với em một việc có được không?”. Kha Mộng Kỳ vừa mở cửa xe vừa nói với Phương Văn Húc.

“Ừm?”.

“Chuyện xảy ra hôm nay anh đừng nói cho ai biết, những người anh em của anh cũng nhờ anh bảo họ kín miệng hộ em nhé”. Kha Mộng Kỳ khẽ cắn môi.

“Em yên tâm đi”.

“Còn phải đồng ý với em một việc nữa”.

“Ừ”.

“Sau này... đừng có uống say nữa nhé. Thất tình không có gì đáng sợ cả, đáng sợ là mất đi dũng khí để tiếp tục yêu. Chúc anh sớm tìm được tình yêu đích thực”. Kha Mộng Kỳ nở nụ cười rạng rỡ.

“Cảm ơn em”. Phương Văn Húc cười đau khổ.

Sau đó chiếc xe con màu xanh cũng rời đi.

Đêm càng đen hơn.

Khi Kha Mộng Kỳ về đến ký túc, mọi người trong phòng đều đã ngủ.

Kha Mộng Kỳ nhẹ nhàng mở cửa, sau đó thay đồng phục của quán rượu ra, rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh, súc miệng hết lần này đến lần khác. Cô phải cho dòng nước cuốn trôi đi tất cả những kí ức không đáng nhớ.

Nhìn khuôn mặt vẫn xinh đẹp, thuần khiết của mình trong gương, Kha Mộng Kỳ thở dài, “Kiệt, liệu cậu có trách mình đã không giữ được nụ hôn đầu không?”.

Kiệt, cậu có để tâm đến nụ hôn đầu không? Đây chỉ là do mình tự nguyện, điều này chắc không liên can gì đến cậu?

Trong đầu Kha Mộng Kỳ lại hiện lên hình ảnh của Trình Vũ Kiệt vào ngày đầu tiên cô đến học viện Khải Thịnh.

Cô gái mà Kiệt hôn rất cuộc là ai? Nhìn Kiệt hôn cô ta nồng cháy như vậy thì chắc không phải là nụ hôn đầu của cậu ấy? Vậy thì nụ hôn đầu của cậu ấy đã trao cho cô gái nào?

Kha Mộng Kỳ càng nghĩ càng thấy đau đầu. Có phải mình đã chuyện bé xé ra to không? Xem ra trong mắt con trai, nụ hôn đầu không thần thánh như con gái vẫn nghĩ.

Haizz, không nghĩ nữa. Chẳng qua cũng chỉ là mất đi nụ hôn đầu thôi mà? Chẳng có chuyện gì to tát cả, coi như mình không cẩn thận bị chú cún con nào đó hôn là được mà. Kha Mộng Kỳ cố gắng phát huy tinh thần AQ.

Hai giờ sáng, đồng hồ vẫn tích tắc chạy.

Rèm cửa sổ màu xanh nhạt bay bay theo gió, ánh trăng dịu dàng chiếu qua rèm cửa vào bên trong căn phòng hoa lệ.

Phương Văn Húc nằm trên giường, xoay hết bên này sang bên kia, nằm mãi mà vẫn không ngủ được. Nụ cười ngọt ngào của Kha Mộng Kỳ, đôi mắt ngân ngấn đầy nước, thái độ của cô khi quát lớn... Trần ngập trong đầu anh lúc này là Kha Mộng Kỳ, muốn xóa đi cũng không được.

Phương Văn Húc không biết bản thân rút cuộc làm sao, không phải vì thất tình, rõ ràng là vì thất tình mà đau khổ vô cùng, rõ ràng không níu kéo được Phương Phi mà đi uống rượu đến say mềm, nhưng bây giờ trong đầu không còn một chút hình ảnh gì của Phương Phi nữa.

Lần đầu tiên Phương Văn Húc mất ngủ, không phải vì thất tình, mà là vì người con gái đã vô tình bước vào trái tim anh ngay trong khi anh không biết gì cả. Tình cảm đến bất chợt ấy khiến cho một người luôn khoe khoang là cao thủ tình trường như Phương Văn Húc cũng không kịp trở tay.

Từ bao giờ mình bắt đầu để ý đến cô gái tên Kha Mộng Kỳ kia? Từ lần đầu tiên gặp đã bị khí chất khác người của cô ấy thu hút, hay là cái dáng vẻ kiêu ngạo hoàn toàn không thèm coi mình ra gì, hay là dáng vẻ ngây thơ khiến người khác cảm động của cô ấy khi khóc? Phương Văn Húc tự hỏi bản thân,

nhưng không có đáp án.

Tình yêu vẫn thường đến bất ngờ như vậy, khi cuộc tình trước vẫn chưa chấm dứt, cửa ngõ con tim vẫn chưa sẵn sàng mở ra, nó như một cơn gió, cuốn đi tất cả suy nghĩ, tình cảm của Phương Văn Húc.

2

Cuộc thi “Super Boy” càng lúc càng đến gần, hàng ngày trên bảng thông báo của trường đều có thông tin mới đếm ngược thời gian của cuộc thi.

Cuộc sống đại học rất vô vị, cũng khó mà trách được tại sao mọi người lại coi cuộc thi “Super Boy” là một cuộc thi siêu cấp như vậy. Những cuộc nói chuyện của sinh viên trong trường cũng chỉ xoay quanh chủ đề cuộc thi, không biết ai sẽ thể hiện xuất sắc trong cuộc thi lần này.

“Chỉ còn hai mươi ngày sơ tuyển nữa là bắt đầu cuộc thi, liệu Kiệt có tham gia không?”. Nhìn ngày tháng đang dần đếm ngược trên bảng thông báo, Kha Mộng Kỳ tự hỏi.

“Thật hy vọng Kiệt có thể tham gia cuộc thi lần này, khả năng biểu hiện của cậu ấy trên sân khấu quả thực rất cuốn hút. Một khi ánh đèn sân khấu bật sáng, âm nhạc vang lên, cậu ấy lập tức như một cỗ máy được nạp đầy năng lượng, cả sân khấu như biến thành địa bàn của riêng cậu ấy, chỉ một lát sau thôi tất cả ánh nhìn sẽ đổ dồn về phía cậu ấy. Nếu năm nay Kiệt có thể tham gia, danh hiệu vô địch chắc chắn sẽ nằm trong tay cậu ấy!”. Tiểu Vân lầm bầm nói một mạch.

“Nghe cậu nói như vậy, mình cũng muốn xem biểu hiện của Kiệt trên sân khấu rồi đấy. Nhưng mà... những người đã tham gia cuộc thi năm ngoái năm nay có được thi nữa không nhỉ?”.

“Có thể tham gia mà! Cuộc thi không hạn chế điều này. Nhưng, gần đây Kiệt rất ít khi đến phòng tập, e rằng hy vọng cậu ấy tham gia rất mong manh đấy!”. Tiểu Vân lại ngao ngán thờ dài.

“Sao cậu lại nói vậy?”. Kha Mộng Kỳ cảm thấy rất nghi hoặc.

“Năm ngoái sau khi Kiệt lọt vào chung kết cuộc thi “Super Boy”, có tờ báo đưa tin, ngày nào cậu ấy cũng tập nhảy, hơn nữa còn tập đến mức chân bị sưng. Cho nên, cuối cùng Kiệt không giành được danh hiệu quán quân ai cũng thấy tiếc cho cậu ấy. Cũng có báo đưa tin vì cậu ấy luyện tập quá nhiều nên khi bước vào trận chung kết, vết thương vẫn chưa lành hẳn, nên không thể phát huy hết khả năng của cậu ấy, mới đành phải chịu thua Húc tiền bối”. Tiểu Vân rất hay đề ý đến những chuyện trong làng giải trí, nên nói đâu ra đấy, “Nếu năm nay Kiệt còn muốn tham gia “Super Boy”, không có lý do gì mà cậu ấy không đến phòng tập cả! Đã lâu lắm cậu ấy không đến tập rồi, thật là chán!”.

Đúng vậy, vết thương của Kiệt chắc cũng đã khá hơn nhiều, cậu ấy cũng nên đến tập nhảy mới đúng! Bất kể thế nào, mình phải thuyết phục cậu ấy tham gia cuộc thi “Super Boy” năm nay! Kha Mộng Kỳ nghĩ.

Ánh nắng sau buổi trưa chiếu vào phòng tập sáng bóng, rộng lớn.

Âm nhạc du dương tràn ngập khắp căn phòng.

“Một hai ba bốn năm sáu bảy tám, hai hai ba bốn năm sáu bảy tám...”. Thầy Doãn Trình hướng dẫn mọi người tập nhảy mà không biết mệt mỏi.

“Xin lỗi thầy, em đến muộn ạ!”. Kha Mộng Kỳ đứng ở cửa lớp thở hắt ra nói. Hôm nay Tiểu Vân có việc bận nên xin phép nghỉ về nhà, buổi trưa cô lại quên không hẹn giờ đồng hồ, nên ngủ quên mất.

Chỉ nhìn qua một chút, Kha Mộng Kỳ đã nhìn thấy điểm đặc biệt nhất của phòng tập hôm nay. Cô đã nhìn thấy bóng hình quen thuộc Trình Vũ Kiệt. Trình Vũ Kiệt mặc bộ đồ khiêu vũ quốc tế của nam màu đen, bó chặt vào người để lộ rõ thân hình cao ráo, hoàn mỹ. Cậu ấy chuyển động theo tiếng nhạc, nhẹ nhàng như chim én đang bay. Mọi ánh mắt của các nữ sinh đều đổ dồn theo những chuyển động của Trình Vũ Kiệt, tư thế nhảy của Kiệt thực sự quá đẹp.

Nếu nói thầy Doãn Trình là người hướng dẫn nhảy thì Trình Vũ Kiệt chính là người biểu diễn, từng cử chỉ của cậu ấy đều rất cuốn hút.

Trong lúc Kha Mộng Kỳ đang chăm chú ngắm nhìn Trình Vũ Kiệt thì cũng cảm nhận được ánh mắt của Kiệt đang hướng về phía cô. Tuy rằng đó chỉ là ánh nhìn vô tình nhưng cũng đủ để làm cho Kha Mộng Kỳ cảm thấy xốn xang.

Ánh nắng soi rọi lên cơ thể Trình Vũ Kiệt, thân hình Kiệt được phủ một lớp ánh sáng màu vàng óng, tỏa ra ánh hào quang chói lọi.

Kha Mộng Kỳ đứng bàng hoàng một hồi lâu, ngây người ngắm nhìn Trình Vũ Kiệt. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Kiệt nhảy, cũng là lần đầu tiên cô phát hiện ra khiêu vũ lại tuyệt đẹp đến như vậy, lần đầu tiên nhận ra khi Kiệt nhảy lại hút hồn đến thế, đã kéo đi tất cả suy nghĩ của cô. Cô thầm hạ quyết tâm, nhất định phải làm cho Kiệt quay trở lại sân diễn của cuộc thi “Super Boy”.

“Nếu không muốn đến tập thì cũng không cần phải miễn cưỡng đâu. Đến muộn như vậy ảnh hưởng đến hứng thú của người khác, lại còn mặt mũi đứng ngoài ra mãi ở cửa ra vào nữa!”. Lý Minh Nguyệt rất bất mãn, buông mấy câu.

“Xem ra hôm nay cô ta không định đến đâu, nhưng biết Kiệt đến đây nên đặc biệt đến để được nhìn thấy Kiệt chắc? Cậu nhìn ánh mắt cô ta kìa, cứ như là chưa bao giờ nhìn thấy ai đẹp trai vậy!”. Phương Hiểu cố ý lườm Kha Mộng Kỳ.

Lâm Phương Phi không mấy để ý đến lời nói của hai cô bạn, chỉ chăm chú nhìn Trình Vũ Kiệt nhảy, ánh mắt lộ rõ vẻ thán phục và thích thú, còn cả nồng nàn yêu thương nữa.

Sức hút của Kiệt khi nhảy đúng là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, Kiệt bình thường rất ít nói, lạnh lùng, nhưng sao khi nghe thấy tiếng nhạc thì như biến thành một người khác. Nhiệt tình, thoải mái, tràn đầy sức sống, những từ ngữ bình thường không liên quan thì giờ đây đều có thể dùng để miêu tả cậu ấy.

Rất lâu sau Kha Mộng Kì mới hoàn hồn, sau đó tìm một chỗ trống đứng vào, nhảy theo mọi người, nhưng ánh mắt vẫn dính chặt vào vị trí Trình Vũ Kiệt đang đứng.

“Kha Mộng Kì, hình như hôm nay em không để tâm lắm thì phải, mọi bước nhảy đều loạn hết cả lên như thế, không đúng tiết tấu gì cả!”. Lời của thầy Doãn Trình khiến cho dòng suy tư của Kha Mộng Kì bị ngắt quãng. Đồng thời tiếng nhạc cũng im bật.

“Dạ”. Kha Mộng Kì đứng ra khỏi hàng.

“Trình Vũ Kiệt, em nhảy lại đoạn thầy vừa dạy cho bạn Kha Mộng Kì xem”. Thầy Doãn Trình tỏ ý gọi Trình Vũ Kiệt biểu diễn.

Trình Vũ Kiệt khẽ gật đầu, mỉm cười.

Tiếng nhạc vang lên, Trình Vũ Kiệt bắt đầu nhảy. Động tác chính xác, thuần thục, tư thế nhảy hoàn hảo cuốn hút. Mọi ánh mắt của các nữ sinh đều ngả về phía cậu.

“Kha Mộng Kì, em nhảy lại đoạn vừa rồi cho thầy xem”. Thầy Doãn Trình nói.

“Dạ vâng”.

Thật kỳ lạ, lần này mỗi động tác Kha Mộng Kì đều nhảy rất đúng, đến ngay bản thân cô cũng không thể tin được mình lại tiến bộ nhanh đến vậy.

“Rất tốt, em về chỗ đi. Tuy em đã từng học múa ba lê, có nền tảng nhất định về múa, nhưng em phải biết, chachacha là khiêu vũ quốc tế, giữa khiêu vũ quốc tế và ba lê có những đặc điểm rất khác nhau, thế nên em vẫn phải chú tâm vào mới được! Em là người có năng khiếu, thầy đặt rất nhiều hy vọng ở em”. Thầy Doãn Trình nhìn khuôn mặt Kha Mộng Kì đang đỏ ửng nói.

“Em cảm ơn thầy, em sẽ cố gắng hơn”. Kha Mộng Kì đáp, để lộ ra hàm răng trắng tấp, trắng muốt.

Lại đến giờ nhảy cặp tự do.

Kha Mộng Kì mừng thầm trong bụng: May mà hôm nay Tiểu Vân không đến, nếu không mình làm sao có cơ hội trở thành bạn nhảy của Trình Vũ Kiệt chứ.

Bình thường đều là Kha Mộng Kì và Tiểu Vân tạo thành một cặp.

Kha Mộng Kì vui mừng đi về phía Trình Vũ Kiệt, trái tim nhỏ bé đang nhảy nhót, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Không được kích động như vậy, phải bình tĩnh, bình tĩnh! Kha Mộng Kì tự trấn tĩnh bản thân.

“Kiệt... mình có thể mời cậu nhảy cùng không?”. Kha Mộng Kì bước đến trước mặt Trình Vũ Kiệt, cúi đầu nói. Cô sợ Kiệt từ chối, nên không dám nhìn về mặt của cậu ấy.

“Mình đã có bạn nhảy rồi!”.

Trình Vũ Kiệt lạnh lùng buông một câu mà như đẩy Kha Mộng Kì đang tràn đầy hy vọng vào địa ngục, không thể bước ra được. Điều làm cho Kha Mộng Kì càng không thể chấp nhận được là, bạn nhảy của Trình Vũ Kiệt chính là Lâm Phương Phi.

Trình Vũ Kiệt bước những bước chân uyển chuyển về phía Lâm Phương Phi, thư thái chìa tay phải ra, để lộ nụ cười say đắm lòng người “Tiểu thư Lâm Phương Phi, mình có thể mời cậu nhảy một điệu được không?”.

Lâm Phương Phi rất bất ngờ, nhưng hơn cả là vui sướng. Cô thường rất khó chịu về chuyện không thể công khai tình cảm giữa hai người, lần này Kiệt lại chủ động mời cô nhảy cùng giữa đông đảo mọi người như vậy, điều đó có phải là chuyện tình cảm giữa hai người sắp được vén mây nhìn thấy mặt trời không?

Kha Mộng Kì hệt hững đứng yên tại chỗ, trước mặt cô mờ mịt như bị một lớp sương bao phủ.

Trình Vũ Kiệt vòng tay ôm lấy bờ eo thon thả của Lâm Phương Phi, đưa cô nhảy theo. Một người đẹp trai mê hồn, một người xinh đẹp phóng khoáng, nhìn hai người họ thực sự rất xứng đôi.

Kha Mộng Kì bỗng nhiên cảm thấy mình như một cô gái xấu xí thừa thãi.

“Kha Mộng Kì, hôm nay em không có bạn nhảy ư?”. Thầy Doãn Trình đến bên cạnh Kha Mộng Kì hỏi.

“Đạ, hôm nay Tiểu Vân có việc bận không đến được, nên em chỉ có một mình bơ vơ thôi ạ, hi hi”. Kha Mộng Kì cố gắng nhướn miệng cười.

“Vậy thì, thầy mời em nhảy một điệu, không biết em có đồng ý không?”. Thầy Doãn Trình xòe tay ra làm động tác mời.

“...”. Thực ra Kha Mộng Kì chẳng còn tâm trí đâu mà nhảy cả, nhưng cũng không biết làm sao để từ chối lời mời của thầy giáo.

“Không đồng ý sao?”.

“Đạ không phải ạ! Tại tự nhiên được thầy mời nên em thấy khó tin quá thôi ạ”. Vừa nói xong, Kha Mộng Kì đặt bàn tay bé nhỏ của mình vào lòng bàn tay thầy Doãn Trình.

Kha Mộng Kì nhảy mà hồn phách bay đi đâu, toàn không cẩn thận giẫm vào chân thầy.

Cô luôn miệng nói “Xin lỗi”, còn thầy Doãn Trình thì chỉ mỉm cười nói “Không có gì”.

Một ánh mắt lạnh lùng nhìn nghiêng qua, Kha Mộng Kì cảm nhận được ánh nhìn kỳ lạ nào đó.

Trình Vũ Kiệt ôm Lâm Phương Phi nhưng ánh mắt lúc nào cũng hướng về Kha Mộng Kì, trong ánh mắt hàm chứa sự thất vọng lạnh lùng.

Kha Mộng Kì thấy rung mình, nói lòng khỏi thầy Doãn Trình, “Em xin lỗi thầy Doãn, hôm nay em không được khỏe lắm”. Nói xong, liền chạy ra ngoài

3

Bên ngoài ánh nắng vẫn rất chói chang, những tán lá sum suê che lấp ánh nắng, từng cơn gió lạnh lạnh thỉnh thoảng thổi qua, khiến cho người ta cảm thấy rất sáng khoái, dễ chịu.

Kha Mộng Kì ngồi một mình trên chiếc ghế dài trong khu rừng nhỏ, nhớ lại ánh mắt lạ lùng vừa rồi của Trình Vũ Kiệt. Tại sao ánh mắt ấy lại chất chứa sự thất vọng? Tại sao mình nhìn thấy ánh mắt ấy lại thấy lạnh thấu xương như vậy? Cậu ấy và Lâm Phương Phi rút cuộc có quan hệ gì? Chẳng lẽ... người con gái mà Kiệt hôn vào ngày đầu tiên cô đến nhập trường lại chính là Lâm Phương Phi?

Không, không, không... không thể nào là cô ta! Loại con gái huênh hoang như cô ta sao có thể là mẫu người mà Kiệt thích được? Kha Mộng Kì ngay lập tức phản biện lại suy nghĩ của mình.

“Đang nghĩ gì vậy?”. Có người khẽ ngồi xuống bên cạnh Kha Mộng Kì, nhẹ như một cơn gió vậy.

Giọng nói của cậu ấy lúc nào cũng rất hay, rất mê hoặc lòng người.

Kha Mộng Kì lạnh lùng ngẩng đầu lên hỏi: “Sao cậu lại biết mình ở đây?”.

“Một nơi hóng gió thích hợp như vậy, có thể để cho cậu ngồi hưởng một mình sao?”. Trình Vũ Kiệt ngắt một chiếc lá ngô đồng, nhẹ nhàng xé làm đôi, vút xuống dưới chân, “Khi mình không vui, mình cũng thích ngồi chỗ này”.

“Ở đây rất yên tĩnh, cảnh cũng rất đẹp. Ngồi đây cảm giác như thời gian đang ngừng trôi, mọi phiền não đều không còn nữa”. Giọng nói của Kha Mộng Kì khẽ cất lên.

Ánh nắng chiếu qua những cành cây, tạo nên những cái bóng mờ mờ, chiếu lên khuôn mặt điển trai của Trình Vũ Kiệt.

Rừng cây yên tĩnh một cách lạ lùng, dường như cả thế giới này chỉ tồn tại hai người là Trình Vũ Kiệt và Kha Mộng Kì.

“Thầy Doãn Trình nhảy rất đẹp, được nhảy cùng thầy là niềm mơ ước của rất nhiều cô gái, chắc cậu cũng không ngoại lệ, đúng không?”. Giọng điệu lạnh nhạt của Trình Vũ Kiệt cất lên.

“Gi cơ?”. Kha Mộng Kì không thể ngờ rằng Trình Vũ Kiệt lại có thể thốt ra câu nói đó, trừ phi... cậu ấy rất dễ dàng tâm đến việc mình nhảy cùng ai? Nếu để ý có phải nghĩa là cậu ấy cũng có chút tình cảm gì đó với mình? Nghĩ đến điều này, bất giác Kha Mộng Kì cảm thấy vui hẳn lên.

“Không đâu, hôm nay mọi người đều có bận, thầy Doãn Trình thấy mình không có ai nhảy cùng nên mới mời mình. Thực ra... mình thích nhảy với cậu hơn”. Kha Mộng Kì đã nói được lời nói từ đáy lòng, tim cô đập thình thịch.

“Thật không?”. Trình Vũ Kiệt khẽ nhếch môi lên, nở nụ cười hiếm thấy.

Ánh nắng chiếu qua kẽ lá, vừa hay chiếu lên đôi mắt trong, sáng của Kiệt, tỏa ra ánh sáng mê người.

“Kiệt...”. Kha Mộng Kì quay người qua nhìn Kiệt đang lặng im ngồi tựa vào gốc cây ngô đồng.

“Gi vậy?”. Trình Vũ Kiệt nhìn ra xa, hàng mi dài như cánh cửa sổ, che kín những tâm sự trong lòng.

“Cuộc thi “Super Boy” năm nay cậu có tham gia không?”. Kha Mộng Kì cẩn thận hỏi.

“Minh không có hứng thú với những trò chơi thiếu trí tuệ như vậy”. Trình Vũ Kiệt trả lời giọng không thêm quan tâm.

Thiếu trí tuệ? Trò chơi?

“Vậy tại sao năm ngoái cậu lại tham gia?”. Kha Mộng Kỳ cảm thấy rất khó hiểu.

“...”

Một chút đau thương thoáng hiện trên gương mặt Trình Vũ Kiệt.

Rất lâu, Trình Vũ Kiệt không nói gì cả.

“Kiệt, mình cảm thấy cậu chính là người sống vì sân diễn. Chỉ cần tiếng nhạc vang lên, cậu liền như con búp bê được lên dây vậy, chuyển động đầy sức sống. Mình rất thích nhìn cậu nhảy. Khi nhảy trông cậu rất vui vẻ, mình rất thích dáng vẻ vui tươi đó của cậu. Mình cảm thấy, đó mới chính là cậu”. Trước mặt Kha Mộng Kỳ như hiện ra cảnh tượng Trình Vũ Kiệt đang say sưa nhảy.

Tìm Trình Vũ Kiệt đập thành thịch.

Bản thân thực sự... Trong lòng cậu cười nhạt, bản thân cậu đã bị mất đi từ rất lâu rồi. Kể từ khi mẹ cậu qua đời, cậu đã đánh mất bản thân.

“Cậu hiểu được bao nhiêu về mình mà dám nói đó là mình thực sự?”. Trình Vũ Kiệt lạnh lùng nói.

“Không sai, chúng ta quen biết nhau chưa lâu, mình cũng không dám nói là mình hiểu nhiều về cậu. Mình cũng không biết vì sao lúc nào cậu cũng cau có như vậy, cũng không biết vì sao cậu lại từ bỏ cuộc thi “Super Boy”, càng không biết sau lưng cậu còn ẩn chứa biết bao câu chuyện chưa ai từng biết đến nữa... Nhưng, mình tin cậu là một người vui vẻ. Khuôn mặt cậu đây bị thương như vậy chắc chắn là có nguyên nhân”. Kha Mộng Kỳ nói chắc chắn.

“...”. Đối diện với một người quen biết mình chưa lâu mà lại có thể hiểu mình hơn bất kì ai như Kha Mộng Kỳ, Trình Vũ Kiệt không biết phải nói gì nữa.

Mỗi lần ngồi cùng Kha Mộng Kỳ, cậu đều cảm thấy rất thoải mái, có thể trút hết những gánh nặng của cuộc sống, ngồi nghe cô ấy nói không hết chuyện.

“Kiệt, nếu cậu không tham gia cuộc thi “Super Boy”, mọi người sẽ thấy rất tiếc. Bọn mình đều mong cậu vui vẻ trở lại. Vì vậy, Kiệt, cậu hãy tham gia cuộc thi lần này đi có được không?”. Ánh mắt Kha Mộng Kỳ tràn đầy hy vọng.

“Đừng nói nữa”. Trình Vũ Kiệt đứng dậy, bỏ đi.

“Vậy có nghĩa là cậu sẽ tham gia đúng không?”. Kha Mộng Kỳ vui mừng hét lớn.

Trình Vũ Kiệt không quay đầu lại, bóng dáng cao lớn, cô đơn của cậu dần dần chìm khuất.

Nhưng Kha Mộng Kỳ đã hớn hờ hét: “Trình Vũ Kiệt sẽ tham gia cuộc thi “Super Boy” rồi, tốt quá rồi! Trình Vũ Kiệt sẽ tham gia cuộc thi “Super Boy” rồi...”.

Tiếng hét lạnh lạnh của Kha Mộng Kỳ vọng lại trong khu rừng nhỏ.

Giọng nói hưng phấn của Kha Mộng Kỳ cũng văng vẳng bên tai Trình Vũ Kiệt. Kể từ khi mẹ cậu qua đời, cậu đã không còn hứng thú gì với những cuộc thi kiểu như vậy nữa, cảm thấy tham gia hay không tham gia cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng, lòng đam mê của cậu đối với sân nhảy thì vẫn không hề mất đi. Lời của Kha Mộng Kỳ như ngọn lửa trong đêm đen, gọi lại những hoài niệm trong cậu về sân nhảy, cậu lại có cảm giác muốn quay lại sân nhảy.

Tuy nhiên, cứ nghĩ đến cuộc thi năm ngoái, những nhiệt tình trong Trình Vũ Kiệt lại nguội lạnh dần.

Trình Vũ Kiệt bất ngờ hứ một tiếng, trò chơi vô vị lại giả tạo nữa, ai mà thèm tham gia chứ? Đúng vậy, không bao giờ thèm tham gia cái trò chơi không chút ý nghĩa đó nữa. Trình Vũ Kiệt nắm chặt tay, khuôn mặt dần trở nên đau thương.

Là vàng thật thì tự khắc sẽ phát sáng, đâu nhất định cứ phải bước lên sân thi đấu của cuộc thi “Super Boy”. Kiệt nghĩ.

4

“Phục vụ bàn đầu, mau lại đây, “Nụ hôn ma quỷ” của tôi sao vẫn chưa bê tới? Tôi ngồi đây đợi bao lâu rồi!”. Một người đàn ông mặc áo đen vừa nhìn đồng hồ vừa quát lớn về phía Kha Mộng Kỳ.

“Xin lỗi quý khách, hiện tại nhiều khách quá, nên có sự chậm trễ. Xin quý khách bớt giận, tôi lập tức bê đến cho quý khách đây ạ”. Nói xong, Kha Mộng Kỳ liền quay người đi về phía quầy bar.

Hai phút sau, Kha Mộng Kỳ bưng “Nụ hôn ma quỷ” màu đỏ sẫm đến bên cạnh người đàn ông mặc áo đen.

Ông ta cười gian xảo, sau đó nhanh như chớp giơ một chân ra.

Cơ thể Kha Mộng Kỳ bị mất trọng tâm, một chân khụy xuống, suýt nữa thì ngã, cùng lúc đó, ly rượu rơi xuống sàn, vỡ tan, dung dịch rượu màu đỏ thẫm đổ lênh láng trên mặt đất.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi sẽ lập tức chuẩn bị một ly khác”. Kha Mộng Kỳ vừa cúi người xin lỗi vừa thu dọn những mảnh vỡ trên sàn.

“Làm mất thời gian của tôi không phải chỉ một câu ‘Xin lỗi’ là xong đâu!”. Ông ta nhất quyết không chịu dễ dàng bỏ qua cho Kha Mộng Kỳ.

“Vậy ông muốn gì?”. Kha Mộng Kỳ ngẩng đầu lên, nhìn ông ta.

“Rất đơn giản, dù sao thì ‘Nụ hôn ma quỷ’ của tôi cũng không còn nữa, chỉ bằng cô cho tôi thưởng thức nụ hôn của cô, thế nào?”. Tên áo đen cười gian xảo, khiến người ta muốn ói.

Tên áo đen vừa nói vừa lấy tay nâng cằm Kha Mộng Kỳ lên đối diện với hắn.

Trong mắt Kha Mộng Kỳ đầy phẫn nộ, trong quán rượu ồn ào bỗng nhiên vang lên tiếng bốp bốp rất giòn, lại một lần nữa Kha Mộng Kỳ sử dụng độc chiêu của mình, cho tên dê già kia hai cái bạt tai.

Sau đó, tiếng vỗ tay giòn giã vang lên. Phương Văn Húc mặc chiếc áo màu trắng xuất hiện trước mặt Kha Mộng Kỳ, nở nụ cười rạng rỡ, vừa vỗ tay vừa nói: “Làm tốt lắm, Kha Mộng Kỳ!”.

Dĩ nhiên, tên áo đen kia rất không phục, định giơ tay lên đánh trả Kha Mộng Kỳ, kết quả lại bị một cánh tay mạnh mẽ hơn giữ lại. Hắn ta tức giận: “Tên tiểu tử nhà người sống tề nhạt quá hay sao? Ông đây muốn trả thù, mẹ kiếp, mà đừng có mà dây vào!”.

“Tôi thích lắm chuyện đấy, ông định làm gì tôi nào? Ăn hiếp con gái lại còn mặt mũi mà mắng người khác sao?”. Phương Văn Húc hất mạnh tay tên áo đen xuống.

“Áo đen” xoa xoa bóp bóp cánh tay đang đau nhức, nhú mày lại, nghĩ bụng, thằng nhãi này nhìn yếu ớt trời gà không chặt vậy mà lại mạnh vậy? Còn nữa, sao nhìn mặt nó lại quen vậy chứ, hình như đã từng nhìn thấy nó trên cuốn tạp chí nào đó rồi thì phải?

“Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau rút đi? Lần sau đừng để tôi nhìn thấy ông nữa, không thì ông liệu hồn đấy!”. Phương Văn Húc nhú mày, nói lớn.

“Mày biết tao là ai không mà dám vô lễ với tao như vậy?”. “Áo đen” chỉ vào mình nói.

“Bất kể ông là ai, tóm lại là mau cuốn xéo khỏi mắt tôi ngay, nếu không đừng trách tôi không khách khí đấy!”. Phương Văn Húc lạnh lùng ra lệnh.

“Húc thiếu gia...”. Giám đốc quán rượu thần sắc hoảng hốt đi đến.

Húc thiếu gia? Lẽ nào là đại công tử Phương Văn Húc của tập đoàn Phương Thị? Thảo nào trông quen vậy! “Áo đen” buông một câu “Sau này còn gặp” rồi bỏ đi.

“Trời ơi, chảy máu rồi!”. Lệ Lệ, một nhân viên phục vụ của quán hét lên, chỉ vào tay Kha Mộng Kỳ.

Phương Văn Húc kéo tay Kha Mộng Kỳ lại, đau lòng nâng tay lên, dịu dàng hỏi: “Em có đau không?”.

Kha Mộng Kỳ vội vàng rút tay về, hoang mang lắc đầu “Không đau”. Ngón tay bị cứa chảy máu lúc nào ngay chính bản thân cô cũng không biết, chỉ thấy từng giọt từng giọt máu cứ chảy ra. Có lẽ lúc này nhất mảnh thủy tinh vỡ không cẩn thận nên bị cứa vào tay.

“Mau đem cồn y tế và băng dán vết thương lại đây”. Phương Văn Húc hơi chau mày bảo Lệ Lệ.

“Dạ, Húc thiếu gia”.

“Lệ Lệ không cần lấy đâu, không sao cả đâu, một lát nữa khỏi ngay thôi mà”. Kha Mộng Kỳ nói với theo sau lưng Lệ Lệ.

“Chảy máu thế kia còn nói không sao”. Phương Văn Húc nhẹ nhàng trách móc.

Rất nhanh, Lệ Lệ đã mang cồn và băng dán vết thương đến.

Lệ Lệ cầm miếng bông, đang định lau cồn lên tay cho Kha Mộng Kỳ thì Phương Văn Húc giật lấy miếng bông “Đỡ thôi!”.

Lệ Lệ bất mãn bĩu môi, Phương Văn Húc quan tâm đến Kha Mộng Kỳ người mới như vậy khiến cô thấy đồ kị trong lòng, chẳng qua cũng chỉ là trông thuần khiết chút thôi! Còn làm bộ!

Phương Văn Húc kéo tay Kha Mộng Kỳ, cẩn thận bôi cồn lên vết thương, “Chịu khó chút, lúc đầu hơi đau một tí, chút nữa là đỡ ngay thôi. Còn lốt có tác dụng sát khuẩn, vết thương sẽ không bị viêm nhiễm”.

Kha Mộng Kỳ hít một hơi, đau quá!

Phuong Văn Húc dán băng dán vết thương cho Mộng Kì, nâng tay cô lên, nhẹ nhàng thổi lên ngón tay bị thương. “Lúc nhỏ, mỗi lần anh không cẩn thận bị thương, mẹ đều thổi vết thương cho anh, mẹ nói thổi một cái là hết đau ngay. Lần nào cũng rất hiệu nghiệm, mẹ vừa thổi xong, thực sự hết đau liền! Thật là rất có ma lực! Bây giờ hết đau rồi chứ?”.

“Ừm”. Kha Mộng Kì vội vàng co tay lại, đầu cúi rất thấp, mặt nóng bừng.

“Sau này sẽ không còn những chuyện như vậy xảy ra nữa, tin anh đi!”. Phuong Văn Húc giờ tay phải ra, kéo Kha Mộng Kì vào lòng, cúi đầu xuống, cảm anh nhẹ nhàng đề lên mái tóc đen thơm, mềm mại của Kha Mộng Kì. Anh hít một hơi sâu, mùi hương này thật là dễ chịu.

Kha Mộng Kì như bị điện giật đẩy mạnh Phuong Văn Húc ra, “Húc tiền bối, việc vừa rồi... rất cảm ơn anh. Hôm nay em rất mệt, em phải về nghỉ ngơi đây”. Nói xong, đứng dậy rồi khỏi đó.

“Anh đưa em về”. Phuong Văn Húc đi theo sau cô, nói.

“Không cần đâu”. Kha Mộng Kì không quay đầu lại, đi thẳng.

Màn đêm tĩnh lặng, bầu trời đầy sao, cảnh đêm mê hoặc lòng người. Những cơn gió đêm hè thổi qua, cuốn bay những hạt bụi ẩm ướt trong không khí.

“Kì, không còn sớm nữa, em đi về một mình anh không an tâm. Mau lên xe đi”. Phuong Văn Húc mở cửa xe.

“Em tự bắt xe về là được rồi”. Kha Mộng Kì vừa nói vừa vẫy tay gọi một chiếc taxi màu vàng.

“Kì...”.

“Húc tiền bối, tạm biệt!”. Ngồi lên taxi rồi, Kha Mộng Kì mới vẫy tay chào Phuong Văn Húc, nở nụ cười dễ thương.

Chiếc xe con của anh vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với chiếc taxi màu vàng, taxi chạy nhanh, nó cũng chạy nhanh, taxi chạy chậm, nó cũng chạy chậm.

Những việc gì Phuong Văn Húc đã xác định làm là phải làm cho tới cùng.

Lần này, anh muốn làm thiên sứ bảo vệ Kha Mộng Kì, không để cho cô chịu bất cứ tổn thương nào.

Bình thường, mỗi khi Kha Mộng Kì làm việc trong quán rượu, anh đều xuất hiện đúng giờ, ngồi trong một góc, chăm chú quan sát cô. Từng ánh mắt, từng nụ cười của cô đều không lọt khỏi mắt anh.

Hôm nay anh đến muộn suýt nữa để Kha Mộng Kì bị kẻ xấu làm nhục. Vì thế, sau này anh phải càng cẩn thận hơn để bảo vệ cô.

Chiếc taxi màu vàng chạy đến cổng khu ký túc xá nữ.

Trả tiền xong, Kha Mộng Kì nói với lái xe “Cảm ơn” rồi mở cửa, xuống xe.

Đêm đã khuya, những cây dành dành trong trường đang nở rộ, tỏa ra mùi hương dịu nhẹ.

Khu ký túc nữ rộng lớn lại vô cùng yên tĩnh, chỉ có vài khung cửa sổ còn sáng đèn.

Cho đến khi bóng Kha Mộng Kì đã hoàn toàn khuất trong khu ký túc, Phuong Văn Húc mới quay đầu xe, không nở ra về.

Gió đêm thổi cuốn theo những suy tư của Phuong Văn Húc.

Đây có lẽ chính là tình yêu? Cho dù chỉ là lặng lẽ ngắm nhìn cô ấy từ xa cũng là một thứ hạnh phúc, chỉ cần nhìn thấy cô ấy là thấy an tâm.

Húc từ trước đến nay không tin vào tình yêu sét đánh, anh rất ít khi phải đau đầu vì con gái, đây là lần đầu tiên anh bước vào nhà tù tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Vũ Cùng Anh Nhé, Lolita* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Cung điện tình yêu

Kha Mộng Kì giật mình tỉnh lại, thu ánh nhìn về. Khóc môi Kiệt khẽ cong lên, sau đó quay đầu nhìn đám nữ sinh không biết mặt mũi này khẽ nhủ mày.

Rất nhiều người vây quanh bảng thông báo.

“Woa, Húc lại tham gia cuộc thi “Super Boy” năm nay rồi!”.

“Húc tiền bối sẽ đánh piano, sẽ hát, lại còn nhảy nữa, anh ấy chắc sẽ giành danh hiệu quán quân thôi”.

“Lạ thật đấy, sao Trình Vũ Kiệt không đăng ký nhỉ?”.

“Chắc là cậu ta không dám đấu với Húc tiền bối? Năm ngoái cậu ta thua Húc tiền bối, năm nay mà lại bị thua nữa, như vậy sẽ rất mất mặt. Chẳng ai lại chịu ngã một chỗ đến hai lần cả”.

“Nói vậy! Kiệt chẳng sợ ai hết cả, cậu ấy là giỏi nhất!”. Tiểu Vân đi lên làm ngắt đoạn cuộc nói chuyện của hai cô nữ sinh phía trước, sau đó lại tiếp tục tìm kiếm tên Trình Vũ Kiệt trên bảng thông báo.

Hai fan trung thành của Phương Văn Húc nhìn Tiểu Vân, “Đừng có tìm nữa, Trình Vũ Kiệt không đăng ký đâu, cậu ta căn bản là sợ Húc tiền bối của chúng tôi mà!”.

Tiểu Vân muốn cãi lý với hai người họ, nhưng bị Kha Mộng Kỳ ngăn cản, “Đừng có so bì với loại người này”.

“Nhưng mà... bọn họ nói xấu Kiệt!”. Tiểu Vân phẫn nộ bất bình nói.

“Chân lý ở trong tâm, không phải ai nói to hơn thì chân lý sẽ ở chỗ đó”.

“Cậu nói cũng đúng”. Tiểu Vân gật đầu, sau đó liền đổi chủ đề, “Kì, chẳng phải cậu nói Kiệt sẽ tham gia “Super Boy” lần này sao? Vậy sao không có tên cậu ấy trên bảng thông báo?”.

Đồ nhát gan! Sao mỗi lần chuẩn bị vào cuộc là cậu ta lại rút lui chứ? Kha Mộng Kỳ tự nghĩ trong lòng.

“Mình phải đi tìm cậu ấy!”. Kha Mộng Kỳ vừa nói vừa rút lui khỏi đám đông đang chen chúc nhau.

“Cậu đi tìm ai vậy? Chờ tớ với!”. Tiểu Vân gọi theo.

“Trình Vũ Kiệt”. Kha Mộng Kỳ không quay đầu lại.

Kha Mộng Kỳ tìm thấy Trình Vũ Kiệt trong một giảng đường rộng lớn.

Trình Vũ Kiệt ngồi ở hàng cuối cùng của giảng đường, sách đang mở trên bàn, còn cậu ta thì nằm gục xuống ngủ.

Ánh nắng chan hòa chiếu qua cửa kính rọi vào lớp học, bên ngoài cửa sổ có vài chú chim đang đậu.

Trình Vũ Kiệt ngủ rất ngon lành, hai mắt nhắm chặt, lông mày hơi giãn ra.

Lúc ngủ trông cậu ta như một đứa trẻ, khiến người ta không nỡ đánh thức.

Nhưng Kha Mộng Kỳ không thêm để ý đến thầy giáo đang thao thao bất tuyệt giảng bài ở trên, lớn tiếng quát: “Trình Vũ Kiệt, đồ nhát gan! Lần nào đồng ý với người khác rồi cũng không làm được, chỉ biết ngồi đây mà say sưa ngủ! Cậu nghĩ đây là cách thể hiện thái độ có trách nhiệm với bản thân sao?”.

Thầy giáo đang chăm chú giảng bài và đám học sinh đang gật gù buồn ngủ đều bị Kha Mộng Kỳ làm cho sợ hãi, lũ lượt nhìn với ánh mắt quái dị.

Trình Vũ Kiệt mở đôi mắt vẫn còn đang mơ màng, ngẩng đầu lên, hình ảnh tức giận của Kha Mộng Kỳ đập ngay vào mắt cậu.

Thậm chí Trình Vũ Kiệt còn chưa kịp nói gì thì Kha Mộng Kỳ đã cướp lời nói trước: “Đừng có diễn lại cái giọng điệu ầu ơ ‘Việc của tôi không liên quan đến cậu’ nữa!”. Nói xong, Kha Mộng Kỳ kéo tay Trình Vũ Kiệt, kéo cậu ta ra khỏi lớp học, “Chúng ta ra ngoài nói chuyện, nói ở đây sẽ ảnh hưởng đến mọi người”.

Tiểu Vân đứng ngoài cửa, mắt mở to, miệng há hốc.

“Tiểu Vân, cậu cứ về ký túc trước đi, mình có chuyện muốn nói riêng với Kiệt!”. Kha Mộng Kỳ đặc biệt nhấn mạnh vào hai chữ “nói riêng”.

Tiểu Vân lần này được ném mùi vị thế nào là “trọng sắc khinh bạn”, chỉ “Ừ” một tiếng, đi mà trong lòng không cam tâm.

Kha Mộng Kỳ và Trình Vũ Kiệt đến gốc cây.

Đột nhiên, Kha Mộng Kỳ ý thức được rằng cô đang nắm tay Trình Vũ Kiệt! Cô đỏ mặt, vội vàng bỏ tay Trình Vũ Kiệt ra như bị điện giật. Tiếp đó, cô

nghe thấy tiếng cười nhỏ của Kiệt.

“Cậu cười cái gì?”. Kha Mộng Kỳ nghi ngờ hỏi.

“Cậu chưa từng nắm tay con trai hả?”. Giọng nói nhàn nhạt.

“Cái gì?”. Lúc này Kha Mộng Kỳ mới định thần lại, hiểu được hàm ý trong câu nói của Trình Vũ Kiệt: “Đây là lần đầu tiên cậu cầm tay con trai phải không? Thiếu kinh nghiệm vậy”.

“Đừng có nói là cậu chưa bao giờ yêu à”. Trình Vũ Kiệt nhìn chăm chăm Kha Mộng Kỳ. Cậu thích nhìn cái vẻ mặt lúng ta lúng túng không biết nói gì của Kha Mộng Kỳ.

Kha Mộng Kỳ bất an vò mép áo, dừng khí chạy vào lớp học lời Trình Vũ Kiệt ra không biết đã biến đi đâu mất.

“Chưa từng yêu thì sao chứ? Những người đã từng yêu thì giỏi giang lắm sao?”. Im lặng một lát, Kha Mộng Kỳ nói. Trong phòng, ngoài cô và Tiểu Vân ra, những người khác đều đã có bạn trai, cô cũng không phải là cô gái xấu xí, công bố chuyện chưa từng yêu đương thì quả đúng là cần phải có dũng khí vô cùng lớn.

“Không thể không thừa nhận, Kha Mộng Kỳ, cậu quả thật rất trung thực, cũng rất dũng cảm”. Làn môi mỏng của Trình Vũ Kiệt khẽ nhếch lên, “Nhưng mà... nếu cậu đến là để thuyết phục tôi tham gia “Super Boy”, thì có lẽ cậu phải thất vọng rồi”.

“Lần trước chẳng phải cậu đã nói là sẽ cân nhắc chuyện có tham gia “Super Boy” hay không còn gì, sao nói lời mà không giữ lời?”. Do căng thẳng nên trên trán Kha Mộng Kỳ đã đổ mồ hôi.

“Sau khi cân nhắc, tôi quyết định không tham gia nữa. Lẽ nào có vấn đề sao?”.

“Đương nhiên là có vấn đề rồi! Sao cứ vào lúc cần thiết thì cậu lại rút lui vậy? Lần trước trong lễ khai giảng cậu không tham gia, lần này lại muốn bỏ không tham gia cuộc thi “Super Boy”. Chẳng lẽ Trình Vũ Kiệt mà mọi người vẫn tán thưởng lại chỉ là một tên thỏ để chỉ biết bỏ cuộc thôi sao?”.

“Cậu đừng có mà mưu đồ dùng chiêu khích tướng thuyết phục tôi, chiêu này không hiệu nghiệm đâu”.

“Vậy phải thế nào cậu mới chịu tham gia “Super Boy” đây?”.

“Sẽ không tham gia. Mẹ là người thân duy nhất của tôi, kể từ sau khi mẹ mất bất kỳ cuộc thi nào đối với tôi đã không còn ý nghĩa gì nữa cả”. Trình Vũ Kiệt hơi chau mày, một chút mê lương thoáng hiện lên trong mắt cậu.

“Chẳng lẽ cậu sống chỉ vì mẹ cậu, trước giờ chưa bao giờ sống vì bản thân?”. Kha Mộng Kỳ tức giận nói.

...

“Cậu biết không, con người sau khi chết sẽ hóa thành những ngôi sao trên trời, mỗi khi màn đêm buông xuống, chúng sẽ xuất hiện trên bầu trời, dõi theo người mà họ thương nhớ, lưu luyến trên thế gian. Thực ra mẹ cậu không rời xa cậu, bà vẫn luôn ở trên bầu trời dõi theo cậu. Nếu bà ấy thấy cậu như vậy nhất định sẽ rất đau lòng. Cậu sống vui vẻ, lạc quan mới là tâm nguyện lớn nhất của mẹ cậu”. Kha Mộng Kỳ nói, ánh mắt long lanh.

“Thật vậy sao?”. Trong mắt Trình Vũ Kiệt như có một màn sương mù bao phủ.

Khi mẹ còn sống, cậu thực sự đã nỗ lực hết sức mình khiến cho mẹ vui, từ khi mẹ ra đi, cậu không biết làm sao để có thể tìm thấy niềm vui.

“Đương nhiên! Nhớ nhưng là điều không gì có thể ngăn cản nổi. Khi chúng ta tưởng nhớ về người thân, họ cũng đang nhớ về chúng ta. Cho dù là họ sống trên thế gian, hay trên trời”. Khi bố qua đời, Kha Mộng Kỳ cũng rất buồn, ngày nào cũng không thiết ăn uống, chỉ biết ngồi khóc. Sau đó cô đã tự nói với lòng, bố chỉ đến sống ở một thế giới khác mà thôi, nhưng lúc nào bố cũng nhớ về cô. Nghĩ như vậy, cô đã không còn đau buồn như trước nữa.

“Vậy, ý cậu là... mẹ chỉ là sống ở một thế giới khác, mẹ vẫn có thể cảm nhận được niềm vui và nỗi buồn của tôi?”.

“Đúng vậy. Biểu hiện của cậu trên sàn nhảy, mẹ cậu nhất định cũng sẽ nhìn thấy! Cho dù cậu không đoạt giải đi nữa thì bà cũng sẽ rất tự hào vì có một đứa con như cậu”.

“Nhưng “Super Boy” là một cuộc thi rất giả tạo, bên trong có rất nhiều mờ ám, tôi vốn đã có thể giành danh hiệu quán quân, nhưng Phương Văn Húc, tên đề tiện ấy lợi dụng gia thế, dễ dàng giành được danh hiệu quán quân. Năm nay hẳn lại tham gia, ai biết được lần này hẳn lại định giờ trò gì nữa”. Cứ nghĩ đến cuộc thi năm ngoái, Trình Vũ Kiệt lại thấy bức mình.

Húc tiền bối không giống người hay giờ thủ đoạn. Kha Mộng Kỳ rất khó chịu.

“Kiệt, không phải cậu sợ Húc tiền bối đấy chứ?”.

“Húc tiền bối, nghe cậu gọi thân mật vậy? Hẳn ta cho cậu lợi lộc gì rồi? Lẽ nào... chính là tên khốn đó sai cậu đến thuyết phục tôi? Lẽ nào hẳn muốn nhìn thấy tôi thất bại dưới tay hắn một lần nữa?”. Trình Vũ Kiệt nghiêng răng.

“Kiệt... cậu đừng như con nhím thế có được không? Người khác không xấu xa như cậu nghĩ đâu, hơn nữa mình và Húc tiền bối cũng không có bất cứ quan hệ gì cả. Vì mọi người đều gọi là Húc tiền bối nên mình mới gọi như vậy, không có ý gì cả”.

...

“Cậu đã từng nghe câu, trải qua rồi không nhất định thành công, nhưng bỏ cuộc nhất định thất bại chưa? Cậu không thử làm sao biết lần này lại thua Húc tiền bối chứ? Cậu phải tự tin vào bản thân chứ!”.

...

“Mọi người đều nói ngã ở đâu thì đứng lên ở đó, vậy thì phải đánh bại Húc tiền bối trên cùng một sân nhảy chứ! Chỉ cần cậu làm được vậy mới đúng là Trình Vũ Kiệt. Mẹ cậu cũng muốn trông thấy một cậu con trai dũng cảm, một cậu con trai sống vì bản thân mình hơn nữa lại sống rất thành công”.

“Mình muốn hỏi cậu một câu”. Trình Vũ Kiệt im lặng đã lâu cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nói.

“Cái gì?”.

“Cậu đã từng học tâm lý học chưa?”.

“Ừ, ý gì vậy?”.

“Sao từng câu cậu nói đều đầu ra đấy như vậy? Bình thường tôi không thèm nghe một câu nói thừa nào cả, nhưng sao lần này lại chịu cho vào đầu hết những lời của cậu chứ?”.

“Vậy ý cậu là... cậu đồng ý tham gia cuộc thi rồi?”. Kha Mộng Kỳ thở một hơi, vừa rồi nói nhiều như vậy cũng không phí sức.

“Đúng vậy, cậu đã thành công rồi”. Trong mắt Trình Vũ Kiệt đã không còn bóng tối như trước nữa, thay vào đó là ánh mắt tràn đầy tự tin.

“Tốt quá rồi! Tốt quá rồi!”. Kha Mộng Kỳ vui sướng ôm cánh tay Trình Vũ Kiệt, nhảy nhót, như thể Kiệt đã giành được danh hiệu quán quân rồi vậy.

“Này, đồ ngốc! Mau buông ra! Cậu làm tôi đau tay”. Trình Vũ Kiệt nói.

“Ồ”. Nhận thấy mình lại phạm sai lầm, Kha Mộng Kỳ vội vàng buông tay Trình Vũ Kiệt ra.

“Lần này cậu sẽ không từ bỏ trước cuộc thi nữa chứ?”. Tuy đang rất vui nhưng Kha Mộng Kỳ cũng không quên nhắc nhở Trình Vũ Kiệt đừng có như con thỏ để bỏ cuộc trước khi lâm trận.

“Không đâu!”. Trình Vũ Kiệt ngại ngần lắc đầu. Đúng là, sao lại để ấn tượng xấu như vậy trong lòng Kha Mộng Kỳ chứ!

“Không được, thời hạn đăng ký sắp hết rồi, cậu mau đi đăng ký đi!”.

“Được rồi, mình đi ngay đây”. Trình Vũ Kiệt nói xong đi về chỗ đăng ký thi.

“Cho dù thế nào đi nữa cậu cũng nhất định phải thắng nhé! Mình sẽ là fan hàng đầu của cậu!”. Kha Mộng Kỳ làm tay hình chiến thắng, hét to phía sau Trình Vũ Kiệt.

Trên gương mặt Trình Vũ Kiệt, nụ cười rạng rỡ. Chưa bao giờ cậu thấy lòng thanh thản như bây giờ.

Lần này, cậu sẽ chiến đấu vì chính bản thân mình!

Về ký túc, Tiểu Vân cứ suy nghĩ mãi, cô rất nóng lòng muốn biết Kha Mộng Kỳ nói chuyện riêng với Trình Vũ Kiệt về cái gì.

Cuối cùng, bóng dáng quen thuộc của Kha Mộng Kỳ đã xuất hiện ở cổng ký túc.

Tiểu Vân chạy vội ra, ôm lấy Kha Mộng Kỳ, “Kì, cuối cùng cậu cũng về rồi, mình nhớ cậu chết đi được!”.

“Cậu là ‘phú ông say rượu không bơi tại rượu’ hả? Có phải muốn biết chuyện của Trình Vũ Kiệt?”. Kha Mộng Kỳ một lời đã làm lộ mục đích của Tiểu Vân.

“Phải, coi như cậu thông minh! Đừng có chần chừ nữa! Cậu tìm Kiệt nói chuyện riêng gì thế?”.

“Không phải vì chuyện đăng ký tham dự cuộc thi ‘Super Boy’ sao”. Kha Mộng Kỳ cúi đầu tỏ vẻ buồn bã.

“Nhìn vẻ mặt cậu không vui như vậy, có phải vẫn chưa thuyết phục được cậu ta không?”. Tiểu Vân thất vọng.

“Ha ha, không phải vậy, cậu ấy đồng ý tham gia rồi, còn nữa cậu ấy cũng đã đi đăng ký rồi! Chắc ngày mai sẽ có tên cậu ấy trên bảng thông báo của trường thôi”. Kha Mộng Kỳ vốn định đùa Tiểu Vân nói rằng Kiệt không đăng ký, nhưng cô không ngờ nhìn thấy vẻ mặt thất vọng, buồn rầu của Tiểu Vân, nên đành nói thật luôn.

“Thật vậy không?”. Tiểu Vân mở to mắt, tỏ vẻ không tin.

“Thật vậy!”.

“Woa, Kì, cậu thật vĩ đại, thuyết phục được cả người cổ chấp như Trình Vũ Kiệt! Minh ngưỡng cậu quá! Cậu đã trở thành thần tượng thứ hai trong lòng mình rồi!”.

“Ai là thần tượng thứ nhất của cậu?”.

“Điều này còn phải hỏi sao, đương nhiên là Trình Vũ Kiệt rồi!”. Tiểu Vân khoanh hai tay trước ngực, hai mắt như đang nhảy nhót, đáng vẻ trông giống như một cô gái ngây dại vì trai đẹp.

“Tiểu Vân...”.

“Gi?”.

“Mình không có kinh nghiệm làm fan, cậu phải dạy mình đây, ví dụ như đi phát phiếu hay tổ chức câu lạc bộ fan gì đấy”.

“Không vấn đề gì, về mặt này thì mình quá rành! Nói cho cậu biết, cậu không cần quan tâm đến vấn đề người ủng hộ, năm ngoái lượng phiếu ủng hộ cậu ấy lúc nào cũng đứng đầu, cuối cùng, trong trận chung kết, có một vị giám khảo cho cậu ấy điểm hơi thấp, nên tổng điểm của Kiệt mới bị giảm xuống, kết quả là thua Húc tiền bối. Thật đáng tiếc!”. Tiểu Vân thở dài.

“Đừng buồn, lần này nhất định Kiệt sẽ đánh bại Húc tiền bối, trở thành quán quân của cuộc thi!”. Kha Mộng Kì an ủi Tiểu Vân.

2

Ngày hôm sau, trên bảng thông báo đã có thêm cái tên Trình Vũ Kiệt.

Kha Mộng Kì sung sướng nhìn cái tên đó.

Kiệt, cậu nhất định phải trở thành quán quân, mình rất tin tưởng vào cậu!

Trong phòng tập nhảy đã chật kín người, bên ngoài cửa cũng đã chật cứng, hành lang dường như bị ách tắc đến mức không có lối cho nước chảy.

Giữa phòng tập có một nhóm sinh viên đứng quây thành vòng tròn.

Trình Vũ Kiệt mặc bộ đồ khiêu vũ quốc tế thoải mái đang trồng cây chuối, dùng tay trái làm trụ nâng đỡ toàn cơ thể, những lọn tóc ngắn bay bay trên khuôn mặt tuấn tú.

Trình Vũ Kiệt làm động tác xoay một cách linh hoạt, từ tay trái chuyển sang tay phải, rồi lại từ tay phải chuyển qua tay trái, không ngừng biến đổi động tác, đáng vẻ rất cool.

Trong phòng tập ngoài tiếng nhạc lời cuốn ra, không có bất cứ tạp âm nào khác.

Tất cả sinh viên đều nín thở, chăm chú thưởng thức màn trình diễn của Trình Vũ Kiệt.

Khúc nhạc kết thúc, Trình Vũ Kiệt thực hiện động tác kết thúc rất đẹp mắt, xung quanh tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Kha Mộng Kì tự chúc mừng bản thân trước đây đã đăng ký vào lớp khiêu vũ, mỗi ngày có thể nhìn thấy Kiệt nhảy trong khoảng cách gần như vậy.

Cô ra sức vỗ tay, vỗ đến mức tay đau rồi vẫn tiếp tục vỗ, bởi vì cô đã bị màn biểu diễn của Kiệt làm cho cảm động.

Trực giác mách bảo cô: Đây mới đích thực là Kiệt, một Kiệt vô cùng tự tin.

Trình Vũ Kiệt chỉ nhảy một đoạn hip hop trong giờ học thôi mà đã thu hút nhiều như vậy, nếu cậu ấy biểu diễn trên sân khấu của cuộc thi “Super Boy” cảnh tượng sẽ thế nào đây? Liệu sẽ có một đám nữ sinh tay ôm những bó hoa tươi lũ lượt chạy lên sân khấu? Trong lòng Kha Mộng Kì đã bắt đầu có những suy nghĩ linh tinh.

Haizz, không nghĩ ngợi nữa, người đẹp trai, ưu tú như Kiệt nhất định có rất nhiều nữ sinh phát điên vì cậu ấy rồi, tặng hoa là điều đương nhiên! Kha Mộng Kì vẹo đầu, ngốc nghếch ngắm nhìn Kiệt đang bị rất nhiều người vây quanh.

“Hi, sao lại đứng nghệt ra như vậy?”. Tiểu Vân gọi lớn, nhìn Kha Mộng Kì đang ngây ngô đứng đó.

“Cậu nói xem, người ưu tú như Kiệt sẽ có rất nhiều cô gái hâm mộ đúng không?”.

“Đương nhiên rồi, trừ phi cậu không có mắt, người có mắt đều có thể nhận ra điều này. Bình thường cậu cũng không ngốc, tại sao giờ lại hỏi mình câu hỏi ấu trĩ vậy? Cậu hôm nay không bị sốt đấy chứ?”. Tiểu Vân vừa nói vừa vội vàng đặt tay lên trán Kha Mộng Kì, sau đó lại đặt lên trán mình, nhìn Kha

Mộng Kì bằng ánh mắt mơ hồ, “Cậu không bị sốt, sao lại ngờ nghệch thế nhỉ?”.

“Tiểu Vân, đừng có nói mình như vậy chứ, hôm nay mình rất bình thường! Người hâm mộ Kiệt càng nhiều, thì đội quân hậu thuẫn của cậu ấy càng lớn, lượng người ủng hộ càng cao! Nếu chúng ta đi phát phiếu cũng sẽ dễ dàng hơn”. Kha Mộng Kì sợ về mặt của bản thân để lộ ra tình cảm, những ngày ngô vừa rồi đã biến mất, “Mình nghe cậu nói thế về Kiệt mới yên tâm mà!”.

“À, cậu cũng thật quan tâm đến Kiệt đấy chứ! Mình nói cho cậu biết nhé, Kiệt là thần tượng trong lòng của tất cả nữ sinh trong học viện Khải Thịnh, cậu không được giữ một mình đâu nhé!”. Tiểu Vân thấy mặt Kha Mộng Kì đỏ ửng không nhịn được cười.

“Mình không thể đâu, ai thèm để ý đến kẻ lạnh lùng, vô tình như Kiệt chứ?”.

“Mình không thể đâu. Đừng thấy Kiệt bình thường lạnh lùng, vô tình, nhưng đoạn hip hop mà cậu ấy vừa biểu diễn sôi nổi biết bao, đâu có chút lạnh lùng nào đâu. Mình cảm thấy Kiệt là loại đàn ông ngoài lạnh trong nóng”. Tiểu Vân vẽ mặt chăm chú nói.

Cũng có thể, Kiệt có lẽ chính là loại người trong nóng ngoài lạnh, những nỗi đau trong lòng cậu ấy đã dần lắng lại trong tim, sau đó dần dần lan tỏa ra mọi ngóc ngách trong cơ thể, cứ như vậy toàn thân cậu ấy đều toát ra vẻ lạnh lùng, đau thương. Đó cũng có thể chính là cách cậu ấy tự bảo vệ bản thân! Kha Mộng Kì nhìn đôi mắt sáng nhưng đầy âu sầu của Kiệt, thầm đoán trong lòng.

Kiệt đang bị một đám nữ sinh vây quanh, nhưng đứng ở vị trí của Kha Mộng Kì lúc này vẫn có thể nhìn thấy Kiệt rất rõ. Đứng giữa nhiều cô gái như vậy mà Kiệt vẫn rất ít nói, không ngừng nhìn về phía Kha Mộng Kì, đáng vẻ lo lắng bồn chồn.

Đột nhiên, ánh mắt của Trình Vũ Kiệt bắt gặp ánh mắt Kha Mộng Kì, hai người nhìn nhau. Kha Mộng Kì bất ngờ, vội vàng thu ánh mắt về. Khóe miệng Kiệt hơi nhếch lên, rồi quay đầu nhìn đám nữ sinh điên loạn kia, chau mày.

Chi tiết này như hòn đá nhỏ ném xuống mặt nước, tạo nên những làn sóng lăn tăn, không ai có thể nhận ra sự khác biệt.

3

Vẫn là con hẻm đó, chỉ là không còn ánh nắng chói chang nữa.

“Tiểu tử, chuẩn bị đến đâu rồi?”. Tên mặc áo phong đỏ lần trước hôm nay mặc một bộ complet đen, còn đeo cả kính râm màu đen nữa, nhìn rất hung dữ.

“Tôi đã nói rồi, các anh cho tôi thời gian một tháng, tôi nhất định sẽ trả lại các anh”. Trình Vũ Kiệt nhìn tên kính đen cao to đang đứng trước mặt với vẻ vô cùng căm ghét.

“Một tháng? Ha ha!”. Tên kính đen cười lớn, “Có phải nguoi không hề để tâm đến chuyện này chút nào?”. Nụ cười trên khuôn mặt tên đeo kính đen đã nhanh chóng biến mất, cao giọng, hét lớn.

“Tôi biết, vẫn còn năm ngày!”. Trình Vũ Kiệt nói giọng cứng rắn, mặt không biểu lộ chút tình cảm nào.

“Được, tiểu tử thôi, ta nói cho mày biết, đừng hòng giờ trò gì với bọn ta, nếu không...”. Tên kính đen rút một con dao nhỏ trong tay áo ra, phất dao lên. Lưỡi dao sáng chói mắt, tên kính đen đưa con dao lên sát mặt, xem xét kỹ, ánh sáng của dao phản chiếu lên mặt hắn, nhìn rất dữ tợn. Tên kính đen lấy lưỡi dao vẽ lên mặt Trình Vũ Kiệt, lộ rõ nụ cười nham hiểm, “Nếu không, tao sẽ giết mày!”.

“Ha ha ha...”. Tiếng cười tự cao tự đại vọng lại trong con hẻm bé xíu, dài hun hút.

Ánh mắt của Trình Vũ Kiệt dường như có một ngọn lửa tức giận đang bùng cháy, những đường nét trên khuôn mặt cũng đanh lại. Cậu cố gắng kim nén cơn giận dữ trong lòng, nắm tay cũng dần thả lỏng.

Tên kính đen cúi xuống nhìn nắm tay của Trình Vũ Kiệt, lại ngẩng đầu lên nhìn về mặt của kẻ không biết sống chết trước mặt, sầm mặt cười.

Trình Vũ Kiệt im lặng, đứng giữa đám người đó. Lưng cậu vốn to lớn, thẳng tắp là vậy nhưng giờ nhìn rất cô độc.

“Tiểu tử thôi, nếu năm ngày sau mà không giao tiền ra, thì cứ liệu hồn!”. Kính đen hung tợn nói.

Lúc bỏ đi, hắn còn không quên dùng bàn chân đang đi đôi giày da mũi nhọn, láng bóng của hắn đá lên đầu gối Trình Vũ Kiệt. Trình Vũ Kiệt bị đá bất ngờ, một chân khụy xuống, rất đau, nhưng cậu vẫn cố gắng cắn răng chịu đựng, không kêu la.

Nhìn bóng bọn chúng dần đi xa, mắt Trình Vũ Kiệt đầy thù hận.

Cậu lấy tay cố hết sức chống đất, mặt lộ rõ vẻ đau đớn, dáng người mỏng manh khiến người khác cảm thấy đáng thương.

“Làm sao đây? Làm sao đây...”. Trình Vũ Kiệt ngẩng mặt hét lên trời, vẫn quỳ trên mặt đất.

Lúc này đây, cậu thấy mình thật cô đơn biết bao!

Màn đêm buông xuống, những ánh đèn bắt đầu sáng lên.

Quán rượu cũng trở nên náo nhiệt hơn.

Phần lớn người trong quán rượu là những người sống về đêm, vì thế vào ban đêm, tinh thần của bọn họ trở nên phấn khích một cách lạ thường.

Bóng dáng gầy gò, nhỏ bé của Kha Mộng Kỳ xuyên qua những gương mặt lạ lẫm, cho dù rất mệt vẫn phải tươi cười.

Một con đau khủng khiếp từ đầu truyền xuống, cô nhanh chóng lấy một tay còn lại sờ lên đầu, nhắm hai mắt, đợi một lúc, tất cả đau đớn dần biến mất, cô lại tươi cười tiếp tục công việc.

Mấy ngày nay, Kha Mộng Kỳ thấy đầu thỉnh thoảng đau một cách vô cớ, không biết nguyên nhân vì sao.

“Hi”. Phương Văn Húc đột nhiên xuất hiện như từ trên trời rơi xuống, làm cho Kha Mộng Kỳ giật mình.

“Húc tiền bối, sao anh lại đến đây?”.

“Anh ngày nào...”. Phương Văn Húc nuốt nửa thìa đồ miệng nói ra “Anh ngày nào cũng đến đây”, may mà dừng lại kịp, nở nụ cười mê người, “Tại vì hôm nay anh đã nói với chị Hồng cho em nghỉ một ngày rồi!”.

“Sao vậy? Không phải hôm nay việc kinh doanh rất tốt sao?”. Kha Mộng Kỳ thắc mắc.

Anh sợ em mệt, đồ ngốc ạ. Phương Văn Húc thầm nói trong lòng.

“Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài chơi, ngày nào cũng ở trong quán rượu thật vô vị!”. Nói xong, Phương Văn Húc liền kéo tay Kha Mộng Kỳ đi.

“Chờ đã, em không thể ra ngoài, chị Hồng nói mỗi ngày phải làm đủ ba tiếng mới được nhận lương”. Kha Mộng Kỳ hất tay Phương Văn Húc.

“Anh đã nói với chị ấy rồi, tiền lương của em hôm nay vẫn được nhận như thường”. Từ trước đến nay, tiền đối với Phương Văn Húc không phải là vấn đề.

“Nhưng mà...”. Tuy Kha Mộng Kỳ rất muốn được nghỉ làm, nhưng không muốn nghỉ theo cách này. Đi chơi cùng Húc tiền bối? Như vậy gọi là gì chứ?

“Hôm nay anh sẽ đưa em đến một nơi, đảm bảo em sẽ rất thích nơi đó”. Phương Văn Húc nhìn Mộng Kỳ, nói đầy tự tin.

“Có thể tiết lộ trước một chút đó là nơi nào không?”. Kha Mộng Kỳ nháy nháy mắt.

“Vây... được thôi”. Thực ra Kha Mộng Kỳ hôm nay cũng rất mệt. Nếu cứ tiếp tục ở lại trong quán rượu ồn ào nồng nặc mùi rượu và khói thuốc, cô thực sự lo rằng bản thân sẽ khuyeu ngã, vì thế đi ra ngoài thay đổi không khí cũng tốt.

Chiếc xe con màu xanh chạy nhanh trong màn đêm.

Không biết từ lúc nào, bên ngoài đã lất phất mưa bay.

Cần gạt nước gạt những giọt nước mưa trên cửa kính xe.

Cả thành phố đều bị hơi mưa bao phủ, trở nên mù mịt, mờ ảo mà mê ly.

Kha Mộng Kỳ nhìn chăm chăm vào cửa xe, càng nhìn càng cảm thấy cửa xe đầy nước mưa giống như gương mặt đang rơi lệ.

Cô nghĩ đến Trình Vũ Kiệt, kẻ lúc nào cũng chau mày, u sầu, lạnh lùng ấy.

Gia cảnh của Kiệt thực sự rất đáng thương! Từ nhỏ cậu ấy đã sống với mẹ, bây giờ mẹ cậu ấy đã rời bỏ cậu ấy, cậu ấy lại nợ bọn cho vay nặng lãi nữa, hơn nữa bọn chúng lại chỉ cho cậu ấy thời hạn một tháng, trong vòng một tháng cậu ấy đi đâu kiếm được số tiền lớn vậy chứ? Tự đi làm thêm kiếm tiền cũng chỉ như muối bỏ bể mà thôi.

Nếu đến thời hạn mà cậu ấy không có tiền trả nợ, liệu cậu ấy có lại bị bọn chúng đánh đập? Nếu vậy, cậu ấy sẽ lại bị thương, đến cả cuộc thi “Super Boy” cũng không tham gia được!

Trước mắt cô lại hiện lên cảnh tượng Kiệt bị bọn cho vay nặng lãi đánh và vết thương trên cánh tay cậu ta đang chảy máu.

Không! Mình không muốn Kiệt lại bị thương nữa!

Nhất định phải nghĩ cách giúp Kiệt trả hết số nợ!

“Ki...”. Phương Văn Húc khẽ gọi tên Kha Mộng Kỳ.

“Ồ, Húc tiền bối, anh gọi em ạ!”. Kha Mộng Kỳ thấy ngại ngùng, như thể mọi suy nghĩ trong lòng cô bị người khác nhìn thấu.

“Có phải em không muốn đi cùng anh, nên mới ngồi ngây ra như vậy?”. Phương Văn Húc than thở.

“Không có, Húc tiền bối rất thân thiện!”. Kha Mộng Kỳ vội vàng nói.

“Có phải em có tâm sự gì không? Nếu không ngại thì có thể nói với anh, không biết chừng anh có thể giúp em giải quyết!”.

“Không có...”. Chuyện của Kiệt có nên nói cho Húc tiền bối biết? Chắc là không nên! Kha Mộng Kỳ vội vàng lắc đầu. Kiệt hình như rất ghét Húc tiền bối. Nhưng mà cậu ấy nợ bọn cho vay nặng lãi nhiều tiền thế sao có thể một lần là trả xong được? Dù sao Húc tiền bối cũng là người kẻ nghiệp của tập đoàn Phương Thị, vậy thì đối với anh ấy chắc tiền chỉ là chuyện nhỏ, nếu mượn tiền anh ấy giúp Kiệt trả nợ, thì sau này cậu ấy sẽ không gặp rắc rối nữa!

“Kì, anh có thể hỏi em một câu được không?”.

“Chuyện gì ạ?”.

“Sao em lại đi làm thêm? Là vì lý do gia đình?”.

...

“Con gái làm trong quán rượu thực sự rất nguy hiểm. Anh không muốn em làm thêm trong quán rượu nữa, nếu cần gì thì cứ nói với anh”.

“Mẹ em bị bệnh, cần một khoản tiền, em lại không trả nổi...”. Do là lần đầu tiên nói dối, Kha Mộng Kỳ có hơi lắp bắp. Việc mẹ bị ốm không phải là giả, nhưng bệnh tình không đến nỗi nghiêm trọng như vậy, hiện tại mẹ cô cũng không cần tiền chữa bệnh. Vì Kiệt, lần này coi như Kì không thèm đếm xỉa cái gì nữa! Chỉ cần có tiền giúp Kiệt trả nợ, cậu ấy sẽ không bị bọn người kia đánh đập nữa! Nghĩ đến đây, Kì càng vững tin.

“Là thiếu tiền đúng không?”. Phương Văn Húc nhẹ nhõm cả người, “Em nên nói với anh sớm, thiếu bao nhiêu?”.

Kha Mộng Kỳ lập cập giơ một ngón tay ra. Cô thật sự không muốn mượn tiền người khác, muốn dựa vào chính khả năng của mình để giúp Kiệt, nhưng khả năng có hạn, chỉ có thể nhờ vào sự giúp đỡ của Húc tiền bối. Kiệt, mình vì cậu mà mặt dày như vậy, cậu nhất định phải nỗ lực hơn nữa để giành được danh hiệu quán quân nhé!

“Một triệu?”.

Kha Mộng Kỳ lắc đầu.

“Mười triệu?”.

Kha Mộng Kỳ vẫn lắc đầu.

“Không phải là nhiều hơn chứ?”.

“Người giàu có khác, em chỉ thiếu một trăm nghìn thôi, đối với em con số đó đã là trên trời rồi”.

“Cái này thì dễ, bao giờ em cần? Anh về viết một tờ chi phiếu cho em”.

“Như thế... như thế sao được chứ?”. Kha Mộng Kỳ hơi ngượng ngùng.

“Cái này chẳng có gì cả. Đám bạn anh nếu thiếu tiền, cũng hay mượn tiền anh. Bạn bè mà, không có gì to tát cả”. Sợ Kha Mộng Kỳ không chịu nhận sự giúp đỡ của mình, Phương Văn Húc cố ý nhấn mạnh vào hai chữ “bạn bè”.

“Vậy... cũng được, thực sự rất cảm ơn anh, Húc tiền bối. Lần nào anh cũng giúp đỡ em”. Kha Mộng Kỳ chân thành nói: “Anh yên tâm, em nhất định sẽ nghĩ cách nhanh chóng trả lại tiền cho anh”.

“Không cần vội vàng, bây giờ anh cũng không thiếu tiền”.

“Đúng rồi, Húc tiền bối, anh muốn đưa em đi đâu thế? Sao vẫn chưa đến?”. Tuy Kha Mộng Kỳ tin tưởng vào nhân phẩm của Phương Văn Húc, nhưng cẩn tắc vô áy náy!

Phương Văn Húc cười: “Một lát nữa đến nơi rồi em sẽ biết”.

“Đến rồi!”. Phương Văn Húc xuống xe trước, cầm ô chờ Kha Mộng Kỳ xuống xe.

Kha Mộng Kỳ luôn xuống dưới chiếc ô.

Phương Văn Húc khẽ ôm eo cô, nghiêng ô về phía Mộng Kỳ.

Kha Mộng Kỳ vội đẩy tay Húc ra.

Phương Văn Húc lúng túng không biết nên để tay vào đâu.

Một tòa cung điện to lớn đủ màu sắc sặc sỡ tỏa ánh sáng rực rỡ. Dường như toàn bộ cung điện đều được làm từ pha lê trong suốt, những ngọn đèn đủ màu sắc đang tỏa sáng. Cả bầu trời sáng như ban ngày.

“Oa, đây là đâu vậy? Đẹp quá!”. Kha Mộng Kỳ đã lớn như vậy rồi nhưng vẫn chưa nhìn thấy tòa nhà nào đẹp như vậy, giống như cung điện của nàng công chúa trong truyện cổ tích vậy.

“Đây là một dự án bố anh đầu tư gần đây, bây giờ vẫn chưa mở cửa. Tên của nó là Cung điện tình yêu, rất thích hợp để đi chơi cùng người yêu.

“Oa, cái tên thật lãng mạn! Tòa cung điện đẹp như vậy, không biết bên trong sẽ như thế nào?”. Lòng hiếu kỳ của Kha Mộng Kỳ đã bị khuấy động.

“Em có muốn vào trong xem không?”.

“Có thể vào trong?”. Mắt Kha Mộng Kỳ sáng lên, rồi lập tức lại mờ đi, “Chẳng phải vẫn chưa mở cửa sao?”.

“Có thể! Anh có chìa khóa của thần tình yêu có thể mở cửa Cung điện tình yêu. Nói xong, Phương Văn Húc lúc lắc chiếc chìa khóa trong tay. Chiếc chìa khóa được thiết kế rất đặc biệt, có hình dáng như thần ái tình Cupid. Cupid đang đôi cánh nhỏ xinh, tay cầm mũi tên tình yêu, một đầu mũi tên có thể mở cửa Cung điện tình yêu.

Phương Văn Húc khẽ xoay chìa khóa, cánh cửa bằng thủy tinh sáng loáng được mở ra.

“Hoan nghênh đến với Cung điện tình yêu! Chúc các bạn có một chuyến du lịch tình yêu vui vẻ!”. Nàng công chúa tuyệt xinh đẹp tay cầm cây gậy phép thuật bằng vàng sáng loáng, mỉm cười, nói giọng ngọt ngào.

Bốn phía phòng lớn đều có đường, mỗi con đường đều có tượng một nhân vật kinh điển, có mèo máy, nàng tiên cá, quả đào tiên... thậm chí có cả Trư Bát Giới!

Kha Mộng Kỳ nhìn hoa hết cả mắt, nơi này thực sự quá đẹp. Cô bấm vào ngón tay mình, rất đau. Đứng là không phải đang nằm mơ! Trời ơi, cô có thể tận mắt nhìn thấy tòa cung điện đẹp như trong mơ thế này! Cô cảm thấy mình thật sự quá hạnh phúc!

“Em thích cửa có nhân vật nào, thì sẽ vào cung điện bằng con đường đó”. Phương Văn Húc cắt đứt dòng suy tưởng của Kha Mộng Kỳ.

“Điều này chẳng lẽ có sự khác biệt?”.

“Đương nhiên! Chọn những nhân vật khác nhau sẽ trải qua những phong cảnh khác nhau, trải nghiệm những hành trình du lịch tình yêu khác nhau”. Phương Văn Húc nói một cách thần bí.

“Thật sao? Điều này cũng thần kì quá!”. Kha Mộng Kỳ không dám tin nói.

“Đúng vậy, cho nên anh rất khâm phục kiến trúc sư John”.

“Vậy nếu muốn trải nghiệm những cuộc hành trình khác nhau, muốn xem hết tất cả cảnh đẹp thì sao?”.

“Cái này...”, Phương Văn Húc lắc lắc đầu, “Cái này... hình như không được? Mỗi người đều có sở thích riêng của mình! Nếu một cặp đôi cùng đến mà thích những nhân vật khác nhau, có thể lựa chọn hai con đường, trước tiên hai người chọn một cửa trước, rồi sau khi ra ngoài lại có thể vào một cánh cửa khác, như vậy có thể được ngắm nhìn những phong cảnh khác nhau”.

“Thế nếu hai người cùng chọn một cánh cửa thì chỉ có thể ngắm một phong cảnh rồi”. Kha Mộng Kỳ hơi thất vọng.

“Về mặt lý thuyết thì như vậy. Nhưng... nếu em muốn đi lần lượt hết tất cả các con đường, anh sẵn lòng đi cùng em. Vì bây giờ vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm cho nên vẫn còn rất nhiều thứ phải hoàn thiện. Đợi đến khi chính thức mở cửa, về cơ bản mỗi cặp tình nhân chỉ có thể lựa chọn một con đường. Cho nên có thể coi em là một ngoại lệ”.

“Anh thật tốt quá! Húc tiền bối, em cảm ơn anh nhiều!”. Kha Mộng Kỳ vô cùng vui sướng.

“Sau này em có thể không gọi anh là Húc tiền bối, gọi thẳng tên anh được không? Chúng ta đã là bạn của nhau rồi, bạn bè với nhau không cần khách sáo nữa”.

“Ừ... được... Húc...”.

“Ừ”. Phương Văn Húc gật đầu mãn nguyện.

“Đúng rồi, Húc... nếu em đã từng đến một lần, đợi đến khi chính thức mở cửa nếu em muốn đến lần nữa, có được không?”. Dù sao thì đây cũng là một nơi rất thần kỳ, Kha Mộng Kỳ rất muốn giới thiệu cho bạn bè mình, ví dụ như Tiểu Vân, ví dụ như Kiệt. Cung điện tình yêu mà, đương nhiên phải đến cùng với người mà mình yêu thương nhất rồi!

“Có thể, bất cứ lúc nào em cũng có thể đến”. Phương Văn Húc không hiểu ra ý của Kha Mộng Kỳ.

“Ồ...”.

Nhìn Kha Mộng Kì lưỡng lự trước tất cả các cánh cửa, Phương Văn Húc không nhẫn nại hỏi: “Em thích nhân vật nào nhất?”.

“Hi hi, em khá giàu tình yêu thương, tất cả em đều rất thích. Nhưng mà câu chuyện Nàng tiên cá là cảm động nhất, vào cánh cửa này trước đi”. Kha Mộng Kì vừa nói vừa tiến lại gần phía nàng tiên cá.

Nàng tiên cá có đôi mắt màu xanh, sâu thẳm như đại dương, làn da trắng ngần, mái tóc xoăn dài màu vàng, cái đuôi cá màu xanh.

Trên tay nàng cầm chiếc bình pha lê màu xanh, bên trong có những hạt cát nhỏ và những viên đá màu sắc sặc sỡ.

Phương Văn Húc ấn cái nút phía trên chiếc bình pha lê, nàng tiên cá bắt đầu xoay người, một con đường dài màu xanh xuất hiện trước mắt.

“Oa, đẹp quá!”. Kha Mộng Kì có cảm giác kinh ngạc, không chờ đợi được, vội vàng bước vào trong.

Phương Văn Húc cũng bước vào, nắm lấy tay Kha Mộng Kì, “Cung điện này là thiết kế đặc biệt cho các cặp tình nhân, vì thế các cặp đôi phải thể hiện rất thân mật mới có thể đi hết con đường một cách thuận lợi được”.

“Thật vậy sao?”. Kha Mộng Kì không đồng ý lắm, nhưng không thể không tin lời Húc.

Hai bên con đường màu xanh là rất nhiều bể thủy tinh lớn, các loài cá đang tung tăng bơi lội trong đó, khiến người ta có cảm giác mình đang ở trong một công viên hải dương.

Hai người đi được một đoạn thì trước mặt bất ngờ xuất hiện một cánh cửa pha lê màu xanh.

“Đây là cuối đường rồi chắc? Sao lại không có cửa ra?”. Kha Mộng Kì cảm thấy rất kỳ lạ.

“Có lẽ đã đến lúc các cặp đôi phải trả lời câu hỏi rồi”. Phương Văn Húc ngược lại không hề ngạc nhiên chút nào.

“Câu tên là gì?”. Trên cánh cửa xuất hiện phản lưng một nàng tiên cá. Sau đó nàng tiên cá quay người, mặt đối mặt với Phương Văn Húc.

“Phương Văn Húc”.

“Cô tên là gì?”. Nàng tiên cá xoay người, quay khuôn mặt xinh xắn của mình về phía Kha Mộng Kì.

“Kha Mộng Kì”.

“Vậy thì, Phương Văn Húc, anh có đồng ý sẽ ở bên cạnh Kha Mộng Kì đến lúc đầu bạc răng long không?”. Nàng tiên cá nói với Phương Văn Húc.

“Tôi đồng ý”. Phương Văn Húc rất thành khẩn.

“Kha Mộng Kì, cô có đồng ý sẽ ở bên cạnh Phương Văn Húc đến lúc đầu bạc răng long không?”. Nàng tiên cá nói với Kha Mộng Kì.

“Tôi...”. Kha Mộng Kì không đưa ra câu trả lời.

“Tình cảm của hai người không đủ vững chắc, sau này sẽ phải đối mặt với rất nhiều gian nan”. Nàng tiên cá nói. Nói xong, nàng tiên cá dần biến mất còn cánh cửa màu xanh thì vẫn im lìm.

“Húc... chúng ta có thể đi ra bằng lối vào không?”.

“Không thể! Bây giờ phải có người ở bên ngoài ấn cái nút trên chiếc bình pha lê thì chúng ta mới có thể ra ngoài. Nhưng chỗ này chỉ có hai chúng ta...”.

“Lần này phải làm sao đây? Có phải chúng ta đã bị nhốt trong này?”. Kha Mộng Kì hốt hoảng.

“Đúng vậy, bị nhốt ở trong này. Nhưng em đừng lo, còn có một cách có thể ra ngoài”.

“Cách gì?”

“Chính là trả lời lại câu hỏi vừa nãy, em phải trả lời là “Tôi đồng ý.”

“Nhưng mà...”. Nhưng mà em không muốn thế! Kha Mộng Kì thấy rất khó xử.

“Vậy thì chúng ta đành ngồi đây chờ một đêm vậy”. Phương Văn Húc đang định ngồi xuống, chuẩn bị tinh thần ngồi đợi một đêm.

“Không được, tối nay nhất định em phải về!”. Kha Mộng Kì hốt hoảng.

“Thế chỉ còn cách anh vừa nói lúc nãy thôi...”. Phương Văn Húc làm ra vẻ hết cách nhìn Kha Mộng Kì.

“Được rồi...”. Để có thể ra ngoài một cách thuận lợi, Kha Mộng Kỳ bình tâm.

Sau khi Kha Mộng Kỳ miễn cưỡng trả lời “Tôi đồng ý”, cánh cửa pha lê màu xanh quả nhiên biến mất.

Đây đúng là một tòa cung điện kỳ quái! Kha Mộng Kỳ kết luận.

Kha Mộng Kỳ lúc này đã không còn tâm trạng ngắm cảnh nữa, chỉ muốn mau chóng ra khỏi đó. Cô hơi hối hận vì đã đồng ý đi cùng Húc đến nơi này. Đây là cung điện xây cho các cặp tình nhân, còn cô và Húc chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, sao có thể đến đây chơi được chứ?

Cuối cùng cũng có thể ra ngoài, quay trở lại căn phòng lớn của cung điện. Lại nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của nàng tiên cá, lúc này cô mới có thể thở phào một hơi.

“Em còn muốn vào con đường nào chơi nữa?”.

“Không...”. Kha Mộng Kỳ vội vàng lắc đầu từ chối. Cô không thích phải trả lời những câu hỏi vô vị kiểu như thế nữa! “Thời gian không còn sớm nữa, em nghỉ... đã đến lúc em phải về rồi”.

“Được, nếu em thích, lần sau anh lại đưa em đến đây chơi”.

“Dạ”. Lần sau? Quý mới thềm đến. Trừ phi... là đi cùng Kiệt. Kha Mộng Kỳ nhoen miệng cười.

Bên ngoài mưa đã tạnh, không khí trở nên rất trong lành. Trong màn đêm, tòa cung điện vẫn tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Kha Mộng Kỳ không còn cảm hứng đối với tòa cung điện này nữa.

“Cảm ơn em”.

Câu nói đột ngột của Phương Văn Húc khiến Kha Mộng Kỳ giật mình, người nói câu này đáng ra phải là cô mới đúng. Cho dù thích hay không thích nơi này, có thể được chiêm ngưỡng phong cảnh đẹp đẽ, kỳ diệu như vậy, cô cũng đã cảm thấy rất mãn nguyện rồi.

“Câu này hình như ngược rồi? Phải là em cảm ơn anh mới đúng!”.

“Không đâu, thực sự cảm ơn em”. Đôi mắt Phương Văn Húc trong sáng, “Anh đã từng nói với bố, trước khi Cung điện tình yêu chính thức mở cửa, anh sẽ đưa người con gái trong tim anh đến. Cảm ơn em đã giúp anh thực hiện nguyện vọng này”.

...

Kha Mộng Kỳ không ngờ tình cảm Húc dành cho cô lại chân thành đến vậy. Ấn tượng ban đầu về anh trong cô chẳng qua cũng chỉ là loại công tử con nhà giàu, là bạn trai của Lâm Phương Phi, là tiền bối học trước một khóa... Nhưng giờ đây, anh lại trở thành người con trai thích mình.

Kha Mộng Kỳ chưa từng yêu, không biết trong hoàn cảnh này phải nói câu gì cho phù hợp.

“Nếu em thực sự để ý đến nụ hôn đầu như vậy, anh sẽ chịu trách nhiệm”.

“Chịu trách nhiệm? Chịu trách nhiệm thế nào?”.

“Làm bạn gái anh, cả đời này anh sẽ chỉ yêu mình em”.

Lần đó ở quán rượu.

Nụ hôn bất ngờ đó.

Lời tỏ tình chân thành đó.

Tất cả những chuyện đã xảy ra như hiện rõ mồn một trước mắt Kha Mộng Kỳ.

“Kì, làm bạn gái anh có được không? Anh rất thật lòng đó”. Lời của Phương Văn Húc như phá tan sự tĩnh lặng, cũng cắt đứt dòng suy tư của Kha Mộng Kỳ.

“Xin lỗi... Em đã thích một người khác rồi”. Cho dù chưa từng yêu, Kha Mộng Kỳ vẫn biết từ chối người khác là một việc rất tàn nhẫn. Nhưng đôi khi có một số lời không nói hoặc nói muộn sẽ càng làm tổn thương đối phương nhiều hơn.

“Ồ... Vậy cứ coi như anh chưa nói gì. Chúng ta vẫn có thể làm bạn, đúng không?”. Phương Văn Húc bỗng nhiên cảm thấy nhói đau, anh đã đến chậm một bước.

“Có thể chứ, chúng ta mãi mãi là bạn!”.

Phương Văn Húc cười đau khổ.

Màn đêm càng lúc càng đen hơn.

Chiếc xe con màu xanh chạy mỗi lúc một nhanh.

Tâm trạng người lái xe càng lúc càng trầm lắng.

Người ngồi trên xe càng lúc càng cảm thấy khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Vũ Cùng Anh Nhé, Lolita* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Họ có quan hệ gì

Nụ cười trên gương mặt Lâm Phương Phi kiều diễm như đóa quỳnh hé nở giữa đêm khuya. Nhưng khi mặt trời mọc nụ cười đó sẽ tàn phai như hoa quỳnh.

1

Bầu trời, ngắm nhìn bầu trời vô biên, mặt trời rực rỡ, chói chang là thế nhưng cũng có lúc bị che khuất.

Mấy chú chim đang đậu trên cành cây hòe hót riu rít, nhìn ngó hết bên này sang bên khác.

Ngày thi sơ tuyển, một đám đông toàn thanh niên đang hùng hực khí thế bao quanh Đài truyền hình giải trí Thượng Khê, họ đứng xếp hàng bên ngoài chờ đến lượt biểu diễn, trong lòng mỗi người đều ấp ủ những giấc mơ của riêng mình.

May mà hôm nay thời tiết không nóng lắm. Nhưng nhiều người như vậy chen chúc một chỗ, nhiệt lượng tỏa ra cũng đủ làm cho người ta đầm mồ hôi, nhưng thời tiết đẹp giúp cho họ có được tâm trạng tốt. Thiên thời vẫn là điều rất rất quan trọng.

Những người này ai nấy đều trang điểm rất thời thượng với những trang phục kiểu dáng đa dạng, đủ màu sắc, lại cả những kiểu tóc rất cá tính, thể hiện cá tính, phong cách riêng biệt của mỗi người.

Trong đám đông đó, Trình Vũ Kiệt cũng lặng lẽ đứng chờ đến lượt biểu diễn.

Phía sau hàng dài đó là đội ngũ hậu phương của mỗi người, bọn họ điên cuồng hét: “Trình Vũ Kiệt, Trình Vũ Kiệt... Bọn em yêu anh...”.

Còn có rất nhiều người hét: “Húc tiền bối, Húc tiền bối... mãi mãi là No 1...”.

Tiếng hò hét hết đợt này đến đợt khác, cảnh tượng hết sức hoành tráng.

“Kì, cậu thấy chưa, rất nhiều người ủng hộ Kiệt!”. Tiểu Vân và Mộng Kì cũng ở trong đội ngũ hậu phương. Tiểu Vân giờ cao tám biển cổ vũ cho Trình Vũ Kiệt, nhìn thấy phía sau cũng có nhiều người cổ vũ Kiệt như vậy, cô cười tươi như hoa.

“Người ủng hộ cho Húc tiền bối cũng nhiều mà!”. Kha Mộng Kì nhìn qua đám đông đang hô to tên “Húc tiền bối”.

“Thế có là gì chứ, thực lực của Kiệt của chúng ta vẫn là vô địch!”. Tiểu Vân lắc lư tám biển trong tay nói vẻ đầy tự tin.

“Nhưng bây giờ cũng chưa quan trọng, vẫn chưa phải là chung kết. Chỉ cần hai người họ được ban giám khảo thông qua vòng sơ tuyển này một cách thuận lợi, trực tiếp lọt vào top 10, chờ khi sơ tuyển kết thúc, chúng ta có thể đi kêu gọi mọi người bỏ phiếu cho Kiệt”. Tiểu Vân giải thích cho Kha Mộng Kì, một người hoàn toàn mù về các quy tắc của cuộc thi “Super Boy”.

“Ồ, ra là vậy!”. Kha Mộng Kì gật gật đầu.

“Tiểu Vân, cậu đã nhìn thấy Kiệt chưa?”. Kha Mộng Kì gấp gấp hỏi Tiểu Vân. Thực ra từ nãy đến giờ cô đang tìm Kiệt, nhưng đến cả bóng cậu cũng không thấy đâu. Cô sợ lần này Kiệt lại bỏ cuộc trước khi lâm trận, như vậy chẳng phải rất thê thảm sao? Như thế chẳng phải cậu ấy đã tự động từ bỏ quyền tham gia cuộc thi “Super Boy” rồi sao?

“Chẳng phải mình cũng đang tìm sao?”. Tiểu Vân cầm tám bảng nhìn ngó tứ phía, tìm kiếm dáng người anh tuấn, cao to kia. Nhưng vì hôm nay có rất nhiều người cao to, đẹp trai, Tiểu Vân nhìn đến hoa mắt chóng mặt mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia đâu.

Trình Vũ Kiệt, cái đồ chuyên bỏ cuộc trước khi lâm trận trốn đâu rồi? Nhất định không được không đến đây! Kha Mộng Kì lo lắng.

“Kì, mau nhìn kia, Kiệt đứng bên tay phải cậu, ở đằng kia kia”. Tiểu Vân chỉ tay về chỗ Trình Vũ Kiệt đang đứng, mừng rỡ thông báo cho Kha Mộng Kì.

Kha Mộng Kì xoay đầu nhìn theo, quả đúng là cậu ấy, cuối cùng cô đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Trình Vũ Kiệt mặc một chiếc áo phong màu trắng có viền cổ màu xanh da trời, cổ áo hình chữ V được khoét hơi sâu xuống, có thể nhìn thấy những cơ bắp trước ngực cậu ấy, rất cuốn hút. Khuôn mặt trắng gần như trong suốt, như pha lê không vướng chút bụi trần, đôi mắt thăm thẳm đang nhìn chăm chú vào một chỗ, rất yên lặng.

Về mặt cậu ấy vẫn nhàn nhạt, lạnh lùng cô độc đứng giữa đám đông.

Cậu ấy quả là đặc biệt, đẹp đến nỗi không thể chê được, như chàng hoàng tử trong câu chuyện cổ tích, thần thánh, cao quý, không thể với tới được. Cậu ấy mặc một chiếc quần bò rộng rãi, thoải mái, có lẽ là chọn riêng để nhảy hip hop.

“Vẫn là mắt mình tinh đúng không?”. Tiểu Vân quay về phía Kha Mộng Kì tự tăng bốc bản thân, cười đắc ý.

“Phải”. Kha Mộng Kì vỗ vỗ vai Tiểu Vân, đầu cũng không quay lại, xuyên qua đám đông, đi về phía Trình Vũ Kiệt.

“Cậu đến từ lúc nào vậy?”. Kha Mộng Kì nhìn khuôn mặt đẹp trai, lạnh lùng của Trình Vũ Kiệt hỏi.

“Từ sớm rồi!”. Trình Vũ Kiệt nhìn Kha Mộng Kì một cái, rồi lại quay đầu đi lạnh lùng đáp.

“Ừ...”. Kha Mộng Kì cúi đầu, ngập ngừng một lúc, nói: “Cậu phải cố gắng lên đấy!”.

“Cảm ơn!”.

Tiểu Vân kéo cái cơ thể nặng nề, xuyên qua đám đông, cố chịu đựng nỗi đau do bị chèn ép, cuối cùng cũng đến được bên Trình Vũ Kiệt.

“Kì, cậu thật chả ra sao, cũng không thèm đợi mình với”. Tiểu Vân lườm Kha Mộng Kì một cái. Cơ thể vẫn còn hơi đau vì vừa rồi phải chen lấn trong đám đông, Tiểu Vân chậm chậm xoay người, động tác siêu buồn cười, nhưng may mà biên độ không lớn.

Kha Mộng Kì nhìn Tiểu Vân, không nhịn được chỉ muốn cười to, nhưng nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc đang nhìn ra xa của Trình Vũ Kiệt, liền nhanh chóng che miệng lại, không cười ra tiếng.

Tiểu Vân không hề nhìn thấy vẻ mặt khác thường đó của Kha Mộng Kì mà đang ngây ngất nhìn Trình Vũ Kiệt, hai mắt đờ đẫn.

“Oa, Kiệt của mình, Kiệt trong trái tim mình vẫn lời cuốn như vậy, thật không thể ngờ được, cậu ấy vẫn đẹp trai đến thế!”. Tiểu Vân nhìn Trình Vũ Kiệt, tim đập gần như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Kiệt, cậu nhất định phải thể hiện thật xuất sắc, tất cả bọn mình đều sẽ ủng hộ cậu!”. Cuối cùng Tiểu Vân cũng quay trở lại hiện thực, cười nói với Trình Vũ Kiệt.

“Mình sẽ cố gắng”. Trình Vũ Kiệt lặng lẽ chờ đến lượt biểu diễn, không cười đùa, huyền ảo giống như một số người đứng bên cạnh. Cậu ấy vẫn đứng một mình giữa đám đông, bóng dáng cô đơn dưới bầu trời xanh càng trở nên cô độc, lẻ loi hơn.

Lâm Phương Phi đứng từ xa lặng lẽ dõi theo Trình Vũ Kiệt, cô vẫn còn nhớ như in những lời Kiệt nói tới hôm qua.

Đêm, vẫn đen như mọi khi.

Mùi hương dịu nhẹ không biết từ đâu bay đến, không ngừng tỏa hương ra xung quanh.

“Kiệt, mai là ngày sơ tuyển cuộc thi “Super Boy” rồi, em đi cổ vũ cho anh nhé, được không?”. Lâm Phương Phi khẽ khàng hỏi.

Cô biết Kiệt sẽ không công khai chuyện tình cảm giữa hai người, nhưng cô chỉ muốn lấy danh nghĩa là một fan để đi cổ vũ cho anh, chẳng lẽ cũng không được?

Nhưng Kiệt lại khẳng định: “Không cần”.

“Tại sao? Anh chỉ cần coi em là fan là được rồi, chẳng lẽ ngay cả điều này cũng không được sao?”. Lâm Phương Phi hơi tức giận nhìn gương mặt sáng sủa, cương nghị của Kiệt.

“Em đừng đi, cũng không cần thiết phải đi. Bởi vì sơ tuyển rất dễ dàng thông qua, anh tin vào thực lực của bản thân, em cũng hãy tin anh”. Khẩu khí của Trình Vũ Kiệt hơi lạnh lùng.

“Đương nhiên là em tin anh rồi, chỉ là em muốn đi cổ vũ cho anh mà thôi!”. Lâm Phương Phi nói về nũng nịu.

Lâm Phương Phi cảm thấy yêu cầu của mình không hề quá đáng một chút nào cả, tại sao Kiệt lại không đồng ý? Trong lòng cô hơi khó chịu, nhưng lại

không thể nói gì Kiệt.

“Anh biết em đi là vì muốn tốt cho anh, nhưng sợ tuyến chẳng có gì đáng để xem cả, lại rất đông người, một đại tiểu thư như em thì tốt nhất là không nên đến, đừng đứng lẫn với fan của anh, nếu em bị thương chẳng lẽ lại gọi anh đưa em đến bệnh viện? Ngược lại còn khiến anh thêm rối loạn, biết không?”. Trình Vũ Kiệt cố gắng viện hết có này đến có khác để Lâm Phương Phi không đến.

...

Trình Vũ Kiệt nhìn mái tóc xoăn như tảo biển của Lâm Phương Phi. Cô cong môi, nhìn chăm chăm Trình Vũ Kiệt, đôi mắt đánh viền màu tím sáng long lanh, tỏa ra ánh sáng thần bí, chiếc váy dài màu tím ôm lấy bờ eo nhỏ nhắn của cô, phần dưới của váy nhẹ nhàng bay theo làn gió, càng trở nên lộng lẫy, lôi cuốn hơn.

Nhưng Trình Vũ Kiệt lại không hề bị lay động.

“Được rồi, ngày mai em đừng đi!”. Trình Vũ Kiệt nói giọng ra lệnh.

Trình Vũ Kiệt biết không thể để cho Lâm Phương Phi đi, nếu cô đi, nhất định sẽ có nhiều người nghi ngờ, bất kể Lâm Phương Phi xuất hiện với thân phận gì đều là điều không thể.

Tin đồn cũng rất đáng sợ.

Trình Vũ Kiệt tự biết phải ngăn chặn tất cả những sự việc tương tự, nếu Phương Văn Húc biết lúc trước chính cậu là người đã cướp mất Phương Phi, hẳn ta sẽ làm gì? Cậu nên xử sự thế nào?

Trình Vũ Kiệt nhìn vẻ mặt không vui của Lâm Phương Phi, cúi xuống hôn cô.

Động tác này khiến cho Lâm Phương Phi không kịp trở tay, đôi tay vừa rồi còn thả xuống, dần dần ôm lấy cổ Trình Vũ Kiệt.

Trình Vũ Kiệt điên cuồng hôn Lâm Phương Phi, không ngừng mon man trên bờ môi tỏa hương thoang thoảng, như muốn hút hết mùi hương trên làn môi cô.

Những điều không vui vừa mới đây như bị quét sạch, cô hoàn toàn chìm ngập trong nụ hôn vừa bá đạo vừa mềm mại của Trình Vũ Kiệt.

Trình Vũ Kiệt nhìn Lâm Phương Phi xinh đẹp như một nàng công chúa, tuy hôn đôi môi mềm mại của cô, nhưng lại không hề có chút cảm giác gì cả.

Đêm, vẫn đen như vậy.

Đêm không trăng, tất cả sự vật đều trở nên không có sức sống.

Không có động lực kịch tính như ban đầu, tinh thần sẽ rối loạn. Sau đó phải sắp xếp lại qua một khoảng thời gian dài mới có thể dần dần khôi phục lại lý trí.

Trình Vũ Kiệt dừng lại, ghé sát tai Lâm Phương Phi dịu dàng nói: “Ngày mai em đừng đi, biết không?”.

Lâm Phương Phi hoàn toàn bị hạnh phúc làm cho ngất ngây, ngoan ngoãn ngã vào ngực Trình Vũ Kiệt khe khẽ trả lời: “Em biết rồi, em sẽ nghe lời anh”.

Nụ cười trên gương mặt Lâm Phương Phi kiều diễm như đóa quỳnh hé nở giữa đêm khuya. Nhưng khi mặt trời mọc nụ cười đó sẽ tàn phai như hoa quỳnh.

Nhưng, có thể cười hạnh phúc như thế này, có thể trở nên đẹp đẽ trong một đêm như đêm nay, Lâm Phương Phi đã cảm thấy rất mãn nguyện rồi.

Kiệt, cố lên!

Lâm Phương Phi thầm cổ vũ Kiệt trong lòng. Đôi khi cô không hiểu cách làm của Kiệt, nhưng lại không biết làm thế nào. Cô biết nhiều khi dù cho cô hỏi đến thế nào, điều gì mà Kiệt không muốn nói ra thì cuối cùng vẫn không nói.

Cô chỉ có thể lặng lẽ bên cạnh Kiệt, một mình.

“Minh vào trong đây”. Trình Vũ Kiệt quay đầu nhìn Kha Mộng Kỳ và Tiểu Vân, nói xong liền đi thẳng vào bên trong đài truyền hình.

“Trình Vũ Kiệt, cố lên nha!”. Tiểu Vân giọng cao tám biển trong tay, nói lớn.

Phía sau lập tức có rất nhiều tiếng ủng hộ, họ hét lớn: “Trình Vũ Kiệt, cố lên...”.

Nghe thấy có nhiều fan như vậy ủng hộ mình, trong lòng Trình Vũ Kiệt ngập tràn hạnh phúc. Vì bản thân, cũng như vì tất cả fan đã ủng hộ, cổ vũ cho mình, còn cả vì Kha Mộng Kỳ đã hết lời thuyết phục mình tham gia biểu diễn, lần này nhất định phải tiến thẳng vào vòng chung kết. Trình Vũ Kiệt nhìn cánh cửa vào đài truyền hình bằng ánh mắt tràn đầy tự tin, đôi chân dài sải những bước vững chắc trên mặt đất.

Khi đi được nửa đường, Trình Vũ Kiệt xoay người lại, những lọn tóc mỏng manh trước trán bay bay theo gió rất phong độ, ánh mắt chăm chú nhìn cô nữ sinh có vẻ đẹp thuần khiết mặc chiếc áo màu trắng. Mái tóc cô gái vẫn mềm mại, đen bóng, vẫn thích mặc những bộ quần áo trông rất đáng yêu, ăn mặc tuy rất giản dị nhưng không làm mất đi vẻ đẹp say đắm lòng người, luôn khiến cho người khác phải ngắm nhìn cô, đôi mắt trong sáng, long lanh như những giọt sương mai, đang đứng nhìn cậu từ phía xa xa, ánh mắt ấy dường như cũng đang cười, đáng vẻ không vương bụi trần như một thiên thần hạ xuống thế gian.

Trình Vũ Kiệt nhoen miệng, để lộ nụ cười đầy tự tin.

Kha Mộng Kỳ tươi cười đáp lại, tuy trong lòng đang rất lo lắng cho cậu ấy, tuy vậy cô vẫn tin chắc rằng cậu ấy sẽ lọt vào vòng trong, cậu ấy chắc chắn có thể. Cô sẽ đứng đây chờ cậu ấy, cứ đứng đợi, đợi đến khi cậu mang tin tốt lành đến cho cô cũng như tất cả fan.

Chiếc xe con màu xanh đầy sang trọng chạy tới, từ trong xe một chàng trai mặc áo màu hồng bước xuống, là Phương Văn Húc.

Tiếng gọi và tiếng vỗ tay của fan đột nhiên vang lên.

“Vương Được, đợi tôi ở ngoài này là được rồi”. Phương Văn Húc nói với tài xế.

“Vâng, Húc thiếu gia”. Vương Được lái xe đến bãi đỗ, nghe những ca khúc quen thuộc, lặng lẽ đợi thiếu gia nhà họ Phương.

“Kha Mộng Kỳ, em cũng đến đây à?”. Có thể gặp Kha Mộng Kỳ ở đây, Phương Văn Húc cảm thấy vô cùng vui sướng.

“Dạ!”. Tuy biết hôm nay không thể tránh khỏi việc gặp mặt Phương Văn Húc ở đây, nhưng lúc này nhìn thấy anh ta vẫn cảm thấy không tự nhiên lắm.

“Em vì anh mà đến đây?”. Phương Văn Húc nói giòn.

“Không, em chỉ đến xem thôi!”. Kha Mộng Kỳ thấy hơi sờ sọ.

“Ồ!”. Trên gương mặt Phương Văn Húc đột nhiên thoáng xuất hiện lên vẻ thất vọng.

Hai người, mỗi người có những tâm sự riêng

2

Đây là một sân khấu biểu diễn không lớn lắm, nhưng được trang trí rất đẹp, phía sau sân khấu có những tấm hình và dòng chữ mới tinh, hai bên bày những chậu hoa tulip đang nở rộ.

Năm nay đã có sự thay đổi về ban giám khảo, đều là những người đang rất nổi tiếng trong giới showbiz.

Ngồi chính giữa là Annie người chế tác âm nhạc nổi tiếng của Công ty đĩa nhạc Bách Tín, cô ấy đã lăng xê cho rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng. Đó là một người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa tài giỏi, rất có khí chất, đã hơn ba mươi tuổi mà vẫn như cô gái hơn hai mươi. Cô ấy đeo cặp kính râm màu nâu, mái tóc ngắn đến tai hơi rối nhưng lại có tầng cổ lớp, trông rất cá tính.

Ngồi bên phải Annie là nữ ca sĩ Ngải Thuần đang rất nổi trong làng nhạc, trang phục rất nữ tính, trang điểm cẩn thận và làn da trắng ngần. Mái tóc màu vàng, búi thành một búi tóc nhỏ nhỏ, để lại một mớ tóc thả dài tự nhiên trước ngực, trông rất tao nhã, mộc mạc. Cô ấy thuần khiết như hoa bách hợp đang hé nở, khắp người đều tỏa ra mùi hương thoang thoảng. Đứng là người thế nào tên thế ấy.

Ngồi bên trái Annie là King, một nhân vật đang rất hot trong làng giải trí. Anh ta mới chỉ bước chân vào làng giải trí chưa đầy một năm nhưng đã nổi như cồn. Nếu không phải là một đài truyền hình có danh tiếng như Thượng Khê mời thì anh ta tuyệt đối sẽ không đến. Một minh tinh có giá cao mà ra mặt thì đúng là đẳng cấp số một. Về cả âm nhạc và vũ đạo anh ta đều rất xuất sắc, cộng thêm vẻ bề ngoài đẹp trai, rất được các fan nữ yêu thích, có biệt hiệu “Sát thủ của các thiếu nữ”.

King ăn mặc theo một phong cách khác, tóc nhuộm màu trắng xám, càng làm nổi bật làn da trắng, những ngón tay thon dài đang nhẹ nhàng gõ theo nhịp lên mép bàn.

“Chào ban giám khảo, em là Trình Vũ Kiệt số báo danh 24”. Trình Vũ Kiệt bình tĩnh nói, sau đó giới thiệu sơ lược về bản thân. Vì đã có kinh nghiệm tham gia một lần rồi nên cậu không hề căng thẳng, gương mặt thể hiện rất điềm tĩnh.

Không nghi ngờ gì, sự xuất hiện của Trình Vũ Kiệt khiến cho cả ba vị giám khảo đều vô cùng bất ngờ. Chàng trai đang đứng trước mặt rất anh tuấn, cao lớn, lạnh lùng, điểm thu hút người khác nhất chính là đôi mắt sâu thẳm, đượm vẻ u buồn của cậu ta. Cậu ta ăn mặc rất lôi cuốn, thậm chí có thể nói là có sức hút chết người.

“Em biểu diễn cái gì?”. Annie hỏi ngắn gọn.

“Hip hop”. Trình Vũ Kiệt không cười, lãnh đạm trả lời.

Đẹp trai quá! Ngải Thuần nhìn Trình Vũ Kiệt không rời mắt. Tuy cô đã ở trong làng âm nhạc được một thời gian, nhìn thấy cũng không ít trai đẹp, nhưng chưa bao giờ thấy ai có vẻ đẹp như Trình Vũ Kiệt. Lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta, trong lòng thấy xao động, cảm thấy cậu ta như một hoàng tử âu sầu bước ra từ trong truyện cổ tích, rất thâm trầm, rất lạnh lùng.

Cậu ta mang đến cho sân khấu mới mẻ này một luồng điện không thể lẫn tránh.

Không có âm nhạc, không có tiếng vỗ tay, trên sân khấu chỉ có một mình cậu ta biểu diễn bài vũ đạo của mình.

Đôi chân thon dài, có lực của Trình Vũ Kiệt nhấn mạnh xuống đất vẽ nên một độ cong rất đẹp một tay chống đất, sau đó đổ ngược người, đầu cúi xuống, tay không ngừng xoay, không ngừng đổi tay. Hàng loạt động tác đều rất nhẹ nhàng, tự nhiên.

Trình Vũ Kiệt đã biểu diễn rất thành công. Nhưng người ta đâu biết, một loạt động tác đổ người, xoay một tay, rồi đổi tay, cậu đã phải luyện tập mất mấy buổi tối mới được nhuần nhuyễn như thế.

Bộp bộp... Annie vỗ tay, nở nụ cười ngưỡng mộ.

Ngài Thuần xem màn trình diễn đặc sắc của Trình Vũ Kiệt, càng thấy nể phục cậu hơn, bởi vì những người bạn nghệ sĩ bên cạnh cô vẫn chưa có ai luyện nhảy hip hop được đến trình độ như vậy. Cô tươi cười, nói: “Thực sự rất tuyệt!”.

Kể từ trước đến nay vẫn luôn cao ngạo ít nói, chú tâm xem hết màn trình diễn của Trình Vũ Kiệt, đưa tay gạt lọn tóc sắp rơi xuống che tầm mắt, nhìn xéo Trình Vũ Kiệt, không thể không tán thưởng một câu: “Cậu rất giỏi!”.

Tuy Trình Vũ Kiệt đã dự đoán rất chắc chắn sẽ thành công nhưng không ngờ ba vị giám khảo nổi tiếng trong giới showbiz lại đánh giá cao về mình như vậy. Cậu thấy hơi ngạc nhiên, mỉm cười với ban giám khảo: “Cảm ơn!”.

“Còn nữa, chắc em cũng có thể hát chứ?”. Annie hỏi.

“Có, hát cũng là một thế mạnh của em”. Trình Vũ Kiệt tự tin đáp lại.

“Vậy em hát một bài cho chúng tôi nghe thử xem nào”.

“Dạ, vậy em xin hát một ca khúc của Arain!”.

Giọng hát lôi cuốn, biểu cảm phong phú, biểu diễn chân thật, cộng thêm vũ đạo, Trình Vũ Kiệt đã biểu diễn ca khúc của Arain rất tinh tế, sâu sắc.

Trình Vũ Kiệt như một chiếc đèn tự sáng, ánh mắt của cả ba vị giám khảo đều tập trung vào cậu. Annie liên tục gật gù đầu, đôi mắt dưới cặp kính râm lộ rõ nụ cười vừa ý.

Ngài Thuần hoàn toàn chìm đắm trong ca khúc đầy đau buồn của Trình Vũ Kiệt, chăm chú lắng nghe, không có cách nào thoát ra khỏi.

Kể lạnh lùng ngồi trước mặt Trình Vũ Kiệt, không tỏ vẻ gì.

Ca khúc này của Arain rất đau buồn, Trình Vũ Kiệt hát rất nhập tâm, thực sự chìm đắm trong bài hát. Hoàn toàn khác với phong cách nhẹ nhàng, tự nhiên, cởi mở vừa rồi khi nhảy hip hop, lúc này Trình Vũ Kiệt như chàng hoàng tử bị tổn thương trong tình yêu, đang đi tìm kiếm những tình cảm còn vương vấn của mình, tìm kiếm nàng công chúa của mình.

Arain là thần tượng của Trình Vũ Kiệt, vũ đạo và giọng hát của Arain có sức lay động rất lớn, đã chinh phục rất nhiều khán giả châu Á, Trình Vũ Kiệt cũng là một trong số đó. Cậu vẫn luôn khổ luyện theo những gì mà Arain đã làm được, cậu cảm thấy mình có thể làm được như Arain. Chỉ cần xác định rõ mục tiêu của bản thân, kiên trì theo đuổi, chắc chắn sẽ đợi được đến ngày đơm hoa kết trái.

Tất cả sức mạnh theo đuổi ước mơ của Trình Vũ Kiệt đều là do Kha Mộng Kỳ mang đến.

Điệu nhạc đau thương đã dừng lại nhưng ban giám khảo vẫn chưa thoát ra khỏi cảm giác đau buồn ấy.

“Em biểu diễn bài hát của Arain rất chuẩn xác, hơn nữa lại có tình cảm trong bài hát, rất lay động lòng người. Còn nữa, em có giọng hát rất đẹp, rất hay”. Annie nhận xét.

Kể nhấc chai coca cola, đứng lên về phía trước, miệng hơi nhướn lên, cười nói: “Có chút dư vị của Arain, bên trong còn ẩn chứa giọng hát đặc biệt của riêng cậu. Nghe cậu hát như uống coca cola, rất sáng khoái, có thể lay động tôi chính là giọng hát rất khác biệt của cậu”.

“Cảm ơn ban giám khảo!”. Trình Vũ Kiệt mỉm cười nói.

Ba vị giám khảo thảo luận với nhau một lát, kết quả cuối cùng cũng được đưa ra.

“Chúc mừng em, em có thể vào thẳng top 10 của cuộc thi “Super Boy””. Annie đưa bản chứng nhận lọt vào vòng trong cho Trình Vũ Kiệt.

“Cảm ơn!”. Trình Vũ Kiệt cảm thấy rất vui sướng, dưới trọng trách lựa chọn rất nặng nề của ban giám khảo, mình lại có thể dễ dàng trở thành người đầu tiên lọt vào top 10.

Trình Vũ Kiệt đang định đi thì Annie nói: “Khi em biểu diễn, nên chú ý hơn đến vẻ mặt, tuy vũ đạo và giọng hát của em rất tốt, nhưng biểu lộ trên khuôn mặt vẫn còn rất cứng nhắc”.

“Dạ, em xin cảm ơn lời chỉ bảo của ban giám khảo!”. Trình Vũ Kiệt từ tốn nói.

“Mong chờ biểu hiện của em ở vòng chung kết, về nhà nhất định phải chăm chỉ luyện tập cho thật tốt”. Annie nhắc nhở.

“Cảm ơn cô Annie, em nhất định sẽ chăm chỉ tập luyện”. Trình Vũ Kiệt cúi người về phía Annie.

“Nhớ đấy, nhất định phải nỗ lực hết sức nha!”. Ngải Thuần nở nụ cười rạng rỡ.

“Cảm ơn!”.

“Vũ đạo của cậu rất tuyệt, nhưng có một điểm đó là thiếu sự sáng tạo, cậu chỉ là đang lấy tinh hoa của người khác áp dụng lên bản thân mình mà thôi. Là một vũ công chuyên nghiệp xuất sắc, cậu nên có bước nhảy và tư thế nhảy độc đáo của riêng mình”. King lấy tay miết miết lên mặt bàn sáng bóng, vừa uống coca vừa khoan thai nói.

“Cảm ơn anh!”.

Bên ngoài vẫn có rất nhiều người, tiếng hò hét vẫn chưa ngưng.

Bầu trời, vẫn trong xanh vời vọi.

Nhìn thấy bóng người đẹp trai ấy đi ra, tay cầm bản chứng nhận vào top 10, fan của Trình Vũ Kiệt xôn xao lên, ra sức hét: “Trình Vũ Kiệt, Trình Vũ Kiệt... bọn em yêu anh...”.

Nỗi lo lắng trong lòng Kha Mộng Kỳ bỗng dung biến mất, vui vẻ nở nụ cười.

“Chúng ta đi thôi!”. Tiểu Vân kéo tay Kha Mộng Kỳ, bước thật nhanh về phía Trình Vũ Kiệt.

Kha Mộng Kỳ vẫn chưa kịp phản ứng lại thì họ đã đến trước mặt Trình Vũ Kiệt. Sau đó tất cả fan ùn ùn kéo đến, vây chặt lấy Trình Vũ Kiệt.

“Cảm ơn mọi người, tôi đã lọt vào vòng trong rồi!”. Trình Vũ Kiệt giơ cao bản chứng nhận trong tay, vẻ mặt rất hưng phấn, vui sướng.

“Trình Vũ Kiệt, bọn em yêu anh, tiếp tục cố gắng nha...”. Fan ra sức hét lớn.

Trình Vũ Kiệt nhìn Kha Mộng Kỳ, nói “Cảm ơn!”.

Kha Mộng Kỳ mỉm cười, nói: “Không có gì, cậu có thể tham gia “Super Boy”, không bỏ cuộc trước cuộc thi đã là lời cảm ơn lớn nhất đối với mình rồi!”.

“Giờ. Đừng có cho mình là loại nhất gan tho để đó chứ! Nói cho cậu biết, mình không phải như vậy! Mình sẽ kiên trì với ước mơ của bản thân, tiếp tục bước về phía trước, sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu”. Trình Vũ Kiệt nhìn Kha Mộng Kỳ nói chắc như đinh đóng cột.

Sao cô ấy lại cứ cho mình là loại người đó chứ? Trình Vũ Kiệt có chút không cam lòng nhìn tờ chứng nhận trong tay.

“Được, vậy cậu hãy tiếp tục kiên trì, không ai có thể cản trở cậu”. Kha Mộng Kỳ nói giọng hơi châm biếm.

“...”. Trình Vũ Kiệt không để mắt đến tiếng hò reo của các fan khác, lúc này trong mắt cậu chỉ còn Kha Mộng Kỳ, người con gái đáng yêu nhưng chuyên thích hạ thấp cậu.

“Được rồi, không nói những lời làm cậu không vui nữa! Trước hết chúc mừng cậu nha!”. Kha Mộng Kỳ thấy Kiệt có vẻ hơi tức giận, liền mau chóng chuyển chủ đề.

“...”.

“Kiệt, cậu thật là tài giỏi! Cậu chắc là người đầu tiên lọt vào top 10? Kiệt của chúng ta vẫn là giỏi nhất mà, đúng không?”. Tiểu Vân quay đầu, nói to với các fan.

“Ừ!”. Trình Vũ Kiệt trả lời, ngữ khí không hề có một chút khoa trương nào, vẫn lãnh đạm như trước.

“Đúng vậy, Kiệt của chúng ta là giỏi nhất”. Gần như tất cả fan của Trình Vũ Kiệt đều đồng thanh nói, tiếng hò reo lại vang lên một lần nữa.

Những người còn đang xếp hàng dài bên ngoài chờ đến lượt biểu diễn vừa đổ kị vừa hừng hờ với Trình Vũ Kiệt.

Tất cả bọn họ đều biết Trình Vũ Kiệt, và cũng biết rõ rằng thực lực của mình không thể sánh bằng Trình Vũ Kiệt, xem màn trình diễn của cậu ta năm ngoái là quá rõ rồi.

Nhưng họ đều ôm ấp trong mình những hoài bão lớn, chờ đợi cơ hội sẽ mang đến vận may cho họ. Họ cảm thấy: “Cho dù thế nào, họ cũng muốn thử một lần, cố gắng hết sức một lần, để lưu lại cho tuổi thanh xuân một kỷ niệm đẹp. Như thế cũng không còn gì phải tiếc nuối cả!”.

Trình Vũ Kiệt đến trước mặt Kha Mộng Kỳ, một nét dịu dàng rất hiếm thấy lấp lánh trong mắt cậu. Kha Mộng Kỳ chăm chú nhìn anh chàng đẹp trai với vẻ đẹp mê hồn, hơi thở cũng có phần gấp gấp hơn, hai má dần ửng hồng.

Cô nhìn khuôn mặt anh tuấn của Trình Vũ Kiệt không chớp mắt.

Không chờ cho Kha Mộng Kỳ định thần lại, cậu quay về phía cô nở nụ cười khó hiểu, rồi đi thẳng.

Các fan đều rất tự giác nhường ra một lối cho chàng hoàng tử ưu tú, đẹp trai như từ trong truyện cổ tích bước ra này.

Vào thời khắc này, tất cả đều vây quanh cậu.

Đây là quang cảnh mà Trình Vũ Kiệt cũng không thể tưởng tượng ra, tuy năm ngoái cậu cũng đã từng thi, nhưng đã qua một năm, không ngờ vẫn có nhiều người nhớ đến cậu như thế, vẫn không quên đến cổ vũ cậu.

Trái tim cậu chợt cảm thấy rất xúc động.

Bây giờ trên con đường thực hiện ước mơ, cậu thực sự đã cảm nhận được: Các fan của mình vẫn luôn luôn ủng hộ mình.

Lẽ nào, điều này có nghĩa là từ giờ trở đi mình sẽ không còn đơn thương độc mã nữa? Sẽ có rất nhiều fan bên cạnh mình? Thế giới này vẫn còn tồn tại sự ấm áp? Trong lòng Trình Vũ Kiệt vẫn có nhiều điều chưa thật chắc chắn lắm, giờ đây cậu chưa thể có được một đáp án chính xác.

Trong tiếng hò reo vui mừng của fan, trái tim lạnh giá như băng của Trình Vũ Kiệt bỗng nhiên từng bước bị sự ấm áp làm tan chảy.

Bóng dáng cao lớn dần khuất xa, fan của cậu vẫn tiếp tục gọi tên cậu.

Nhưng Trình Vũ Kiệt đã nhanh chóng biến mất trong biển người.

Không ngoảnh đầu lại.

Trong một góc không có ai để ý đến, Lâm Phuong Phi khẽ nhướn miệng cười vì Kiệt đã vào vòng trong một cách thuận lợi.

Mái tóc dài như rong biển thả trước ngực, khẽ bay bay theo chiều gió.

Đôi mắt đẹp long lanh như thủy tinh.

3

Ánh nắng xuyên qua cánh cửa sổ bằng kính của phòng tập võ đạo, chiếu vào bên trong.

Bên ngoài không còn tiếng ve kêu, trở nên rất yên tĩnh.

Mùa hạ dần dần trôi đi.

“Kha Mộng Kỳ, em mau ra ngoài này một chút”. Một giọng nói hết sức dịu dàng vang lên từ phía cửa ra vào.

Tất cả mọi người đang chăm chú luyện tập đều nhìn về hướng âm thanh phát ra.

Phuong Văn Húc đứng dựa vào một bên cửa, nụ cười ấm áp, mê hồn.

Chiếc áo màu trắng khiến anh trở nên rất tao nhã, cao quý.

Kha Mộng Kỳ vô cùng ngạc nhiên, sao Húc tiền bối lại tìm đến tận đây?

“Thầy Doãn, xin lỗi, thầy cho em ra ngoài một chút ạ”. Kha Mộng Kỳ xin phép thầy giáo rồi đi ra ngoài.

“Quái lạ! Sao Húc lại đến tìm cô ta chứ? Bọn họ sao lại quen nhau?”. Lý Minh Nguyệt huých vào khuỷu tay Lâm Phuong Phi.

Lâm Phuong Phi cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Nghĩ thầm, lẽ nào Húc đến để làm khó Kha Mộng Kỳ? Vì chuyện lần trước mình nói với anh ấy? Nhưng xem ra có vẻ không đúng lắm, mọi chuyện đã qua đi lâu rồi, theo như tính cách “đánh nhanh thắng nhanh” của Húc, không thể để dây dưa đến tận hôm nay được.

“Húc... anh tìm em có chuyện gì?”. Kha Mộng Kỳ hỏi nhỏ, như sợ người khác nghe thấy.

“Này, cái kẹp tóc của em”. Phuong Văn Húc xòe tay ra, một chiếc kẹp tóc màu xanh có gắn những viên đá nước hình con bướm đang phát sáng trong lòng bàn tay anh.

“Tại sao nó lại ở chỗ anh?”. Kha Mộng Kỳ nghi ngờ hỏi.

“Hôm qua em không cần thận đánh rơi ở quán rượu, anh cài lên tóc giúp em nhé”. Phương Văn Húc vừa nói vừa cài chiếc kẹp tóc hình bướm lên mái tóc bóng mượt của Kha Mộng Kỳ.

Anh thích mùi hương trên mái tóc cô, thích vuốt nhẹ lên mái tóc mềm mượt của cô.

“Húc...”. Kha Mộng Kỳ kéo Phương Văn Húc sang một bên, để tránh ánh nhìn hiếu kỳ của các bạn khác, “Phiền anh lần sau đừng đến đây tìm em nữa”.

“Sao thế?”. Phương Văn Húc nhìn đôi má đang ửng hồng của Kha Mộng Kỳ.

“Anh làm như vậy, mọi người sẽ hiểu lầm”.

“Hiểu lầm thì hiểu lầm, anh không quan tâm”. Phương Văn Húc nói tỏ vẻ không để ý.

“Nhưng em quan tâm. Xin Húc tiền bối hãy tự trọng”. Kha Mộng Kỳ buông một câu, rồi đi thẳng vào phòng tập.

Nhìn theo đằng sau Kha Mộng Kỳ, Phương Văn Húc tủm tỉm cười.

Khi Kha Mộng Kỳ về đến phòng tập, căn phòng vốn yên tĩnh giờ như cái chợ vỡ.

Không biết thầy Doãn Trình đã đi đâu, học sinh đang nói chuyện không ngớt.

“Vừa rồi trông bọn họ thân mật như vậy, quan hệ có lẽ cũng không bình thường đâu! Vậy lẽ nào, vì muốn ở bên cạnh Kha Mộng Kỳ mà Húc tiền bối đã bỏ rơi chị Lâm Phương Phi?”. Bạn A vừa nói vừa liếc ánh mắt về phía Lâm Phương Phi.

“Thật không nhìn ra đấy! Hóa ra Kha Mộng Kỳ lại có tiềm năng trở thành hồ ly tinh”. Bạn B phụ họa thêm.

“Haizz, lần này chị Phương Phi phải làm sao đây? Lại để thua một con oắt mới học năm nhất chứ!”. Bạn A kia dường như là kẻ thù của Lâm Phương Phi, mở miệng ra là không rời khỏi cái tên của cô, cứ như là nói cho cô nghe vậy.

“Các người... quá đáng lắm rồi!”. Lý Minh Nguyệt ra mặt nói đỡ cho Lâm Phương Phi, muốn xông lên tính sổ với hai con bé kia, nhưng bị Lâm Phương Phi kéo lại.

“Bỏ đi... cho dù lúc này cậu chặn được miệng nó, cũng không đi theo mà chặn họng chúng nó mãi được!”.

“Nhưng mà...”.

“Không nhưng gì cả. Mặc kệ bọn chúng nói gì thì nói. Sẽ có một ngày, bọn chúng biết ai là người chiến thắng cuối cùng”. Thứ mà Lâm Phương Phi chưa bao giờ đánh mất đó chính là sự tự tin.

“Trời ơi, Kỳ, cậu cũng được đấy! Cậu và Húc tiền bối bắt đầu từ khi nào thế?”. Tiểu Vân nín Kha Mộng Kỳ lại hỏi.

“Hoàn toàn không có bắt đầu gì cả!”. Kha Mộng Kỳ vừa nói vừa quay đầu nhìn Trình Vũ Kiệt.

Trình Vũ Kiệt đứng dựa vào tường tập động tác vũ đạo, ánh mắt hững hờ, không để ý gì đến những chuyện xảy ra trước mắt. Dường như cậu ấy đang ở trong một thế giới khác rất yên tĩnh.

Người khác nói mình thế nào, Kha Mộng Kỳ cũng không quan tâm, cô chỉ quan tâm Trình Vũ Kiệt nhìn nhận cô như thế nào.

Trả lời câu hỏi của Tiểu Vân xong, Kha Mộng Kỳ chỉ cảm thấy mệt mỏi, cơ thể thiếu sức lực, đầu lại đau, sau đó đầu óc quay cuồng, trước mặt tối sầm, “bịch” một tiếng, cô ngã xuống.

“Kì, cậu sao vậy?”. Giọng nói hốt hoảng Tiểu Vân vang lên, cắt ngang cuộc nói chuyện của tất cả mọi người.

Một bóng người cao to nhào tới đầu tiên, bế Kha Mộng Kỳ lên, vội vàng chạy ra ngoài.

Là Trình Vũ Kiệt!

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Người ngạc nhiên nhất đương nhiên chính là Lâm Phương Phi.

Nhìn Trình Vũ Kiệt không chút do dự ôm eo Kha Mộng Kỳ bế lên chạy ra ngoài, Lâm Phương Phi kinh ngạc há hốc miệng.

Giữa hai người họ, chỉ là quan hệ hàng xóm bình thường thôi sao?

Chương 7: Cam tâm tình nguyện hy sinh

Kha Mộng Kỳ gồng đầu lên bờ vai của Trình Vũ Kiệt, những ngọn tóc dài bay phất phơ trên cánh tay cậu, có cảm giác buồn buồn, nhưng lại rất thoải mái, dễ chịu.

1

Trình Vũ Kiệt bế Kha Mộng Kỳ chạy về phía phòng y tế, cổ cậu ướt đầm mồ hôi.

Cô bé này bình thường nhìn gầy gò, ốm yếu thế mà sao nặng vậy chứ? Trình Vũ Kiệt khẽ chau mày.

Có phải do ăn nhiều quá không? Trình Vũ Kiệt chợt nhớ lại chuyện lần trước hai người cùng nhau đi ăn tối, cô đã ăn rất nhiều, rồi bật cười, đôi lông mày đang chau lại cũng giãn ra.

Từ trước đến nay Trình Vũ Kiệt chưa bao giờ cảm thấy học viện Khải Thịnh lại rộng lớn đến như vậy.

Cánh tay của cậu hơi mỏi, nhưng không thể để bản thân có bất kỳ sơ suất nào, cậu càng ôm Kha Mộng Kỳ chặt hơn.

Bước chân Kiệt mỗi lúc một nhanh.

Cuối cùng cũng đã đến được phòng y tế của trường, Trình Vũ Kiệt thở phào nhẹ nhõm.

“Anh Đình!” Cậu vừa ôm Kha Mộng Kỳ bước vào phòng vừa gọi to.

Bác sĩ trực phòng y tế trường tên Đinh Á Luân đang ngồi thong dong đọc sách, vừa nghe thấy giọng nói của Trình Vũ Kiệt, nhưng không thèm ngẩng đầu lên mà nói luôn: “Cậu lại bị thương rồi hả? Đã bảo cậu phải tránh xa bọn chúng, đừng để cho chúng tóm được, sao cứ không chịu nghe lời chứ?”.

Vì nợ tiền bọn cho vay nặng lãi, Trình Vũ Kiệt thường xuyên bị bọn chúng gây rắc rối, nên đã trở thành bệnh nhân quen của Đinh Á Luân.

“Không phải vậy, là cô ấy bị ngất, anh mau giúp em khám cho cô ấy xem thế nào đi!”. Trình Vũ Kiệt nhẹ nhàng đặt Kha Mộng Kỳ xuống một chiếc giường nhỏ trong phòng, vội vàng nói.

“Đây có phải bạn gái cậu không mà quan tâm như vậy?”. Đinh Á Luân nhìn đáng vẻ mướt mát mồ hôi của Trình Vũ Kiệt một hồi, sau đó đi thẳng đến bên cạnh Kha Mộng Kỳ: “Cô bé này cũng xinh xắn đấy chứ!”.

“Anh Đình, sao anh nhiều lời thế! Anh mau khám cho bệnh nhân đi chứ!”.

Đinh Á Luân kiểm tra cho Kha Mộng Kỳ một lượt rồi chau mày.

“Cô ấy rốt cuộc bị sao vậy?”. Trình Vũ Kiệt hoang mang hỏi.

“Cô bé bị ngất là do lao lực quá sức. Thật kỳ lạ, cô bé còn nhỏ tuổi như vậy mà sao lại làm việc quá sức nhỉ?”.

“Có nguy hiểm không ạ?”.

“Bệnh tình cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng phải chú ý nghỉ ngơi điều dưỡng. Anh truyền cho cô bé một chai nước trước, giúp cho thần kinh bớt căng thẳng”. Vừa nói xong, Đinh Á Luân liền quay người đi lấy thuốc và những dụng cụ cần thiết để truyền dịch.

“Haizz! Cuối cùng cũng đuổi kịp cậu! Kiệt, cậu đi nhanh thế!”. Tiểu Vân vừa nói vừa thở hắt hắt.

“Cơ thể Kì rất suy nhược, vẫn cần cậu chăm sóc cô ấy thật chu đáo!”.

“Minh biết rồi”. Trái tim Tiểu Vân như lặng đi.

“Anh Đình, cô ấy giao cho anh đấy! Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho em. Em phải đi đây”. Trình Vũ Kiệt vỗ vai Đinh Á Luân, rồi thì thầm với Đinh Á Luân, “Ngoài ra... khi nào cô ấy tỉnh lại thì nhắn tin cho em nhé”.

“Tên tiểu tử này! Đã quan tâm đến người ta như vậy thì ở đây đợi đến khi người ta tỉnh dậy rồi hãy đi!”. Đinh Á Luân không hiểu gì.

“Em còn bận chút việc”. Trong đầu Trình Vũ Kiệt bỗng nhiên hiện lên cảnh tượng ở cửa phòng tập, Phương Văn Húc dịu dàng cài chiếc kẹp tóc lên đầu Kha Mộng Kỳ, khuôn mặt cậu lại lạnh lùng như trước.

Quan hệ giữa hai người đã phát triển đến bước nào rồi?

Phương Văn Húc, mày cũng thật là có bản lĩnh!

Nhưng tao sẽ không để yên cho mày đâu!

Kiệt cười nhạt.

Sau khi ngắt đi mấy tiếng, cuối cùng Kha Mộng Kì cũng tỉnh lại.

Cô mở mắt, cảnh tượng trước mắt từ mơ hồ chuyển dần sang rõ rệt.

Đập vào mắt đầu tiên là khuôn mặt tròn trịa của Tiểu Vân, cô ấy vẫn đang căng thẳng nhìn mình. Thấy Mộng Kì đã tỉnh, Tiểu Vân vui mừng hét lớn: “Kì, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi! Cậu làm mình sợ chết đi được đấy!”. Nói xong, đề cái thân hình mũm mĩm của cô ấy lên giường, ôm chặt lấy Kha Mộng Kì.

“Sao mình lại ở đây?”. Tiểu Vân khó khăn lắm mới nhấc được cái thân hình phát tướng của cô ấy lên, Kha Mộng Kì mới có thể thở được mà nói. Nhìn cảnh vật lạ lẫm trước mắt, cô không hiểu gì cả, cố gắng nhớ lại những gì xảy ra trước đó. Nhưng chỉ nhớ được chuyện Húc đến phòng tập tìm cô.

“Vừa rồi cậu đột nhiên bị ngắt! Sau đó, Kiệt chạy như bay đến bế cậu lên đưa tới phòng y tế”. Tiểu Vân lắc lắc đầu nói, “Mình chạy theo sau, đuổi mãi, khó khăn lắm mới đuổi kịp. Kiệt thật không hổ danh là Super Boy, chạy nhanh thật đấy!”.

“Ý cậu là chính Kiệt đã đưa mình tới phòng y tế?”. Kha Mộng Kì không dám tin vào tai mình, hỏi lại.

Kha Mộng Kì ngẩng đầu lên, nhìn tứ phía tìm kiếm bóng dáng Kiệt.

“Cậu đang tìm Kiệt hả? Đừng tìm nữa! Cậu ấy đã đi rồi!”. Tiểu Vân ịu xịu nói.

“Ồ...”. Kha Mộng Kì thất vọng.

Điều mà Kha Mộng Kì lo lắng nhất lúc này là Kiệt có hiểu nhầm chuyện giữa cô và Húc không. Có cần phải chủ động đi nói rõ ràng với cậu ấy không? Haizz! Không được rồi! Nếu mình chủ động đi tìm, liệu cậu ấy có cho mình là “không khéo mà xưng” không? Hic, phải làm thế nào đây?

Đầu Kha Mộng Kì đau như búa bổ.

“Này! Cậu đang nghĩ gì vậy?”. Thấy Kha Mộng Kì cứ nhìn chăm chăm vào sàn nhà, không nói gì, Tiểu Vân lấy tay hươ hươ trước mặt cô.

“Không có gì! Mình cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, chúng ta về ký túc thôi”. Nói rồi, Kha Mộng Kì liền ngồi dậy.

Đình Á Luân đi vào nhà vệ sinh một lúc, vừa quay ra thì đã thấy Kha Mộng Kì đang ngồi dậy.

“Cuối cùng em cũng tỉnh rồi! Trình Vũ Kiệt có vẻ rất quan tâm đến em. Em tỉnh rồi tốt nhất nên gọi cho cậu ấy, để cậu ấy an tâm”.

Trình Vũ Kiệt có vẻ rất quan tâm đến mình? Có thể như vậy sao? Kha Mộng Kì nhìn Đình Á Luân bằng ánh mắt nghi ngờ, đồng thời cũng quay sang nhìn Tiểu Vân.

“Đúng vậy! Kiệt rất quan tâm đến cậu! Nếu không sao lại đưa cậu đến đây? Cậu ấy còn bảo mình ở lại chăm sóc cho cậu nữa!”. Tiểu Vân nói mà tự thấy đau lòng, giả như Kiệt cũng quan tâm đến mình như vậy thì tốt biết mấy!

Kha Mộng Kì đã bước xuống giường, chỉnh lại quần áo bị nhăn do nằm quá lâu.

“À, cảm ơn anh ạ... đúng rồi, em còn chưa biết phải xưng hô với anh thế nào?”. Kha Mộng Kì nhoèn miệng, nở nụ cười ngọt ngào.

“Gọi anh Đình là được rồi, Kiệt cũng gọi anh như vậy”. Đình Á Luân mặc áo blouse trắng, cố ý lấy tay vuốt vuốt mái tóc dài của mình.

Cái ông chú này đã lớn tuổi thế rồi, còn kêu người khác gọi mình là anh? Hơn nữa... lại còn làm động tác ra vẻ ta đây ấy nữa! Kha Mộng Kì thấy buồn cười, nhưng lại không dám cười. Dù sao người ta cũng là thiên thần áo trắng cơ mà!

“Vậy... anh Đình”. Kha Mộng Kì khó khăn lắm mới bật được ra chữ “anh”, bảo cô gọi một người hơn mình mười mấy tuổi là anh thật ngượng mồm! “Cảm ơn sự chăm sóc tận tình của anh, bọn em đi đây ạ”.

“Về nhà phải ăn nhiều thức ăn giàu dinh dưỡng vào nhé, còn nữa, đừng làm việc quá sức. Đừng cậy mình trẻ mà lạm dụng tuổi xuân!”. Đình Á Luân nói nhấn mạnh.

Cái gì với cái gì cơ? Lạm dụng tuổi xuân? Kha Mộng Kì nghi ngờ. Nhưng mà... làm việc quá sức nghĩa là sao? Lẽ nào vì gần đây ban ngày lên lớp, tối về lại đến quán rượu làm thêm nên ngủ không đủ giấc?

“Dạ, em biết rồi”. Kha Mộng Kì đáp.

Về đến ký túc, Kha Mộng Kỳ lập tức leo lên giường, bấm số điện thoại của Trình Vũ Kiệt.

“Kiệt...”. Điện thoại đổ chuông rồi, tìm Kha Mộng Kỳ như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Ai vậy?”. Giọng nói lạnh lùng của Trình Vũ Kiệt ở đầu dây bên kia.

Kha Mộng Kỳ bỗng đứng tim, chẳng phải đã lưu số điện thoại của mình rồi mà? Sao lại không biết mình là ai chứ? Lẽ nào cậu ấy đã xóa số của mình rồi?

“Là tớ đây! Kha Mộng Kỳ”. Không còn cách nào khác, Kha Mộng Kỳ đành phải tự giới thiệu.

“À... có chuyện gì không?”. Vẫn là giọng điệu không thêm quan tâm ấy.

“Không có gì, chỉ là muốn cảm ơn cậu mà thôi”.

“Ừ”. Câu trả lời đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn được nữa.

“Còn nữa... hôm nay ở cửa phòng tập, Húc tiền bối...”. Kha Mộng Kỳ sợ Kiệt hiểu lầm mình nên lấy hết dũng khí nói.

“Mình không có hứng với những chuyện như vậy. Còn chuyện gì không? Nếu không có chuyện gì khác, mình ngắt máy đây”. Kiệt nhanh chóng cắt cuộc trò chuyện với Kha Mộng Kỳ.

“Không còn chuyện gì nữa...”. Kha Mộng Kỳ thất vọng, hóa ra cậu ấy không hề quan tâm đến chuyện của mình và Húc tiền bối. Nếu mình thực sự yêu Húc, cậu ấy liệu có phớt lờ như vậy không? Đôi mắt sáng của Kha Mộng Kỳ chợt tối sầm lại.

“Vậy... tạm biệt”. Trình Vũ Kiệt tắt máy ngay lập tức, cậu không muốn nghe chuyện giữa cô và Phương Văn Húc một giây một phút nào cả, cô ấy để cho hán cài kẹp tóc, động tác thân mật như vậy, chắc cũng chỉ có những cặp tình nhân mới làm được?

3

Con đường nhỏ trong học viện.

“Kì, chỉ còn vài ngày nữa là đến chung kết cuộc thi “Super Boy” rồi, chúng mình phải đi kêu gọi mọi người bỏ phiếu cho Kiệt!”. Tiểu Vân nhắc nhở Kha Mộng Kỳ.

“Đúng rồi, cậu đã nghĩ ra cách gì chưa?”.

“Đương nhiên là có rồi, nếu không mình mất công toi làm fan bao nhiêu năm nay hả?”. Tiểu Vân đắc ý nói, “Trước tiên phải lên một kế hoạch thật chu đáo, như nói Kiệt ưu tú đến mức nào, sau đó photo ra thành nhiều bản, đi dán trên phố, còn phải đi phát cho từng người đi đường nữa, để có thật nhiều người ủng hộ cho Kiệt. Như vậy danh tiếng của Kiệt sẽ truyền đi khắp thành phố, khi tất cả mọi người đều biết, cộng thêm sự trình diễn xuất sắc của Kiệt trên sân khấu, ấn tượng của người xem về cậu ấy càng sâu đậm, điều này tạo cơ sở rất tốt cho cơ hội thành công của cậu ấy. Hơn nữa nhờ cuộc thi năm ngoái, Kiệt cũng đã có chút danh tiếng rồi, cậu phải biết, danh hiệu á quân của cậu ấy không phải là bỏ đi đâu! Lượng phiếu ủng hộ năm ngoái của Kiệt là một nền tảng rất tốt cho cuộc thi “Super Boy” năm nay đấy!”. Tiểu Vân nói đầu ra đầy.

“Á? Còn phải đi khắp nơi nữa, như thế chẳng phải chúng ta sẽ mệt chết được sao?”. Kha Mộng Kỳ không ngờ đi kêu gọi mọi người bỏ phiếu cũng vất vả như thế, lần trước chỉ vì tìm việc làm thêm, cô đã phải chịu khổ chịu cực cả một ngày trời, đáng thương biết bao!

“Kì, cậu biết không? Vì thần tượng của mình làm chuyện gì cũng rất hạnh phúc!”. Tiểu Vân lại bắt đầu say sưa nói.

“Phải vậy không? Có thể hạnh phúc đến mức cậu phải liều mạng thế không?”.

“Kì, cậu nói gì thế? Đi kêu gọi bỏ phiếu cũng chẳng phải việc lên núi đao xuống biển lửa gì, không đến mức như cậu nói đâu! Cậu cứ đi với mình là biết ngay thôi mà. Chuyện cần lên kế hoạch thì cứ để đấy cho mình, đến lúc photo xong xuôi thì chúng ta có thể đi tuyên truyền cho Kiệt đẹp trai, tài hoa của chúng ta rồi!”.

“Ồ, mình biết rồi. Vậy cậu viết nhanh lên nhé, đừng có lè mề như khi làm bài tập, toàn nước đến chân rồi mới nhảy”. Kha Mộng Kỳ liếc Tiểu Vân một cái.

“Việc liên quan đến Kiệt mình có thể lè mề sao!”. Tiểu Vân làm mặt xấu với Kha Mộng Kỳ.

Đêm đã khuya.

Giữa bầu trời đêm, vài ngôi sao đang tỏa sáng, thứ ánh sáng mỏng manh, yếu ớt.

Ký túc xá phòng 508.

Ánh đèn hiu hắt rọi bên cửa sổ.

Tiểu Vân vẫn ngồi trên giường hí hụi viết lách, buồn ngủ thì đắp bốp người, day day hai mắt đang lim dim. Vài lần như thế, cô suyết nữa thì gục xuống ngủ, nhưng trong lòng cứ nghĩ đến chuyện phải giúp Kiệt kêu gọi mọi người bỏ phiếu, đành phải cưỡng lại cơn buồn ngủ, tiếp tục cố gắng.

Tiểu Vân viết đến mức mệt mỏi, lúc ngồi nghỉ, miệng ngâm bút, nhìn các bạn đang say sưa chìm trong giấc ngủ, gương mặt thèm ngủ xị xuống.

Nhưng vì thần tượng Kiệt của cô, cô tình nguyện làm bất cứ chuyện gì, nghĩ như vậy, Tiểu Vân lại cười một cách ngốc nghếch. Con buồn ngủ cũng giảm đi nhiều.

Cô bạn Tiểu Vân này cũng rất chăm chỉ! Thật không ngờ! Kha Mộng Kỳ nằm trên giường nhìn Tiểu Vân miệt mài viết lách, cô hơi bất ngờ. Hình như chỉ có trước kì thi cô ấy mới vui đầu chăm chỉ như vậy.

Vì chuyện thi chung kết của Kiệt, Kha Mộng Kỳ trở người hết bên này sang bên kia mà vẫn không ngủ được.

Kiệt, cậu nhất định phải cố gắng! Kha Mộng Kỳ thầm cổ vũ cho Kiệt.

Sáng sớm, không khí trong lành, mùi hương hoa cỏ dịu nhẹ.

“Kì, mình đã hoàn thành nhiệm vụ rồi!”. Tiểu Vân sung sướng thông báo cho Kha Mộng Kỳ, đồng thời ngáp ngắn ngáp dài.

“Cậu ý, mình không nhận ra đấy, làm việc cũng chăm chỉ đấy chứ! Tối qua không biết ai đó, rõ ràng đã rất buồn ngủ rồi, mà vẫn cố thức!”. Kha Mộng Kỳ nhìn đôi mắt thâm quầng của Tiểu Vân và cười.

“Mình à, cái này gọi là “chăm chỉ bất lộ tướng”, vì thần tượng, mình có thể làm bất cứ chuyện gì! Đương nhiên, điều này cũng chứng tỏ mình là người có tinh thần trách nhiệm đấy! Ha ha! Sau này cậu sẽ phải nhìn nhận khác về mình!”. Tiểu Vân đắc ý tươi cười, gương mặt hơi tiêu tụy cũng dần dần hồng hào trở lại.

“Được, vậy sau này cậu hãy tranh thủ làm mấy việc cho mình mở rộng tầm mắt đi! Mình trông chờ cậu đấy!”. Kha Mộng Kỳ nhìn Tiểu Vân nói, nhìn ngắm cô bạn từ trên xuống dưới.

“Sao thế, hôm nay mình ăn mặc có vấn đề hả? Sao cậu lại nhìn mình bằng ánh mắt như vậy? Cậu có phải chưa nhìn thấy mình thế này bao giờ đâu chứ?”. Tiểu Vân lòng đầy nghi ngờ hỏi.

“Chính là... đáng người cậu, đến lúc nào thì mới cho mình bắt ngờ đây?”. Kha Mộng Kỳ vừa cười vừa nói, đưa tay lên vuốt vuốt khuôn mặt bầu bĩnh của Tiểu Vân.

“Được rồi, chờ đến ngày mình lên đến một trăm cân, xem lúc đó cậu có còn nhận ra không?”. Tiểu Vân lườm Mộng Kỳ.

“Cậu đúng là đồ giảo hoạt!”. Kha Mộng Kỳ lại véo mạnh lên má Tiểu Vân.

“Được rồi, nói chuyện chính đi! Kế hoạch đi kêu gọi bỏ phiếu cho Kiệt mình đã viết xong, hôm nay sẽ mang đi photo, chỉ mai là chúng ta có thể đi tuyên truyền cho Kiệt rồi!”.

“Ừ, không vấn đề, chuyện đi kêu gọi bỏ phiếu cậu làm thế nào thì mình làm theo thế ấy, cứ yên tâm, tất cả mình đều nghe theo cậu”. Kha Mộng Kỳ tỏ vẻ tuân lệnh.

“Trời ơi, người tài đức song toàn như Kha Mộng Kỳ cũng có lúc không bằng mình!”. Tiểu Vân cười tươi.

“Tất nhiên rồi, mỗi người đều có thể mạnh riêng mà, cái chúng ta cần là lấy thế mạnh để bổ sung cho chỗ thiếu sót, biết không?”.

“Biết rồi, vậy là ok, mai đi nhé!”.

“Ok!”.

Dưới hành lang che nắng rộng rãi, vắng vẻ, tiếng cười vui vẻ của hai người họ vang lên.

Đầu thu mà trời vẫn còn oi bức, bầu trời âm u, không một gợn gió.

“Tiểu Vân cậu nhìn xem, hôm nay là thời tiết quý quái gì chứ, oi bức đến không thở nổi!”. Kha Mộng Kỳ than vãn với Tiểu Vân.

“Chắc sắp mưa đấy!”. Tiểu Vân không bỏ qua bất kỳ người qua lại nào, lúc nói chuyện, cô cũng không quên đưa tờ rơi cho một cô gái ăn mặc rất thời trang, nói thêm một câu: “Chị ơi, đây là những tư liệu về Trình Vũ Kiệt người đã giành được danh hiệu quán quân trong cuộc thi “Super Boy” năm ngoái, năm nay cậu ấy lại tham gia, phiền chị xem qua một chút, ủng hộ cho Trình Vũ Kiệt anh tuấn, đẹp trai, tài hoa của chúng em”.

“À! Nhớ ra rồi, chính là Trình Vũ Kiệt có vũ đạo rất đẹp đó! Cậu ấy cũng là thần tượng của mình! Nhất định sẽ ủng hộ cậu ấy!”. Cô gái ăn mặc thời trang vừa xem tờ rơi vừa vui vẻ nói.

“Cảm ơn chị!”. Kha Mộng Kỳ nói.

Không hiểu sao lúc mình giúp Kiệt, ông trời đều giờ chúng như vậy chứ? Kha Mộng Kì bực bội nghĩ.

Quay sang nhìn bộ dạng rất hưng phấn của Tiểu Vân, Kì lại chăm chú vào công việc tuyên truyền.

Hai người không ngừng phát tờ rơi cho tất cả những người qua lại trên đường, miệng cũng không quên nhắc nhở mọi người ủng hộ cho Kiệt. Tuy nhiên, cũng có không ít người không thèm nhìn họ, chỉ chăm chú vào việc của mình, vờ như không nghe thấy lời nói của hai cô gái.

Lúc này, có một người phụ nữ tuổi trung niên đi qua.

“Cô ơi, phiền cô xem cái này một chút, ủng hộ cho Trình Vũ Kiệt tham gia cuộc thi “Super Boy” năm nay”. Kha Mộng Kì lễ phép đưa tờ rơi cho người phụ nữ.

“Trò gì thế này?”. Người phụ nữ trung niên lướt qua tờ rơi, liền vứt thẳng xuống đất, tờ giấy đáng thương nằm dưới mặt đất, bị hết người này đến người khác giẫm lên.

Kha Mộng Kì nhìn tờ giấy chỉ biết thở dài ngao ngán.

Trời đột nhiên đen kịt, mây đen vần vũ.

“Kì, hôm nay đứng nhiều đến nỗi chân tê rần, nói cũng khản cả cổ rồi, nhìn trời này có lẽ sắp mưa, hôm nay chúng ta chỉ làm đến đây thôi nha!”. Tiểu Vân nhìn bầu trời u ám, đề nghị.

“Ồ, cậu cũng biết mệt cơ à? Mình đã mệt từ lâu lắm rồi. Thôi, trời cũng không còn sớm nữa, chúng mình về thôi!”.

Người đi đường cũng vội vội vàng vàng rào bước.

“Mưa rồi!”. Kha Mộng Kì vội kéo tay Tiểu Vân đến mái hiên một nhà hàng ở phía xa.

“Ôi, làm cái gì cũng không dễ dàng!”. Tiểu Vân than vãn.

“Tất nhiên rồi!”. Kha Mộng Kì phụ họa.

Nhìn những hạt mưa bay nghiêng nghiêng, rơi xuống mặt đất. Kha Mộng Kì tự nhủ: “Kiệt, vì chính bản thân cậu, lần này cậu nhất định phải giành được danh hiệu quán quân! Như thế bọn mình hy sinh bao nhiêu cũng xứng đáng”.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Vũ Cùng Anh Nhé, Lolita* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Khoảnh khắc ấm áp bên bờ biển

Cậu ấy là một đứa trẻ cần được yêu thương, cậu ấy có một khuôn mặt trong sáng như pha lê, một trái tim dễ bị tổn thương và một tâm hồn rất kiên cường.

1

Đêm đã khuya.

Người đi đường thưa thớt.

Trời vừa tạnh mưa, không khí rất trong lành, mùi của bùn đất từng đợt từng đợt xông lên.

Kha Mộng Kì vừa đi ra từ quán rượu, đang trên đường trở về trường.

Đã khuya lắm rồi, trong trường thật yên tĩnh.

Kha Mộng Kì dáng vẻ mệt mỏi, bước từng bước nặng nhọc.

Trên những chiếc ghế dài trong trường vẫn còn mấy cặp tình nhân đang đắm chìm trong những nụ hôn, trong màn đêm tĩnh mịch như đêm nay có thể nghe rõ mồn một tiếng thở nhẹ nhàng của họ, họ đang quấn lấy nhau trong thế giới riêng của mình và quên đi tất cả.

Kha Mộng Kì cười, quay mặt đi qua.

Những cảnh này thấy đã nhiều nên cô cũng không lấy làm lạ.

Từ đáy lòng mình, cô thầm chúc phúc cho những cặp đôi đang chìm đắm trong tình yêu kia.

Nhưng cô không biết hạnh phúc của mình rốt cuộc còn cách bao xa, có đang đợi cô hay không.

Đi qua đoạn đường nhỏ ngập tràn sự ngọt ngào của tình yêu, Kha Mộng Kì phát hiện đèn trong phòng tập nhảy vẫn còn sáng.

Đã muộn thế này, ai còn đang chăm chỉ luyện tập thể nhĩ? Kha Mộng Kì rất tò mò.

Chốc lát, cảm giác mệt mỏi giảm đi phân nửa, cô đi thẳng đến phòng tập. Đến cửa, cô đứng cạnh định nhìn qua khe cửa xem ai đang ở bên trong rồi sẽ nhẹ nhàng rời đi.

Khe cửa rất nhỏ, không nhìn rõ mặt của người bên trong, nhưng vẫn có thể nhìn ra những tư thế vũ đạo rất đẹp và nhuần nhuyễn của người ấy.

“Ai? Ra đi”. Một giọng nói lạnh lùng từ trong phòng vọng ra.

Người ấy đang gọi mình sao, không phải chứ? Chẳng lẽ người ấy đã phát hiện ra mình rồi? Kha Mộng Kì lẩm bẩm. Cô nghĩ mình đã rất cẩn thận rồi, tại sao lại bị phát hiện chứ?

“Mau ra đi!”. Âm thanh ấy lại vang lên, nghe kỹ thấy giọng nói này rất quen.

Kha Mộng Kì phụng phịu, rất không muốn mở cửa bước vào.

Kha Mộng Kì lặng người, sao lại là Kiệt?!

Trình Vũ Kiệt lại không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, chỉ lạnh lùng nhìn Kha Mộng Kì, hỏi: “Muộn thế này rồi, cậu đến đây làm gì?”.

“Cậu có thể đến sao mình lại không thể?”. Kha Mộng Kì hỏi ngược lại.

...

“Mình định về ký túc, thấy bên này vẫn còn sáng đèn, nên muốn xem rút cuộc là thế nào?”. Kha Mộng Kì nghĩ lại cái cách thậm thụt của mình lúc này, bây giờ phải đối mặt với Kiệt khó tránh khỏi có chút khó xử, liền tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

“Ồ”.

“Sao cậu không tập tiếp đi?”. Vừa nãy cậu ấy còn luyện rất tập trung, bây giờ lại vì sự có mặt của cô mà dừng lại sao?

“Nghỉ chút, không được à?”. Trình Vũ Kiệt vẫn nói bằng giọng lạnh lùng, giữa đêm khuya vắng, nó càng thêm lạnh lẽo.

Vì đã tập được một thời gian, nên trán Trình Vũ Kiệt đã lấm tấm mồ hôi.

Kha Mộng Kì rút giấy ăn ra, định lau mồ hôi trên trán cho Trình Vũ Kiệt, Kiệt liền né sang một bên, cao giọng nói: “Làm gì thế?”.

Mộng Kì lập tức đỏ mặt, cúi đầu ngượng ngùng.

Cô không nhìn thấy Kiệt đang bối rối, tim đập mạnh, nhịp thở cũng trở nên gấp gáp.

Trình Vũ Kiệt nhìn Kì đang cúi đầu, nhìn mái tóc dài suôn mượt che đi quá nửa khuôn mặt trắng như ngà, chỉ là anh không nhìn rõ vẻ mặt của cô.

Thật chậm, thật chậm Kiệt nâng khuôn mặt trắng như ngà và thanh tú của Kì, đôi mắt cô trong veo, chứa đựng cả linh khí của trời đất, cặp môi đỏ mọng, tỏa ra một sức hấp dẫn mê hồn.

Trình Vũ Kiệt ngấm kỹ cô gái đáng yêu đang đứng trước mặt mình, đôi mắt dịu dàng, không còn vẻ lạnh lùng lúc trước.

Một hơi thở kỳ lạ đang đập dềnh giữa hai người.

Kha Mộng Kì nhìn về mặt Kiệt lúc này đang dịu dàng như nước, đầu óc chợt trống rỗng.

Thời gian dường như ngừng trôi.

Kha Mộng Kì lập tức thu ánh mắt lại, cố gắng lấy lại sự tự nhiên.

Đúng là lòng tốt không được báo đáp! Kha Mộng Kì lườm Kiệt một cái, nhét giấy ăn vào tay anh.

Trình Vũ Kiệt chậm rãi thu bàn tay đang nâng khuôn mặt của Kì về, nhận lấy giấy ăn, tự lau mồ hôi trên trán.

“Kiệt, cậu tập đi, mình sẽ nhận xét cho cậu, được không?”. Kha Mộng Kì nói mà không hề đỏ mặt. Cô biết đây là một cái cớ không thuyết phục, vì kỹ thuật của cô không bằng Kiệt.

“Cậu nhận xét cho tôi?”. Kiệt cười.

“Đúng vậy! Tuy mình nhảy không bằng cậu, nhưng mình vẫn có thể nhìn cậu tập, tìm ra lỗi sai, mình có thể chỉ ra cho cậu, còn nữa...”. Mặt Kha Mộng Kì lập tức đỏ lên, dừng một lúc, nói: “Mình sẽ làm hậu phương vững chắc cho cậu, sẽ ủng hộ cậu mãi mãi”.

Kha Mộng Kì nghĩ trong hoàn cảnh như thế này mà nói những lời như vậy, liệu có hơi mập mờ không? Nhưng, cuối cùng cô cũng nói lên được tiếng lòng của mình, nói rõ với Kiệt rằng cô có thể làm hậu phương vững chắc của cậu ấy, dù cho Kiệt gặp khó khăn gì, cô sẽ vẫn mãi mãi ủng hộ cậu.

Trình Vũ Kiệt nhìn cô gái dễ thương, xinh đẹp trước mặt mình, im lặng.

“Cho dù thế nào, mình cũng luyện cùng cậu, cho đến khi cậu luyện xong”. Kha Mộng Kì ngẩng mặt lên, khuôn mặt trắng nõn và hài hòa, kiên quyết nói.

“Thế thì cậu phải nhìn cho kỹ, nếu không tìm ra lỗi, cậu cứ liệu đấy!”. Trình Vũ Kiệt cố tình dọa nạt Kì.

“Thế tôi nào cậu cũng đến đây luyện tập à?”. Kha Mộng Kì hỏi.

“Đúng vậy, tuy ở vòng loại mình dễ dàng lọt vào top 10, nhưng từ trước đến giờ mình chưa bao giờ cho phép bản thân nghỉ ngơi, mình thấy đây vẫn chưa phải thắng lợi cuối cùng. Thắng lợi rút cuộc còn cách mình bao xa? Mình nắm được bao nhiêu phần thắng? Tất cả đều là một câu đố, khi câu đố chưa được công bố đáp án, mình vẫn phải khổ luyện”. Trình Vũ Kiệt hơi chau mày, nói tiếp, “Nên mình phải cố gắng nâng cao trình độ, về mặt này mình chắc chắn thắng người ta. Hơn nữa, mình có chất giọng trời cho, mình tin mình có thể giành giải quán quân. Chỉ cần cố gắng làm tốt những việc nên làm, phát huy ưu thế của bản thân, nếu ban giám khảo công bằng, thắng lợi chắc chắn thuộc về mình”. Đôi mắt sâu thẳm của Trình Vũ Kiệt nhìn ra bầu trời tối om bên ngoài cửa sổ.

Trong đôi mắt sâu thẳm kia có bao nhiêu nỗi đau mà Kì không biết?

Trong trái tim nhỏ bé đập loạn nhịp kia có bao nhiêu u sầu mà Kì không hay?

Hình bóng cô đơn này ẩn chứa bao nhiêu sự kiên cường mà Kì chẳng rõ?

Cậu ấy là một đứa trẻ cần được yêu thương, cậu ấy có một khuôn mặt trong sáng như pha lê, một trái tim dễ bị tổn thương và một tâm hồn rất kiên cường

“Mình tin, cậu nhất định sẽ giành được danh hiệu quán quân”.

“Mình còn nhớ những lời cậu đã nói”. Trình Vũ Kiệt quay người lại, đôi mắt ngời sáng, “Cậu nói, mình không nên sống mãi trong cái bóng của quá khứ. Mình phải thoát ra, sống cho bản thân! Bây giờ mình đã nghĩ thông suốt rồi, có những việc mình cứ hoài niệm, nó cũng chỉ là đoạn ký ức mà không bao giờ ta đuổi kịp. Cứ đọc đi đọc lại đoạn ký ức ấy, chúng ta sẽ không thoát ra được, kết quả là chỉ làm cho bản thân đau lòng, mãi mãi sống trong những ký ức đau thương. Cách duy nhất để chấm dứt nỗi đau là không nhớ đến nó nữa”.

Trong đáy mắt của Trình Vũ Kiệt ánh lên một nỗi buồn vô tận.

Nhưng, nhìn Kì đang bị những cảm xúc của mình truyền sang, vẻ mặt buồn rầu, Trình Vũ Kiệt lại không nhận được bật cười.

“Sao lại cười?”. Kha Mộng Kì đang còn chìm trong những lời nói của Kiệt, suy ngẫm về ý nghĩa của nó, nên không hiểu tại sao Kiệt nhìn mình cười một cách khó hiểu.

“Không có gì, chỉ cảm thấy cậu là một cô gái hoạt bát, dễ thương thế mà lại có lúc đa sầu đa cảm”. Đôi mắt u buồn của Trình Vũ Kiệt bỗng sáng lên, như bầu trời đầy sao sáng rõ và lóa mắt.

“Làm gì có”. Kha Mộng Kì che giấu những cảm xúc buồn bã vừa bị Kiệt truyền cho, xảo biện.

“Không tranh cãi với cậu, mình phải tập đây”.

“Được, mình có thể xem màn biểu diễn đặc sắc của cậu rồi!”. Kha Mộng Kì vui vẻ nói.

“Nói nhỏ thôi! Cậu sợ không ai biết là cậu đang vui à? Nhìn cho kỹ vào, đừng quên góp ý cho mình đấy!”. Trình Vũ Kiệt dặn dò cô một cách âu yếm.

“Biết rồi!”. Kha Mộng Kì nghe lời đứng sang một bên.

Một giai điệu nhẹ nhàng vang lên trong căn phòng tập rộng rãi, bay lượn khắp phòng như những dải lụa mềm mại.

“Lại đây!”. Trình Vũ Kiệt đưa tay ra.

“Làm gì?”. Kha Mộng Kỳ ngạc nhiên nhìn cánh tay Kiệt đưa ra trước mặt mình, nhìn vào đôi mắt biết cười của anh, cô cảm thấy không thể lý giải nổi.

Cô ngẩn người.

“Chúng ta cùng nhảy! Chúng ta vẫn chưa nhảy cùng nhau mà”. Trình Vũ Kiệt nhẹ nhàng nói với nụ cười hút hồn.

Kha Mộng Kỳ đột nhiên nhớ lại cảnh lần trước Trình Vũ Kiệt và Phương Phi nhảy cùng nhau, trong lòng trào dâng một nỗi chua xót.

Cô nhìn rất lâu vào cánh tay đang giơ ra của Trình Vũ Kiệt, rồi ma xui quỷ khiến thế nào lại đặt bàn tay mình vào bàn tay ấm áp của Kiệt.

Khoảnh khắc ấy, xung quanh đều yên lặng.

Một hơi ấm từ một đôi tay truyền sang một đôi tay lạnh giá khác, sưởi ấm tới tận trái tim.

Trình Vũ Kiệt một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Kha Mộng Kỳ, một tay đặt vào chiếc eo nhỏ xinh của cô.

Khoảnh khắc Trình Vũ Kiệt đặt tay vào eo của Kha Mộng Kỳ, tim cô đột ngột đập mạnh, hai má ửng hồng.

Đôi mắt sâu thẳm của Trình Vũ Kiệt chăm chú nhìn khuôn mặt đang ửng hồng của Kha Mộng Kỳ. Đôi mắt sáng long lanh, trong veo như nước mùa thu cũng nhìn Trình Vũ Kiệt như vậy.

Sự dịu dàng lan tỏa giữa hai người.

Trình Vũ Kiệt dẫn Kha Mộng Kỳ nhảy chậm rãi, bước nhảy nhẹ nhàng. Nhịp bước của hai người rất thống nhất, phối hợp rất ăn ý. Vừa hay hôm nay họ đều mặc áo màu trắng, trông rất đẹp đôi.

“À!”. Loạng choạng, Kha Mộng Kỳ dẫm đúng vào chân của Trình Vũ Kiệt.

“Sao thế?”. Ánh mắt Trình Vũ Kiệt đầy vẻ lo lắng.

“À, mình không cẩn thận, không phối hợp tốt với bước nhảy của cậu!”. Kha Mộng Kỳ nhìn Trình Vũ Kiệt một cách bất an.

“Không sao thì tốt rồi, chân không bị trẹo chứ?”. Trình Vũ Kiệt hỏi đầy vẻ quan tâm.

“Không, mình không sao”. Kha Mộng Kỳ cười tươi như hoa.

Thời gian lặng lẽ trôi đi.

“Muộn rồi, mình phải về ký túc, về muộn vào không tiện, còn phải gọi cô ở tầng một mở cửa cho”. Kha Mộng Kỳ nhìn ra bầu trời tối đen bên ngoài.

“Ừ!”. Trình Vũ Kiệt nhìn điện thoại, hốt hoảng nói: “Bây giờ đã một giờ rồi”.

“Hả? Một giờ rồi? Sao thời gian trôi nhanh thế? Làm sao bây giờ?”. Kha Mộng Kỳ chau mày, sốt ruột nói.

“Thế này vậy, hôm nay cậu đừng về ký túc nữa”.

“Hả? Mình không về ký túc thì đi đâu?”. Kha Mộng Kỳ không hiểu.

“Mình dẫn cậu đến một nơi”. Trình Vũ Kiệt nói với Kha Mộng Kỳ một cách rất thần bí.

“Nơi nào?”.

“Cứ đi rồi sẽ biết”. Trình Vũ Kiệt tắt nhạc, kéo Kha Mộng Kỳ chạy ra ngoài.

2

Trời vẫn tối đen, chỉ có vài ngôi sao cô đơn đang treo lơ lửng trên bầu trời đêm, phát ra thứ ánh sáng yếu ớt.

Không khí trong lành lạ thường, làn gió tươi mới đang nhẹ nhàng bay lượn trong đêm tối tĩnh mịch, nghịch ngợm luồn vào cổ áo, mát lạnh.

“Rút cuộc cậu định đưa mình đi đâu?”. Kha Mộng Kỳ nhìn Trình Vũ Kiệt, vì chỉ có cậu tự quyết định sẽ đưa Kha Mộng Kỳ đến một nơi tươi đẹp nào đó.

“Mình nói với cậu rồi còn gì, đến đó cậu sẽ biết thôi!”. Trình Vũ Kiệt hình như hơi cáu, lạnh lùng nói.

Bây giờ Trình Vũ Kiệt mới nhận ra rằng mình vẫn còn đang nắm tay Kha Mộng Kỳ. Mặt cậu liền đỏ lên, lập tức bỏ tay cô ra.

Kha Mộng Kỳ tròn mắt lờm Kiệt từ phía sau, xoa xoa bàn tay bị cậu nắm đến đau điếng.

Muộn thế này rồi, cậu ấy còn muốn dẫn mình đi đâu cơ chứ? Liệu có phải như những kẻ xấu xa trên phim ảnh hay làm không? Kha Mộng Kì lắc đầu quảy quảy, nhìn Kiệt đang đi một mình ở phía trước, cái áo trắng trong đêm tối càng trở nên lóa mắt.

Trình Vũ Kiệt quay lại nhìn Kha Mộng Kì đang đi chậm hơn mình rất nhiều, nói: “Đi nhanh lên!”.

“Biết rồi!”. Kha Mộng Kì chỉ có thể nghe theo lời của Kiệt, theo sát phía sau.

Cũng không biết đi bao lâu, Kha Mộng Kì cứ ngoan ngoãn đi theo sau Trình Vũ Kiệt cho đến điểm đích.

Biển bao la ngút tầm mắt, bãi cát mềm mại, những con gió biển mát rượi thổi qua mặt, xa xa ngọn hải đăng đang chiếu ánh sáng mỏng manh, cô đơn đứng sừng sững giữa biển cả mênh mông.

“Nơi đẹp ư mà cậu nói là đây à?”. Kha Mộng Kì nhìn ra biển lớn và hỏi.

“Đúng vậy, sao, không thích à?”. Trình Vũ Kiệt nhìn biển với những đợt sóng lên xuống vô định, ánh mắt trở nên u buồn.

“Không phải, mình rất thích! Mình vốn rất thích biển, lúc còn nhỏ bố mẹ thường đưa mình ra biển chơi cơ”. Kha Mộng Kì nhớ lại những kỷ ức vui vẻ của những năm tháng thơ ấu.

“Ừ!”. Đôi mắt Trình Vũ Kiệt nhìn xa xăm.

Sóng biển không ngừng vỗ vào bờ, từng đợt nổi tiếp nhau.

Hai người mãi nhìn xa xăm mà không nhận ra nước biển đã dần dần dâng lên ngập giày của họ.

Trình Vũ Kiệt kéo Kha Mộng Kì còn đang mãi nghĩ ngợi gì đó, nói: “Sao cậu không có một cảm giác gì thế hả, nước biển dâng lên làm ướt hết giày của cậu rồi kia!”.

“Ồ!”. Kha Mộng Kì nhìn đôi giày bị ngập quá nửa trong nước biển, vội vàng lùi lại.

“Cảm giác của cậu sao lại chậm chạp thế hả?”. Trong khẩu khí của Trình Vũ Kiệt có chút trách cứ, cậu nhìn Kha Mộng Kì đang trầm tư, “Giày ướt rồi làm thế nào bây giờ?”.

“Không sao đâu, mình chỉ...”. Kha Mộng Kì ngập ngừng nói: “Mình chỉ đang nhớ về thời thơ ấu tươi đẹp, những năm tháng hồn nhiên, bố mẹ, và cả những người bạn tốt nữa, họ đã cùng mình đi qua những ngày tháng hạnh phúc nhất. Nhưng bây giờ mình đã trưởng thành, những phiền muộn cứ liên tục kéo đến”. Kha Mộng Kì buồn rầu nói.

“Bố”. Từ này đã lâu lắm không nói, bây giờ lại vô tình nhắc đến, Kha Mộng Kì mới phát hiện trái tim của cô đau thắt lại!

Cô biết bố chỉ còn trong ký ức của cô, không bao giờ có thể mang đến hạnh phúc cho cô nữa, vì năm cô tám tuổi, trên đường mua quà sinh nhật cho cô, ông đã gặp tai nạn...

Cô vẫn nhớ rõ lúc đó bố nằm trong vũng máu, tất cả như một cơn ác mộng.

Cô khóc to, hét thật lớn, nhưng không thể nào đánh thức được người bố đã vĩnh viễn chìm vào giấc ngủ ngàn thu. Lúc đó, cô thấy bầu trời của mình bỗng chốc sụp đổ.

Sau đó, mẹ đã cho cô sự ấm áp, dạy cô biết kiên cường.

Đôi mắt Trình Vũ Kiệt bỗng chốc mờ đi, trên mặt thoáng một nỗi buồn khó tả.

“Thời thơ ấu của cậu vui vẻ thế sao?”. Trình Vũ Kiệt bất giác hỏi Kha Mộng Kì, gương mặt hiện lên một nỗi bi thương không kìm lại được.

“Sao vậy?”. Kha Mộng Kì nhìn đôi mắt sâu thẳm đầy buồn đau của Trình Vũ Kiệt đang cố che giấu sự đau khổ của mình, cô nhẹ nhàng hỏi lại.

Những chuyện về bố, cô rất ít khi nhắc đến, cô cũng không muốn nói cho Kiệt. Cô nguyện chia sẻ niềm vui của mình với Kiệt nhưng nỗi đau của mình cô không nhắc đến nữa lời.

Cô biết mình phải làm một cô gái kiên cường, cười mở, để mẹ cô không phải lo lắng.

“Mình là một đứa trẻ không may mắn, từ nhỏ đã không có được những thứ mà mình đáng có. Trong thế giới của mình, sự ấm áp chưa bao giờ tồn tại, chưa bao giờ ở lại trong trái tim mình”. Giọng nói của Trình Vũ Kiệt trở nên nghẹn ngào, đôi mắt rung rung những giọt nước long lanh.

Kha Mộng Kì nhìn Trình Vũ Kiệt, đôi bờ vai cậu đang run rẩy, cô rất muốn ôm lấy cậu, sưởi ấm cho cậu, nhưng cuối cùng cô không làm như vậy.

“Kiệt, trên thế giới này, chúng ta ai cũng có nỗi phiền muộn riêng. Rất nhiều phiền muộn chỉ cần chúng ta không nghĩ tới, không cố ý làm lớn chuyện thì trái tim của chúng ta cũng sẽ không thường xuyên phải đau đớn nữa”.

“Nhưng, cậu biết những nỗi đau mà mình phải chịu đựng nhiều thế nào không?”. Trình Vũ Kiệt dường như không khống chế được cảm xúc của mình, hét lớn.

“Tuy mình không biết, nhưng mình có thể hiểu được, dù cho nỗi đau nhiều hay ít, chúng ta vẫn phải tiếp tục sống! Đòi người vốn dĩ biến hóa vô thường, cậu hãy nhìn những ngọn sóng lên xuống vô định này, cậu biết khi nào nó dâng lên khi nào nó hạ xuống không? Thực ra, đòi người cũng vô thường như những ngọn sóng này mà thôi!”. Kha Mộng Kỳ nhìn Kiệt đầy đau buồn, những khó chịu trong lòng cũng dần tan đi.

“Nhưng, vận mệnh cũng quá không công bằng, tại sao lại bỏ lại mình một mình, để mình sống cô đơn trên cõi đời này?”.

“Không phải, cậu còn có bọn mình, còn có những người hâm mộ ủng hộ cậu, đừng bi quan như thế! Hãy phấn chấn lên, còn mấy ngày nữa là chung kết rồi, cậu phải có một phong độ tốt để thi đấu. Đừng có mặt mày ủ rũ, nhất định phải đánh bại Phương Văn Húc, đối thủ mạnh nhất của cậu, biết không?”. Kha Mộng Kỳ an ủi, cười với Trình Vũ Kiệt.

Nghe đến cái tên Phương Văn Húc, trong lòng Trình Vũ Kiệt dâng lên một sức mạnh vô tận. Cậu lau đi những vệt nước mắt còn đọng ở khóe mắt, ngẩng đầu lên, nhìn xa xăm một cách kiên định.

“Hất xì!”. Kha Mộng Kỳ hất hơi một cái thật to.

“Sao vậy, lạnh à?”. Trình Vũ Kiệt nhìn Kha Mộng Kỳ đang xoa mũi, ân cần hỏi.

“Chứ sao, ai bảo cậu đưa mình đến đây! Mình mà bị cảm lạnh thì sẽ tính sổ với cậu đấy!”. Kha Mộng Kỳ cố ý làm ra vẻ bất mãn nhìn Trình Vũ Kiệt.

“Cậu đứng cũng mỏi rồi, chúng ta tìm chỗ ngồi đi!”.

Kha Mộng Kỳ gật đầu đồng ý.

Họ tìm được một tảng đá khá bằng phẳng, Kha Mộng Kỳ vừa định ngồi xuống, Trình Vũ Kiệt liền nói: “Chờ đã”. Cậu rút ra tờ giấy ăn mang theo, trải ra chỗ mà Kha Mộng Kỳ định ngồi, “Sao cậu không trải giấy ra mà đã ngồi thế? Có cô gái nào như cậu không chứ!”. Trình Vũ Kiệt vừa giáo huấn Kha Mộng Kỳ vừa trải một tờ giấy khác.

“Không phải!”. Kha Mộng Kỳ đỏ mặt, cúi đầu, như đứa trẻ làm sai việc gì đó.

Ồi! Tại sao mình lại vô ý như vậy trước mặt Kiệt chứ? Liệu cậu ấy có nghĩ mình là đứa con gái không sạch sẽ không? Kha Mộng Kỳ thầm trách bản thân.

“Mình rất thích nơi này!”. Trình Vũ Kiệt cắt ngang mạch suy nghĩ của Kha Mộng Kỳ, nhìn ra mặt biển rộng lớn đang bị bóng đêm bao trùm, chớp chớp hàng mi dài, nói với vẻ rất thích thú.

“Tại sao?”.

“Vi biển có thể cuốn trôi những mệt mỏi, phiền muộn”. Trình Vũ Kiệt quay đầu lại, nhìn Kha Mộng Kỳ đang chăm chú nhìn cậu, rồi lại nhìn ra phía xa, nói: “Mỗi lần tâm trạng không vui, mình đều đến đây. Mình thấy dù cho mình có làm sai điều gì, biển lớn đều có thể bao dung. Dù cho có bao nhiêu buồn phiền, bờ biển dài vô tận cũng sẽ làm cho lòng mình mở rộng, làm cho mình dễ dàng quên đi những phiền muộn kia, trái tim loạn nhịp cũng sẽ dần dần đập nhịp nhàng trở lại...”.

Cậu ấy bây giờ và lúc trước hoàn toàn khác nhau, đột nhiên trở nên đầy sức sống. Có lẽ Kiệt thực sự thích biển! Bất cứ ai khi nói đến thứ mà mình yêu thích đều tràn ngập cảm hứng, sẽ giống cậu ấy lúc này! Kha Mộng Kỳ nhìn Kiệt đang thao thao bất tuyệt, những tàn tích của nỗi đau dần dần nhạt đi.

Đêm khuya, gió biển thổi rất mạnh, lúc trước còn cảm thấy mát mẻ thì bây giờ đã thấm lạnh.

Kha Mộng Kỳ ôm lấy đầu gối, cuộn mình lại, cơ thể cô đang khẽ run lên nhè nhẹ.

“Sao vậy, lạnh lắm à?”. Trình Vũ Kiệt nhìn Kha Mộng Kỳ đang run lập cập, lo lắng hỏi han.

“Không sao đâu!”. Kha Mộng Kỳ cố tỏ vẻ không sao.

Cô đã lạnh run lên, gió biển lúc này như gió bắc lạnh buốt của những ngày đông, tựa những mũi dao đang đâm sâu vào trong áo.

Trình Vũ Kiệt đặt một tay lên vai của Kha Mộng Kỳ, nhẹ nhàng xoay người cô về phía mình.

Kha Mộng Kỳ nhìn bàn tay Trình Vũ Kiệt đang đặt trên vai mình, rồi quay lại nhìn Kiệt với ánh mắt ngỡ ngàng.

Cách một lần áo mỏng, cô có thể cảm thấy hơi ấm từ lòng bàn tay Kiệt truyền sang.

Thật nhẹ!

Nhẹ nhàng ôm lấy Kha Mộng Kỳ.

Trong cơ thể của Kha Mộng Kỳ lan tỏa một thứ hạnh phúc không thể diễn tả, tim cô ngập tràn sự ngọt ngào.

Trên trời lác đác vài ngôi sao, chiếu xuống những ánh sáng dịu dàng.

Bầu trời, vẫn một màu đen thẫm!

Dường như có một vòng ánh sáng kỳ diệu giữa hai người đang liên tục chiếu sáng cho họ.

Trình Vũ Kiệt cúi đầu nhìn xuống Kha Mộng Kỳ đang ngoan ngoãn nép vào trong vòng tay mình.

“Cậu biết không, khi buồn mình thường thích ngồi một mình trên bờ biển vào đêm khuya, nhìn những con sóng lên xuống, nhìn biển lớn vô cùng vô tận, nhìn những ngọn triều dương mới bắt đầu dâng, còn cả những ngọn hải đăng ở phía xa”. Trình Vũ Kiệt lơ đãng nhìn ngọn hải đăng không xa.

“Tại sao lại thích nhìn hải đăng?”. Kha Mộng Kỳ ngẩng lên hỏi, đôi mắt to long lanh đung đưa.

“Những ngọn hải đăng ấy chỉ dẫn đường đi cho những người đi biển, cũng chỉ ra cho mình con đường đi của cuộc đời!”. Trình Vũ Kiệt nhìn Kha Mộng Kỳ đang nghiêng tai lắng nghe, tiếp tục: “Mỗi khi mình gặp phải những khó khăn tưởng như phải từ bỏ, chúng sẽ cho mình hy vọng, cho mình niềm tin, cho mình lý do để tiếp tục kiên trì đi tiếp. Chỉ có như thế, mình mới có thể thoát ra khỏi cõi mơ hồ”.

“Đúng rồi, trong tim mỗi chúng ta nên có một ngọn đèn, chính là ngọn đèn soi sáng con đường đời của chúng ta, thật may là cậu đã tìm thấy”. Kha Mộng Kỳ ngập ngừng, nhìn đôi mắt chứa đầy hy vọng của Kiệt, cười tinh nghịch, “Hơn nữa, trong tim cậu không chỉ có một bóng đèn! Chúng được giấu kỹ trong tận sâu trái tim cậu, chỉ một mình cậu hưởng thụ thôi!”.

“Không có cái nào nữa đâu, mình đã đưa cậu đến đây xem rồi còn gì?”. Trình Vũ Kiệt nhìn chăm chăm vào Kha Mộng Kỳ.

“...”.

Kha Mộng Kỳ nhìn anh chàng đẹp trai trước mặt, ánh mắt dừng lại rất lâu trên khuôn mặt tuấn tú ấy.

Đêm, thật yên tĩnh, có thể nghe rõ mồn một tiếng sóng biển vỗ vào bờ, tiếng gió biển đang xì xào.

Xung quanh bao phủ một màn sương mờ ảo.

Họ nhìn nhau say đắm. Ánh sao mờ mờ chiếu lên khuôn mặt tuyệt đẹp của họ, tạo ra một quang cảnh tuyệt diệu.

Khuôn mặt Kha Mộng Kỳ rất đẹp, đôi mắt trong như nước đang dịu dàng nhìn Trình Vũ Kiệt, nhưng cả cơ thể cô đang run lên từng đợt.

Trình Vũ Kiệt ghì chặt Kha Mộng Kỳ, chóp mũi nhẹ nhàng chạm vào mái tóc dài suôn mềm của Kha Mộng Kỳ. Làn hương từ mái tóc phả vào mặt anh, Kiệt muốn mãi mãi được vùi mặt vào suối tóc mượt mà ấy.

Nhìn Kha Mộng Kỳ trong lòng mình, Trình Vũ Kiệt không cưỡng lại được cúi xuống hôn lên đôi môi mềm mại đang lạnh giá của Kha Mộng Kỳ.

Kha Mộng Kỳ mở to mắt, nhìn chăm chăm Trình Vũ Kiệt, tim đập rộn ràng. Cô muốn đẩy Kiệt ra, nhưng Kiệt lại càng hôn say đắm, cô chỉ còn cách để mặc cho Kiệt ghì xiết lấy đôi môi mình. Thực ra, trong lòng cô hưng phấn đến mức không biết nên làm gì.

Kha Mộng Kỳ cảm thấy hơi thở gấp gáp của Trình Vũ Kiệt, tim đập nhanh hơn. Hơi thở mờ mịt dần dần bao phủ khắp xung quanh.

Kha Mộng Kỳ nhắm mắt lại, cảm nhận sự dịu dàng hiếm có của Kiệt, đôi môi ấm nồng ấy đang dần dần sưởi ấm đôi môi giá lạnh của cô.

Cô nhớ lại lần mà Phương Văn Húc hôn mình một cách ép buộc, thật may, lúc đó Húc đã uống say.

Nhưng hiện tại, Kiệt đang rất tỉnh táo, cô không ngờ hạnh phúc lại đến với mình nhanh đến vậy.

Trình Vũ Kiệt dịu dàng hôn Kha Mộng Kỳ.

Tiếng sóng biển đã át đi tiếng thở khê khàng đầy lãng mạn của họ.

Trình Vũ Kiệt hôn lên khuôn mặt lạnh đến băng giá của Kha Mộng Kỳ, rồi ôm chặt cô hơn, dường như muốn đem tất cả hơi ấm của mình truyền sang cho cô, sau đó cậu nhìn nước biển trào dâng vô định như chưa có chuyện gì xảy ra.

Kha Mộng Kỳ sờ lên đôi môi mình, nép trong lòng Kiệt, mỉm cười đầy hạnh phúc.

“Kiệt, cậu có thích mình không?”. Kha Mộng Kỳ đỏ mặt, lấy hết can đảm hỏi.

“...”.

Thích thì sao, không thích thì sao? Nhưng, mình cũng không để Húc cướp cậu đi đâu.

“Trả lời mình đi!”. Kha Mộng Kỳ gắng hỏi.

“Cậu không mệt sao? Mình có thể cho cậu mượn cánh tay, cậu có thể ngủ ngon đến khi trời sáng. Mình thích nhìn cảnh bình minh khi mặt trời từ dưới biển nhô lên, mau ngủ đi!”. Trình Vũ Kiệt cố ý né tránh câu hỏi của Kha Mộng Kỳ, không trả lời vào câu hỏi.

Kha Mộng Kỳ không tiếp tục hỏi nữa, nằm yên bình trong vòng tay ấm áp của Trình Vũ Kiệt. Con buồn ngủ ập đến, Kha Mộng Kỳ nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi trong vòng tay cậu.

Trình Vũ Kiệt cúi đầu nhìn Kha Mộng Kỳ, cô ấy thật đẹp, thật lương thiện, thật coi mờ biết bao. Đôi môi cô dường như vẫn đang mỉm cười, như đóa sen đang rực rỡ khoe sắc giữa ngày hè.

Trình Vũ Kiệt cười, một nụ cười hạnh phúc.

Cậu chưa bao giờ vui như bây giờ. Bên cạnh không có người thân, cũng không có bạn bè, cậu là một đứa trẻ cô lập và lạnh lùng, nhưng khi ở bên Kha Mộng Kỳ, lúc nào cậu cũng thấy vui vẻ.

Không biết từ lúc nào, Trình Vũ Kiệt cũng dần chìm vào giấc ngủ.

3

Trời sáng.

Thủy triều rút đi để lại một bãi cát dài mênh mông.

Mặt trời dần dần nhô lên trên mặt biển, hắt xuống những tia nắng dịu dàng.

Trình Vũ Kiệt rất ngạc nhiên cảm nhận được ngay những tia nắng ấy, cậu mở đôi mắt còn đang nhắm nghiền, cảm thấy toàn thân phơi nắng. Cậu nhìn Kha Mộng Kỳ vẫn đang nằm trong lòng, cô vẫn chưa thức giấc, nên không nỡ đánh thức cô.

Kha Mộng Kỳ hình như đã cảm thấy chói mắt vì ánh nắng mặt trời, dần dần mở mắt ra. Dụi dụi mắt, cô đứng dậy, làm nóng người, hỏi Trình Vũ Kiệt: “Trời đã sáng rồi cơ à?”.

“Đúng vậy, sáng từ lâu rồi, lúc này là thời điểm đẹp nhất để xem mặt trời mọc”. Trình Vũ Kiệt cũng định đứng dậy, nhưng chân đã tê cứng, nên phải xoa bóp trước đã.

“Sao vậy? Cậu bị chuột rút à?”. Kha Mộng Kỳ quỳ xuống, nhìn vào gương mặt thoáng đau đớn của Kiệt, ân cần hỏi.

“Không, chỉ là tê chân thôi, không sao”. Thật may, một lúc sau chân cậu đã bình thường trở lại, Trình Vũ Kiệt chống tay vào đầu gối, đứng dậy.

Mặt trời như một cô gái còn đang e ấp, giấu một nửa khuôn mặt mình phía dưới mặt biển.

“Nhìn mặt trời như thế này, cậu có cảm nhận gì?”. Trình Vũ Kiệt hỏi.

“Mình thấy, mặt trời bây giờ như bị người khác giữ chặt eo, còn thân dưới không biết bao giờ mới mọc lên được”.

“Ha ha! Thế à?”. Nghe thấy Kha Mộng Kỳ nói như vậy, Trình Vũ Kiệt không nhịn được cười lớn.

Không ngờ, Kha Mộng Kỳ học rất giỏi, bây giờ lại dùng cách ví von như thế. Trình Vũ Kiệt nghĩ.

“Thế cậu thấy thế nào?”.

“Mình thấy cả vầng mặt trời mọc lên giống toàn bộ cuộc đời chúng ta, mặt trời mọc mang đến cho chúng ta tất cả hy vọng. Và mặt trời mới mọc một nửa chính là nửa cuộc đời của chúng ta, tuy ánh sáng hiện giờ vẫn chưa chói mắt bằng thứ ánh sáng khi cả vầng mặt trời xuất hiện, nhưng nó có năng lượng ngang bằng với cả vầng mặt trời, vẫn cho cuộc đời của chúng ta tràn ngập hy vọng”.

Vàng sáng màu vàng cam xung quanh mặt trời dần dần mờ rộng, rắc ánh nắng lên mặt biển vô cùng vô tận, những đợt sóng nhỏ làm lay động những hạt nắng vàng lấp lánh.

Mấy chú hải âu liên tục đập cánh bay lượn trên mặt biển, cứ vòng vèo nối tiếp vòng kia.

Nước biển xanh thẳm, bầu trời cao vời vợi xanh thẳm thẳm cùng soi bóng cho nhau.

Mặt trời từ từ mọc lên, cuối cùng đã vượt hẳn lên trên mặt biển.

“Ôi! Đẹp quá!”. Kha Mộng Kỳ mừng rỡ nhìn khung cảnh tuyệt đẹp trước mắt.

“Đúng vậy, may mà chúng ta không bỏ lỡ cảnh mặt trời mọc tuyệt đẹp này”. Trình Vũ Kiệt mãi nhìn vầng mặt trời, cả người đều ngập trong vầng sáng đó.

“Nhìn này, trên bãi cát có nhiều vỏ sò quá!”. Kha Mộng Kỳ chỉ những vỏ sò nằm trên bãi cát, kinh ngạc nói.

“Bờ biển tất nhiên phải có nhiều vỏ sò rồi, có gì đâu mà phải ngạc nhiên!”. Trình Vũ Kiệt đã trở lại với vẻ lạnh lùng cổ hủ.

“Mình có thường xuyên được ra biển chơi giống cậu đâu”. Kha Mộng Kỳ phụng phịu, bất mãn nói.

Tối hôm qua còn dịu dàng với mình là thế, bây giờ sao lại thành ra thế này? Thật là không thể hiểu nổi! Kha Mộng Kỳ nhìn Trình Vũ Kiệt với ánh mắt mờ hồ, gãi gãi đầu.

Nhìn những vỏ sò xinh xắn trên bãi biển, Kha Mộng Kỳ vội vã chạy đi, trên bờ cát mịn, cô chạy bước thấp bước cao.

“Mau lại đây!”. Quay người lại thấy Trình Vũ Kiệt vẫn đứng im ở chỗ cũ, cô vẫy tay gọi.

Đúng là một cô bé ham chơi. Trình Vũ Kiệt nghĩ như vậy nhưng vẫn đi đến chỗ cô.

Kha Mộng Kỳ cúi xuống, nhặt lên những vỏ sò với đủ mọi hình dạng. Cái thì có màu sắc tươi tắn hoặc tròn trịa nhẵn bóng, cái thì khấp người mọc đầy gai, cái nào cũng thật đẹp. Kha Mộng Kỳ ôm những vỏ sò nhặt được vào lòng, không muốn buông tay, trên mặt thoáng một nụ cười hạnh phúc.

“Kiệt, cậu nhìn này, thật đẹp đúng không?”. Kha Mộng Kỳ đem cho Trình Vũ Kiệt xem, nói một cách rất đắc ý.

“Ừ”. Trình Vũ Kiệt trả lời ngắn gọn.

Kha Mộng Kỳ tiếp tục nhặt vỏ sò của mình, hình bóng tuyệt đẹp ấy như hút hồn Trình Vũ Kiệt.

Cô đúng là một cô gái vui vẻ và cởi mở, lúc nào cũng mang lại cho cậu niềm vui. Niềm vui ấy không biết đã bao lâu cậu không được hưởng, Trình Vũ Kiệt cũng không nhớ nữa.

Kiệt hầu như toàn một mình đến đây, chỉ có sự cô đơn lạnh lẽo làm bạn, không có ai chia sẻ. Cậu chỉ lặng lẽ nhìn biển xanh thẳm, nhìn những ngọn sóng dập dờn, nhìn những ngọn hải đăng ở ngoài xa, nhìn mặt trời mọc, nhìn bầu trời xanh, nhìn những con chim bay lượn trên mặt biển. . . Cậu cứ cô đơn như thế. Nhưng Kha Mộng Kỳ, giống như ngọn đèn thấp sáng trái tim Kiệt, xua đi sự cô độc. Thật kỳ diệu! Trình Vũ Kiệt không sao lý giải được.

Cậu nhìn bóng dáng vui tươi ấy, trong lòng dần ấm lại.

4

“Kha Mộng Kỳ, sao cậu chạy vội vàng thế? Có phải vừa ngủ dậy không?”. Tiểu Vân nhìn Kha Mộng Kỳ đang thở gấp, hỏi.

“Hi hi. . .”. Kha Mộng Kỳ thở mạnh.

Tiểu Vân đưa cho Kỳ tờ giấy ăn thơm thoang thoang. Kha Mộng Kỳ vội vàng nhận lấy, lau mặt. Cô biết điệu bộ của mình bây giờ chắc nhếch nhác lắm.

“Cám ơn cậu nhiều!”. Kha Mộng Kỳ lau mồ hôi trên mặt, không quên cảm ơn Tiểu Vân.

“Tôi qua cậu đi đâu vậy? Sao không về phòng? Có phải là. . .”. Tiểu Vân nghiêng đầu, nheo đôi mắt nhỏ của mình lại, hỏi về đêm tối. Những người hay buồn chuyện sẽ rất hứng thú với việc một đứa con gái đêm không về ngủ.

“Giữ chứ, hôm qua mình về nhà, đồ xấu xa này, cậu lại nghĩ linh tinh rồi hả?”. Kha Mộng Kỳ cố ý tỏ ra dữ dằn nhìn Tiểu Vân, giờ hai tay ra chuẩn bị cù Tiểu Vân.

“Aaaa, đừng!”. Tiểu Vân lập tức há miệng, trợn mắt hét to.

“Ai thế, đứng lên!”. Thầy Cao đang giảng bài trên bục giảng hỏi to. Ở dưới nói chuyện thì cũng đành chấp nhận, thế nhưng có người dám ngang nhiên phô diễn giọng nói của mình, thầy Cao không thể làm như điếc được.

“Chết rồi, Kha Mộng Kỳ, đều tại cậu đấy! Tớ phải làm sao đây?” Tiểu Vân cầu cứu Kha Mộng Kỳ, sợ sệt nắm lấy vạt áo Kha Mộng Kỳ, do không biết phải làm sao nên khuôn mặt cô nhăn nhó lại.

“Không sao đâu, cùng lắm thì đứng một tiết chứ gì!”. Kha Mộng Kỳ cười trên nỗi đau của người khác.

“Giờ là lúc nào rồi mà cậu còn cười được!”. Tiểu Vân nói xong, không thèm để ý đến đứa bạn đã bỏ mặc không giúp đỡ mình trong lúc nguy cấp, cúi đầu đứng lên.

“Thật dũng cảm!”. Thầy Cao nhìn cô học trò chủ động đứng lên cười.

Hà, mình không nghe nhầm chứ? Thầy giáo còn đang khen mình nữa? Tiểu Vân ngẩng đầu lên, trân trân nhìn thầy giáo già.

“Ngày nay, những học sinh dám dũng cảm thừa nhận lỗi sai như thế này ít lắm, đứng lên cũng cần phải có sự cam đảm, rất tốt. Biết sai mà không tiếp tục

mắc lỗi nữa là tốt rồi, em ngồi xuống đi”. Thầy Cao nghiêm túc biểu dương Tiểu Vân.

Phía dưới vọng lên những tiếng cười.

“Chúng ta tiếp tục bài học nào!”. Thầy Cao muốn dẫn học sinh quay trở lại với bài giảng, nhưng đám học trò phía dưới lại bắt đầu những việc như lúc trước, những việc chưa làm xong thì tiếp tục làm. Thầy giáo tỏ vẻ chán chường, đành tiếp tục giảng.

Ha ha... Tiểu Vân cười to trong lòng, vừa ngồi xuống, vừa vuốt mái tóc cứng rất cá tính của mình.

“Minh thật may khi gặp được ông thầy tốt thế này, chứ không như ai đấy không trọng nghĩa khí”. Tiểu Vân liếc nhìn Kha Mộng Kỳ, rồi hừ một tiếng, quay ngoắt đi.

“Chỉ là vì ai đấy tự nghĩ linh tinh thôi”. Kha Mộng Kỳ dùng tay quay mặt Tiểu Vân về phía mình.

Tiểu Vân vẫn tròn mắt nhìn Kha Mộng Kỳ.

“Được rồi, đừng giận nữa, mình mời cậu ăn cơm, có được không?”. Kha Mộng Kỳ nhìn khuôn mặt khó coi của Tiểu Vân, liền mang chiếu bài tử của mình ra để đổi phỏ.

Quả nhiên, Tiểu Vân lập tức nở nụ cười rạng rỡ, nói: “Cậu nói đấy nhé, không được nuốt lời đâu đấy! Minh lại được bữa ngon rồi đây!”. Tiểu Vân suýt nữa lại hét to lên, may mà Kha Mộng Kỳ kịp thời bịt miệng cô lại.

Tiểu Vân mở to mắt, nhìn Kha Mộng Kỳ rồi lại ngẩng đầu nhìn thầy giáo đang chăm chú giảng bài.

Tiểu Vân gỡ tay của Kha Mộng Kỳ ra khỏi miệng mình, hỏi: “Cậu nói xem, nếu lần này thầy lại gọi người đứng dậy, và người ấy vẫn là mình, cậu nghĩ thầy sẽ phản ứng thế nào?”.

Tiểu Vân tưởng tượng ra điệu bộ mắt mở to, miệng há hốc của thầy giáo, rồi cảnh thầy tiếp tục tìm cớ để biện hộ cho mình, bật cười.

“Minh làm sao mà biết được, mình có phải thầy đâu”. Kha Mộng Kỳ nhìn Tiểu Vân đang cười ngốc nghếch, nói gượng gạo.

Kha Mộng Kỳ nhìn ra cây long não xanh tốt bên ngoài cửa sổ, chúng vẫn đang đâm chồi nảy lộc khi mùa hạ gần tàn.

Kha Mộng Kỳ nhớ lại cái hôn của Kiệt tối qua, cậu ấy hôn mình thật dịu dàng, cậu ấy có thích mình không? Kha Mộng Kỳ cứ hỏi đi hỏi lại mình như vậy.

Dù thế nào đi nữa, Kiệt hôn mình tức là cậu ấy không ghét mình, không biết chừng cậu ấy còn thích mình nữa! Kha Mộng Kỳ vui vẻ nghĩ vậy.

Nhưng nếu cậu ấy thích mình, chỉ là xao động nhất thời thôi thì sao, mình...

Sao mình không nghĩ đến hậu quả nhỉ? Lẽ nào chỉ vì người hôn mình là Kiệt – người mình đã cất giấu trong tận cùng trái tim?

Kha Mộng Kỳ cũng không sao trả lời được câu hỏi ấy.

Cô nhìn màu xanh ngắt trước mắt, trong lòng nghi hoặc mãi không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Vũ Cùng Anh Nhé, Lolita* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Nước mắt là bằng chứng cho đôi mắt bị thương

Bóng tối và ánh sáng vốn không có ranh giới rõ ràng, chỉ vì ông trời đã cố tình vẽ một đường kẻ giữa chúng. Có người không cẩn thận bước qua đường kẻ ấy và có thể sẽ rơi vào bóng tối.

1

Mặt trời đang lặn về phía tây.

Trên con đường nhỏ sạch sẽ trong trường.

Cây cối bên đường đều bị mặt trời nhuộm một màu vàng nhạt nhạt.

Học sinh lũ lượt kéo đến nhà ăn, có ba bốn người khoác tay nhau vừa đi vừa bàn tán, có hai người vai kề vai tán gẫu, người đi trước kẻ đi sau, rất ồn ào náo nhiệt.

Chỉ có Trình Vũ Kiệt là đi một mình.

Lặng lẽ.

Ánh hoàng hôn bao trùm lên cậu, hình bóng cậu vẫn cứ lạc lõng và cô đơn như thế.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đã chiều muộn rồi, bọn chúng thường ngày chưa bao giờ đến muộn như thế. Sao chúng vẫn chưa đến đòi tiền mình nhỉ? Ngay cả điện thoại cũng không thấy gọi. Trình Vũ Kiệt trầm tư suy nghĩ.

Bọn chúng quên rồi sao? Không thể nào, nếu mình không trả tiền, chúng sẽ không tha cho mình. Loại người như bọn chúng việc gì cũng có thể quên trừ việc đòi tiền. Đòi tiền cũng quan trọng như việc ngày nào cũng phải ăn cơm vậy!

Nhưng hôm nay đã đến hạn cuối rồi, sao vẫn không thấy đến tìm mình nhỉ? Quái lạ thật đấy! Trình Vũ Kiệt chân bước đi mà lòng hoang mang, lo lắng bất an.

Thôi bỏ đi, bọn chúng quên thì càng tốt, đến hay không là chuyện của chúng, mình nghĩ nhiều thế làm gì chứ? Cho dù bọn chúng có đến chẳng nữa, nếu chỉ dựa vào số tiền đi làm thêm của mình thì còn lâu mới trả hết nợ được, đến lúc đó cũng đành cho chúng đánh đập thôi.

Nghĩ vậy, lòng Trình Vũ Kiệt đau nhói.

Nghĩ quá nhiều cũng vô dụng, cứ no bụng rồi tính tiếp, như vậy mới có sức mà đi kiếm tiền.

Trình Vũ Kiệt đi về phía nhà ăn.

Khác với những người khác, cậu chỉ có một mình, cô đơn đi trong ánh chiều tà.

Nháy mắt đã đến chung kết cuộc thi “Super Boy”.

Trường quay, vòng chung kết.

Sân khấu lộng lẫy, hào nhoáng.

Bối cảnh rộng lớn với ánh đèn đủ màu sắc rực rỡ, khiến cả sân khấu trở nên vô cùng đẹp đẽ, hoa lệ.

Hình tròn, hình bầu dục, hình bậc thang... các loại cảnh trí không ngừng được luân phiên thay đổi, khiến người ta sinh ra ảo giác.

Quả cầu màu sắc không ngừng nhấp nháy, chói đến nhức mắt.

Phía dưới sân khấu là đông đảo các fan và đội quân hậu cần đã đến trường quay từ rất sớm.

Trong tay mỗi người đều cầm những thanh đèn huỳnh quang, vừa tíu tíu nói chuyện vừa hồi hộp chờ đợi thần tượng của mình xuất hiện.

Ba vị giám khảo lần lượt an tọa.

Lần này, Annie đeo kính râm màu tím.

Ngài Thuần mặc chiếc váy công chúa màu trắng, mái tóc màu vàng kim được thả ra, nhìn đáng yêu như một con búp bê.

Kینگ vẫn ăn mặc rất khác người, để kiểu tóc thời thượng nhất, rung chân ngồi quan sát.

“Xin chào các bạn khán giả. Đây là trường quay trực tiếp chung kết cuộc thi “Super Boy”, chào mừng quý khán giả đón xem”. MC nữ của chương trình mặc một chiếc váy cổ trễ hở lưng màu hồng, cất giọng nói dịu dàng, nụ cười ngọt ngào.

“Super Boy” tạo ra những chàng trai siêu xuất sắc!”. MC nam quay mặt về phía ống kính, ánh mắt đầy lôi cuốn, hào hứng nói ra câu quảng cáo của cuộc thi “Super Boy”.

“Chúng tôi đã chia các thí sinh lọt vào Top 10 thành hai tổ, tiếp theo đây, hai tổ sẽ bắt đầu thi đấu đôi với nhau”. MC nữ nói.

“Và bây giờ, xin mời tất cả thí sinh ra sân khấu”. MC nam chỉ tay về phía các thí sinh đi ra, mỉm cười nói.

Tiếng reo hò vang lên bốn phía, âm thanh rất lớn.

Mười anh chàng đẹp trai đứng xếp thành hàng ngũ chỉnh tề trên sân khấu.

Trong số này đương nhiên có Phương Văn Húc, trong vòng thi sơ tuyển, Húc cũng như Trình Vũ Kiệt đã được vào thẳng chung kết.

“Sau đây sẽ chọn một thí sinh của tổ A PK với một thí sinh ở tổ B, nếu thí sinh này PK thắng thí sinh kia thì người đó sẽ có cơ hội PK tiếp với các thí sinh khác. Hơn thế, chỉ cần PK được ba trong số năm thành viên của tổ kia, người đó có thể vào thẳng Top 3”. MC nam giải thích về quy tắc thi đấu.

“Bây giờ xin mời Trình Vũ Kiệt của tổ A PK với Trần Tĩnh của tổ B”. MC nữ nói.

Vì Trình Vũ Kiệt biểu diễn rất xuất sắc, nên đã nhanh chóng đánh bại Trần Tĩnh, đồng thời cũng dễ dàng đánh bại hai đối thủ khác, lọt thẳng vào Top 3.

Phương Văn Húc của tổ B, với ngoại hình anh tuấn, nền tảng âm nhạc vững chắc và màn trình diễn piano độc đáo cũng đã chiến thắng ba đối thủ của đội A và lọt thẳng vào Top 3.

Tiếp theo sẽ là Phương Văn Húc, Trình Vũ Kiệt và một thí sinh nữa cùng quyết đấu.

Phương Văn Húc với màn diễn tấu xuất sắc đã đánh bại đối thủ kia, cuối cùng chỉ còn lại phần thi đấu của Phương Văn Húc và Trình Vũ Kiệt, á quân của cuộc thi năm trước.

Tất cả đèn trên sân khấu đều tắt.

Xung quanh tối mịt.

Những âm thanh hỗn tạp phía dưới vang lên trong bóng tối.

Vài phút sau, đèn sân khấu mới sáng trở lại.

Chiếc đèn màu không ngừng xoay chuyển, tỏa ra ánh sáng mê hoặc. Ánh đèn lướt qua khuôn mặt của mỗi người rồi lập tức tỏa ra.

Hai bên sân khấu nổi lên những làn khói trắng, trong ánh đèn chói lọi hóa thành vô số màu sắc long lanh.

Làn sương khói đủ màu sắc. Fan cuồng nhiệt hò hét. Ánh đèn xoay chuyển không ngừng.

Tất cả mọi thứ luân phiên nhau, xoay chuyển.

Sau đó, sân khấu rộng lớn như chìm vào khoảng không tối tăm.

Trên sân khấu chỉ còn lại bóng tối.

Phía dưới sân khấu im lặng như đã chết.

Tất cả im lặng.

Một ánh đèn đột nhiên sáng lên.

Một bóng người cao lớn mặc trang phục màu trắng đứng giữa chùm ánh sáng ấy, toàn thân toát lên một vẻ tinh khôi lạ thường.

Giống như một thiên sứ.

Trong khoảnh khắc, thời gian dường như cũng ngừng trôi.

Thế giới không còn âm thanh.

Cậu hơi cúi đầu, dưới ánh đèn, cậu bắt đầu bước nhảy lồi cuồn, cuồng nhiệt như lửa.

Âm nhạc đột ngột vang lên trên sân khấu vắng lặng.

Phía dưới sân khấu xuất hiện cảnh tượng hiếm thấy, lặng ngắt như tờ.

Trên người cậu ấy toát ra sự lồi cuồn khiến người khác không thể cưỡng lại được, như lực hút của trái đất, hút mọi ánh mắt về phía mình.

Tất cả mọi người đều bị rung động bởi điệu nhảy điêu luyện của cậu.

Khác với vẻ bề ngoài lạnh lùng, lúc này toàn thân cậu tỏa ra một luồng cảm xúc mạnh mẽ, cuồng nhiệt.

Bản nhạc kết thúc.

Tiếng hò reo, tiếng vỗ tay vang lên từ bốn phía.

Tiết tấu mạnh mẽ như tiếng kim loại va vào nhau vang lên.

Giọng hát mượt mà, gương mặt trắng trẻo, điển trai như thiên sứ, tư thế nhảy điệu luyện tựa như một minh tinh đang trình diễn sức sống và sự đặc sắc của mình trên sân khấu.

“Vũ Kiệt kiệt xuất, bọn em yêu anh!”.

“Kiệt đầy bản sắc, phong thái vô biên!”.

...

Tiếng hò hét của fan như thủy triều, hết con sóng này đến con sóng khác nối tiếp nhau.

Kiệt, biểu hiện của cậu quả thật ngoài sức tưởng tượng! Bình thường nhìn cậu âu sầu là thế, còn bây giờ, trên sân khấu, cả cơ thể là những tế bào đầy linh hoạt, cậu không còn là anh chàng âu sầu trước đây nữa, trong đôi mắt thăm thẳm của cậu đang lấp lánh ánh sáng của sự vui vẻ.

Xem màn biểu diễn của Kiệt, cả Kha Mộng Kì và Tiểu Vân đều mắt chữ A, mồm chữ O.

“Oa, Kì, Kiệt của chúng ta ưu tú biết bao, không ngờ, cậu ấy trên sân khấu lại hoạt bát, sôi động như vậy! Cậu nói xem, có phải bản chất cậu ấy vốn là một người đầy nhiệt huyết không? Nếu không, làm sao lại có sức lôi cuốn lớn như vậy!”. Tiểu Vân tán tưng hết lời, còn lắc đầu nguây nguây nữa.

“Minh cũng không rõ lắm, có lẽ vậy. Có thể cậu ấy gặp phải chuyện gì đó nên mới trở nên âu sầu, còn bây giờ trên sân khấu mới là cậu ấy thực sự!” Kha Mộng Kì dường như rất hiểu Kiệt, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

“Ồ, cho dù thế nào, Kiệt vẫn là giỏi nhất, bất kể là trầm tư hay sôi động, bởi vì cậu ấy có một vẻ đẹp lay động lòng người”. Tiểu Vân lại bắt đầu híp mắt làm ra vẻ ngất ngây.

“Minh đồng ý”. Kha Mộng Kì nói rất nhẹ, rất nhẹ, Tiểu Vân cũng không nghe rõ.

“Cậu nói gì vậy?”. Tiểu Vân hỏi.

“Không có gì. Nhìn kìa, Húc tiền bối lên sân khấu rồi”. Kha Mộng Kì đổi chủ đề, nhìn Phương Văn Húc vừa từ phía sau cánh gà đi ra.

Đền xoay vẫn không ngừng nhấp nháy.

Vài đôi đang nhẹ nhàng, uyển chuyển nhảy múa trong ánh đèn mờ ảo.

Phương Văn Húc như chàng hoàng tử nho nhã, di chuyển một cách thuần thực những bước nhảy giữa các đôi.

Trong chốc lát dường như anh trở nên dịu dàng, cuốn hút hơn.

Giọng hát của anh rất êm ái, vừa hát một câu thì tiếng vỗ tay đã vang lên rào rào.

Âm thanh nhẹ nhàng, chậm chậm bay bổng trong không khí, vọng lại bên tai.

Sau đó, dưới khán đài lại là sự im lặng đột ngột.

Im lặng đến nín thở.

Âm nhạc dừng lại, có một cảm giác gì đó khác lạ vẫn ngự trị trong lòng mọi người.

Trường quay như nhau, khán giả như nhau, sự lắng nghe như nhau. Mỗi người lại có phong cách biểu diễn khác nhau.

Kết quả sẽ thế nào đây?

Thời khắc căng thẳng nhất đã đến.

Thời gian như chìm sâu dưới đáy biển, quá trình trở nên vô cùng chậm chạp.

2

Trong sự chờ đợi mòn mỏi, cuối cùng cũng đến phút công bố đáp án cuối cùng.

“Bây giờ chúng ta hãy cùng nhau nhìn lên màn hình”. MC nữ chỉ vào màn hình phía sau.

Tất cả đều chăm chú nhìn màn hình, mắt sáng hơn bao giờ hết.

Nín thở. Lặng nhìn. Yên ắng. Chờ đợi.

...

Lòng bàn tay Kha Mộng Kỳ chầy đầy mồ hôi, nhịp tim cũng tăng nhanh hơn.

Trên màn hình hiện lên những con số mà tất cả đang mong chờ.

Số phiếu của Trình Vũ Kiệt cao hơn số phiếu của Phương Văn Húc mấy chục nghìn, giành chiến thắng áp đảo.

Tiếng vỗ tay, tiếng hò reo vang lên trên bầu không khí của sân khấu.

Những thanh huynh quang trong tay fan không ngừng lắc lư, sau đó ném tất cả lên khán đài, cảnh tượng rất hỗn loạn. Đội quân bảo vệ sân khấu không ngừng ra sức giữ trật tự trường quay.

“Kiệt chiến thắng rồi!”. Tiểu Vân cổ hét thật to, nhảy cẫng lên, khuôn mặt đầy vẻ hưng phấn, vui sướng.

“Phải, tốt quá rồi!”. Kha Mộng Kỳ cũng vui mừng khôn xiết.

Trình Vũ Kiệt đứng giữa sân khấu, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, nhưng sâu trong đáy mắt lại lộ vẻ hạnh phúc, khi sâu đậm khi thoáng qua.

Dưới ánh đèn xoay đủ màu sắc, sắc mặt Phương Văn Húc nhợt nhạt, như một bông hoa héo úa, ánh mắt thoáng nỗi buồn hiếm thấy. Nhưng anh rất biết cách không để cảm xúc của bản thân, vẻ buồn bã đó cũng chỉ xuất hiện trong nháy mắt rồi vụt mất.

Kỳ, cậu biết không, vào giây phút kết quả được công bố... thật kỳ lạ, người đầu tiên mà mình muốn thông báo tin tốt lành này chính là cậu, mình muốn chia sẻ niềm vui này với cậu.

Cậu vẫn luôn ở bên cô vũ mình, đúng không? Cậu vẫn luôn là hậu thuẫn vững chắc nhất của mình, đúng không?

Có lẽ lúc này cậu cũng đang dõi theo mình, đúng không?

Trình Vũ Kiệt nhìn xuống đám đông phía dưới sân khấu, mà vẫn không nhìn thấy bóng hình năng động, dễ thương, bóng hình chìm lấp trong biển người ấy đâu.

“Kỳ, chúng mình đi tìm Kiệt đi, chờ lát nữa cậu ấy ra còn chúc mừng cậu ấy nữa, thế nào?”. Tiểu Vân chưa nói xong đã kéo tay Kha Mộng Kỳ đi ra ngoài.

“Được!”. Kha Mộng Kỳ để mặc cho Tiểu Vân kéo.

Họ vượt qua đám đông đang chen chúc nhau, cuối cùng cũng đến được sau cánh gà.

“Kiệt, chúc mừng anh! Để chúc mừng anh giành được danh hiệu quán quân, tối nay em mời anh đi ăn, được không?”. Lâm Phương Phi nói, cô đứng sau cánh gà chờ Trình Vũ Kiệt đã lâu.

Vì lần hẹn hò này, Lâm Phương Phi đã trang điểm rất kỹ. Mái tóc xoăn như tảo biển vẫn thả tự nhiên, có điều khác biệt là, hôm nay, bên phải suối tóc ấy có thêm một chiếc kẹp tóc bằng pha lê tinh xảo sáng lấp lánh. Dưới ánh đèn điện, chiếc kẹp tóc phát ra ánh sáng chói mắt. Chiếc váy đăng ten màu đen tôn những đường cong trên cơ thể, trông rất lôi cuốn, hấp dẫn. Chỉ thoáng nhìn là sẽ cảm thấy một vẻ đẹp cuốn hút lòng người.

“Hôm nay cũng không còn sớm nữa, để hôm khác đi!”. Trình Vũ Kiệt từ chối.

“Không được!”. Lâm Phương Phi cương quyết nói, gương mặt vừa tươi cười giờ đây đã ỉu xiu.

“...”.

“Chỉ một yêu cầu nhỏ nhoi của em thôi mà anh cũng không thể đồng ý?”. Lâm Phương Phi thấy Trình Vũ Kiệt không nói gì, giọng nói cũng dịu lại.

“Tối nay anh rất mệt”. Trình Vũ Kiệt đang định đi ra thì liền giáp mặt với Kha Mộng Kỳ và Tiểu Vân.

Đôi mắt Trình Vũ Kiệt đang mờ đi vì mệt mỏi bỗng sáng bừng lên, cậu cười rạng rỡ.

Kha Mộng Kỳ đáp lại bằng một nụ cười, nhưng tất cả những niềm vui trên khuôn mặt bỗng chốc đông cứng lại.

Như một bộ phim cũ, tất cả cảnh trên nền vải đều bị nhòe nhòet.

Mắt mờ to. Ngây ra. Sự gặp gỡ bất ngờ dường như đã được định trước.

Tại sao Lâm Phương Phi lại xuất hiện ở đây? Tại sao cô ta lại đứng bên cạnh Kiệt? Bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì?”. Một loạt câu hỏi hiện lên trong đầu Kha Mộng Kỳ.

Tiểu Vân lấy khuỷu tay huých huých vào Kha Mộng Kỳ lúc này đang đứng thất thần, híp tịt đôi mắt tin hìn lại, nói: “Kiệt, chúc mừng cậu giành được danh hiệu quán quân. Hôm nay bọn mình mời cậu đi chơi, được không?”. Tiểu Vân không dám nhìn thẳng vào mắt Trình Vũ Kiệt, cô sợ nhìn thấy “trai đẹp” sẽ

xuất hiện trạng thái “cứng họng”, vậy thì quá tệ!

Lâm Phương Phi nhìn Kha Mộng Kỳ và Tiểu Vân bằng ánh mắt coi thường, khuôn mặt trắng trẻo lộ vẻ ngạo mạn.

Lúc này trong mắt cô ta chỉ có một mình Kiệt!

Kha Mộng Kỳ bỗng nhận thấy vẻ thất thần của mình ban nãy, liền vội vàng trấn tĩnh, cười nhạt: “Bọn mình đã xem màn biểu diễn của cậu, thực sự rất tuyệt, rất có phong thái của một ngôi sao!”.

“Cảm ơn!”. Trình Vũ Kiệt trả lời, mặt vô cảm.

Tại sao chỉ có thể nói với cô ấy hai chữ này? Thực ra, mình có rất nhiều lời muốn nói với cô ấy, nhưng mà... mỗi lần chuẩn bị nói ra đều không được.

Mình biết, lúc này cậu đang rất vui vì thành công, nhưng cậu có biết suy nghĩ và cảm nhận của mình không?

Trình Vũ Kiệt hơi nhíu mày, chỉ trong nháy mắt thôi nên không ai kịp để ý.

“Kiệt, chúng ta đi thôi!”. Lâm Phương Phi hoàn toàn không thèm để ý đến Kha Mộng Kỳ và Tiểu Vân, lộ rõ vẻ khó chịu.

“Ừ”. Trình Vũ Kiệt nhìn Kha Mộng Kỳ và Tiểu Vân, nói: “Thật ngại quá, mình có hẹn mất rồi”.

“Á?!” Tiểu Vân lập tức lộ vẻ đau khổ, rồi lườm Lâm Phương Phi một cái.

“Haizz, ai bảo chúng ta chậm chân một bước chứ!”. Kha Mộng Kỳ về tiếc nuối.

“Nói gì vậy chứ? Đừng có tưởng mình trông dễ thương một chút là có thể muốn gì là được!”. Lâm Phương Phi dương dương tự đắc nói, “Cô nghĩ rằng cô đến sớm hơn một bước thì Kiệt sẽ đi cùng hai cô sao? Nằm mơ nhé!”. Lâm Phương Phi trừng đôi mắt đang ngân ngấn nước, có lẽ là vì quá dùng lực nên trông hơi đáng sợ.

“Dù sao Kiệt cũng đã đồng ý đi với cô rồi, tôi nói gì cũng không còn tác dụng nữa. Đó là quyết định của cậu ấy”. Kha Mộng Kỳ hơi mất bình tĩnh, giọng cô trở nên lí nhí.

Lâm Phương Phi nhìn hai người, cười cười, sau đó quay đầu đi, nói kháy: “Mơ lúc nào cũng rất đẹp, còn hiện tại thì vô cùng tàn nhẫn, nhưng có một số người lại cứ muốn mình chìm đắm mãi trong cơn mộng mị”.

“Không nói nữa, chúng ta đi thôi”. Trình Vũ Kiệt ngắt ngang lời Lâm Phương Phi, nói to.

Thân hình ấy đi sát qua người Kha Mộng Kỳ, một mùi hương mới lạ thoảng qua làm nức mũi, sau đó tan dần, biến mất khỏi phía sau cánh gà ồn ào này.

Đêm khuya.

Trên đường,

Những chiếc xe đi ngang qua một cách lạnh lùng.

Đêm đầu thu, không khí hơi lạnh lạnh.

Nhưng không khí có lạnh đến đâu đi chăng nữa thì cũng không thể che đậy được sự hụt hẫng trong lòng Kha Mộng Kỳ.

Về mặt cô rất náo nức.

Kế hoạch của Tiểu Vân bị phá sản, cô ấy cũng cúi gằm mặt xuống, cố hết sức chà chà chân vào mặt sàn, phát ra âm thanh chói tai, làm cho người nghe thấy rợn cả da gà.

“Haizz, thật bức quá!”. Tiểu Vân phá tan bầu không khí im lặng giữa hai người.

Suy tư của Kha Mộng Kỳ không biết đã bay đến vùng trời nào, về mặt ngây ngô nhìn xa xăm.

“Kì, cậu có nghe mình nói không đấy?”. Tiểu Vân vốn dĩ không vui về gì, nhìn thấy Kha Mộng Kỳ như vậy lại càng khó chịu hơn.

Cô quay đầu nhìn Kha Mộng Kỳ, nói: “Cái cô Lâm Phương Phi đó, lúc trước mình còn rất hâm mộ cô ta. Là con gái rệu của thầy hiệu trưởng, có khuôn mặt đẹp như hoa như ngọc, nhưng sao cô ta lại ăn nói như thế chứ, thật là tức chết đi được! Cô ta nói như vậy đã đành, tại sao Kiệt lại không do dự gì mà lựa chọn cô ta chứ? Bình thường hai người bọn họ có qua lại với nhau đâu, quái lạ!”. Tiểu Vân lắc lắc đầu.

“Kiệt làm như vậy, nhất định có lý do của cậu ấy! Dù sao, làm gì cũng phải có nguyên tắc. Đến trước thì được trước, đó là điều đương nhiên”. Kha Mộng Kỳ tỏ vẻ như không có gì.

“Ai biết đâu đấy! Nhưng mà, mình nghĩ Kiệt không thể thích loại con gái như Lâm Phương Phi được, đừng thấy cô ta bình thường nhỏ nhẹ, thỏ thẻ, lúc

nào cô ta mà lên con thì còn ghê hơn cả hổ đấy! Cậu nói đúng không?”. Tiểu Vân cố vênh mặt, nói to.

“Ừ”. Kha Mộng Kì trả lời thờ ơ.

Ôi, sao lúc này trong đầu mình đều là hình ảnh của Kiệt? Đúng là ý nghĩ đáng sợ.

Sao cậu ấy lại từ chối lời mời của mình và Tiểu Vân mà lựa chọn Lâm Phương Phi?

Cậu ấy đã giành được danh hiệu quán quân, sao vẫn giữ ánh mắt lạnh lùng ấy chứ?

Mình chúc mừng cậu ấy, sao lại chỉ đáp lại hai chữ gọn lỏn?

Tại sao?

Lẽ nào chỉ là mình tự tưởng bở?

Còn Lâm Phương Phi cô ta đóng vai gì trong cuộc sống của Trình Vũ Kiệt?

Hai người bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì?

Tất cả suy nghĩ đan chéo vào nhau, hỗn độn một mớ trong đầu Kha Mộng Kì, quện chặt lấy nhau, không có lối thoát.

Thật hy vọng như Tiểu Vân nói, Kiệt sẽ không thích Lâm Phương Phi!

3

Đêm càng lúc càng khuya hơn.

Ánh đèn vàng vọt chiếu xuống khiến cho bóng hai người đổ nghiêng.

“Kiệt, anh có quen biết con nhỏ lúc nãy không?”. Giọng nói ngọt ngào của Lâm Phương Phi đã phá tan bầu không khí ngưng đọng lúc này.

“Quen”. Câu trả lời không có bất cứ sắc thái tình cảm nào.

“Rất thân ư?”. Lâm Phương Phi ngẩng đầu nhìn Trình Vũ Kiệt, hỏi tiếp.

Gương mặt lạnh lùng, bắn khoăn một lát, trả lời thờ ơ: “Không thân”.

“Không thân? Vậy lần trước Kha Mộng Kì bị ngã ở phòng tập nhảy, sao anh lại là người đầu tiên xông lên đưa cô ta đến phòng y tế?”. Lâm Phương Phi hỏi, giọng bắt đầu bức tức.

“Chẳng phải anh đã nói với em từ trước rồi sao, anh với cô ta chỉ là quan hệ hàng xóm bình thường, chỉ có thể thôi”. Trình Vũ Kiệt gầm lên.

Gương mặt anh tuấn đã bị cơn tức giận bao trùm.

Trong không trung tràn ngập mùi hương ngọt ngào, bỗng bồng trong bầu không khí ngưng đọng này.

“Biết rồi, em chỉ là tiện miệng hỏi một chút thôi mà!”. Lâm Phương Phi thấy Trình Vũ Kiệt có vẻ tức giận, cố gắng kiềm chế bản thân, nói giọng hờn dỗi.

Kiệt, em không muốn tiếp tục hỏi nữa, bởi vì em sợ phải nghe sự thật từ miệng anh, vì em sợ sẽ mất anh. Cho dù anh thường đối xử với em lúc lạnh nhạt lúc cuồng nhiệt, nhưng em vẫn yêu anh. Tình yêu mê muội này khiến em gần như đánh mất bản thân, nhưng em không quan tâm, cho dù... cho dù vì tình mà phải rơi vào vực sâu thăm thẳm em cũng cam lòng.

Lâm Phương Phi nhìn gương mặt đầy thương cảm của Kiệt, trái tim bỗng nhói đau.

“Vừa rồi sao em lại lạnh lùng, chế nhạo hai người đó chứ?”. Trình Vũ Kiệt bình thản hỏi.

“Chỉ là... chỉ là em sợ bọn họ sẽ thuyết phục được anh, khiến anh đi cùng họ. Em sợ anh sẽ không đi cùng em nữa”. Gương mặt đẹp như hoa của Lâm Phương Phi thoáng u buồn.

Lúc đó đúng là vì cách nghĩ này, trong thế giằng co về tình cảm, Lâm Phương Phi không còn giữ được hình tượng thực nữ, dễ thương như bình thường trước mặt người mình yêu nữa.

Lúc đó nhìn thấy sự chờ đợi, sự chờ đợi chỉ xuất hiện trong ánh mắt giữa những người yêu nhau, trong ánh mắt của Kha Mộng Kì, tất cả sự châm chọc, khiêu khích như mưa đá, đánh mạnh lên thần kinh mẫn cảm của cô, sự phẫn nộ dường như không thể khống chế lại được, nhưng tất cả đã tiêu tan, chấm dứt hoàn toàn chỉ trong một cái xoay người, một bước chân.

“Không đâu, em là bạn gái anh, sao anh lại không đi cùng em chứ?”. Trình Vũ Kiệt ôm eo Lâm Phương Phi, dịu dàng nói.

“Vậy anh sẽ ở bên em suốt cả cuộc đời này, đúng không?”.

“Không”.

“...”. Những giọt lệ chậm chậm lăn xuống, không một tiếng động.

Thế giới chìm ngập trong sự yên tĩnh vô hạn.

Bóng tối như mưa to gió lớn, bất ngờ rơi xuống không báo trước.

Bóng tối và ánh sáng vốn dĩ không có ranh giới rõ rệt, chỉ là thượng đế cố tình vạch một đường phân chia giữa chúng mà thôi. Một số người không cẩn thận bước qua ranh giới này có thể sẽ rơi vào bóng tối.

“Trọn đời? Không phải ai nói sẽ ở bên nhau trọn đời là nhất định sẽ ở bên nhau. Việc của tương lai không ai trong chúng ta có thể biết trước được, bởi vì chúng ta không phải là thần thánh, chúng ta không thể đoán trước được tương lai. Bây giờ, chúng ta nên trân trọng những gì mình đang có, việc gì phải nghĩ nhiều đến tương lai?”. Trình Vũ Kiệt cảm nhận được bờ vai Lâm Phương Phi đang run rẩy, nghe thấy tiếng khóc rất khẽ của cô. Cậu không đành lòng nhìn thấy người con gái trước mặt mình khóc lóc, định an ủi vài câu.

Thực ra, trong lòng Trình Vũ Kiệt rất rõ, bản thân cậu không hề yêu Lâm Phương Phi, nên cậu không thể hứa với cô sẽ trao cho cô cái gọi là “trọn đời”. Cậu biết, “trọn đời” không thể xuất hiện trong thế giới của cậu và Lâm Phương Phi, cậu không muốn lừa dối bản thân, càng không muốn lừa dối Lâm Phương Phi. Nhưng cậu cũng biết, Lâm Phương Phi đã yêu cậu rất sâu sắc, sao cô ấy có thể dễ dàng buông cậu ra chứ?

“Cho dù sự thật có như anh nói, anh cũng không được nói những lời đó chứ! Lừa dối em cũng được mà”. Lâm Phương Phi khẽ lau những giọt nước nơi khóe mắt, hơi tức giận nói.

“Anh không muốn hứa hẹn. Bởi vì, lời đã hứa chính là món nợ phải trả, em chưa từng nghe câu nói này sao?”. Trình Vũ Kiệt nói.

“Được rồi, coi như em chịu thua anh. Vốn dĩ tôi nay muốn vui vẻ mời anh ăn cơm, nhưng anh lại tỏ thái độ như vậy, thật làm người ta mất hứng!”. Lâm Phương Phi không muốn đôi co với Trình Vũ Kiệt nữa nên chuyển chủ đề.

“Ừ, đừng nói những chuyện không vui đó nữa. Mãn biểu diễn vừa rồi đã hao tổn không ít sức lực của anh, nếu còn nói với em thế này nữa chắc anh chết vì đói mất”. Trình Vũ Kiệt vừa nói vừa sờ sờ lên cái bụng đang sôi ùng ục của mình.

Dưới ánh đèn vàng vọt, đôi mắt sâu thẳm thoáng gọn chút bi thương. Lúc này, niềm vui chiến thắng không thể khiến cho tinh thần của Trình Vũ Kiệt khá hơn.

Cho dù không phải là trọn đời, mình cũng phải trân trọng hạnh phúc trước mắt. Có người nói hạnh phúc như những hạt cát, có thể rơi qua kẽ tay, nhưng mình phải nắm chặt hạnh phúc này trong lòng bàn tay, giữ gìn thật tốt, không để nó vụt mất.

Lâm Phương Phi bưng bình ngẩng đầu lên, để ngăn không cho những giọt nước mắt rơi xuống. Bầu trời đầy sao, sáng lấp lánh. Ánh sáng mà chúng tỏa ra không chói mắt mà rất ấm áp. Dưới ánh sao, trái tim đang đông cứng cũng dần trở nên ấm áp hơn, dường như trong đó, sự lạnh lẽo, đau khổ chưa từng lướt qua.

Tầng một nhà hàng Khả Khả.

Cảnh tượng quen thuộc, nhưng nam, nữ diễn viên chính đã thay đổi.

Cuộc sống như một vở kịch, nó không ngừng thay đổi nhân vật, cảnh tượng, tình tiết cho chúng ta, tất cả không có nguyên tắc nhưng khi trình diễn lại rất có trật tự.

Phục vụ bàn đưa cho họ một quyển thực đơn.

“Kiệt, anh muốn ăn gì?”. Lâm Phương Phi cầm cuốn thực đơn, vừa nhìn vừa hỏi Kiệt.

“...”.

Muốn ăn gì? Bây giờ cái gì tôi cũng muốn ăn, nếu không phải vì cái bụng đang kêu réo, tôi đã không đến rồi. Tôi không còn tâm trí đâu để ăn nữa cả.

“Anh nói đi! Nếu chẳng may em gọi thứ gì anh không thích ăn, anh đừng có trách em đấy nhé!”. Lâm Phương Phi ngẩng đầu hỏi Trình Vũ Kiệt.

“Ừ”. Trình Vũ Kiệt không muốn cái bụng phải chịu áp lực, nói, “Tùy em, anh sắp chết vì đói rồi đây, lúc đói thì ăn cái gì cũng thấy ngon cả”.

“Thật không?”. Lâm Phương Phi nhìn Trình Vũ Kiệt bằng ánh mắt nghi ngờ.

Một thiên kim đại tiểu thư như Lâm Phương Phi đương nhiên không biết mùi vị của việc nhịn đói là gì rồi.

Năm chín tuổi.

Một cơn ác mộng đột nhiên đổ ập xuống.

Lúc đó, tiếng cãi nhau không ngớt, cứ công kích vào màng nhĩ rồi đâm thẳng vào trái tim yếu ớt của cậu.

Cuối cùng cha mẹ cũng ly hôn.

Cha Trình Vũ Kiệt đã bỏ mặc hai mẹ con, vĩnh viễn không bao giờ quay lại.

Từ đó trở đi, tất cả những tin tức về người cha cũng biến mất.

Bỗng chốc, tất cả gánh nặng đều dồn lên đôi vai mẹ cậu. Mẹ Kiệt nhất thời không thể chấp nhận được sự thật tàn khốc này, cả ngày chỉ biết lấy nước mắt rửa mặt.

Nhờ làm thêm mẹ cậu cũng gắng gượng nuôi sống hai mẹ con.

Có khi mẹ về nhà rất muộn, Trình Vũ Kiệt chỉ còn biết chịu nhịn đói.

Sau đó, dần dần, Trình Vũ Kiệt cũng biết cách nấu ăn.

Cậu không thể quên những ngày tháng nhịn đói đó, chỉ biết hét: “Mẹ ơi, mau về nhà đi, con đói rồi!”. Gọi mãi, gọi mãi, giọng cậu đã khản hẳn không thấy bóng dáng mẹ. Cậu bé không nhịn được, òa khóc, vừa khóc vừa lấy tay lau những giọt nước mắt đang không ngừng rơi.

Thân hình nhỏ bé tựa vào cánh cửa, khóc đến là người, rồi dần dần chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Mẹ về, khẽ khàng ôm cậu lên giường, nhìn con trai đang ngủ ngon, lòng đau nhói, nước mắt lại tuôn rơi.

Tuy những ngày tháng đó đã trôi qua từ lâu, nhưng Trình Vũ Kiệt vẫn khắc cốt ghi tâm. Những vết hằn của thời niên thiếu vĩnh viễn khắc ghi rất rõ nét trong cuộc đời cậu.

Những ký ức đó không thể xóa nhòa, mãi mãi chôn vùi trong biển thời gian sâu thẳm.

“Phải”. Đôi mắt sâu thẳm của Trình Vũ Kiệt đầy sự đau thương, trong phút chốc rất khó có thể tan biến.

“Ờ”. Lâm Phương Phi cúi đầu xem thực đơn, không nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Trình Vũ Kiệt.

“Vậy gọi món ngó, cánh gà cay, bò xào ớt xanh, canh thịt bò Tây Hồ... được không?”. Lâm Phương Phi hỏi.

“Được”. Trình Vũ Kiệt trả lời mà hồn đang bay tạt đâu đâu.

Bên ngoài cửa sổ, đèn đường đã sáng rọi.

Những chiếc xe chạy rất nhanh.

Người đi đường thưa thớt.

Cả thành phố được ánh đèn đường chiếu sáng, trở nên rất ấm cúng, che phủ đi sự tàn khốc của ban ngày.

Miệng nhai thịt bò, vẫn là hương vị quen thuộc đó, đột nhiên Trình Vũ Kiệt nhớ lại cảnh Kha Mộng Kỳ đang ăn ngon lành từng miếng thịt bò rất to mà không cần để ý đến lễ nghi. Trước mặt cậu, cô dường như không để ý gì đến hình tượng thực nữ của mình, chỉ làm những việc mình thích. Cô ấy hành động mà không cần biết hậu quả ra sao, cho dù đắc tội với người khác cũng không sợ. Kiên cường, đáng yêu, dũng cảm, thẳng thắn là những từ có thể dùng riêng cho cô ấy, là cốt lõi trong cuộc đời cô ấy.

Còn giờ đây ngồi trước mặt là Lâm Phương Phi, cô ăn uống rất từ tốn, luôn giữ gìn hình tượng đại tiểu thư cao quý của mình, không để một chút sơ suất nào phá vỡ đi hình tượng đẹp đẽ trong lòng Trình Vũ Kiệt.

Trong đại sảnh sáng rực, chiếc váy ren cô mặc trên người tỏa ra ánh sáng mê hoặc lòng người, chiếc vòng kim cương màu trắng trên chiếc cổ nhỏ nhắn, trắng ngần càng làm tăng thêm vẻ cuốn hút của cô.

Lâm Phương Phi luôn thể hiện trước mặt người khác hình tượng cao quý, thuần khiết của mình, trước mặt Trình Vũ Kiệt càng không phải là ngoại lệ, hơn thế trong nhất cử nhất động của cô còn thêm phần dịu dàng.

Lâm Phương Phi cầm giấy nhệ nhàng lau sạch những vết mỡ dính trên khóe miệng, nhìn Trình Vũ Kiệt, cười nói: “Trên mặt anh có hạt cơm kia”.

Một hạt cơm nhỏ dính trên khuôn mặt trắng trẻo của Trình Vũ Kiệt.

Trình Vũ Kiệt nhấc tay phải lên, lau hạt cơm đi, mặt vô cảm. Cậu không hề cảm thấy ngại ngùng, chỉ là dùng cử động rất tự nhiên, làm một hành động mà vốn dĩ rất không hay trước mặt một cô gái.

Nhưng Trình Vũ Kiệt cảm thấy không có vấn đề gì cả, cậu không để ý đến những chuyện kiểu này, cũng chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề vụn vặt này. Huống chi, Lâm Phương Phi lại không phải là người con gái mà cậu thích, cậu đâu cần để ý?

Đường phố ồn ào giờ cũng đã trở nên yên tĩnh.

Vẫn con phố ấy, vẫn ánh đèn đường ấy, vẫn con đường rộng lớn ấy. Hợp hợp tan tan đều dừng lại tại đầu phố này.

“Anh ăn no rồi chứ?”. Lâm Phương Phi ôm cánh tay Trình Vũ Kiệt hỏi.

“Ừ”. Trình Vũ Kiệt không gỡ tay Phương Phi ra, cậu có thể cảm nhận được một cách rõ ràng hơi ấm trên cơ thể cô. Cậu xoay đầu, nhìn thấy một gương mặt kiên cường đang run lên đấu tranh với cái lạnh, cũng chính là gương mặt dịu dàng, xinh đẹp của Phương Phi.

“Bây giờ vẫn chưa muộn lắm, chúng ta đến quán bar đi, được không?”. Lâm Phương Phi hỏi. Dưới ánh đèn neon, chiếc kẹp tóc pha lê tinh xảo, sáng bóng trên đầu cô tỏa ra ánh sáng hút hồn.

“Con gái tốt nhất không nên bước chân đến những nơi như vậy”. Giọng nói lạnh lùng vang lên trong con phố tĩnh mịch.

“Hình như chúng ta chưa cùng nhau đến đó? Con trai có thể đến những nơi như vậy, tại sao con gái lại không thể chứ?”. Lâm Phương Phi cong môi tỏ vẻ không phục, “Hơn nữa, quán bar không như anh nghĩ đâu. Em cảm thấy, một người bất kể tâm trạng tốt hay không, quán bar là một nơi để giải tỏa tâm lý rất hữu hiệu”.

“...”. Ánh mắt Trình Vũ Kiệt lặng lẽ nhìn về phía trước, gương mặt lạnh lùng với vẻ đanh thép.

“Kiệt...”. Lâm Phương Phi không nghe thấy câu trả lời mà mình mong đợi, cho dù là một tiếng lạnh lùng trả lời cũng không có.

Sự yên tĩnh kéo dài vài phút.

“Không phải đã nói với em rồi sao, con gái tốt nhất không nên đến những nơi như vậy”. Ngực khí của Kiệt có vẻ bức bối, vẻ mặt vẫn lạnh lùng.

“Con gái tốt nhất không nên đến những nơi như vậy?”. Lâm Phương Phi quay bộ mặt đang hơi giận dữ qua, hỏi lại, “Vậy anh đi cùng em là được chứ gì?”.

“...”. Bóng dáng cao lớn của Trình Vũ Kiệt dưới ánh đèn vàng vọt trở nên cô đơn, lạc lõng.

“Sao anh không trả lời em? Bình thường anh đã không đi cùng em, bây giờ không dễ dàng gì mới có cơ hội đi với nhau, muốn giúp anh vui vẻ hơn một chút, bảo anh đi cùng em, anh cũng không đồng ý, đúng không?”. Giọng nói Lâm Phương Phi hơi nghẹn ngào.

“Được rồi, anh đồng ý, tối nay anh đi cùng em!”. Trình Vũ Kiệt khó khăn lắm mới thốt ra được mấy lời này.

Trình Vũ Kiệt nhìn xa xăm, trong ánh mắt thâm lương còn phảng phất chút gì đó mơ màng, âu sầu. Ánh đèn vàng vọt chiếu lên sống lưng thẳng tắp, gương mặt trắng trẻo tỏa ra sự đau thương vô hạn. Sự đau thương này cứ thấm dần xuống tận đáy tim, dần dần truyền đến từng đầu dây thần kinh.

Cậu ấy là đứa con cưng của thượng đế, có gương mặt hoàn mỹ như thiên thần. Nhưng không hiểu vì sao, thượng đế lại tạo cho cậu một đôi mắt buồn thẳm thẳm, nỗi đau thương đó cứ dính chặt vào đôi mắt, không thể tách rời.

Lâm Phương Phi trong phút chốc ngăn hết sự nghẹn ngào trong họng, miệng khẽ nhướn lên, nụ cười rạng rỡ như đóa hồng.

Mái tóc xoăn như rong biển, dưới ánh đèn nhuộm ánh vàng.

Tuy ánh đèn vàng vọt, đêm đã về khuya, không khí đã dần nhuộm lạnh, nhưng con đường dưới chân lại mở rộng trước mắt, mở ra một lối đi sáng tỏ, rõ ràng.

4

Trong quán bar.

Đồng nghĩa người, âm thanh hỗn tạp, ồn ào, tiếng cụm ly, giọng hát khàn khàn... mọi âm thanh trộn lẫn vào nhau khiến quán bar trở nên hỗn loạn.

Trình Vũ Kiệt không thích nơi này, chưa bao giờ thích. Tất cả vui vẻ và đau buồn của cậu đều lưu giữ lại cho bản thân ở một nơi yên tĩnh vắng vẻ, chứ không phải là trong quán bar ồn ào như vậy.

Lâm Phương Phi dường như rất thích nơi đây, cũng có vẻ như rất quen thuộc với chốn này. Vừa bước vào quán, cô liền kéo Trình Vũ Kiệt xuyên qua đám đông đang chen chúc nhau, bước đến quầy bar, gọi hai ly rượu vang đỏ.

Thứ chất lỏng màu đỏ nhẹ nhàng sóng sánh trong chiếc ly bằng thủy tinh trong suốt, tỏa ánh trong veo.

Cô lấy ngón tay thon nhỏ, trắng ngà cầm chiếc ly, nở nụ cười đẹp mê hồn, “Kiệt, cạn ly, cạn ly vì danh hiệu quán quân mà anh không dễ gì giành được!”.

Ting, hai chiếc ly thủy tinh chạm vào nhau lạnh lạnh mà chói tai.

Chất lỏng lạnh lạnh dần dần trôi xuống theo thực quản, giây phút uống vào có cảm giác rất sảng khoái, kích thích những dây thần kinh yếu ớt.

Uống một hơi hết sạch, theo sau đó là hơi ấm nóng bỏng. Lâm Phương Phi cảm thấy sự lạnh lẽo trước đó biến mất, cơ thể dần ấm lên, hai má trắng bệch cũng đã hồng hào.

Cô đã quen với rượu ở đây, thậm chí đã yêu bầu không khí này tới mức không thể dứt ra được.

Đối mặt với biết bao khuôn mặt lạ lẫm, cô như một tờ giấy trắng bày ra trước mắt mọi người. Cuộc sống hoặc phong phú hoặc đơn điệu, tâm trạng hoặc vui vẻ hoặc đau buồn của cô đều được giải thoát tại đây. Sự giải thoát này do cô bất ngờ phát hiện ra, nói một cách chính xác, là mấy người chị em của cô giúp cô tìm ra.

Mỗi lần buồn bã hay phấn khích cô đều đến quán bar.

Đêm đã khuya, trong quán bar hỗn loạn, cô như con bướm đang đôi cánh xinh đẹp, cuốn hút, ngồi trong một góc sáng, nhấm nháp tâm trạng của bản thân mình. Chỉ trong những lúc như thế này, cô mới có thể dần dần trấn tĩnh lại những nỗi buồn, niềm vui của mình trong tâm trạng hoảng loạn, mơ màng cực độ.

Lâm Phương Phi cứ chìm đắm như vậy trong quán bar, cất bước nhảy trong bóng tối, tỏa sáng dưới ánh đèn, hít thở trong hỗn loạn.

Bên cạnh quầy bar có một sân khấu nho nhỏ.

Cô ca sĩ trẻ đang hát một bài tình ca buồn, giọng hát hơi khàn, nhưng vẫn cố lên cao.

Lâm Phương Phi nhìn cô ca sĩ này, hơi thất thần.

“Phục vụ, hai ly rượu vang nữa”. Lúc không vui Trình Vũ Kiệt cũng uống rượu, nhưng không ngờ, uống rượu trong không khí như thế này lại có cảm giác mới lạ như vậy.

Chiếc ly thủy tinh trống rỗng lại được rót đầy thứ chất lỏng màu đỏ sóng sánh.

“Em rất thích nơi này?”. Trình Vũ Kiệt vừa nói vừa nhắc ly rượu lên.

“Trước đây không thích, bây giờ mới thích”. Trong ánh đèn yếu ớt chiếc kẹp tóc của Lâm Phương Phi tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh.

Lâm Phương Phi nhớ rõ, lần đầu tiên đến quán bar chính là Phương Văn Húc đã đưa cô đến. Lúc đó, cô không hề thích nơi này, cũng không thích sự ồn ào, hỗn loạn ở đây, sau này cũng không bao giờ bước chân đến. Từ sau khi chia tay Phương Văn Húc, Kiệt đã mang đến cho cô cả niềm vui về lần nổi đau, cô thường xuyên phải dằn vặt giữa hai thái cực này. Dưới sự dẫn dắt của mấy người bạn, cô đã dần phát hiện mình đã thích nơi này.

Thực ra, muốn một con người tiếp nhận một cái gì đó mới mẻ, đều phải trải qua giai đoạn quá độ, cho dù trong giai đoạn này sẽ phải chịu đựng nhiều dằn vặt, mê muội, nhưng cuối cùng, người ta sẽ lĩnh hội và chấp nhận cái mới.

“Chỗ này rất hay”. Trình Vũ Kiệt nhắc ly rượu lên, uống cạn hết chỗ rượu còn lại.

“Em đã nói rồi mà, anh còn không tin”. Lâm Phương Phi khẽ lắc chiếc ly trên tay, nói giọng trách cứ.

“...”

Xung quanh vẫn hỗn tạp, ồn ào.

Những điệu nhạc đau thương đã biến thành tiết tấu nhanh, mạnh mẽ.

Những người uống rượu, nói chuyện đều lũ lượt đi đến sàn nhảy nhỏ, lắc lư cơ thể, giải tỏa những bức xúc dồn nén đã lâu.

“Kiệt, chúng ta ra nhảy đi!”. Lâm Phương Phi không đợi Trình Vũ Kiệt trả lời, liền kéo Kiệt về phía sàn nhảy.

Tiết tấu nhanh, vui, có sức mạnh như kim loại va vào nhau.

Trong bóng tối, Lâm Phương Phi trở nên vô cùng cuốn hút, thân hình gợi cảm trong bộ váy ren đang xoay vòng trong ánh đèn xoay mờ ảo. Bờ eo uốn éo như rắn nước, tự do tự tại dạo chơi trong lãnh thổ của mình.

Gương mặt trắng trẻo, điển trai của Trình Vũ Kiệt dưới ánh đèn càng hút hồn hơn. Cùng với tiết tấu mạnh mẽ của âm nhạc, cậu như thiên sứ đang đôi cánh đẹp đẽ, linh động của mình, bay lượn trên lãnh thổ của riêng cậu với những bước nhảy độc đáo.

Những cô gái xinh đẹp, gợi cảm đều dừng lại, nín thở, chăm chú nhìn Trình Vũ Kiệt, ngắm nhìn động tác cuốn hút của cậu, tất cả những đôi mắt đều long lanh.

Một vẻ đẹp cách biệt với thế giới, chỉ có thể thưởng thức, vĩnh viễn không thể chạm đến được.

Trình Vũ Kiệt không để ý đến những ánh mắt nóng bỏng đó, ánh mắt vẫn thăm thẳm, đường nét trên khuôn mặt vẫn đanh thép, lạnh lùng. Dưới ánh đèn nhấp nháy không ngừng, ai cũng không thể cảm nhận được nét u buồn trong đôi mắt đó, nét buồn ấy như thủy triều, chậm chậm tràn vào khóe mắt.

Giây phút này, Trình Vũ Kiệt đáng lẽ phải vui vẻ, tự do nhảy những bước nhảy quen thuộc trong điệu nhạc mình yêu thích. Mọi người đều cảm thấy cậu đang vui vẻ, nhưng đôi mắt đã để lộ hết tâm tư thâm kín của cậu.

Nhưng, tất cả đều không liên quan đến người khác.

Chỉ cần

Chỉ cần tự bản thân cậu biết là được rồi!

Cho dù giờ đây chắc chắn là cậu đã giành được danh hiệu quán quân, nhưng cậu cũng biết, niềm vui và hạnh phúc giành được quán quân lại không thể chia sẻ với người đầu tiên mà mình muốn, trong lòng hụt hẫng và chán nản.

Hình ảnh người con gái đó bắt ngờ, đứng ngây người, sau đó lướt qua dần hiện lên rất rõ trong đầu. Cậu không thể quên được vẻ mặt của cô gái. Cậu vẫn luôn cảm thấy Kha Mộng Kỳ là một cô gái vui vẻ, hòa đồng, nên khi nhìn thấy vẻ mặt không như bình thường của Kha Mộng Kỳ, trong lòng cậu chợt nhói đau.

Tiếng hò reo cuồng nhiệt đã dần át đi tiếng nhạc mạnh mẽ.

Tiếng reo hò vẫn kéo dài rất lâu. Những cô gái điên đảo vì cậu vẫn đang chìm đắm trong mộng tưởng của mình, trong ánh mắt sâu thẳm chan chứa sự chờ đợi.

Chờ đợi mãi mãi thất vọng, cũng như thuốc lá yêu diêm, số phận đã định là sẽ bị tổn thương!

Quán bar sực mùi rượu.

Đám người lưu lạc nửa đêm này, dường như có thể tìm thấy một chốn ẩn náu, chốn ẩn náu cho tâm hồn, tại nơi này. Họ tìm những niềm vui rất mong manh trong nỗi buồn của bản thân.

Nửa đêm.

Ánh đèn neon trên đường vẫn sáng.

Con gió lạnh nhẹ thổi bay đi không khí nóng bừng xung quanh hai người.

“Tôi nay anh có vui không?”. Lâm Phương Phi chớp chớp đôi mắt long lanh, hỏi.

“Ồ, cũng được”. Gương mặt trắng trẻo của Trình Vũ Kiệt đã hơi ửng hồng, có lẽ vì vừa rồi đã uống rất nhiều rượu.

“Vui là tốt rồi. Giành được giải quán quân là một chuyện không dễ dàng gì, sau khi giành được quán quân sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc với giới nghệ sĩ, anh phải vui lên mới đúng, đừng có suốt ngày rầu rĩ thế, biết không?”.

“Biết rồi”. Khi nói thế, trong ánh mắt cậu lại thoáng nỗi buồn, lặng lẽ hiện lên trong bóng tối vô biên.

“Muộn như vậy rồi... anh...”. Lâm Phương Phi bỗng nhiên cúi đầu xuống, ngập ngừng nói.

“Anh sẽ đưa em về nhà”. Trình Vũ Kiệt lãnh đạm nói.

“Được”. Cô không thể không chế được niềm vui trong lòng.

Cuộc hành trình chậm chạp, không lời, cuối cùng cũng đến điểm dừng.

Điểm dừng là một biệt thự sang trọng, đẹp đẽ, bên ngoài là một dãy hàng rào màu trắng.

“Anh về đây, em đi ngủ sớm đi”. Trước khi đi, Trình Vũ Kiệt không quên để lại hai câu này.

“Anh đi đường cẩn thận nhé, cũng phải đi ngủ sớm đi đấy!”. Lâm Phương Phi nhìn Trình Vũ Kiệt, mỉm cười nói.

Bóng người cao lớn, cô đơn dần biến mất trong ánh đèn đường mờ ảo.

Ký túc xá phòng 508.

Ánh trăng ấm áp chiếu rọi vào phòng, nhẹ nhàng che phủ những con người đang say trong giấc ngủ.

Những con ghen ngào liên tiếp nhau, rất nhẹ, bất cứ lúc nào cũng có thể phát ra ngoài nhưng lại bị ghìm lại trong chiếc chăn bông mỏng manh.

Những cảnh tượng lẫn lộn nhau đang chuyển động liên tục, không biết bản thân dừng lại ở cảnh nào, nhưng có thể nhìn rõ ràng trong một cảnh tượng, bản thân đang đắm lệt, đó là một gương mặt đau khổ, thẳng thốt.

Sao thời gian lại có giây phút xoay chuyển đó? Khiến người ta không kịp trở tay, khiến người ta không thể lý giải được.

Nhưng ánh mắt lại nói một cách chân thực, tất cả những thứ mình nhìn thấy đều là sự thật, một sự thật churóng mắt, đau lòng.

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, đầu đau như sắp nổ tung ra.

Những dòng lệ lăn dài trên má, ướt đầm cả chiếc gối.

Nước mắt chính là bằng chứng của sự tổn thương.

Kiệt, cậu có biết mình rất buồn không? Cậu có thể cảm nhận được những giọt nước mắt của mình không? Ngự trị trong lòng cậu là mình hay là cô gái kia?

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Vũ Cùng Anh Nhé, Lolita* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chiếc nhẫn kim cương

Cậu ấy có thể không thích mình, có thể không yêu mình, có thể xóa bỏ tất cả những gì mình đã làm vì cậu ấy, nhưng cậu ấy không thể không tin tưởng mình!

1

“Mình vừa đi qua bảng thông báo, nhìn thấy một tin mới siêu hot luôn, có liên quan đến Trình Vũ Kiệt, mọi người có muốn nghe không?”. Tàn Dịch vừa bước vào phòng đã cất cao giọng.

Nghe thấy ba tiếng “Trình Vũ Kiệt” ai nấy đều đồng hệt tai lên, nhao nhao nói: “Mau nói nghe xem nào”.

“Nếu nói Trình Vũ Kiệt và Lâm Phương Phi đang yêu nhau, các cậu có tin không?”. Ngay bản thân Tàn Dịch cũng không tin lắm vào tin này, nhưng nó được viết rõ ràng trên bảng thông báo.

“Không tin!”. Trương Mạc và Tiểu Vân đồng thanh nói, vừa nói vừa lắc đầu nguây nguẩy.

“Nhưng rõ ràng mẩu tin đó nói rằng bạn gái của Trình Vũ Kiệt là Lâm Phương Phi mà! Hơn thế còn nói vì sự xuất hiện của Trình Vũ Kiệt mà Lâm Phương Phi mới bỏ rơi Húc tiền bối, sả vào lòng Kiệt! Còn nữa, bọn họ đã yêu nhau từ cách đây rất lâu rồi!”.

Kha Mộng Kì gần như tuyệt vọng, lẽ nào Kiệt thật sự yêu Lâm Phương Phi?

“Không thể nào, đây rõ ràng là đang bôi nhọ thanh danh của Kiệt!”. Tiểu Vân hét lên.

“Tin lá cải mà, chưa chắc đã là thật, nhưng cũng chưa chắc là giả!”. Tàn Dịch nói.

“Không được, trầm nghe không bằng một thấy! Kì, chúng ta đi xem xem sao”. Nói xong, Tiểu Vân liền kéo tay Kha Mộng Kì đi ra khỏi phòng.

Bất kể là thật hay là giả, Kha Mộng Kì đều không muốn đến xem bảng thông báo. Nếu tin này được chứng thực, cô sẽ càng thất vọng hơn.

Kiệt, tại sao cứ khi nào mình ôm hy vọng về cậu thì cậu lại đẩy mình đến bên bờ thất vọng?

Không thích mình, sao còn đưa mình đến phòng y tế? Lẽ nào chỉ vì mình đã từng cứu cậu khỏi bọn cho vay nặng lãi?

Không thích mình sao còn hôn mình bên bờ biển? Lẽ nào vì phong cảnh quá đẹp khiến cậu ngất ngây quên hết tất cả?

Nhưng Kha Mộng Kì không cưỡng lại được Tiểu Vân, đành đi cùng cô đến bảng thông báo.

Trước bảng thông báo hết lớp người này đến lớp người khác vây quanh, đa số là nữ sinh, khuôn mặt tràn đầy vẻ thất vọng.

Một chàng trai ưu tú, đẹp trai như Trình Vũ Kiệt, đương nhiên là “bạch mã hoàng tử” của tất cả các cô gái, nếu ai độc chiếm, người đó sẽ biến thành kẻ thù chung của các nữ sinh. Nhưng bây giờ cô gái đó lại là con gái duy nhất của thầy hiệu trưởng, đám nữ sinh chỉ còn biết nuốt giận vào trong mà không thể trả thù.

Lúc này, thân hình to béo của Tiểu Vân đã phát huy tác dụng, cô kéo Kha Mộng Kỳ luồn lách qua đám đông, len đến gần bảng thông báo.

“Quán quân mới của “Super Boy” có tình ý với thiên kim tiểu thư của thầy hiệu trưởng!”.

Dòng chữ màu đỏ to đùng khiến cho mắt Kha Mộng Kỳ đau nhói, chỉ là một tiêu đề, nhưng lại có thể làm cho trái tim cô vỡ vụn ra thành từng mảnh.

Kiệt và Lâm Phương Phi? Mình thật nực cười biết bao! Cho dù trong tiềm thức đã biết cậu ấy có bạn gái, mà lại không biết cô gái thần bí ấy ở ngay gần bên!

Kha Mộng Kỳ không nhìn thấy gì nữa, cơ thể gầy yếu cố hết sức chen khỏi đám đông đi ra ngoài.

Nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống, thấm đẫm cả chiếc gối màu xanh nhạt.

Kha Mộng Kỳ nằm trên giường, cứ để mặc cho nước mắt tuôn rơi.

Mẫu tin này, một khi được công bố ra, có phải là mình đã không còn cơ hội ở bên Kiệt nữa rồi? Liệu có phải mình đã thất bại?

Trước mắt cô lại hiện lên cảnh tượng trong ngày đầu tiên đến nhập học.

Trong làn sương mỏng, dưới ánh nắng của buổi sớm.

Một chàng trai trầm tư đang cúi đầu hôn một cô gái.

Cô gái đó lẽ nào chính là Lâm Phương Phi?

Đây chính là điều mà Trình Vũ Kiệt gọi là bí mật ư?

Bí mật đã được công khai, tất cả đã quá rõ ràng phải không?

Cuối cùng Kiệt vẫn chọn Lâm Phương Phi, còn cô chẳng qua chỉ là người qua đường mà thôi.

Cũng đúng, mình vốn dĩ không có tư cách tranh giành với Lâm Phương Phi mà! Người ta là thiên kim tiểu thư của thầy hiệu trưởng, có thân thế ngàn vàng, có thể giúp đỡ Kiệt. Còn mình thì sao? Mình còn phải mượn tay người khác để giúp đỡ cậu ấy...

Nếu Kiệt đến với mình, mình sẽ chỉ trở thành gánh nặng của cậu ấy thôi?

Mình không muốn thành gánh nặng của Kiệt! Không muốn!

Nội tâm Kha Mộng Kỳ đang giằng xé.

Chuông điện thoại reo lên.

Đến khi chuông reo lần thứ năm, Kha Mộng Kỳ mới lau nước mắt, cầm điện thoại lên.

Tại sao lại là Kiệt!

Kha Mộng Kỳ thần thờ nhìn cái tên Trình Vũ Kiệt, không nghe máy, để mặc cho điện thoại cứ reo hết lần này đến lần khác.

Có phải cậu ấy muốn giải thích với mình? Muốn nói không có bất kỳ quan hệ gì với Lâm Phương Phi? Hay là từ trước đến giờ chưa bao giờ thích mình?

Kha Mộng Kỳ do dự, chần chừ không nhấc máy.

Điện thoại vẫn đổ chuông không biết mệt mỏi, hết lần này đến lần khác.

“Này, cậu có để cho người khác được yên tĩnh không? Không muốn nghe thì tắt máy đi!”. Tần Dịch gây sự.

Cuối cùng, Kha Mộng Kỳ nhấn vào nút ok, “A lô” giọng nói hơi nghẹn ngào.

Cô cố gắng mỉm cười, vì thế nếu không nghe kỹ, sẽ không thể nhận ra cô vừa khóc xong.

“Kha Mộng Kỳ, sao vừa rồi cậu không nghe máy?”. Bên kia điện thoại truyền lại giọng nói đầy giận dữ của Trình Vũ Kiệt.

“À, vừa rồi mình đi vào nhà vệ sinh, bây giờ mới nghe thấy”.

“Cậu đã đọc bảng thông báo rồi chứ? Cậu thật độc ác, cậu làm rất tốt đấy! Coi như lúc trước tôi đã đánh giá thấp cậu!” Khẩu khí khiêu khích, giễu cợt.

“Cậu nói thế có ý gì chứ, mình nghe không hiểu”.

“Cậu đương nhiên không hiểu rồi! Cậu cũng thật biết diễn kịch, việc cậu đã đồng ý với tôi sao không giữ lời?”.

“Việc gì cơ?”. Kha Mộng Kì mặt ngây ngô hoàn toàn không hiểu.

“Cậu xem, đúng là quý nhân thì hay quên mà! Ban đầu tôi bảo cậu giúp tôi giữ bí mật, tại sao cậu lại nhất quyết tiết lộ ngay lúc này, cái gì mà hai người thường xuyên hôn nhau ở một góc vắng vẻ, yên tĩnh trong vườn trường! Kha Mộng Kì, cậu miêu tả cũng sinh động lắm! Không chỉ có khả năng làm diễn viên mà còn có tiềm năng làm chó săn nữa! Cậu giỏi lắm!”. Trình Vũ Kiệt nói một tràng dài, thậm chí không thèm thở nữa.

“Kiệt...”.

“Kha Mộng Kì, thật uổng công tôi coi cậu là bạn, cậu lại làm những việc bất nhân bất nghĩa như vậy! Cậu biết không, làm thế này là coi như hủy hết tiền đồ của tôi! Cậu nghĩ rằng danh hiệu quán quân cuộc thi “Super Boy” giành được dễ dàng lắm sao? Cậu cho rằng mỗi người đều có cơ hội ký hợp đồng với Công ty đĩa nhạc Bách Tín sao?”.

“Kiệt, cậu nghe mình nói...”. Kha Mộng Kì không có cơ hội nói xen ngang.

“Tôi không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào cả. Cậu tiếp tục đi mà hẹn hò với Húc tiền bối của cậu đi, tôi sẽ không làm ảnh hưởng đến các người nữa. Dĩ nhiên cũng hy vọng cậu đừng đến tìm tôi, đừng gây phiền hà cho tôi nữa! Tạm biệt”. Giọng nói đó còn lạnh hơn băng giá.

Điện thoại bị ngắt một cách tàn nhẫn.

Kha Mộng Kì chỉ nghe thấy tiếng tút tút.

Thật là nực cười, Kiệt lại cho rằng mẩu tin đó là do cô viết!

Hóa ra, cô gái mà Kiệt hôn vào cái ngày đầu tiên cô đến nhập học lại chính là Lâm Phương Phi!

Thế giới của Kha Mộng Kì sụp đổ.

Nước mắt như chuỗi trân châu bị đứt, từng hạt từng hạt lăn, trên mặt, trên cổ, ướt đầm.

Cô bò lên giường, lấy cuốn nhật ký ra, ghi lại những cảm xúc của mình lúc này.

Mình có thể vì cậu ấy mà chịu cực khổ tìm việc làm thêm, có thể vì cậu ấy mà đến quán bar làm việc, có thể đứng đầu phố để kêu gọi mọi người ủng hộ cậu ấy...

Tất cả những gì mình làm vì cậu ấy, cậu ấy có thể không thèm để ý đến.

Cậu ấy có thể không thích mình, có thể không yêu mình, có thể xóa bỏ tất cả những gì mình đã làm vì cậu ấy, nhưng cậu ấy không thể không tin tưởng mình!

...

Nước mắt ướt đầm cả cuốn nhật ký, những dòng chữ nhòe nhoẹt.

2

Ngày hôm sau, khi Kha Mộng Kì tỉnh dậy mới phát hiện hai mắt cô sưng húp lên như hai quả đào, gần như không mở được ra.

Đây chính là cái giá phải trả cho việc khóc lóc suốt một đêm.

“Kì, sao tự nhiên hôm qua cậu đột ngột bỏ đi? Báo hại mình tìm cậu mãi ở chỗ bảng thông báo. Lúc mình về thì cậu đã lăn ra ngủ rồi”. Tiểu Vân hỏi Kha Mộng Kì.

“Xin lỗi nhé, hôm qua mình thấy không được khỏe nên về nghỉ sớm”. Thực ra lúc Tiểu Vân về Kha Mộng Kì có biết, cũng nghe thấy cô ấy gọi tên mình, nhưng cô không đáp vì không muốn để Tiểu Vân nhìn thấy dáng vẻ khóc lóc của mình. Từ trước đến nay, trước mặt Tiểu Vân, Kha Mộng Kì vẫn là một cô gái kiên cường, cô không muốn để người khác nhìn thấy vẻ yếu đuối của mình.

“Á, mắt cậu sao vậy, sao lại sưng húp lên thế?”. Tiểu Vân nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Kha Mộng Kì.

“À... không có gì, có lẽ là tại tối qua ngủ “trật gối(5)””. Kha Mộng Kì cố gắng làm ra vẻ không có gì và gượng cười.

“À, hóa ra là vậy. Mình còn tưởng cậu vì chuyện của Kiệt mà khóc cả đêm chứ!”.

“Phiền cậu lần sau đừng nhắc tên của con người ấy trước mặt mình được không?”. Giọng nói của Kha Mộng Kì đột nhiên trở nên rất lạnh lùng.

“Tại sao chứ, lẽ nào cậu không còn thích Kiệt nữa?”. Tiểu Vân thấy rất lạ. Tuy cô không muốn nhìn thấy Trình Vũ Kiệt qua lại với Lâm Phương Phi, nhưng Kiệt vẫn phải có bạn gái. Cho dù thích Kiệt, cũng nên ủng hộ quyết định của cậu ấy, bao gồm cả quyết định chọn bạn gái của cậu ấy.

“Không thích nữa”. Kha Mộng Kì bướng bỉnh nói.

“Kì, cậu đang đùa mình đấy có phải không? Chính cậu là người đã thuyết phục cậu ấy tham gia cuộc thi “Super Boy”, điều này cho thấy Kiệt rất coi trọng ý kiến của cậu. Hơn nữa, cậu quên rồi sao, lúc cậu bị ngã ở phòng tập nhảy, chính Kiệt là người đầu tiên chạy đến bế cậu đưa đến phòng y tế đấy! Trong lòng cậu ấy, có lẽ cậu là một người bạn rất quan trọng. Bây giờ cậu ấy vừa mới có chút tiếng tăm, chỉ vì một mẩu tin mà cậu không thích cậu ấy nữa, nếu cậu ấy biết được chắc chắn sẽ rất buồn”.

“Có Lâm Phương Phi ở bên ủng hộ cậu ấy là đủ rồi”.

“Cậu đang nói cái gì vậy, Kì! Chúng ta ủng hộ cậu ấy và Lâm Phương Phi ủng hộ cậu ấy là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Chúng ta là fan ruột của cậu ấy, phải luôn luôn đứng đằng sau cổ vũ cậu ấy! Còn Lâm Phương Phi là bạn gái cậu ấy, phải đứng trên sân khấu với cậu ấy. Lâm Phương Phi là cột trụ trong tình yêu của cậu ấy, chúng ta là cột trụ trong sự nghiệp của cậu ấy, cả hai phương diện đều rất quan trọng!”.

“Tiểu Vân, đừng nói nữa. Tóm lại, mình không muốn nghe bất cứ chuyện gì liên quan đến Kiệt nữa”. Kha Mộng Kì bịt tai. Cái cô muốn không phải là quan hệ bạn bè, cũng không phải chỉ là cột trụ trong sự nghiệp, cái cô cần hơn cả là lòng tin của Kiệt. Nếu đến niềm tin cũng không còn, thì cũng không thể trở thành bạn bè.

Hôm đó, tâm trạng Kha Mộng Kì nặng nề nên không đến phòng tập.

Giống như đã hẹn trước, Trình Vũ Kiệt cũng không đến phòng tập.

Khi Tiểu Vân về đến ký túc, gọi Kha Mộng Kì một tiếng, thấy không có tiếng trả lời, liền với chiếc chăn trên giường, kéo đại một cái, “Này, Kha Mộng Kì, cậu ngủ cả buổi chiều đấy à? Dậy đi thôi, bọn mình đi ăn cơm, thế nào?”.

Phía trên không có bất kỳ động tĩnh gì.

Tiểu Vân lại kéo cái chăn đang căng phồng, “Kì, dậy đi nào!”.

Chỉ nghe thấy tiếng phịch, một quyển nhật ký bìa da màu hồng rơi xuống đất.

Tiểu Vân chỉ định kéo chăn gọi Kha Mộng Kì dậy, nhưng phát hiện trong chăn không có người, chỉ có chú gấu Uynice đáng yêu của Kha Mộng Kì.

Tiểu Vân thở dài, “Kì đi đâu rồi nhỉ? Lẽ nào sớm như vậy đã đến quán bar rồi? Thật vất vả quá! Không khỏe vẫn còn phải đi làm”.

Cô vừa nói vừa nhặt cuốn nhật ký dưới đất lên.

Kì còn có thói quen viết nhật ký? Sao mình không biết nhỉ!

Tò mò, Tiểu Vân mở cuốn nhật ký ra...

Tiểu Vân như bị ma đưa lối quỷ dẫn đường, ngồi đọc hết cuốn nhật ký của Kha Mộng Kì.

Tất cả tâm sự của Kì đều được viết trên cuốn nhật ký.

A? Người Kì thích hóa ra là Trình Vũ Kiệt!

Kì đi làm thêm ở quán bar cũng là vì Kiệt!

Kì thích Kiệt như vậy, làm biết bao nhiêu chuyện vì cậu ấy, thế mà cậu ấy lại hiểu nhầm Kì, quá đáng! Chẳng trách Kì lại tức giận như thế! Trời, mình đúng là đầu lộn, bình thường ngày nào cũng đi cùng Kì, sao không biết cậu ấy thích Kiệt chứ? Lúc sáng còn nói với Kì những câu như thế, cậu ấy nhất định sẽ càng bức mình.

Lần này Tiểu Vân vô cùng hối hận.

Không được, nhất định phải cho Kiệt biết tâm chân tình của Kì.

Kì, cậu không được bỏ cuộc nhé!

Tiểu Vân để lại cuốn nhật ký lên giường Kha Mộng Kì, lấy chăn chèn thật kỹ càng.

Trong lòng cô thầm đưa ra một quyết định.

Ánh nắng vẫn chói mắt.

Phòng tập vẫn sáng, vẫn rộng lớn.

Âm nhạc vẫn lay động lòng người, nhưng đã thiếu đi bóng hình đẹp đẽ thân quen ấy.

Kha Mộng Kì vẫn chưa đến!

Đã rất lâu rồi cô ấy không đến. . .

Một vị trí nào đó của phòng tập bị bỏ trống trong thời gian dài.

Một góc nào đó trong tâm hồn Trình Vũ Kiệt cũng đã trống rỗng rất lâu.

Hóa ra, cô ấy đã mọc rễ, đâm chồi trong lòng cậu.

Mỗi ngày, cậu đều đến, lần nào cũng tìm kiếm hình bóng của Kì, nhưng lần nào cũng thất vọng.

Huống chi, cậu thực sự không thể tha thứ cho kẻ đã tiết lộ mối tình giữa cậu và Lâm Phương Phi, nếu không phải Kì tiết lộ, vậy là ai chứ?

3

Ký túc xá phòng 508.

Tấm rèm màu trắng bay bay theo gió.

Hai người đều ngồi bên cạnh bàn, Tiểu Vân chống cằm, không biết đang suy nghĩ điều gì, Kha Mộng Kì cầm một quyển sách, rất lâu rồi mà vẫn chưa lật một trang.

Hai người, mỗi người đều mang những tâm sự riêng trong lòng.

Hồi lâu, dường như Tiểu Vân đợi lâu đến mức bức bối, đứng lên đi đến bên cửa sổ, vén rèm mở cửa sổ ra.

Trời ơi, không biết từ bao giờ bên ngoài đã biến thành một biển hoa hồng.

Trên không trung là vô vàn những quả bóng bay đủ màu sắc.

Quảng trường phun nước ở phía đối diện chật kín người, ai ai cũng đều tắm tã, hoan hô.

Chính giữa quảng trường phun nước là hoa hồng, những bông hồng tươi thắm khiến ai cũng cảm động.

“Kì, cậu mau ra xem bên ngoài kia!”. Tiểu Vân gọi to.

“Có cái gì hay chứ?”. Kha Mộng Kì chậm rãi trả lời.

“Hoa hồng đẹp quá đi thôi, chắc phải đến chín trăm chín mươi chín đóa hồng. Lãng mạn chết đi được! Không biết có phải hôm nay có người tổ chức hôn lễ trong trường không nữa?”. Tiểu Vân phát huy hết sức tưởng tượng phong phú của mình.

“Nói linh tinh, làm gì có ai lại tổ chức hôn lễ trong trường chứ!” Kha Mộng Kì vẫn chăm chú nhìn vào cuốn sách đang cầm trên tay, không buồn ngẩng đầu lên.

“A!”. Tiểu Vân đột nhiên hét thất thanh.

“Tiểu Vân, hôm nay cậu sao vậy, làm gì mà ngạc nhiên lắm thế? Có phải muốn mình sợ đến bị bệnh tim mới chịu thôi không?”.

“Cậu cứ ra đây nhìn là biết, có liên quan đến cậu đấy! Cảm động quá!” Tiểu Vân đi thẳng đến đẩy Kha Mộng Kì đến bên cửa sổ.

Kha Mộng Kì đi đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, đờ người ra.

Những bông hoa hồng kết thành dòng chữ rất đẹp. “Kì, chúc mừng sinh nhật”!

Mấy chữ “Chúc mừng sinh nhật” đập vào mắt khiến cô rất khó chịu, cô cũng không nhớ nổi đã bao lâu rồi chưa tổ chức sinh nhật.

Lúc cô tám tuổi, bố vì đi mua quà sinh nhật cho cô mà bị tai nạn.

Kể từ khi đó, cô không còn bố, cũng không có quyền tổ chức sinh nhật.

Ngày sinh nhật của cô chính là ngày giỗ bố.

Mẹ cô không muốn nhắc đến, cô cũng không dám nhắc.

Nước mắt cứ thế tuôn rơi trên gương mặt thanh tú của cô.

“Mừng ngày sinh nhật của em, mừng ngày sinh nhật dễ thương, mừng ngày đón em ra đời, Happy birthday to you!”.

Tiếng hát trong vắt cất lên giữa quảng trường.

“Kì, hôm nay em mười tám tuổi rồi, chúc tuổi thanh xuân của em càng ngày càng rực rỡ!”

“Kì, bất kể có chuyện gì không vui, em hãy quên đi được không? Từ hôm nay trở đi, hãy nở nụ cười rạng rỡ nhất!”.

“Kì, chín trăm chín mươi chín đóa hồng thay cho tấm lòng của anh đối với em, anh sẽ đợi em, đợi cho đến khi em chấp nhận anh”.

...

Trên giảng đường lớn đối diện chậm chậm thả xuống từng bức, từng bức tranh chữ.

Chữ trắng trên nền đỏ, chữ nào chữ nấy đều rất rõ ràng.

Kha Mộng Kì như đang nằm mơ.

Đã mười năm rồi, cô không biết thế nào là tổ chức sinh nhật.

Hôm nay, cô mới phát hiện ra bản thân cũng hy vọng có người nhớ đến ngày sinh của mình.

Cô cũng cô đơn, cũng cần có người chúc phúc.

Cô hy vọng hơn mười năm trước khi cô sinh ra có người mỉm cười cầu chúc cho cô.

Chiếc xe màu xanh quen thuộc đi ra từ giữa biển hoa hồng, tiến thẳng đến trước cổng ký túc xá Phương Uyên.

Một bóng người màu trắng từ trên xe bước xuống.

Phuong Văn Húc mặc một bộ vest màu trắng, trông rất đẹp trai, phong độ.

Trên tay anh cầm một bó hồng tuyệt đẹp, nở nụ cười hút hồn.

“Oa, hôm nay nhìn Húc tiên bối đẹp trai quá, ăn mặc như một bạch mã hoàng tử thực sự!”. Tiểu Vân không kìm được sự hưng phấn trong lòng. Cho dù màn tỏ tình này không phải dành cho cô, nhưng được nhìn thấy cảnh tượng này Tiểu Vân đã rất hạnh phúc rồi.

Cũng thời gian này, cả ký túc Phương Uyên như bị nổ tung.

Lần này, cái tên mà các nữ sinh hò hét cuồng nhiệt đã chuyển thành Phuong Văn Húc.

Kha Mộng Kì lại nhớ đến cảnh Trình Vũ Kiệt đưa cô đến ký túc vào ngày đầu tiên đến trường Khải Thịnh. Lúc đó tuy cảm thấy giọng nói cậu ta lạnh lùng, nhưng con người lại rất nhiệt tình, còn chủ động giúp cô xách hành lý.

Lúc đó, cái tên mà đám nữ sinh hét gọi là Trình Vũ Kiệt.

Khỏe miệng Kha Mộng Kì khẽ hiện lên một nụ cười chua chát.

Kiệt, tại sao người biết ngày sinh nhật của mình không phải là cậu?

Sao người ôm bó hồng kia không phải là cậu?

“Kha Mộng Kì, anh yêu em!”. Không biết từ lúc nào, trong tay Phuong Văn Húc đã có một chiếc micro, anh nói rành rọt từng từ từng từ một.

Âm thanh truyền đi rất xa, tất cả mọi người trong trường đều có thể nghe thấy.

Tò tình ở nơi công cộng cần dừng khí rất lớn, Phuong Văn Húc đã phải hạ quyết tâm mới có thể làm được.

Tất cả nữ sinh đều ngẩng ra nhìn, nhưng phần nhiều là thất vọng.

Trước đây họ nghĩ Lâm Phuong Phi chia tay với Phuong Văn Húc thì họ sẽ có cơ hội, không ngờ, hy vọng đã nhanh chóng tan biến như bong bóng.

Những tiếng hoan hô đã biến thành tiếng thở dài ngao ngán, dường như mỗi nữ sinh bên cửa sổ đều cúi đầu rầu rĩ.

Tiểu Vân đứng bên cửa sổ ngóng nhìn, hình như đang tìm kiếm người nào đó. Tìm hồi lâu mà vẫn chưa thấy, trong lòng bắt đầu nghi ngờ, chẳng phải Kiệt đã nói hôm nay sẽ đến xin lỗi Kì sao, sao vẫn chưa xuất hiện? Cầu trời phù hộ, Kì chớ đi cùng Húc tiền bối!

Tiểu Vân quay sang liếc nhìn vẻ mặt Kha Mộng Kì, thấy Kì không vui, cũng không kinh ngạc...

“Cốc cốc cốc...”. có người đang gõ cửa phòng 508.

Lẽ nào là bạn Trương Mạc, cậu ấy không mang theo chìa khóa ư?

Kha Mộng Kì chạy ra mở cửa.

Khuôn mặt của một cô gái lạ.

“Chào chị, xin hỏi chị có phải là Kha Mộng Kì không ạ?”. Cô gái lạ tươi cười.

Kha Mộng Kì gật đầu.

“Đây là quà của một anh nhờ em mang đến cho chị”. Cô gái lạ vừa nói, vừa chuyển cho Kha Mộng Kì một cái hộp rất đẹp.

Kha Mộng Kì nhận lấy rồi nói “Cảm ơn”.

“Oa, là quà sinh nhật ư? Mau mở ra xem xem là cái gì!”. Tiểu Vân vội chạy qua.

Kha Mộng Kì dùng đôi tay đang run của mình mở chú bướm trên hộp ra, đây là món quà sinh nhật đầu tiên cô nhận được trong mười năm qua, nên vô cùng căng thẳng.

Là một chiếc váy búp bê màu hồng nhạt!

“Ôi, chiếc váy đẹp quá!”. Hai mắt Tiểu Vân sáng bừng.

“Mau mặc cho mình xem nào!”. Tiểu Vân vội vàng nói.

Kha Mộng Kì hơi do dự.

“Hôm nay là sinh nhật cậu, cậu nên ăn mặc trang điểm thật đẹp mới đúng chứ!”. Tiểu Vân khích lệ Kì.

Lúc này, Kha Mộng Kì mới gật đầu, nhẹ nhàng mở chiếc váy ra.

Một tờ giấy bay ra rơi trên mặt đất.

Kha Mộng Kì nhặt lên, chỉ thấy trên đó viết:

“Kì, em chính là công chúa của anh.

Hy vọng em sẽ thích chiếc váy này.

P/S: Hôm nay đến nhà anh được không? Bố mẹ anh đều không có nhà, anh đã chuẩn bị sẵn tiệc sinh nhật cho em rồi.

Chân thành mời em đến nhà anh, rất mong được cùng em đón sinh nhật.

Người yêu em, Húc”.

“Ai tặng cậu váy vậy?”. Tiểu Vân dường như đang ôm một hy vọng nào đó.

“Còn phải hỏi sao?”.

“Là Kiệt hay là Húc tiền bối?”.

“Kiệt?”. Kha Mộng Kì cười nhạt, “Cậu ấy biết sinh nhật của mình sao? Ngay đến việc cơ bản nhất là tin tưởng mà cậu ấy còn không làm được!”.

Một tác giả mà Kha Mộng Kì thích đã từng nói, nếu trong tình yêu không còn sự tin tưởng, thì không còn gì phải vương vấn nữa.

Kha Mộng Kì đã hạ quyết tâm, phải quên sạch quá khứ làm lại từ đầu.

Cô không còn do dự, mặc chiếc váy búp bê màu hồng nhạt lên người.

Đi đôi giày cao gót màu trắng.

Kha Mộng Kì bỗng biến thành nàng công chúa trong cổ tích, cao quý, trang nhã.

Tiểu Vân không còn thời gian để khen ngợi vẻ đẹp của Kha Mộng Kì nữa. Cô đang lo lắng không biết Kiệt có đến không, lo lắng Kiệt đến muộn thì Kha Mộng Kì sẽ đi cùng Húc tiền bối mất.

Vào thời khắc quan trọng thế này, điện thoại của Kha Mộng Kì reo lên!

Lúc này, một hòn đá tảng đang rơi trong lòng của Tiểu Vân. Kiệt, cuối cùng cậu đã đến rồi!

“Ừ”.

“Được”.

“Em sẽ xuống ngay”.

Tiểu Vân chỉ nghe thấy mấy câu trả lời ngắn gọn của Kha Mộng Kì, sương mù bao phủ trong đầu hỏi: “Cậu đi đâu thế?”.

“Hẹn hò!”. Nụ cười của Kha Mộng Kì rất ngọt ngào.

“Vội ai?”.

“Húc”.

“Cái gì?”. Tia hy vọng cuối cùng của Tiểu Vân vụt tắt.

Chiếc váy búp bê màu hồng nhạt khiến cho làn da trắng ngà của Mộng Kì trở nên hồng hào và sáng hơn.

Chiếc thắt lưng bằng lụa ở eo bay bay theo gió.

Nụ cười của cô ấy thật ngọt ngào.

Phượng Vãn Húc vừa nhìn thấy đã ngất ngây.

Anh lịch sự chia tay ra, mời Kha Mộng Kì lên xe.

Kha Mộng Kì đặt tay lên tay Húc, ngồi lên chiếc xe màu xanh.

Một bóng người cao lớn, lạc lõng đang đứng tự vào góc cây đằng xa.

Mắt dõi theo chiếc xe con mỗi lúc một chạy xa hơn, nỗi đau thương trong ánh mắt cậu càng sâu đậm.

Kì mặc chiếc váy búp bê màu hồng và Húc mặc bộ vest màu trắng, thật đẹp đôi làm sao!

Hơn thế, Húc còn là bạch mã hoàng tử cao quý, có xe xịn, có thể tặng bao nhiêu hoa hồng cho cô ấy.

Còn mình thì sao? Vừa mới ký hợp đồng với Bách Tín! Công ty quy định không cho ca sĩ yêu đương, kết quả lại lộ ra tin tức đang hẹn hò với Lâm Phương Phi. Lúc đó nhất thời tức giận, cho rằng người tiết lộ là Kha Mộng Kì, vì vậy mới cãi với cô ấy.

Sau đó, cô bạn Tiểu Vân đã đến tìm cậu, nói với cậu rằng gần đây tâm trạng Kì không được tốt, Kì đã từng vì cậu mà đi làm thêm ở quán bar, còn đi cổ vũ cậu tham gia cuộc thi “Super Boy”, đi kêu gọi mọi người ủng hộ cậu...

Kì đã vì cậu mà làm nhiều chuyện như vậy mà cậu không hề hay biết.

Nói một cách chính xác là cậu đã quen với sự hy sinh vô điều kiện của Kì.

Nhưng, khi cậu tỉnh ngộ, biết được trong lòng cậu Kì đã chiếm một vị trí không gì có thể thay thế được, biết là cậu đã hiểu lầm Kì, muốn nói lời xin lỗi với Kì thì mọi thứ đã quá muộn.

Cậu cứ đứng đấy nhìn Kì bị người khác đưa đi mất.

Bịch, Kiệt nắm chặt tay, đâm mạnh vào thân cây.

Máu tươi theo thân cây chảy xuống, từng giọt, từng giọt, đỏ như những bông hoa hồng trên quảng trường.

Cậu không cảm thấy đau đớn, chỉ thấy trái tim đang rỉ máu.

Cậu vẫn mất đi người con gái ấy...

Tuy trong cuộc thi “Super Boy” cậu đã chiến thắng Phuong Văn Húc, nhưng trên chiến trường tình yêu, cậu đã thua Phuong Văn Húc.

Trận này, cậu thua rất thảm hại.

Cậu chán chường gục đầu, quỳ xuống, dùng cánh tay bị thương ôm lấy toàn thân.

Mỗi khi buồn cậu đều ôm người như vậy, để mang hơi ấm đến cho cơ thể.

Cậu nhớ đến cái đêm hôm cậu và Kha Mộng Kỳ cùng nhau ngắm mặt trời mọc bên bờ biển, đêm đó là khoảng thời gian đẹp đẽ nhất mà cậu không bao giờ quên được.

Hai người ôm nhau thật chặt, thật ấm áp.

Thời gian tươi đẹp lẽ nào chỉ có thể tồn tại trong ký ức?

4

Xe dừng lại trước một biệt thự sang trọng sơn màu trắng.

Rất nhanh, một người đàn ông trung niên cao lớn đi ra mở cửa, còn khom người cung kính nói: “Cậu Húc, cô Kỳ”.

“Đã chuẩn bị xong hết rồi chứ, quản gia Lý?”. Phuong Văn Húc vừa xuống xe vừa nói.

“Thưa thiếu gia, tất cả đã được chuẩn bị xong xuôi rồi ạ”. Quản gia Lý cung kính trả lời.

Phuong Văn Húc gạt đầu hài lòng, sau đó mở cửa xe cho Kha Mộng Kỳ, đưa tay cho cô.

Kha Mộng Kỳ do dự một phút, cuối cùng vẫn đưa tay cho Húc.

Biệt thự có mái nhọn, mang phong cách châu Âu.

Ngôi lưu ly màu đỏ lấp lánh tỏa sáng dưới ánh nắng.

Trên bức tường màu trắng dây tầm xuân len chằng chịt.

Bước lên bậc thềm bằng đá Đại Lý, Phuong Văn Húc tràn đầy hạnh phúc.

Anh nắm thật chặt tay Kha Mộng Kỳ, dường như sợ chỉ cần sơ ý một chút là cô sẽ chạy mất.

Đại sảnh hoa lệ được trang trí rất tao nhã.

Trong phòng không một hạt bụi, ánh sáng chan hòa, ánh nắng xuyên qua cửa kính chiếu rọi vào bên trong.

Bên trái là một khung cửa sổ sát đất, nhìn qua cửa kính có thể thấy một bể bơi bên ngoài.

Tất cả đồ trang sức của đại sảnh đều rất thanh tao, hoa lệ, những chiếc đèn chùm thủy tinh trên trần nhà tỏa ánh sáng rạng rỡ.

Trong những vật dụng hiện đại ẩn chứa chút gì đó cổ kính, chỉ nhìn là biết những bức tranh thủy mặc treo trên tường đều là những tác phẩm nghệ thuật quý hiếm.

Khi Kha Mộng Kỳ đang chăm chú ngắm mọi thứ, bên tai văng lại tiếng hát “Chúc mừng sinh nhật” đầy vui vẻ.

Không ngờ đám bạn của Phuong Văn Húc đều đến, Đinh Trình, Vương Chính Dao, Trương Tinh Vũ... từng khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt Kha Mộng Kỳ.

Bọn họ đều vui vẻ hát: “Mừng ngày sinh nhật của em...”. Miệng mở rất to, vẻ mặt cũng rất hào hứng.

Vừa hát xong, giống như đang trình diễn ảo thuật, ai nấy đều lấy ra những món quà sinh nhật của mình.

Đinh Trình lấy ra một món đồ chơi bằng nhung, một chú lợn con rất đáng yêu, “Kì, chúc em mãi mãi như chú lợn con này...”.

Cậu ta mới chỉ nói được nửa câu, Trương Tinh Vũ đã gõ cho một cái vào đầu, “Người ta là Kha Mộng Kỳ xinh đẹp vô song, sao cậu có thể chúc cô ấy như con lợn được? Trư Bát Giới rất ngốc, ít nhất cũng phải chúc cô ấy như Bạch Cốt Tinh chứ...”

“Nói linh tinh cái gì vậy?”. Phuong Văn Húc không nể nang gì, đẩy Trương Tinh Vũ qua một bên, thầm trách bản thân kết bạn không cẩn thận, anh em toàn không biết giữ mồm giữ miệng gì cả.

“Kì, anh không có ý đó, nghe anh nói hết câu đã mà!”. Đình Trình tỏ vẻ rất đáng thương. “Ý anh là chúc em vui vẻ như chú lợn con, không bao giờ phải buồn rầu. Hy vọng em sẽ thích món quà này”.

Mộng Kì mỉm cười nhận lấy món quà.

Trương Tinh Vũ lấy ra một chiếc hộp đựng quà rất đẹp đưa cho Kha Mộng Kì, “Đại tiểu thư xinh đẹp vô song, đây là quà sinh nhật anh tặng em, anh phải tiết kiệm một tháng tiền tiêu vặt mới mua được đây!”. Trương Tinh Vũ nói với vẻ rất tội nghiệp.

Đình Trình đâm cho Tinh Vũ một cú, “Tiền của cậu đều mang đi uống rượu, bao gái hết rồi mà?”. Đình Trình còn ôm mối hận với Tinh Vũ về cú vừa rồi, cố ý phá hỏng hình tượng đẹp của cậu ta trước mặt Kha Mộng Kì, nên phải “ăn miếng trả miếng”.

“Cậu ra tay ác thật, chẳng ý tứ gì cả!?”. Trương Tinh Vũ oán trách.

“Nếu như cậu đã nói món quà này là do cậu tiết kiệm tiền tiêu vặt một tháng mới mua được, vậy bọn này phải xem món quà quý hiếm mà cậu tặng là gì mới được, chắc không phải là Bạch Cốt Tinh chứ?”. Đình Trình khiêu khích.

“Cậu muốn ăn đòn phải không?”. Trương Tinh Vũ lại cho Đình Trình một cú đánh vào đầu, báo hại Đình Trình kêu oai oái mãi.

“Oa, là một quả cầu pha lê tuyệt đẹp!”. Kha Mộng Kì mở chiếc hộp ra.

“Chắc không phải là hàng giả bán đầy trên phố đấy chứ?”. Đình Trình vẫn cố ý không bỏ qua cho Trương Tinh Vũ.

Phương Văn Húc lườm Đình Trình một cái, tỏ ý bảo cậu ta đừng gây chuyện nữa, lúc này Đình Trình mới chịu nhịn.

“Thích không? Anh phải tiết kiệm một tháng tiền tiêu vặt mới mua được đây. Nghe nói, quả cầu pha lê này là quả cầu may mắn, chỉ cần em luôn mang nó theo bên người, sẽ gặp may mắn liên tục!”. Trương Tinh Vũ nói nghe rất ngứa tai.

Lần này đến người luôn im lặng như Vương Chính Dao cũng không chịu nổi, “Này, bọn mình đều biết cậu phải tiết kiệm một tháng tiền tiêu vặt mới mua được, cậu không cần phải lặp đi lặp lại mãi một câu như thím Tường Lâm(6) nữa được không? Hơn nữa, cậu bắt Kì luôn mang theo món quà của cậu bên người, vậy món quà của Húc làm thế nào?”.

“Đúng rồi, Húc, quà của cậu đâu? Món quà của Húc là trò hay nhất mà, phải để đến cuối cùng mới đúng!”. Nói xong, Vương Chính Dao bí mật lấy món quà của mình ra, “Ten ten ten! Quà của mình là độc nhất vô nhị, là một trang áp phích có chữ ký của Super Star Châu Kiệt Luân, thần tượng của mình”. Anh ta vừa nói vừa mở trang áp phích tuyệt đẹp ra.

“Vương Chính Dao, đây không phải là chữ ký giả mạo của cậu đấy chứ?”. Trương Tinh Vũ nhìn chữ ký ở một góc tờ áp phích, tỏ vẻ không tin.

“Còn lâu! Đây là bảo bối của tớ đấy, Húc cũng biết mà...”. Lời vừa nói đến đây, Vương Chính Dao đang vẽ mặt đầy mãn nguyện bỗng khựng lại, bởi vì trang áp phích này chính cậu xin của Húc, hơn thế còn mượn danh nghĩa sinh nhật mình, bây giờ lại đem món quà sinh nhật Húc tặng đi tặng cho Kì, chuyện này mà đồn ra ngoài thật quá xấu hổ. Nhưng mà, thực sự Chính Dao đã nghĩ nát óc rồi mà không biết nên tặng Kì cái gì, nếu tặng không cẩn thận có khi còn bị hiểu nhầm là đang tỏ tình, từ trước đến nay anh chỉ biết tặng quà cho bạn gái mà thôi. Nhưng lần này Húc đã nhấn mạnh, mỗi người đều bắt buộc phải chuẩn bị một món quà đặc biệt cho Kì, không còn cách nào khác, anh đành phải dùng đến hạ sách này.

“Bất kể là chữ ký thật hay chữ ký giả, chỉ cần anh có lòng là được rồi, em rất thích Châu Kiệt Luân!”. Kha Mộng Kì tươi cười nhận món quà.

“Thật ư? Hóa ra chúng ta cùng chung chí hướng!”. Vương Chính Dao không thể sửa được bản tính thích xu nịnh con gái.

Kha Mộng Kì gật đầu, mỉm cười.

Hóa ra bạn của Húc lại dễ thương đến vậy!

Nháy mắt, trong tay Kha Mộng Kì đã đầy ắp những món quà.

Cô đang định để đồng quà này lên chiếc ghế sofa bên cạnh thì đám bạn của Phương Văn Húc đã nói to: “Húc, mau đưa quà của cậu ra!”.

Phương Văn Húc vốn định chờ cho đến khi buổi tiệc kết thúc mới tặng món quà của mình cho Kha Mộng Kì, nhưng đám bạn này lại không hiểu ý của anh.

“Mau lấy ra đi!”.

Phương Văn Húc không còn cách nào khác, đành phải ngoan ngoãn lấy một chiếc hộp nhỏ xinh xinh được làm rất tinh xảo, thiết kế trang nhã từ trong túi quần ra.

Kha Mộng Kì khẽ mở chiếc hộp, ngay tức thì, ánh sáng mạnh mẽ làm cô lóa mắt.

Đó là một sợi dây chuyền bạch kim rất tinh xảo, mặt dây chuyền là một viên thạch anh tím hình bầu dục.

“Oa, Húc không hổ danh là người kế nghiệp của tập đoàn Phương Thị, đã ra tay là rất hào phóng!”. Đình Trình than.

“Haizz, lần trước sinh nhật bạn gái, mình cũng nhầm trùng sợi dây chuyền đó, nhưng đành bó tay, tiết kiệm bao lâu cũng không mua nổi”. Trương Tinh Vũ thở ngắn than dài.

“Đừng có than nghèo trước mặt tớ nữa, ngay đến một miếng thạch anh nhỏ tớ cũng không mua nổi... hu hu hu...” Vương Chính Dao giả bộ khóc lóc thảm thiết.

“Được rồi, các cậu đừng có làm bộ trước mặt mình nữa! Đừng có làm cho bữa party sinh nhật vui vẻ trở nên buồn thảm như vậy chứ. Làm hỏng nó thì không xong với mình đâu!”. Phương Văn Húc ghé sát tai Đinh Trình nói.

“Anh cả, mau đeo dây chuyền lên cho Kì đi!”. Đinh Trình bắt đầu gây rối.

Kha Mộng Kì đỏ mặt.

Phương Văn Húc cầm sợi dây chuyền, nhẹ nhàng vòng lên chiếc cổ mềm mại, trắng ngần của Kì, sau đó bấm khóa.

Khi tay anh chạm vào làn da mềm mại nõn nà của Kì, trong vài giây trái tim Húc gần như ngừng đập.

Anh thực sự muốn khoảnh khắc này dừng lại mãi mãi.

Đương nhiên, chỉ có anh và cô, hai người.

Anh bắt đầu cảm thấy đám bạn của mình lúc này quá thừa thãi, lần đầu tiên phải chán chường vì quyết định sai lầm của bản thân.

“Lãng mạn quá!”. Cả đám bắt đầu vỗ tay hoan hô.

Phương Văn Húc bình tĩnh bước ra khỏi những giả tưởng của mình.

Bữa tiệc sinh nhật vẫn cần tiến hành, anh phải làm cho Kì có một sinh nhật thật lãng mạn, ấm cúng.

Tiếp đó, Phương Văn Húc búng tay một cái.

Tất cả đèn trong căn phòng đồng loạt bật lên, cả căn phòng sáng trưng.

Mấy người hầu mặc bộ đồ trắng đẩy chiếc bánh kem ba tầng rất to.

Kem tươi màu trắng, chocolate màu đen, các loại quả tươi ngon dùng để trang trí, còn phía trên cùng là nàng tiên cá đang nhảy múa...

“Húc, cậu tổ chức sinh nhật cho Kì hoành tráng như vậy, lúc kết hôn thì còn làm đến thế nào đây!”. Nhìn thấy cảnh tượng này hai mắt Đinh Trình dờ ra.

Kha Mộng Kì cũng bất ngờ.

Cô mới chỉ nhìn thấy chiếc bánh đẹp như vậy qua cửa kính của tiệm bánh.

Mỗi lần đi qua tiệm bánh, cô đều dừng lại một lúc, nhìn chiếc bánh xinh đẹp tưởng tượng, nếu sinh nhật mà được ăn chiếc bánh đẹp thế này thì thật tuyệt vời làm sao!

Cô không ngờ, chuyện đã mơ ước mười năm nay đã trở thành hiện thực!

Tiếng đàn piano êm ái, du dương chậm chậm vang lên.

Phương Văn Húc mặc bộ vest màu trắng đang ngồi bên đàn piano đánh bản nhạc kinh điển nổi tiếng Canon của Pachelbel(8) những ngón tay thon dài, đẹp đẽ nhảy múa trên những phím đàn đen trắng.

Những nốt nhạc tuyệt diệu tuôn chảy khắp căn phòng rộng lớn.

Ánh mắt của Kha Mộng Kì đã chuyển từ chiếc bánh sang Húc, thu hút cô không phải là tư thế đánh đàn tuyệt đẹp của anh, cũng không phải là vẻ mặt cười rạng rỡ mỗi khi nhìn cô của anh mà chính là chiếc đàn piano màu đen đó.

Bởi bố cô gặp tai nạn cũng chính vì đi mua đàn piano làm quà sinh nhật cho cô.

Thế là, cô đã từ bỏ sở thích của bản thân, từ đó trở đi không bao giờ động đến đàn nữa.

Cô vốn dĩ là một cô gái rất yêu âm nhạc, rất thích cảm giác những ngón tay bay lượn trên phím đàn, nhưng sự cố bất ngờ ấy đã cướp đi niềm yêu thích của cô...

Phương Văn Húc ngừng đầu, mỉm cười, vẫy tay về phía Kha Mộng Kì, ý bảo cô ngồi xuống bên cạnh anh.

Kha Mộng Kì cảm thấy những bước chân đến chiếc đàn thật nặng nề, nhưng dường như có một sức mạnh huyền bí nào đó đang đẩy cô tiến về phía trước.

Kha Mộng Kì ngồi xuống bên cây đàn, ngón tay run run sờ lên phím đàn.

“Em thích đàn bản nhạc nào?”. Phương Văn Húc mỉm cười hỏi, ánh mắt đầy dịu dàng.

Lisa yêu quý nhé. Đây là bản nhạc mà thầy đã dạy Kha Mộng Kì lúc mới học đánh đàn.

Căn phòng bỗng trở nên vô cùng tĩnh lặng, chỉ có tiếng đàn kỳ diệu đang tràn ngập khắp không gian rộng lớn...

Bản nhạc kết thúc, tiếng vỗ tay rào rào vang lên trong phòng.

“Minh cảm thấy bản nhạc vừa rồi là bản nhạc hay nhất trên thế giới!”. Trương Tinh Vũ làm bộ dạng đang ngất ngây.

“Đương nhiên rồi, đó là bản nhạc viết bằng tình yêu mà!”. Đinh Trình không quên phụ họa thêm vào.

Phương Văn Húc tươi cười lắc đầu, mấy cậu này cứ xu nịnh là khiến người ta không chịu được.

Phương Văn Húc nắm tay Kha Mộng Kì đi đến chiếc bánh gatô.

Người giúp việc đã cắm đủ mười tám cây nến lên trên chiếc bánh, bọn Đinh Trình thấp từng ngọn nến.

Phút chốc, tất cả đèn trong phòng vụt tắt, tấm rèm cửa dày cộp cũng được kéo lại, trong phòng tối đen.

Chỉ có ánh nến nho nhỏ đang tỏa sáng.

Ánh nến màu đỏ cam nhuộm hồng gương mặt Kha Mộng Kì, nước mắt cô tuôn trào.

Thực ra cô thích tổ chức sinh nhật với mẹ hơn, nhưng ngày sinh nhật cô lại là ngày mẹ cô đau khổ nhất, vào ngày sinh nhật, người cô muốn cảm ơn nhất là mẹ. Nhưng trước mặt mẹ nhắc đến hai chữ “sinh nhật” cô còn không dám...

“Em ước đi!” Phương Văn Húc dịu dàng nói, cắt ngang dòng suy nghĩ của Kha Mộng Kì.

Kha Mộng Kì nhắm mắt, chụm hai tay vào, chân thành ước. Phù, Kha Mộng Kì thổi tắt nến.

Đèn trong phòng lại sáng lên.

“Này, em ước điều gì thế?”. Trương Tinh Vũ thô lỗ lúc nào cũng hỏi thẳng tuột như vậy.

“Đây là bí mật!”. Kha Mộng Kì cười.

“Ồ...”. Trương Tinh Vũ hơi thất vọng, nhưng anh đã lập tức hướng ánh mắt về phía chiếc bánh sinh nhật thơm ngon, “Mau cắt bánh đi, anh đói không chịu được nữa rồi!”.

Kha Mộng Kì cầm dao, nhìn chiếc bánh to đùng phân vân, không biết nên bắt đầu cắt từ đâu đây?

Phương Văn Húc thấy vậy, nhanh chóng cầm lấy con dao trong tay Kha Mộng Kì, bắt đầu cắt bánh.

Húc thực sự rất hiểu tâm lý người khác! Trong đầu Kha Mộng Kì đột nhiên xuất hiện suy nghĩ như vậy, khiến ngay bản thân cô cũng thấy sợ hãi. Một Kha Mộng Kì luôn miệng nói sẽ là “fan ruột” của Trình Vũ Kiệt đã biến đi đâu mất rồi? Một Kha Mộng Kì “vĩnh viễn ủng hộ” Kiệt đã đi đâu?

Cô đắn đo trong vài giây.

Kiệt, đừng trách mình, là cậu không tin tưởng mình trước! Cho dù chỉ là bạn bình thường thì cũng nên tin tưởng nhau, huống chi chúng ta còn... từng hôn nhau! Nếu cậu không thích mình, nụ hôn ngày hôm đó nên giải thích thế nào? Lẽ nào chỉ là sự rung động nhất thời? Nếu là như vậy, Kha Mộng Kì mình đúng là đã nhìn nhầm người rồi!

Kha Mộng Kì nghĩ mà thấy bực mình.

“Miếng bánh đầu tiên dành cho Mộng Kì của chúng ta!”. Phương Văn Húc đưa miếng bánh có hình nàng tiên cá cho Kha Mộng Kì.

Kha Mộng Kì vội vàng “cắm đầu” vào việc ăn bánh để che lấp hàng loạt suy nghĩ vừa rồi của mình.

Rắc! Một tiếng động nhẹ vang lên.

Kha Mộng Kì cảm thấy răng mình cắn vào một vật gì đó cứng cứng. Chuyện gì thế này, trong chiếc bánh đẹp như vậy lại có sạn ư, đúng là nhìn thì đẹp mà ăn chà ra gì!

Cô nhè vật cứng ra tay, muốn nhìn xem là cái gì. Vừa nhìn thấy, cô chờ người...

Một chiếc nhẫn kim cương đang tỏa sáng dưới ánh đèn, ánh sáng đó khiến cho Kha Mộng Kỳ lóa mắt.

“Oa, Húc, thật lãng mạn đấy!”. Đình Trình khẽ đám cho Phương Văn Húc một cái.

Húc quỳ một gối xuống đất, nói một cách chân thành: “Kì, lấy anh nhé!”.

Kha Mộng Kỳ quá bất ngờ. Cô không ngờ phía sau bữa tiệc sinh nhật lại còn có màn tỏ tình, cầu hôn.

Không! Không! Không! Mình không thể phản bội Kiệt! Trong đầu Kha Mộng Kỳ văng đi văng lại câu nói này.

Nhưng cô cũng không biết tại sao bản thân lại có phản ứng như vậy. Nếu thẳng thừng từ chối Húc trước mặt mọi người, thì anh ấy sẽ chẳng còn mặt mũi nào nhìn đám bạn, nếu đồng ý, thì lại không đúng với tiếng lòng của cô lúc này. Phải làm thế nào đây mới được?

“Anh biết... bây giờ em vẫn chưa thể chấp nhận anh, nhưng anh sẽ đợi...”. Phương Văn Húc ù ề đứng lên.

“Không, Húc...”. Kha Mộng Kỳ rất cảm động trước việc anh nhớ ngày sinh nhật của mình. Anh còn giúp cô thực hiện tâm nguyện muốn tổ chức sinh nhật đã ấp ủ bao năm nay, cô không muốn làm tổn thương anh... Nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được.

“Em không cần phải giải thích, anh biết hết. Chiếc nhẫn này coi như là quà sinh nhật anh tặng em đi! Đây là chiếc nhẫn độc nhất vô nhị anh đặt làm riêng cho em, mặt trong nhẫn còn có khắc chữ...”. Phương Văn Húc không nói tiếp được nữa. Anh cũng đã lường trước được có thể bị từ chối, nhưng không ngờ, khi nó đến, anh lại khó chịu như vậy, khó chịu đến mức muốn khóc...

Mặt trong nhẫn có ghi chữ “Kì, anh yêu em! Húc”.

“Xin lỗi, chiếc nhẫn này em không thể nhận được”. Kha Mộng Kỳ trả lại nhẫn cho Húc.

“...”. Phương Văn Húc chậm rãi đi đến bên cửa sổ, kéo tấm rèm vừa dày vừa nặng ra, mở cửa sổ.

Anh ngồi trên chiếc ghế sofa bên cạnh cửa, cầm chiếc nhẫn đang phát sáng lóng lánh trên tay, ánh mắt dò dẫm nhìn ra ngoài.

“Ê, Trương Tinh Vũ, chẳng phải cậu rất giỏi pha trò sao? Mau kể một câu chuyện cười cho không khí bớt căng thẳng đi!” Vương Chính Dao huých Trương Tinh Vũ một cái.

“Ngày xưa... ngày xưa có một vị hòa thượng...”. Trương Tinh Vũ áp a áp úng kể.

“Đừng làm ồn nữa, cậu không thấy là chúng ta không thể điều tiết được bầu không khí hiện tại sao? Bây giờ đã là chuyện riêng của hai người bọn họ, chúng ta mau ăn nốt hai miếng bánh còn lại rồi chuồn mau! Chúng ta làm kỳ đà cản mũi lâu quá rồi đấy”.

Kẻ “chuồn là thượng sách” của Đình Trình được sự đồng ý của tất cả mọi người. Cả mấy anh em đều cố gắng ăn hết chỗ bánh, sau đó chuồn lẹ trong khi miệng còn dính đầy bơ, đến một câu chào cũng không nói với Phương Văn Húc.

Ai dám dây vào Húc khi hắn đang tức giận chứ?

Mấy anh chàng thích gây ồn ào vừa đi khỏi, cả căn phòng rộng lớn chỉ còn lại Kha Mộng Kỳ và Phương Văn Húc.

Trong phòng yên tĩnh một cách đáng sợ.

Kha Mộng Kỳ đứng đó lúng túng, thấy hơi áy náy. Bữa tiệc sinh nhật vui vẻ đã bị chính cô làm hỏng, những anh bạn của Húc cũng bị cô làm cho tức điên lên mà phải bỏ đi. Nếu vừa rồi giả vờ chấp nhận món quà của Húc, đợi đến khi bữa tiệc kết thúc rồi đưa trả cho anh ấy cũng không muộn, sao lại đi từ chối món quà của anh ấy trước mặt mọi người?

Thế nhưng... sao lúc đó mình không do dự đã trả chiếc nhẫn lại cho Húc rồi?

Chỉ thấy chiếc nhẫn vẽ một đường vòng cung đẹp đẽ trên không trung, sau đó êm ái rơi xuống bể bơi phía bên ngoài.

Kha Mộng Kỳ ngớ ra, sao anh ấy có thể làm thế được? Chiếc nhẫn ấy ít nhất cũng phải hơn mười nghìn tệ?

Phương Văn Húc coi như không có chuyện gì, kéo cửa sổ lên, xoay người đi về phía Kha Mộng Kỳ mỉm cười, đã không còn thấy vết đau thương vừa rồi, “Kì, xin lỗi em, làm mất hứng buổi tiệc sinh nhật của em. Chuyện vừa rồi coi như chưa hề xảy ra, chiếc nhẫn đó cũng coi như chưa bao giờ tồn tại. Chúng ta ăn bánh nào...”.

Kha Mộng Kỳ không nghe Húc nói, đi nhanh đến, mở cửa kính ra, đi ra ngoài, nhún người nhảy xuống bể bơi.

Đã là cuối thu, mặc váy vốn dĩ đã hơi lạnh, hướng hồ nhảy vào nước lạnh. Nhưng cái ý nghĩ “nhất định phải tìm thấy chiếc nhẫn” đã khiến cho Kha Mộng Kỳ hoàn toàn quên đi giá lạnh. Khi cô ngoi đầu lên thở, chiếc váy màu hồng nổi trên mặt nước, như bông sen nở rộ vào mùa hè.

Lúc Kha Mộng Kỳ nhảy xuống nước, Phương Văn Húc cũng nhảy xuống theo, mặc kệ đám người hầu hét to từ phía sau: “Húc thiếu gia, làm thế dễ cảm lạnh lắm!”.

Một người đang tìm kiếm ánh sáng của chiếc nhẫn, một người đang lao về phía “bông sen mùa hè” xinh đẹp.

Phương Văn Húc cố hết sức bơi về phía Kha Mộng Kỳ, khi đến gần cô, chỉ thấy cô ngoi lên mặt nước, cầm chiếc nhẫn đang tỏa sáng trên tay, vui sướng gọi to: “Em tìm thấy rồi, em tìm thấy rồi!”.

Nhìn đôi môi Kha Mộng Kỳ lạnh đến thâm tím, Phương Văn Húc đau lòng ôm cô vào lòng, trách móc: “Ngốc ạ, có biết trong lòng anh, em quan trọng hơn bất cứ thứ gì trên đời không? Chiếc nhẫn đó thì có đáng là gì!”.

“Nhưng... em sợ không tìm được chiếc nhẫn, anh sẽ giận em...” vẫn chưa nói hết câu, Kha Mộng Kỳ đã im bật. Cơ thể cô mềm nhũn, ngã vào lòng Húc, tay vẫn nắm chặt chiếc nhẫn.

“Mau gọi bác sĩ Trương đến đây ngay!”.

Phương Văn Húc vừa dặn dò người hầu vừa bế Kha Mộng Kỳ lúc này đang ngất lịm lên bờ.

Đồ trên người Kha Mộng Kỳ đã ướt nhẹp, toàn thân lạnh lẽo.

“Húc thiếu gia, để tôi!”. Quân gia Lý thấy Phương Văn Húc bế Kha Mộng Kỳ rất khó nhọc, muốn đến bên giúp đỡ.

“Không cần!”. Phương Văn Húc lạnh nhạt trả lời.

Quần áo trên người anh cũng đã ướt hết, dính chặt vào người.

“Bảo chị Vương chuẩn bị một bộ đồ ngủ nữ, mau đưa đến phòng tôi!”. Phương Văn Húc không ngừng lại một khắc nào, đi thẳng về phía phòng ngủ của anh.

“Dạ, Húc thiếu gia”. Quân gia Lý cung kính trả lời.

5

Màn đêm buông xuống.

Bốn phía tĩnh mịch không một tiếng động.

Phòng ngủ sang trọng, chiếc giường trang nhã.

Ánh đèn dịu dịu hắt lên khuôn mặt thanh tú của Kha Mộng Kỳ.

Hai mắt cô nhắm nghiền, ôm chặt lấy chiếc gối trước ngực, như một đứa trẻ thiếu cảm giác an toàn.

Phương Văn Húc ngồi ngắm Kha Mộng Kỳ đến thất thần, như đang chiêm ngưỡng một bảo bối.

Anh nhẹ nhàng cầm tay Kha Mộng Kỳ lên, khẽ đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón giữa trên tay trái chứng tỏ đang yêu nhau.

Chiếc nhẫn làm để dành riêng cho Kha Mộng Kỳ, đeo vào tay rất vừa vặn.

Phương Văn Húc mãi nguyên ngồi ngắm nhìn kiệt tác của mình.

Sáng sớm, những tia nắng đầu tiên rọi qua tấm rèm nhung màu vàng, chiếu vào căn phòng rộng lớn, hoa lệ.

Phương Văn Húc yên lặng quỳ bên cạnh giường, ánh nắng dịu dịu ấm áp, chan hòa rọi lên lưng anh.

Kha Mộng Kỳ ngáp một cái, uể oải vươn người.

Đêm qua ngủ cũng ngon đây chứ! Giường vừa rộng vừa mềm. Á, đây là đâu nhỉ?

Kha Mộng Kỳ mở to đôi mắt vẫn còn đang ngái ngủ, nhìn xung quanh thấy đều lạ lẫm.

“Em tỉnh rồi à?”. Phương Văn Húc ngẩng đầu, dịu dàng nói.

Kha Mộng Kỳ sợ hãi, hóa ra trong phòng còn có con trai nữa!

“Á!”. Kha Mộng Kỳ hét to.

Thảm rồi, những chuyện xảy ra sau đó sao mình không nhớ một tí gì thể này! Liệu có phải... Cô lo lắng kéo một góc chăn ra, xem quần áo trên người mình có chỉnh tề không.

“Á!” Kết quả vừa nhìn thấy, cô gần như sắp ngất đi. Trời ơi, chiếc váy hồng trên người cô sao lại đã biến thành bộ đồ ngủ bằng lụa? Gương mặt cô bỗng đỏ ửng đến tận cổ.

Tùng biểu lộ của Kha Mộng Kỳ đều bị Phương Văn Húc nhìn thấy hết. Anh khẽ mỉm cười: “Anh sẽ không thừa lúc người khác gặp nguy hiểm mà làm bừa đâu. Quần áo của em là do mấy cô người hầu thay cho, nếu không, em định mặc cả bộ đồ ướt nhèm đó đi ngủ sao?”.

Cái gì? Cô đang nằm trên giường của Húc? Kha Mộng Kỳ vui đầu vào đóng chân mềm mại. Thật là quá mất mặt, cả đêm không về ký túc đã nghiêm trọng lắm rồi, lại còn ngủ trên giường của Húc nữa! Trời ơi, thật không thể tưởng tượng được, xong đời mình rồi.

“Anh không... ừ em đây chứ?”. Kha Mộng Kỳ thò nửa đầu ra, mặt căng thẳng nhìn Phương Văn Húc.

“Không, anh chỉ ôm em thôi...”.

“Cái gì? Ôm em?”. Trong đầu Kha Mộng Kỳ dần hiện lên cảnh cô và Húc đang ôm nhau ngủ... Không được! Không được! Không được! Cô không muốn nghĩ đến những chuyện linh tinh nữa.

“Hôm qua em nhảy xuống bể bơi tìm nhẫn, sau đó ngất lịm đi, anh ôm em vào phòng ngủ, chỉ có vậy thôi!”. Phương Văn Húc luôn có thể đoán chính xác những thứ Kha Mộng Kỳ nghĩ trong đầu.

“Ồ... là như vậy à”. Kha Mộng Kỳ thở phào nhẹ nhõm, nhưng đột nhiên nhớ lại khi cô vừa tỉnh Húc có điều gì đó hơi lạ, lập tức chất vấn tiếp, “Vậy tại sao anh lại ở đây? Chẳng lẽ cả đêm anh không ngủ?”.

“Đúng vậy, ngồi ngắm nàng công chúa xinh đẹp ngủ, đâu còn thời giờ mà ngủ nữa chứ?”. Nụ cười của Phương Văn Húc ấm áp như ánh nắng ban mai, rạng rỡ, long lanh.

“Vậy anh mau ra khỏi đây, em phải dậy rồi!”. Kha Mộng Kỳ không chút cảm động, ngược lại muốn nhanh chóng đuổi Húc ra khỏi phòng.

“Bây giờ em cảm thấy thế nào? Vẫn ổn chứ? Nếu vẫn thấy mệt thì ngủ thêm lúc nữa đi”.

“Khỏe hơn nhiều rồi. Bố mẹ anh có nhà không?”. Kha Mộng Kỳ căng thẳng tột độ.

“Bố mẹ anh ra nước ngoài rồi, thời gian gần đây không có nhà”.

“Ồ...”. Vậy thì tốt.

“Bác sĩ Trương nói cơ thể em rất yếu, cần phải tắm bổ nhiều. Em đừng có đến quán bar làm thêm nữa, nếu bác gái cần tiền, anh có thể giúp em. Bác gái bị bệnh gì vậy? Bác sĩ Trương là một bác sĩ nổi tiếng đi du học nước ngoài về, có cần nhờ bác sĩ đến khám cho mẹ em không?”.

“...”. Không cần đâu, bệnh của mẹ em sắp khỏi rồi, cảm ơn anh nhiều!” Kha Mộng Kỳ hốt hoảng lắc đầu. Đến tận bây giờ cô vẫn thấy rất áy náy với Húc, lần trước vì muốn giúp Kiệt trả nợ mà cô đã nói dối. Mẹ, con xin lỗi mẹ! Húc, xin lỗi nhé!

“Cho dù thế nào, em cũng đừng đi làm ở quán bar nữa. Nhìn thấy em héo hơn thế này, anh rất đau lòng”. Phương Văn Húc khẽ chau mày.

“Nhưng mà... Em còn nợ anh một trăm nghìn tệ, không đi làm thì lấy tiền đâu mà trả?”. Kha Mộng Kỳ lúng túng.

“Em không nói thì anh cũng không nhớ đến số tiền đó nữa, anh không thiếu tiền. Em khỏe mạnh, vui vẻ mới là điều quan trọng nhất đối với anh”.

“Húc... tại sao anh lại đối xử tốt với em như vậy?”. Kha Mộng Kỳ lẩm bẩm nói.

“Bởi vì anh yêu em. Trong lòng anh, em là tốt nhất”.

...

“Kì, chúng ta hẹn hò đi. Hãy tin anh. Anh sẽ mang cho em hạnh phúc mà em muốn”.

...

Kha Mộng Kỳ cúi đầu, dưới ánh nắng mặt trời, chiếc nhẫn kim cương bên bàn tay trái tỏa ánh sáng lung linh.

Cô mân mê chiếc nhẫn, nhớ đến câu quảng cáo “Nhẫn kim cương vĩnh hằng, trái tim yêu vĩnh viễn”.

Phương Văn Húc nắm lấy tay cô, “Đừng tháo nó ra, cho dù em không yêu anh, cho dù em từ chối anh, cho dù trong lòng em đã có người khác, anh vẫn hy vọng em sẽ đeo chiếc nhẫn này. Chỉ cần em đeo nó, anh đã thấy rất mãn nguyện rồi”.

Một Phương Văn Húc rạng rỡ như ánh nắng bỗng nhiên biến thành buồn rầu, Kha Mộng Kỳ thực sự không nhẫn tâm cự tuyệt lời thỉnh cầu của anh, cho dù thỉnh cầu này, đối với cô mà nói, hơi... làm khó cô. Tuy cô rất thất vọng về Kiệt, nhưng vẫn mong chờ cậu ấy có thể đến tìm cô, đến nói với cô rằng cậu đã hiểu nhầm cô, nhưng cậu ấy không...

“Nếu một ngày nào đó em không muốn đeo nó nữa, có thể tháo ra không?”. Kha Mộng Kì chân thật hỏi.

“Có thể, chỉ có điều... lúc ở trước mặt anh, em nhất định phải đeo!”.

Im lặng có nghĩa là đồng ý? Trong lòng Phuong Văn Húc như có ánh nắng ấm áp chiếu vào.

Trên con đường tình gian nan, cuối cùng anh cũng đã tiến thêm được một bước.

Anh dường như đã nhìn thấy ánh sáng của chiến thắng.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Vũ Cùng Anh Nhé, Lolita* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Ai nhảy cùng mình điệu này?

“Nghe nói, khi điệu nhảy vòng tròn kết thúc, bạn nhảy cuối cùng thường sẽ trở thành bạn tình cả đời, đúng như vậy sao?”. Kha Mộng Kì trầm nghĩ ngợi.

1

Lúc Kha Mộng Kì mở cửa phòng, Tiểu Vân vội vàng chạy ra, nắm lấy tay cô hỏi: “Kì, sao hôm qua cậu không về? Có phải...?”.

Kha Mộng Kì nhanh chóng bịt miệng Tiểu Vân, đóng cửa lại, kéo Tiểu Vân đến bên cạnh cửa sổ.

“Hôm qua có phải cậu đã ngủ ở nhà Húc tiền bối không?” Kha Mộng Kì vừa bỏ tay ra miệng Tiểu Vân đã phát huy tác dụng.

“Không phải như cậu nghĩ đâu!”.

“Thế là thế nào? Nguyên một đêm chỉ có cậu và Húc tiền bối trong một căn phòng?”.

“Đúng như vậy, nhưng không có chuyện gì xảy ra cả”. Lần này, Kha Mộng Kì không muốn nói dối cô bạn tốt nhất của mình.

“Hà?! Trời ơi, cậu thực sự muốn ở bên cạnh Húc tiền bối? Mình muốn khóc quá, Húc tiền bối của tớ! Sao cậu không bên cạnh Trình Vũ Kiệt của cậu?”. Tiểu Vân sắp khóc lóc thảm thiết.

“Cái gì mà của cậu của tớ? Chẳng phải cậu là fan ruột của Kiệt à, sao giờ lại chuyển sang Húc tiền bối thế?”.

“Cậu cũng mang danh là fan ruột của Kiệt, không phải cũng phản bội sao? Khai thật đi, cậu với Húc tiền bối có phải đã phát triển đến quan hệ yêu đương nam nữ rồi?”.

Kha Mộng Kì đắn đo một lúc, “Ừm, bây giờ vẫn chưa phải. Nhưng mình đã cân nhắc chuyện này, con người Húc tiền bối rất tử tế, gia cảnh cũng ok, đối xử với mình cũng tốt...”.

“Kì, cậu đừng có như vậy được không? Có lẽ Kiệt thực sự thích cậu, chỉ là cậu ấy không có đủ dũng cảm mà thôi, cho nên mới không giải thích rõ ràng với cậu, cậu ấy đã biết cậu ấy hiểu lầm cậu rồi...”.

“Tiểu Vân, cậu dường như rất hiểu Kiệt!” Kha Mộng Kì nhìn Tiểu Vân từ trên xuống dưới, “Nói mau, có phải cậu đã từng đi tìm Kiệt?”.

“Không có đâu, mình sẽ không bán rẻ bạn bè đâu!”. Mặt Tiểu Vân đã hơi biến sắc.

“Haizz, Tiểu Vân, nói thật với cậu nhé. Húc tiền bối đối xử tốt với mình như vậy, mình luôn cảm thấy không lựa chọn anh ấy có vẻ mình hơi quá đáng, nhưng mà... Trong lòng mình đã có Kiệt, nhưng trong lòng Kiệt lại không có mình, cậu ấy đã lựa chọn ở bên Lâm Phuong Phi. Cậu bảo mình phải làm thế nào mới được đây? Lựa chọn ở bên cạnh Húc tiền bối hay tiếp tục yêu đơn phương Kiệt?”.

“Cái này...”. Câu hỏi này thực sự rất khó trả lời, chọn Húc tiền bối đi, Kì dường như thích Kiệt nhiều hơn, chọn Kiệt, Kiệt đã có Lâm Phuong Phi rồi... Tiểu Vân chau mày nghĩ ngợi.

“Mình có một cách!”. Nghĩ ngợi một lúc, Tiểu Vân đột nhiên reo lên.

“Cách gì?”

“Sắp tới, buổi vũ hội hóa trang của học viện Khải Thịnh sẽ bắt đầu, khi đó có thể mời cả Húc tiền bối và Kiệt đến tham gia. Đến lúc đó các cậu hẹn thời gian, cùng nhau nhảy điệu nhảy vòng!”

“Nhảy vòng?”. Kha Mộng Kỳ rất lấy làm lạ. Cô đã học nhảy lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên nghe đến điệu nhảy này.

“Phải, nhảy vòng là một điệu nhảy tập thể lãng mạn rất thịnh hành trong hoàng cung châu Âu thế kỉ XIX. Khi tiếng nhạc vang lên, mỗi người đều có thể mời bạn nhảy mà mình đã nhắm trước, nhảy cùng người đó, một điệu nhạc kết thúc, thì phải chia tay nhau, nhảy với một người khác. Khi vũ hội kết thúc, phải cùng với người bạn nhảy cuối cùng nắm tay nhau rồi sàn nhảy. Nhưng hiện nay, nhảy vòng đã trở thành vũ điệu lựa chọn người yêu hay nhất của trường chúng ta rồi, rất nhiều người thích lựa chọn người yêu trong vũ hội hóa trang. Trường ta có một quy định bất thành văn, khi điệu nhảy vòng kết thúc, chàng trai đứng đối diện cô gái phải đưa cô gái rời buổi vũ hội, đây là cơ hội tốt để phát triển tình cảm, cũng là một trong những lý do thu hút mình thi vào Khải Thịnh đấy!”. Tiểu Vân rất hiểu biết.

“Ồ, vậy ý của cậu là, hôm đó mình hẹn trước thời gian, để Kiệt và Húc đều đến, sau đó mình và hai người bạn họ tạo thành một vòng tròn, cùng nhau khiêu vũ, sau đó khi nào hết nhạc, ai đứng lại trước mặt mình thì mình sẽ chọn người đó, đúng không?”

“Cậu quả rất thông minh, vừa nói cái đã hiểu ngay!”

“Nhưng mà... Nếu đứng trước mặt mình không phải là bất kỳ ai trong hai người đó, thế không phải là mình đã tung tú cầu bừa bãi hay sao?”

“Nếu thực sự thê thảm như vậy, thì không còn cách nào khác rồi!”. Tiểu Vân nhún vai.

“Vũ hội hóa trang mà cậu nói có phải mỗi người đều phải đeo mặt nạ, ăn mặc trang điểm khác với bình thường?”, Kha Mộng Kỳ hỏi.

“Đúng vậy, khi hẹn hai người, cậu có thể báo trước cho họ đặc điểm nhận dạng của cậu, sau đó cũng báo hai người báo cho cậu biết đặc điểm của họ, như thế các cậu có thể dễ dàng tìm ra đối phương. Ngoài ra, điệu nhảy cuối cùng trong buổi vũ hội mới là điệu nhảy vòng, người bạn nhảy cuối cùng có lẽ là người có duyên nhất với cậu. Cho nên nhất định phải nắm chắc thời gian, bỏ lỡ rồi thì không ổn đâu”.

“Ồ...”. Kha Mộng Kỳ ngẫm nghĩ. Đây quả đúng là điệu nhảy kỳ diệu!

2

Ánh trăng say đắm lòng người, ánh sao lấp lánh.

Ký túc xá rất yên tĩnh.

Chiếc đèn trên đầu giường tỏa ánh sáng yếu ớt.

Kha Mộng Kỳ mặc bộ đồ ngủ đáng yêu màu xanh nhạt, leo lên đầu giường, hí hoáy viết nhật ký.

Kiệt, cậu có đến không? Cậu có đến không? Cậu sẽ trở thành bạn nhảy của mình chứ?

Cô nhớ đến cảnh gặp Kiệt ngày hôm đó.

Cuối mùa thu, con đường nhỏ trong vườn trường đã phủ đầy lá vàng, chân giẫm trên mặt đất phát ra tiếng lạo xạo, lạo xạo.

Kha Mộng Kỳ chậm rãi thong dong trên con đường dài hun hút.

Đầu kia của con đường là khu rừng cây nhỏ.

Bên trong rừng cây tĩnh mịch.

Một cơn gió thổi qua, lá cây là tả rơi xuống, những cành cây trở nên trơ trụi.

Cành cây lẻ loi khiến Kha Mộng Kỳ nghĩ đến dáng người lạng lẽ, đứa trẻ lúc nào cũng khiến người khác phải đau lòng ấy, người con trai đã ôm hôn cô bên bờ biển.

Chiếc ghế dài làm bằng gỗ phủ đầy lá cây.

Đã lâu rồi cô không đến đây.

Kha Mộng Kỳ nhẹ nhàng gạt những chiếc lá cây ra, định ngồi xuống.

“Đợi một chút!”. Một cánh tay giơ ra, đặt một tờ giấy trắng tinh lên chiếc ghế.

Kha Mộng Kỳ ngó ra, là Kiệt!

Cậu ấy vẫn đẹp trai, chỉ có điều nổi u buồn trong ánh mắt càng sâu đậm hơn, gương mặt cũng xanh xao đi không ít.

Cô nhìn mà thấy đau lòng.

Chẳng phải cậu ấy đang có một tình yêu rất đẹp hay sao? Không phải đã ký hợp đồng với công ty Bách Tín rồi ư? Một người gặt hái thành công cả trong sự nghiệp lẫn chuyện tình cảm còn có gì phải lo lắng?

Trình Vũ Kiệt cũng ngồi xuống.

Họ ngồi cạnh nhau, gió trong rừng cây nhẹ thổi giữa hai người.

...

Sau một hồi im lặng, Kha Mộng Kì nói: “Cậu... vẫn ổn chứ?” Giọng nói hơi nghẹn ngào.

“Rất tốt!”. Trình Vũ Kiệt nhếch môi, để lộ một nụ cười đau khổ.

“Ừ... vậy thì tốt”.

...

“Nghe nói, khi điệu nhảy vòng kết thúc, người bạn nhảy cuối cùng sẽ trở thành người yêu trọn đời, đúng không?”. Kha Mộng Kì khẽ hỏi.

“Có lẽ vậy. Mình chưa bao giờ nhảy điệu đó. Điệu nhảy này sẽ phải thay đổi những bạn nhảy khác nhau, xoay chuyển không ngừng. Mọi người đều nói, người cuối cùng chính là người đáng để chọn làm người yêu”.

“Ừ. Chẳng bao lâu nữa sẽ có vũ hội hóa trang, mình sẽ nhảy điệu nhảy vòng cuối cùng, cậu có đi không?”. Kha Mộng Kì nhìn Kiệt với ánh mắt chờ đợi.

“Cậu đang mời mình đấy phải không?”. Trình Vũ Kiệt thích thú, bởi vì điều này có nghĩa là cô ấy còn cho cậu cơ hội.

“Nếu cậu cho là như vậy mình cũng không có ý kiến gì”.

...

“Cậu có đi không?”.

“Để sau hãy nói đi”. Thực ra Trình Vũ Kiệt rất muốn đi, nhưng lời vừa thốt ra đã trở thành một câu lạnh lùng, không xác định như vậy.

“Còn nữa... chuyện trên bảng thông báo hôm đó không liên quan gì đến mình. Trước đó, mình không hề biết cậu và Lâm Phương Phi yêu nhau. Mình thật ngốc nghếch, còn tưởng là cậu thích mình, sao có thể nghĩ ra chuyện cậu yêu cô ấy chứ? Cậu cảm thấy, một cô gái thích cậu liệu có chủ động công khai chuyện tình cảm giữa cậu và một cô gái khác không?”. Giọng nói bi thảm.

“Xin lỗi... Hôm đó mình quá kích động”. Câu “xin lỗi” mãi đến tận bây giờ mới có cơ hội nói ra.

“Không có gì, chỉ cần cậu không hiểu lầm là mình đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi!”. Gương mặt Kha Mộng Kì lại nở nụ cười rạng rỡ.

“Cậu không giận mình là tốt rồi. Bây giờ mình đã ký hợp đồng với công ty đĩa hát, sau này sẽ có nhiều quảng cáo, tiền kiếm được cũng nhiều hơn. Cho nên, sau này cậu không cần phải đến quán bar làm thêm vì mình nữa...”.

“Sao cậu lại biết?”

...

“Là Tiểu Vân nói cho cậu, đúng không?”.

...

“Mình phải đi đây, chiều nay còn có cuộc họp báo”. Trình Vũ Kiệt đứng dậy.

“Kiệt!”. Kha Mộng Kì gọi cậu ấy lại.

Trình Vũ Kiệt dừng bước.

“Nhảy với mình một điệu nhảy vòng, được không?”. Mình thực sự không muốn mất cậu!

“... Hôm đó nếu không bạn chuyện gì khác mình sẽ đến. Mình sẽ hóa trang thành kỹ sĩ áo đen”.

“Thật sao? Mình sẽ hóa trang thành nàng tiên cá!”.

Hi hi, Trình Vũ Kiệt cười, bởi vì trong đầu cậu đã hiện lên hình ảnh Kha Mộng Kì có chiếc đuôi cá màu xanh, thật sự rất buồn cười.

“Nực cười lắm sao? Nhưng mà mình thực sự rất khâm phục nàng tiên cá, cô ấy vì muốn hoàn thành tâm nguyện của người yêu mà chấp nhận biến thành bọt biển...”.

Trình Vũ Kiệt đột nhiên quay người, ôm thật chặt Kha Mộng Kỳ vào lòng, “Mình không muốn cậu trở thành nàng tiên cá, cậu chỉ cần làm Kha Mộng Kỳ là tốt rồi”.

Chỉ trong nháy mắt, Trình Vũ Kiệt lại vội vàng thả Kha Mộng Kỳ ra, bộ mặt lại trở nên lạnh lùng.

Một cái ôm ngắn ngủi, nhưng lại có thể ủ ấm trái tim của hai con người cô đơn.

Trình Vũ Kiệt liếc thấy chiếc nhẫn kim cương trên tay trái Kha Mộng Kỳ, ánh sáng của nó làm cậu chói mắt. Đây nhất định là quà sinh nhật Húc tặng cô ấy.

“Chúc mừng sinh nhật”. Trình Vũ Kiệt lãnh đạm nói, “Hy vọng lời chúc này không quá muộn màng”.

Trái tim Kha Mộng Kỳ bối rối một lúc, tay phải nắm lấy tay trái, che đi chiếc nhẫn kim cương sáng loáng.

“Cảm ơn”.

Từ lúc nào câu chuyện giữa hai người đã trở nên khách sáo như vậy?

Khách sáo chứng tỏ hồ hững, chứng tỏ xa lạ.

Điều này khiến cho Kha Mộng Kỳ rất buồn.

Đêm càng lúc càng về khuya.

Kha Mộng Kỳ vút bút và nhật ký đầy, tắt đèn, tự lẩm bầm trong lòng: “Kiệt, cậu nhất định phải đến!”.

3

Hội trường nghệ thuật của học viện Khải Thịnh rất rộng lớn, là nơi tổ chức vũ hội hóa trang hàng năm.

Vừa vào đêm, vũ hội hóa trang chính thức bắt đầu, tiếng nhạc du dương lan tỏa khắp học viện. Trong ngoài học viện đều giăng đầy những chiếc đèn sắc sỡ đủ màu sắc đang tỏa ánh lung linh. Màu xám đen của đêm làm nổi bật sự huyền bí, mờ ảo của ánh đèn, khiến người ta có cảm giác như đang ở giữa dải ngân hà.

Vốn dĩ Kha Mộng Kỳ đã hẹn trước với Trình Vũ Kiệt là sẽ hóa trang thành nàng tiên cá, nhưng không ngờ lúc ăn cơm trưa, Tần Dịch không cẩn thận đã làm bát nước canh đổ lên bộ quần áo. Bất kể cô ta cố ý hay vô tình, bộ quần áo đó cũng không thể mặc được nữa.

Nhìn bộ đồ bẩn, Kha Mộng Kỳ thấy buồn vô cùng, tối nay mặc gì đi bây giờ?

Tiểu Vân đã nghĩ ra cách giúp cô mượn của người khác một bộ đồ thiên sứ. Kha Mộng Kỳ đành phải hóa trang thành thiên sứ.

Lúc này, cô đeo mặt nạ lông chim, phía sau lưng có một đôi cánh màu trắng, trông rất cao quý, thuần khiết.

Tiểu Vân đeo mặt nạ hạt anh đào, xoay chuyển tám thân mồm mồm trong hội trường, nhìn rất đáng yêu.

Ánh đèn mờ ảo, chỉ có chùm ánh sáng màu xanh là chiếu rọi khắp nơi trong hội trường nghệ thuật, như đang kiểm tìm mục tiêu.

Mỗi người đều đeo mặt nạ, không nhìn ra ai là ai.

Kha Mộng Kỳ nhìn bốn phía, bỗng hoa hết cả mắt.

Có rất nhiều người hóa trang thành kỵ sĩ áo đen, hơn nữa chiều cao và dáng người của họ cũng rất giống Trình Vũ Kiệt. Lần này thì tiêu rồi, Kha Mộng Kỳ trầm nghĩ.

Trong lúc cô đang mải mê suy nghĩ, có một chàng kỵ sĩ thư thái bước đến trước mặt cô, xòe tay ra, mời cô cùng nhảy. Cô do dự một lúc, chìa tay mình ra, cùng người ấy hòa vào biển nhảy.

Trong nhiều kỵ sĩ như vậy chắc chắn có một người là Trình Vũ Kiệt, chỉ cần nhảy cùng bọn họ thì sẽ dễ dàng phân biệt hơn.

Còn chàng kỵ sĩ bên cạnh, bước nhảy không thuần thục chút nào, cũng không nhảy đúng nhạc, Kha Mộng Kỳ lập tức đoán ngay người này không phải là Trình Vũ Kiệt, cho qua trước.

Có một người hóa trang thành hoàng tử mời cô cùng nhảy, cô từ chối khéo. Ánh mắt của cô chỉ nhắm vào những chàng kỵ sĩ.

Cô chủ động đi về phía một người hóa trang thành kỵ sĩ. Cô là một thiên sứ thuần khiết, trong trắng, những người khác đều vui vẻ nhận lời nhảy cùng cô.

Vũ đạo của người này không tồi, nhưng khi nhảy cùng anh ta, cơ thể anh ta không ngừng lắc lư, cứ như cái đồng hồ quả lắc vậy. Khi nhảy Trình Vũ Kiệt không có động tác kiểu này, hướng chỉ lúc này nhạc rất êm ái, không hề sôi động. Lại một kỵ sĩ nữa vinh dự được thử thách.

Tiếp theo, Kha Mộng Kì lại chuyển qua một vài người khác, theo phán đoán của cô, đều không phải là Trình Vũ Kiệt.

Cô nhìn trái ngó phải, mới phát hiện chỉ còn sót lại một chàng kỵ sĩ cuối cùng.

Vậy người này sẽ là Trình Vũ Kiệt chăng?

Đúng vào lúc Kha Mộng Kì đang do dự, người hóa trang thành kỵ sĩ đó đi về phía cô.

Hy vọng đó là Kiệt. Kha Mộng Kì thầm cầu nguyện.

Khi vào sàn nhảy, kỵ sĩ nắm tay Kha Mộng Kì, khiến cô có cảm giác rất quen thuộc.

Vũ đạo của người này khá thuần thực, cử chỉ nho nhã, động tác lưu loát, hai người cũng phối hợp rất ăn ý với nhau.

Sự kết hợp của kỵ sĩ áo đen và thiên sứ có vẻ rất đẹp đôi, quan trọng nhất là, tư thế nhảy hoàn mỹ không một sai sót nào của hai người khiến những người có mặt khen ngợi không ngớt.

Ánh sáng trên sàn nhảy chiếu vào cơ thể hai người, tăng thêm sắc màu mộng mơ. Họ trở thành tiêu điểm của sàn nhảy.

Kha Mộng Kì từ từ cảm nhận tư thế nhảy của anh ta, định tìm ra một điều gì đó khác biệt so với Trình Vũ Kiệt, nhưng không chút thu hoạch.

Cô nhìn vào mắt người ấy, ánh mắt đó vô cùng sáng, đây...

Vào thời khắc cô vui sướng khẳng định đây chính là Trình Vũ Kiệt, bỗng nảy sinh nỗi nghi hoặc.

Đôi mắt của Trình Vũ Kiệt rất đen, sâu thẳm, rất ít khi sáng trong. Lẽ nào anh ta không phải là Trình Vũ Kiệt?

Nỗi vui mừng của Kha Mộng Kì bỗng chốc vụt tắt.

“Anh là ai?”. Sau một hồi đắn đo, cuối cùng Kha Mộng Kì hỏi thẳng người đối diện. Nếu không phải Trình Vũ Kiệt thì cũng phải công nhận là, kỹ thuật nhảy của anh ta điêu luyện, tư thế nhảy đẹp mắt như vậy, cô thực sự muốn biết anh ta là ai.

“Không nhận ra sao?”. Một giọng nói chậm rãi lướt qua bên tai Kha Mộng Kì.

Giọng nói cô quen thuộc.

Anh ta là...

“Anh là Húc?”. Kha Mộng Kì kinh ngạc hỏi.

“Kỵ sĩ” gật gật đầu, có thể nhìn thấy ánh cười trong khóe mắt anh.

Sao có thể? Sao lại là Húc chứ? Sao anh ấy lại hóa trang thành kỵ sĩ áo đen?

Vậy còn Trình Vũ Kiệt? Trình Vũ Kiệt mà cô đang kiếm tìm đâu rồi?

Phương Văn Húc đã là kỵ sĩ cuối cùng rồi, khi nào Trình Vũ Kiệt mới đến đây?

Một điệu nhảy, lại một điệu nhảy khác kết thúc, mọi người nhảy không biết mệt mỏi.

Ánh mắt Kha Mộng Kì soi khắp bốn phía, cô đang tìm kiếm bóng dáng của kỵ sĩ áo đen.

Cô biết cho dù Trình Vũ Kiệt có đến cũng không thể nhận ra người nào là Kiệt, trong khi điệu nhảy cuối cùng đã sắp bắt đầu rồi!

Kha Mộng Kì bỗng nhiên hy vọng buổi khiêu vũ này sẽ không bao giờ kết thúc, có thể kéo dài thời gian, kéo dài thời gian bắt đầu điệu nhảy vòng.

Cô hy vọng khi nhạc của điệu nhảy vòng cất lên, kỵ sĩ Kiệt hóa trang sẽ xuất hiện giữa sàn nhảy.

Cô đếm số lượng người hóa trang thành kỵ sĩ trong hội trường, nếu nhiều hơn một người chứng tỏ cậu ấy đã đến, cô sẽ lại tìm lại một lần nữa.

Nhưng... hy vọng của cô đã tan biến.

Số kỵ sĩ không hề tăng.

Kiệt vẫn chưa đến...

Cậu ấy nói, hôm nay nếu không có việc bận sẽ đến. Lẽ nào... cậu ấy đã xảy ra chuyện gì? Kha Mộng Kì không dám tưởng tượng thêm, cô bắt đầu thấy lo lắng, bước nhảy cũng loạn hết lên, giẫm lên chân Phuong Văn Húc hết lần này đến lần khác.

Cô nhìn Phuong Văn Húc bằng ánh mắt hối lỗi.

Phuong Văn Húc cười khoan dung, đôi môi gọi cảm nheo lên.

Điệu nhảy vòng cuối cùng đã bắt đầu trong tiếng hoan hô của tất cả mọi người.

Điệu nhảy vòng đẹp đẽ, tao nhã, sang trọng, dân bao phủ khắp hội trường nghệ thuật.

Mọi người đứng thành một vòng tròn.

Phuong Văn Húc kéo tay Kha Mộng Kì chìm ngập vào biển nhảy, nhảy một lúc, chuyển vòng. Tiếp đó có người đón tay Kha Mộng Kì, di chuyển vào một góc khác.

Không ngừng thay đổi bạn nhảy, cứ thế tuần hoàn, lặp đi lặp lại.

Mỗi người đều nhảy những động tác chậm rãi, đẹp đẽ, tỏ rõ sự chờ đợi một cách si mê.

Kha Mộng Kì không biết điệu nhảy vòng còn có một kỹ xảo như thế, nếu nhảy đúng theo nhạc, bạn nhảy cuối cùng sẽ chính là người đầu tiên bạn chọn.

Cho nên, cho dù bắt đầu điệu nhảy này, bất kể Kiệt có đến hay không, thì đã định trước Húc sẽ là bạn nhảy cuối cùng của cô.

Điệu nhảy vòng kết thúc, vũ hội tan rã.

Mọi người lần lượt bỏ mặt nạ xuống, cởi bỏ bộ đồ hóa trang ra, để lộ khuôn mặt thật của mình.

Người nào người nấy đều mãn nguyện nắm tay người bạn nhảy cuối cùng rời sàn nhảy.

Bạn nhảy của Tiểu Vân là một anh học trên cô hai khóa. Vị đàn anh đó tuy tướng mạo rất bình thường, nhưng rất vui tính, nói tóm lại, cô nàng rất mãn nguyện.

Tiểu Vân nhìn bộ mặt thất vọng của Kha Mộng Kì, an ủi: “Húc tiền bối cũng rất tốt mà”.

Kha Mộng Kì không nói gì, chỉ đứng thẫn thờ giữa sàn nhảy trống vắng. Cô cũng đang đợi hoàng tử của mình.

“Mình phải đi cùng bạch mã hoàng tử của mình đây, cậu cũng mau đi chơi cùng Húc tiền bối đi! Khiêu vũ xong ăn lẩu, rất thoải mái!”. Nói xong, Tiểu Vân vui vẻ rời đi, “hoàng tử” đang chờ cô ở cửa ra vào.

Nhìn thấy Kha Mộng Kì buồn bã không vui, Phuong Văn Húc không hiểu gì, hỏi: “Em sao thế? Không thấy vui à?”.

“Không có... rất vui”. Kha Mộng Kì nhếch mép cười.

“Mọi người đều đi hết cả rồi, chúng ta cũng đi thôi”. Phuong Văn Húc chìa tay về phía Kha Mộng Kì.

“...”. Kha Mộng Kì không đưa tay ra.

Tay của Phuong Văn Húc treo trên không trung rất lâu, cuối cùng đành phải thu về.

“Vì chuyện gì mà không vui?”.

“...”.

“Đề nén tâm sự trong lòng nhanh già lắm đấy!”

“Không đâu ạ, thực ra em đang đợi một người... Cậu ấy nói sẽ đến, nhưng mãi vẫn chưa thấy đâu cả”.

“Đối với em, cậu ấy rất quan trọng ư?”. Phuong Văn Húc hỏi như thăm vấn.

“Dạ, rất quan trọng”. Kha Mộng Kì trả lời dứt khoát.

“Quan trọng... hơn cả anh?”.

“...”.

“Nếu em muốn đợi, vậy anh sẽ đợi cùng em. Nhưng, vũ hội đã tan rồi, cậu ấy còn đến không?”.

Đúng thế, vũ hội đã tan rồi, mọi người đã gần về hết, Kiệt còn đến không?

“Chúng ta đi thôi, cậu ấy sẽ không đến đâu”. Kha Mộng Kỳ chủ động ôm khuỷu tay Phương Văn Húc, đi về phía cửa.

4

Trong màn đêm, dưới ánh đèn mờ ảo.

Một chàng trai đang chạy vội vàng trong học viện Khải Thịnh.

Cậu ta đã chạy đến, thở không ra hơi, những giọt mồ hôi túa ra trên trán.

Nhưng trong lòng cậu chỉ có đúng một ý nghĩ, nhất định phải đến nhảy điệu nhảy vòng cuối cùng! Bởi vì cậu phải giành lấy tình yêu thuộc về cậu!

Sau khi Kha Mộng Kỳ mời cậu tham gia vũ hội hóa trang, cậu đã sớm chuẩn bị xong trang phục của kỵ sĩ áo đen.

Thế nhưng, chính vào ngày hôm nay, khi cậu cầm bộ đồ kỵ sĩ chuẩn bị đến vũ hội hóa trang, người cha bỏ rơi mẹ con cậu bấy lâu nay xuất hiện.

Người đàn ông đó có khuôn mặt anh tuấn giống hệt Trình Vũ Kiệt, nhưng dấu vết của thời gian đã in hằn những nếp nhăn trên trán, mái tóc bạc trắng.

Trình Vũ Kiệt vốn hận ông ta đến tận xương tủy, bởi từ sau khi ly hôn ông ta chưa bao giờ tìm gặp cậu.

Trình Vũ Kiệt tưởng ông ta đã quên hai mẹ con cậu từ lâu.

Nhưng khi Trình Vũ Kiệt nhìn thấy người cha già nua, cậu cảm thấy nỗi hận thù có to lớn bao nhiêu nữa đã không còn quan trọng, bởi vì thời gian đã thay cậu trả thù ông ta.

“Kiệt, bố nhìn thấy con trên ti vi mới biết mẹ con đã mất năm ngoái...”. Người đàn ông kia mặt đầm lệ.

“...”.

“Xin lỗi, lúc đó bố không nên bỏ hai mẹ con. Thực ra, những năm gần đây bố sống không yên ổn chút nào, đã mấy lần muốn đến thăm hai mẹ con, nhưng lại thấy không còn mặt mũi nào”.

“Nếu đã không còn mặt mũi, vậy đừng tìm đến”. Giọng nói của Trình Vũ Kiệt lạnh lùng.

“Không biết mấy năm nay hai mẹ con sống thế nào, bố rất có lỗi với hai mẹ con!”. Người đàn ông tự trách mình, “Bây giờ thời gian đã qua lâu như vậy, hai bố con chúng ta cũng không dễ gì mới có thể gặp mặt nhau, vào ngồi xuống rồi nói chuyện nhé”.

“Không cần, hôm nay tôi còn có việc bận”.

“Bố vội vàng ngồi tàu hơn hai mươi tiếng đến đây, con hãy cho bố một cơ hội đi”. Người đàn ông cầu xin.

“...”. Trình Vũ Kiệt hơi phân vân.

“Có một số chuyện bố thấy cần phải nói rõ với con, xin con cho bố một cơ hội”.

“Thôi được, tôi cho ông nửa tiếng”. Cuối cùng Trình Vũ Kiệt buông một câu, để cho người đàn ông gọi là “bố” này vào nhà.

Ban đầu dự định là nửa tiếng nhưng cuối cùng lại thành một tiếng!

Ấn ấn oán oán giữa hai cha con, qua thời gian ngắn ngủi như vậy, cũng đã tan biến.

Trình Thanh Vinh, bố của Trình Vũ Kiệt, sau khi ly hôn với mẹ cậu, đã lấy một cô gái xinh đẹp. Lúc đầu, lấy cô gái đó là vì cô ta đã mang thai đứa con của ông, sống chết ép ông phải cưới cô ta.

Thực ra, cô ta không hề có thai, chỉ lấy đó làm cớ ép hôn, sau đó đã từng bước lừa cướp hết tài sản của Trình Thanh Vinh, khiến ông một đêm đã trở thành tay trắng!

Còn ông, vì mắc tội danh “háo sắc”, không còn mặt mũi nào đến gặp hai mẹ con Trình Vũ Kiệt.

Nếu không phải tình cờ nhìn thấy Trình Vũ Kiệt trên ti vi và biết tin mẹ cậu đã qua đời, Trình Thanh Vinh sẽ không đến tìm Trình Vũ Kiệt. Ban đầu định làm “con rùa rút cổ” cả đời, nhưng cuối cùng ông cũng quyết định phải đến gặp con trai một lần, bất kể con trai có hiểu cho mình hay không. Ông cảm thấy chỉ cần nói hết tất cả với con, những ngày tháng còn lại sẽ không còn phải hối hận nữa.

Rất may, con trai đã tha thứ cho ông.

Trình Thanh Vĩnh lau nước mắt trên mặt, nở nụ cười an ủi.

Đến khi Trình Vũ Kiệt chạy thục mạng đến hội trường nghệ thuật, bên trong đã tối đen.

Cậu vẫn đến chậm một bước, vũ hội đã tan.

Cậu hít một hơi thật sâu, cúi đầu, bắt lực tựa người vào cửa.

“Nghe nói, khi điệu nhảy vòng kết thúc, người bạn nhảy cuối cùng thông thường sẽ trở thành người yêu trọn đời, phải vậy không?”.

“Sắp tới có vũ hội hóa trang, mình sẽ đi nhảy điệu nhảy vòng cuối cùng, cậu có đi không?”.

“Nhảy điệu nhảy vòng với mình, được không?”.

“Thật không? Mình sẽ hóa trang thành nàng tiên cá!”.

“Nực cười lắm sao? Nhưng mà mình thực sự rất khâm phục nàng tiên cá, cô ấy vì muốn hoàn thành tâm nguyện của người yêu mà chấp nhận bản thân biến thành bọt biển...”.

Những lời hôm đó của Kha Mộng Kỳ vang vọng bên tai Trình Vũ Kiệt.

Bạn nhảy cuối cùng sẽ trở thành người yêu trọn đời!

Câu nói này như sấm rền bên tai!

Cảm giác thất vọng chưa từng thấy ôm chặt lấy Trình Vũ Kiệt.

Từ trước đến nay cậu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện Kha Mộng Kỳ sẽ biến mất, đã quen với việc cô ấy lủi la lủi lo bên cạnh, cũng đã quen với những lời cổ vũ, động viên cô ấy dành cho mình.

Cậu không dám tưởng tượng những tháng ngày không có cô sẽ thế nào.

Cậu sợ mất cô ấy!

Cậu bỗng trở nên ỷ lại vào cô ấy, mà sự ỷ lại này không phải cái gì khác, chính là tình yêu!

Từ lúc nào không hay biết, người luôn khoe khoang “lạnh lùng vô cảm” như cậu lại yêu một người khác!

Mình phải tìm thấy cô ấy, nhất định phải tìm thấy cô ấy, cho dù là chân trời góc biển!

Mình phải nói với cô ấy rằng mình yêu cô ấy, mình không thể không có cô ấy.

Bỗng nhiên, những âm thanh này bùng nổ trong đầu Trình Vũ Kiệt.

Đôi chân cậu như được tiếp thêm sức mạnh vô biên, chạy về phía trước.

5

Gió ghen ngào, quanh quẩn giữa những ngọn cây.

Một ngôi sao băng tỏa ánh sáng rực rỡ, vụt qua bầu trời đêm tĩnh lặng.

“Sao băng!”. Kha Mộng Kỳ vui sướng hét lên.

“Mau cầu nguyện!”. Phương Văn Húc khẽ huých vào tay cô.

Ánh mắt Kha Mộng Kỳ bỗng tối sầm lại.

“Sao em không cầu nguyện?”. Phương Văn Húc hỏi.

“Nếu cầu nguyện mà không thành hiện thực, thà không cầu còn hơn”.

“Ồ, vậy ước nguyện của em là gì?”.

“...”.

“Xin lỗi, anh không nên hỏi câu hỏi riêng tư như thế”. Phương Văn Húc cười gượng gạo.

“Không sao”. Kha Mộng Kỳ hững hờ nói.

Một cơn gió mùa thu thổi qua, Kha Mộng Kỳ không chịu được, run người. Cô ôm chặt lấy cơ thể.

Phương Văn Húc lưỡng lự dang tay ra, ôm Kha Mộng Kỳ vào lòng.

Kha Mộng Kỳ không né tránh.

Vào đêm gió thu xào xạc, một cái ôm như vậy khiến cô cảm thấy ấm áp, cũng có cảm giác rất an toàn.

Phương Văn Húc cúi đầu, nhìn thân hình bé nhỏ đang co ro nép trong lòng mình, đau lòng, càng ôm cô chặt hơn.

Ánh trăng chan hòa chiếu rọi lên gương mặt sáng, thanh tú của Kha Mộng Kỳ, khiến cô càng xinh đẹp hơn.

“Kì...”.

“Dạ?”.

“Anh có thể... hôn em được không?”.

“...”

Kha Mộng Kỳ vẫn chưa kịp trả lời, khuôn mặt Phương Văn Húc đã ghé sát về phía cô...

“Đừng!”.

Khi môi Phương Văn Húc chỉ còn cách môi Kha Mộng Kỳ một milimet, hai giọng nói đồng thanh vang lên.

Bóng dáng cao lớn, cô đơn của Trình Vũ Kiệt đột nhiên xuất hiện bên hồ nước yên tĩnh, mồ hôi chảy đầm đìa trên trán cậu, khuôn mặt anh tuần hồi tức giận.

Cậu chau mày, môi mím chặt, ánh mắt giận dữ. Cậu đang tức giận.

Kha Mộng Kỳ đẩy mạnh Phương Văn Húc ra, mặt đỏ bừng.

Chỉ trong giây lát, tay Kha Mộng Kỳ đã bị Trình Vũ Kiệt nắm lấy.

“Đi theo mình!”. Giọng điệu hết sức quả quyết.

“Không!”. Kha Mộng Kỳ bướng bỉnh nói.

“Là vì hấn giàu có nên mới đi theo hấn, đúng không? Kha Mộng Kỳ, coi như tôi có mắt như mù!”. Giọng điệu mỉa mai, châm biếm.

“Bỏ tay cô ấy ra!”. Phương Văn Húc nói to, đồng thời nắm lấy tay đang giữ Kha Mộng Kỳ của Trình Vũ Kiệt.

“Cái gì?”. Trình Vũ Kiệt cảm thấy sức cản rất mãnh liệt từ tay Phương Văn Húc, nhưng vẫn không nói lỏng tay.

“Tôi nói, bỏ tay cô ấy ra!”. Phương Văn Húc quát to hơn, nói rành rọt từng chữ một.

“Dựa vào cái gì?”.

“Vì cô ấy là... người yêu tôi!”. Phương Văn Húc cố nhấn mạnh ba chữ cuối, trong lòng thấy hơi hụt hẫng.

Trình Vũ Kiệt lạnh nhạt cười, “Người yêu? Người yêu mà không yêu mày?”

“...”. Bất giác, cánh tay đang nắm chặt tay Trình Vũ Kiệt của Phương Văn Húc nói lỏng.

“Cậu bỏ tay ra, mình sẽ không đi theo cậu đâu!”. Kha Mộng Kỳ đứng thẳng người, định gỡ tay Trình Vũ Kiệt ra. Không còn cách nào khác, Trình Vũ Kiệt càng nắm chặt hơn.

“Mình có chuyện muốn nói với cậu...”.

“Có gì thì cứ nói ngay tại đây đi”. Kha Mộng Kỳ không nhìn Trình Vũ Kiệt.

Trình Vũ Kiệt lạnh lùng lờm lờm Phương Văn Húc một cái, ý bảo anh rời đi.

“Chẳng phải cậu đã có Lâm Phương Phi rồi sao, sao còn quấn lấy Kỳ?”.

Lời của Phương Văn Húc như sét đánh ngang tai.

Mặt Kha Mộng Kỳ bỗng biến sắc. Đúng thế, trên bảng thông báo của trường có đưa tin về mối tình giữa Trình Vũ Kiệt và Lâm Phương Phi, sao cô có thể quên đi chuyện này được?

“Cậu đi đi, tôi không muốn nhìn thấy kẻ nói lời mà không giữ lời như cậu!”. Kha Mộng Kỳ tức giận nói.

“Vì nhà có chút việc...”.

“Tôi không muốn nghe cậu giải thích!”. Kha Mộng Kỳ cắt ngang lời Trình Vũ Kiệt.

“Hãy cho mình một cơ hội!”. Trình Vũ Kiệt nhìn Kha Mộng Kỳ, hoàn toàn coi Phương Văn Húc như người vô hình.

“Cậu làm tay mình đau!”. Kha Mộng Kỳ khề nói.

“Xin lỗi, mình không cố ý”. Cuối cùng Trình Vũ Kiệt cũng buông tay Kha Mộng Kỳ ra.

“Cậu mau đi đi, Kì không muốn gặp cậu nữa!”. Phương Văn Húc vừa nói vừa đẩy Trình Vũ Kiệt đi.

Trình Vũ Kiệt lùi bước liên tục, lao đảo một cái, suýt ngã nhào.

“Kiệt, cậu không sao chứ?”. Kha Mộng Kỳ vội vàng đi đến, hỏi về đây quan tâm.

“Cậu còn quan tâm mình chứng tỏ cậu vẫn có tình cảm với mình, đúng không?”. Trình Vũ Kiệt mỉm cười, nụ cười rất kỳ lạ.

“...”. Kha Mộng Kỳ không dám nhìn vào mắt Kiệt, sợ lộ tâm tư của bản thân.

“Đi, mình có chuyện muốn nói với cậu!”. Trình Vũ Kiệt kéo tay Kha Mộng Kỳ, bước thật nhanh trong màn đêm.

“Kì, Kì!”. Phương Văn Húc vừa đuổi theo vừa gọi phía sau.

Kha Mộng Kỳ muốn quay đầu lại nói anh về trước đi. Trình Vũ Kiệt lại bước nhanh hơn, như một cái bóng lướt qua vườn trường.

Rất nhanh, Kha Mộng Kỳ không còn nghe thấy giọng của Phương Văn Húc.

“Sao cậu chạy nhanh vậy?”.

“Được bọn cho vay nặng lãi rèn luyện cho mà”.

“Rốt cuộc cậu muốn nói gì với mình?”.

“Lát nữa cậu sẽ biết ngay thôi”.

“Chuyện gì mà bí mật vậy?”

“Kì, mình... yêu cậu”. Giọng nói nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn.

“Cái gì? Mình không nghe thấy... có thể nói lại một lần nữa không?”

...

Lời của hai người bị gió thổi bay đi.

Khu rừng nhỏ quen thuộc.

Mặt trăng treo lơ lửng trên bầu trời đêm, tiếng lá cây xào xạc.

Khu rừng nhỏ vô cùng tĩnh mịch.

“Kì... Hôm nay mình đã gặp bố”. Giọng nói Trình Vũ Kiệt hơi nghẹn ngào.

“Ờ”. Hóa ra chuyện mà cậu muốn nói với mình chính là chuyện này, Kha Mộng Kỳ hơi hụt hẫng.

“Khi mình còn rất nhỏ, bố đã rời bỏ mình và mẹ. Mình đã từng rất hận ông ấy, sau đó coi như ông ấy không tồn tại. Ban đầu nghĩ rằng cả đời này sẽ không bao giờ gặp ông ấy, không ngờ hôm nay lại gặp ông ấy trước cửa nhà. Ông ấy đã già, không còn là người đàn ông trẻ trung đẹp trai như trong ảnh nữa”. Trình Vũ Kiệt khẽ cười nhẹ, “Mình cứ nghĩ mình sẽ hận ông ấy suốt đời, nhưng đến khi nhìn thấy ông, mới phát hiện hóa ra không phải vậy. Mình nói những điều này, chẳng qua chỉ là muốn nói nguyên nhân mình đến muộn. Mình không phải người không giữ lời hứa, hãy tin mình, Kì”.

“...”

Trình Vũ Kiệt đang tay ôm lấy vai Kha Mộng Kỳ, để cho cô đứng đối mặt với cậu, đôi mắt sáng ngời, dường như muốn nhìn thấu trái tim cô.

“Biết không, khi mình nhìn thấy cậu ở bên tên khốn đó, tim mình đau đớn biết bao!”. Trình Vũ Kiệt đặt tay Kha Mộng Kỳ lên trái tim mình.

Kha Mộng Kỳ có thể cảm thấy nhịp đập của con tim Trình Vũ Kiệt, đập liên hồi, mạnh mẽ.

“Kì, mình yêu cậu”. Trình Vũ Kiệt ôm Kha Mộng Kỳ vào lòng, nói nhỏ vào tai cô.

Hơi thở nóng hổi của Trình Vũ Kiệt phả vào tai Kha Mộng Kỳ, cô cảm thấy bồn chồn, toàn thân có cảm giác tê tê.

Cô ngoan ngoãn nép vào ngực Trình Vũ Kiệt, lắng nghe trái tim cậu, cảm nhận hơi ấm của cậu, hít mùi cỏ thơm trên người cậu mà không biết chán.

Gió đang thì thảo bên tai.

Trong không khí tràn đầy hương vị tình yêu.

“Chẳng phải cậu đã có Phương Phi rồi sao, tại sao còn quấn lấy Kỳ?”

Chính vào lúc Kha Mộng Kỳ sắp mê muội chìm đắm vào tình yêu thì lời Phương Văn Húc nói lúc nãy đột ngột vang lên trong đầu cô.

Kha Mộng Kỳ như bị điện giật, đẩy Trình Vũ Kiệt ra.

“Tại sao?”. Trình Vũ Kiệt cực kỳ nghi hoặc.

“Bạn gái cậu là Lâm Phương Phi, không phải sao?”. Kha Mộng Kỳ hỏi lại.

“Nhưng người mình yêu không phải cô ấy, mà là cậu!”. Trình Vũ Kiệt khẳng định chắc chắn.

“Vậy chẳng phải cậu bắt cả hai tay sao?”. Kha Mộng Kỳ hỏi.

“Đây là hai vấn đề khác nhau, cậu không hiểu đâu!” Trình Vũ Kiệt vội vã nói.

“Dĩ nhiên mình không hiểu, mình không hiểu tại sao cậu hôn Lâm Phương Phi trong vườn trường, lại còn nhấn mạnh là bí mật. Mình không hiểu tại sao cậu đưa mình đến bờ biển, còn hôn mình nữa. Mình không hiểu tại sao cậu hiểu nhầm mình, không phân rõ trắng đen đã cho rằng mình công khai bí mật của cậu, mình không hiểu tại sao cậu ở bên Lâm Phương Phi mà lại không yêu cô ấy, người cậu yêu lại là mình!” Kha Mộng Kỳ nói một mạch.

“Nghe xong chuyện này, cậu sẽ hiểu tất cả”. Trình Vũ Kiệt nói, “Bởi vì bố đã rời xa mình từ khi còn nhỏ, cho nên mình luôn gắn bó với mẹ. Năm ngoái, sau khi biết mẹ mắc bệnh nan y, thế giới của mình như sụp đổ. Bác sĩ nói mẹ phải làm phẫu thuật ngay lập tức, nhưng số tiền phẫu thuật quá lớn mình không thể trả được. Lúc này, cuộc thi “Super Boy” bắt đầu, khi bạn bè khuyên tham gia mình còn do dự chưa quyết định, nhưng nhìn thấy người giành giải nhất sẽ nhận được phần thưởng một trăm nghìn tệ, mình không còn gì phải do dự nữa. Lúc đó thứ mình cần chính là tiền”.

“Từ trước đến nay, đều là mẹ chăm sóc mình. Tuy điều kiện gia đình không tốt, nhưng mẹ vẫn luôn cố gắng đáp ứng những yêu cầu của mình. Vũ đạo của mình có thể tốt như vậy, chính là vì khi còn nhỏ mẹ đã đưa mình đến trường nghệ thuật học nhảy. Mình đã lớn, đã đến lúc báo đáp công lao của mẹ. Lúc đó, suy nghĩ duy nhất trong đầu mình là giành danh hiệu quán quân “Super Boy”, trị khỏi bệnh cho mẹ!”.

“Cũng như năm nay, mình đã rất thuận lợi lọt vào top ten. Lúc đó mình được giới truyền thông đưa tin là ứng cử viên sáng giá nhất cho chức vô địch, mình cũng rất có lòng tin đối với bản thân. Có điều...”.

Nói đến đây, Trình Vũ Kiệt ngừng lại một lát, ánh mắt sa sầm lại.

“Có điều làng giải trí tự nhiên có một quy tắc ngầm, một người không có hậu thuẫn như mình, muốn giành danh hiệu quán quân đâu có dễ dàng!”.

Trình Vũ Kiệt khẽ cười.

Khi cuộc chiến lên đến đỉnh điểm, cậu và Phương Văn Húc cùng đứng trên sân khấu PK. Lúc đó, cậu còn vui mừng nghĩ rằng có thể chạm đến được danh hiệu quán quân, đơn thuần cho rằng tất cả đều dựa vào thực lực. Nhưng kết quả cuối cùng lại như một gáo nước lạnh giội vào tim cậu. Khi người dẫn chương trình tuyên bố quán quân là Phương Văn Húc, đầu óc cậu trống rỗng, sau đó, cậu bỏ chạy khỏi sân khấu mà không thèm ở lại nhận cúp á quân. Đối với cậu mà nói quán quân hay á quân đều không quan trọng, mà số tiền một trăm nghìn tệ kia mới là quan trọng. Lúc đó, cảm giác của cậu là, không còn quán quân, không còn tiền, bệnh của mẹ cũng vô vọng”.

“Sau đó cậu vay tiền bạn xã hội đen chữa bệnh cho mẹ?”. Về mặt đau thương khi nhớ về quá khứ của Trình Vũ Kiệt khiến Kha Mộng Kỳ đau lòng.

“Ừm. Dù sao cũng không có duyên với danh hiệu quán quân, không giành được tiền thưởng, mình đành phải nghĩ cách khác. Trong số họ hàng thân thích cũng chẳng có ai là giàu có, vay thế nào cũng không đủ. Sau đó, thực sự không còn cách nào khác, mình chỉ có thể đi vay mượn cho vay nặng lãi. Mình nói dối mẹ số tiền này có được là do tham gia cuộc thi. Trên thực tế, trong cuộc thi “Super Boy” năm ngoái mình không được hoan nghênh như năm nay, khi đó mình cũng không nhận được sự quan tâm của các công ty đĩa nhạc, cũng không có cơ hội quay quảng cáo, nếu không đã không phải vay tiền của

bọn cho vay nặng lãi rồi”.

“Nhưng mà, vay tiền chữa bệnh cho mẹ không phải là kẻ sách lâu dài, mình không những thường xuyên bị bọn cho vay nặng lãi siết nợ, sau đó, bọn chúng không cho mình vay tiền nữa. Cuối cùng, mẹ không có tiền khám bệnh, đành phải về nhà...”

Trình Vũ Kiệt không thể nói tiếp được nữa, giọng nói nghẹn ngào.

Kha Mộng Kỳ không biết nên an ủi Trình Vũ Kiệt thế nào, chỉ có thể nhìn khuôn mặt tuần tú mà cô đơn của cậu, tâm trạng đau thương lan tỏa trong tim.

“Mình đã tận mắt chứng kiến mẹ ra đi... hai mắt mờ to... nhưng không có cách nào khác”. Khuôn mặt Trình Vũ Kiệt đầy u buồn.

“Sau đó, được biết Phương Văn Húc có thể giành được quán quân là do bố hắn là tổng giám đốc tập đoàn Phương Thị, mà năm ngoái, tài trợ nhiều nhất cho cuộc thi cũng chính là Phương Thị, tìm mình đau đớn, cũng bắt đầu hận Phương Văn Húc. Nếu không phải hắn cướp đi danh hiệu quán quân của mình, nếu mình có thể giành được số tiền thưởng một trăm nghìn tệ đó, có lẽ mẹ đã không rời bỏ mình sớm như vậy. Từ hôm đó, mình thề nhất định phải cho Phương Văn Húc nếm mùi mất đi người thân yêu nhất!” Nỗi đau trong ánh mắt Trình Vũ Kiệt đã được thay thế bằng thù hận.

“A? Lẽ nào... cậu ở bên Lâm Phương Phi chỉ là vì trả thù Phương Văn Húc?” Kha Mộng Kỳ hỏi mà không dám tin.

“Không sai, mình không hề có một chút cảm giác nào với Lâm Phương Phi, cô ta chẳng qua chỉ là một quân cờ trong tay mình. Sở dĩ mình ở bên cô ta, chỉ là vì cô ta là người yêu của Phương Văn Húc”. Ánh mắt Trình Vũ Kiệt lóe sáng.

Đầu óc Kha Mộng Kỳ như nổ tung.

Cô không thể tưởng tượng Kiệt mà cô vẫn thầm yêu trộm nhớ lại là người như vậy! Một người có thù ắt phải báo! Một người bị thù hận làm cho mờ mắt! Một người thứ ba chia lìa đôi tình nhân!

Nếu Kiệt là người như thế, vậy lời tỏ tình của cậu ấy đối với mình có phải chỉ vì hiện tại cô đang là người Húc yêu thương nhất, có phải cô cũng chỉ là một quân cờ trong tay cậu mà thôi?

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Vũ Cùng Anh Nhé, Lolita* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tổn thương là điều khó tránh khỏi

Cô vốn cho rằng nhận được lời tỏ tình của người mình yêu là một chuyện hạnh phúc biết nhường nào, nhưng giây phút này, cô chỉ cảm thấy lo lắng không yên.

1

Ánh trăng treo trên bầu trời đen như nhung.

Trong khu rừng nhỏ yên tĩnh không một tiếng động.

Thình thoảng có thể nghe thấy tiếng gió thổi xuyên qua ngọn cây.

Kha Mộng Kỳ bỗng cảm thấy Kiệt đang đứng trước mặt cô rất lạ lẫm, có lẽ cô chưa bao giờ hiểu cậu.

Cô vốn cho rằng nhận được lời tỏ tình của người mình yêu là một chuyện hạnh phúc biết nhường nào, nhưng giây phút này, cô chỉ cảm thấy lo lắng không yên.

Nếu như số phận của cô cũng giống như Lâm Phương Phi, chỉ là quân cờ trả thù Phương Văn Húc của Kiệt, vậy câu “Mình yêu cậu” mà Kiệt nói với cô có ý nghĩa gì chứ?

Nước mắt long lanh, Kha Mộng Kỳ cố kìm lại, mới không rơi xuống.

Ánh trăng phác họa gương mặt tuần tú của Trình Vũ Kiệt, bóng hàng mi đỏ xuống, khiến Kiệt càng trở nên hút hồn hơn.

Cậu lặng lẽ nhìn Kha Mộng Kỳ, trong ánh mắt chan chứa yêu thương.

“Kì, chúng ta hãy bên nhau nhé”. Trình Vũ Kiệt dang tay ra kéo Kha Mộng Kỳ vào lòng, nhưng cô lại đẩy ra, như một chú thỏ kinh hoàng sợ hãi.

Tay Trình Vũ Kiệt lúng túng để giữa không trung .

Cậu bỗng nhiên cảm giác thấy trong ánh mắt Kha Mộng Kỳ là sự nghi ngờ, bất an, còn cả sợ hãi.

Cậu không hiểu tại sao đột nhiên cô trở nên như vậy.

“Sao cậu lại tránh mình?”. Mặt Trình Vũ Kiệt hiện lên hai chữ “không hiểu”.

Kha Mộng Kỳ mím chặt môi.

“Trả lời mình”. Trình Vũ Kiệt trừng trừng mắt nhìn Kha Mộng Kỳ trước mặt, cố gắng tìm ra câu trả lời.

“Bởi vì... mình không muốn trở thành người thứ ba”.

“Ý cậu là sao?”

“Bây giờ chẳng phải cậu là người yêu của Lâm Phương Phi ư? Mình không muốn xen vào giữa hai người”. Kha Mộng Kỳ tìm được một lý do hơi khiến cường, thực ra cô từ chối Kiệt chỉ là do chính bản thân cô, vì cô muốn tự bảo vệ bản thân. Thà cắt đứt hết những dây rợ lằng nhằng khi sự việc còn chưa bắt đầu, còn hơn để cuối cùng Kiệt nói ra sự thật tàn khốc.

“Đây chính là lý do của cậu sao?”. Trình Vũ Kiệt đau lòng hỏi.

“Hãy nhìn mình!”. Trình Vũ Kiệt nắm lấy vai Kha Mộng Kỳ, buộc ánh mắt của cô và ánh mắt của mình gặp nhau.

Lúc này, Trình Vũ Kiệt mới nhìn thấy những giọt nước trong mắt Kha Mộng Kỳ.

“Mình đáng sợ đến vậy sao? Khiến cho cậu sợ ở bên cạnh mình, sợ đến phát khóc?”. Trình Vũ Kiệt chỉ cảm thấy trái tim co giật liên tục, là tim đang đau đớn.

“Cậu đến với mình là vì cái gì?”. Kha Mộng Kỳ lạnh lùng hỏi, mắt ngân ngấn lệ.

“Vì cái gì ư?”. Trình Vũ Kiệt cười thành tiếng, “Điều này còn phải hỏi sao? Bởi vì mình yêu cậu”.

“Cậu nói “Cậu yêu mình” dễ dàng như nói “Hello” vậy sao?”. Kha Mộng Kỳ cười nhạt. Cô nhớ lại lần đầu tiên Trình Vũ Kiệt mời cô ăn cơm, đã từng nói với một cô gái khác vô cùng chân thành: “Trên thế giới này, anh chỉ yêu mình em, em hãy tin anh!”. Đường như cậu ấy đã nói với rất nhiều người con gái khác những câu như vậy?

“Kha Mộng Kỳ!”. Hàng lông mày rậm đẹp đẽ của Trình Vũ Kiệt đã sắp nhú thành một đường thẳng, “Cậu không tin mình đến thế sao?”

“Lòng tin của cậu đối với mình cũng chỉ có một chút xíu như vậy còn gì”. Kha Mộng Kỳ nhắc lại chuyện Trình Vũ Kiệt hiểu nhầm cô vì chuyện bảng thông báo ở trường.

“Cậu còn trách cứ mình vì chuyện đó? Lần trước mình đã xin lỗi cậu vì chuyện đó rồi. Nếu như câu “xin lỗi” cậu không để trong tim, mình lại xin lỗi thêm một lần nữa, thế đã được chưa?”. Trình Vũ Kiệt chân thành nói, ánh mắt sáng như sao.

Không phải, Kiệt, thực ra mình đã không để tâm đến chuyện đó lâu rồi. Mình không thể chấp nhận cậu là bởi vì mình không hiểu cậu, nhìn không rõ trái tim cậu, không biết điều cậu đang thực sự nghĩ là gì. Mình rất sợ câu “Cậu yêu mình” đó chỉ là một câu nói mơ đầy cảm động, khi tỉnh dậy tất cả sẽ không còn tồn tại nữa. Mình không muốn chịu đựng nỗi đau khi giấc mộng phai tàn, cho nên xin hãy tha thứ cho sự ích kỉ của mình. Mình không thể đón nhận tình yêu của cậu.

Kha Mộng Kỳ quyết tâm gỡ tay Trình Vũ Kiệt đang đặt trên vai cô ra, “Lúc này nói những điều đó đã không còn tác dụng nữa rồi”.

“Tại sao, Kỳ? Tại sao cậu không chấp nhận mình? Lẽ nào... cậu không thích mình?” Trình Vũ Kiệt chân tay thừa thãi không biết để vào đâu, đau thương lan tỏa dần trong ánh mắt sâu thẳm.

“Đúng vậy, mình chưa bao giờ thích cậu”. Chỉ chần chừ trong vài giây, Kha Mộng Kỳ đã nói ra không một chút do dự.

Sau đó, Kha Mộng Kỳ chạy khỏi khu rừng nhỏ như trốn tránh.

Trình Vũ Kiệt đứng ngây ra, bóng tối bủa vây lấy cậu. Cậu không đuổi theo bóng dáng người vừa vội vàng chạy đi đó, mặc cho nỗi đau chầm chậm đâm vào tim, mặc cho những lời nói sắc như dao đó xuyên vào trí óc. Nỗi đau tột cùng đó tùy tiện phát tán, như màn đêm khổng lồ này.

Gió nhẹ thổi, không hề lạnh, nhưng Trình Vũ Kiệt đột ngột cảm thấy lạnh.

Cơ thể cậu như bị đông cứng lại, đứng yên tại chỗ, gương mặt hiện rõ nỗi buồn đau vô hạn.

Cậu từ từ dựa vào gốc cây, như mất hết tất cả sức lực.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh.

“Tại sao lại như vậy?” Rất lâu sau, Trình Vũ Kiệt khẽ lẩm bẩm, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chua xót.

Hạnh phúc mà mình kiếm tìm chỉ là thế này thôi sao? Vì một người từ đầu đến cuối chưa bao giờ yêu mình ư?

“Mình chưa bao giờ thích cậu”.

Câu nói của Kha Mộng Kỳ cứ văng vẳng mãi bên tai Trình Vũ Kiệt.

Cô ấy thực sự chưa bao giờ thích mình? Tất cả những điều cô ấy làm vì mình đều là giả dối sao? Hay là cô ấy để tâm đến chuyện qua lại giữa mình và Lâm Phương Phi?

Dưới ánh trăng, khuôn mặt cậu trở nên xanh xao.

Cửa ký túc Phương Uyên.

Từng dãy đèn lạng lẽ đứng hai bên lúc này giống những chiếc bóng cô đơn, ánh sáng yếu ớt.

“Kì”. Kha Mộng Kỳ tinh thần đang hoảng loạn thì đột nhiên có người gọi.

Kha Mộng Kỳ dường như không nghe thấy tiếng gọi đó, vẫn tiếp tục bước.

“Kì”. Người ấy nắm lấy cánh tay Kha Mộng Kỳ. Kha Mộng Kỳ lúc này mới dừng bước, ngẩng đầu nhìn, là Phương Văn Húc.

Phương Văn Húc không yên tâm về Kha Mộng Kỳ, bèn đứng dưới cổng ký túc chờ cô. Về đẹp trai của anh thu hút sự chú ý của tất cả những cô gái đi qua, nhưng anh đều coi như không thấy họ, bởi vì trong tim anh chỉ có Kha Mộng Kỳ. Anh không biết Trình Vũ Kiệt sẽ đối xử với cô thế nào, anh sợ cô sẽ bị tổn thương, càng sợ mất cô hơn.

“Em sao rồi?”. Phương Văn Húc rất chu đáo, nhìn thấy đôi mắt mọng đỏ của Kha Mộng Kỳ, anh vô cùng đau lòng hỏi.

“...”. Kha Mộng Kỳ khẽ lắc đầu, vẻ mặt rầu rĩ, nhưng vẫn cố che giấu.

Phương Văn Húc không hỏi thêm nữa, ôm Kha Mộng Kỳ vào lòng, một tay ôm bờ vai mỏng manh của cô, một tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mượt.

Kha Mộng Kỳ lặng lẽ vùi đầu vào bờ ngực ấm áp của Phương Văn Húc, nước mắt không ngừng rơi, từng giọt từng giọt, thấm vào áo Phương Văn Húc.

Kha Mộng Kỳ chỉ cảm thấy trái tim như bị ai tàn nhẫn đâm cho một nhát dao, rất đau, rất đau. Câu nói không chút do dự ấy, khiến cô đau đớn tuyệt vọng. Cô vốn không muốn nói như vậy, nhưng một con người như vậy có đáng để cô yêu không? Cô chỉ là một quân cờ trong tay hắn, có thể dễ dàng cho hắn tùy ý điều khiển!

Nước mắt dường như vẫn chưa ngừng rơi, suối nước vẫn tuôn trào.

Họ cứ đứng bên đường trong tư thế cực kỳ ảm áp đó, khiến rất nhiều nữ sinh phải dừng lại đứng nhìn. Bạch mã hoàng tử trong lòng họ đang ôm cô gái khác, trong lòng rất không thoải mái, đứng từ xa nhìn mãi, rồi ai nấy đều cúi đầu buồn bã bỏ đi.

Bờ vai dưới tay Phương Văn Húc run rẩy không ngừng. Anh càng ôm cô chặt hơn, trái tim cũng run lên theo bờ vai cô.

“Kì, tối nay có cần đến nhà anh không?” Phương Văn Húc hỏi nhẹ.

Kha Mộng Kỳ vùi chặt đầu vào lòng Phương Văn Húc, mắt không nhìn thấy một tia sáng nào cả, hoàn toàn bị bóng tối bao phủ. Những giọt nước mắt không ngừng tuôn trào vừa rồi dần dần thấm thấu vào đáy tim, trái tim khô héo bị ẩm ướt cuộn tròn lại, đau thương vô tận.

Thấy Kỳ không trả lời, Phương Văn Húc tưởng Kha Mộng Kỳ hiểu nhầm, liền vội vàng thanh minh: “Kì, em đừng hiểu lầm, anh chỉ muốn cho em một chỗ dựa, muốn bảo vệ em, không để em bị tổn thương nữa, không phải rơi lệ nữa”.

Mỗi giọt nước mắt của Kha Mộng Kỳ như kim châm vào trái tim anh.

Anh chỉ có thể cho cô một bờ vai đáng tin cậy. Anh cảm thấy rất khó chịu vì sự bất lực đó của mình.

Kha Mộng Kỳ vẫn như vậy, cho dù là dựa vào lòng anh, nước mắt rơi lại vì người khác.

Phương Văn Húc không biết vừa rồi giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng người có thể khiến cô sợ hãi bị ai như vậy chỉ có Trình Vũ Kiệt.

Người khiến mình tổn thương nhất, luôn luôn là người mình yêu nhất.

Một lúc sau, Kha Mộng Kỳ mới ngẩng đầu lên, thoát khỏi cái ôm đó, hơi cúi đầu, giọng nói bị đè nén rất thấp, dường như còn kèm thêm giọng mũi nhe nhe: “Húc, cảm ơn ý tốt của anh”.

Nói xong, Kha Mộng Kì lau những giọt nước mắt trên mặt, đi về phía ký túc.

Dáng đi liêu xiêu của Kha Mộng Kì đột ngột dừng bước, bóng cô bị kéo dài dưới ánh đèn đường, trông rất mỏng manh. Cô không quay đầu lại, dừng lại đó vài giây, lại tiếp tục bước đi, biến mất sau ngã rẽ ở cổng.

Từ trước đến nay, Kha Mộng Kì chưa bao giờ cảm thấy đêm lại dài đến vậy.

Cô nằm trên giường không thể chìm vào giấc ngủ, lời Trình Vũ Kiệt vừa nói từng câu từng chữ hiện lên trong đầu cô, đâm vào trái tim cô.

Ánh trăng xuyên qua tấm rèm trắng rơi lên mặt cô. Có lẽ do vừa rồi cô đã khóc quá nhiều, mắt của cô hơi sưng, trên gò má trắng như gôm dấu vết của nước mắt vẫn thoát ần thoát hiện.

2

Buổi trưa.

Ánh nắng chan hòa chiếu rọi khắp mặt đất, thời tiết cuối thu khiến cho người ta cảm giác rất ấm áp.

“Kì, cậu sao vậy?”. Thấy Kha Mộng Kì vừa sáng sớm đã uể oải, Tiểu Vân không hiểu gì, hỏi.

“Mình hơi mệt, chắc là do ngủ không đủ giấc”. Kha Mộng Kì nói. Thực ra, cả đêm qua cô không hề ngủ chút nào.

“Ồ, đúng rồi”. Tiểu Vân bất chợt nhớ ra điều gì đó, cười nói, “Tối qua đi chơi với Húc tiền bối vui chứ?”.

Tối qua Tiểu Vân chơi hết mình, vị đàn anh đó cực kỳ hài hước, đùa vui khiến cô cười không ngớt, cơ miệng sắp rão hết cả ra.

“... Vui”. Chân chừ một giây, Kha Mộng Kì mỉm cười.

“Vị đàn anh ấy thực sự rất được”. Trong đầu Tiểu Vân lại hiện lên khuôn mặt như ánh mặt trời của người kia.

“Chính là cái anh tối qua đấy hả?”. Kha Mộng Kì hỏi.

“Ừ, anh ấy không chỉ tốt tính mà còn viết chữ bút lông rất đẹp, bây giờ đang là hội trưởng của hội thư pháp nữa”. Tiểu Vân bắt đầu khen ngợi vị đàn anh vừa quen biết đó, “Chắc cậu vẫn chưa biết tên anh ấy nhỉ? Anh ấy là Lý Thần Hạo, cái tên nghe cũng rất hay đúng không?”.

“Đây gọi là yêu ai yêu cả đường đi”. Kha Mộng Kì đoán trúng tim đen của Tiểu Vân.

Tiểu Vân thuộc kiểu người nghĩ làm sao thể hiện làm vậy, người tình ý chỉ cần nhìn một cái là hiểu ngay.

Tiểu Vân nhoèn miệng cười tủm tỉm.

Khuôn mặt Tiểu Vân vốn dĩ đã tươi như hoa, nhìn thấy có người đang đi trước mặt, ánh mắt liền tỏa sáng.

“Kì, nhìn, Húc tiền bối!”. Tiểu Vân vui vẻ chỉ tay về phía Phương Văn Húc đang đi cách đó không xa, nói.

“Cậu làm gì mà hưng phấn như vậy? Cũng có phải là anh Lý Thần Hạo của cậu đâu”. Kha Mộng Kì cố ý trêu Tiểu Vân.

“Chúng ta cùng nhau tận hưởng niềm vui mà”. Tiểu Vân cười hi hi một lúc, trả lời như thật.

“Cùng tận hưởng?”. Kha Mộng Kì hỏi.

“Nếu cậu vui vẻ, hạnh phúc mình cũng vui thay cho cậu mà”. Tiểu Vân vỗ vỗ vai Kha Mộng Kì, cười nói.

Nhìn thấy Phương Văn Húc đã đi đến gần, cô tươi cười chào, lễ phép nói: “Em chào Húc tiền bối”.

Phương Văn Húc cũng cười rất lịch sự, nụ cười ấm áp như ánh nắng làm cho người khác cũng ấm lòng.

Tiểu Vân nhìn đến mức ánh mắt gần như ngây ra, nụ cười đông cứng trên mặt.

“Tĩnh lại đi nào!”. Kha Mộng Kì biết cô lại bắt đầu giờ chứng “mê trai”, lấy tay huých nhẹ vào cô, cúi sát tai cô thì thầm, “May mà vị đàn anh Lý Thần Hạo đó của cậu không ở đây”.

Câu nói này làm cho ý thức của Tiểu Vân lập tức quay trở về hiện thực, sau đó hí hóp nói nhỏ: “Một anh chàng đẹp trai như Húc tiền bối rất có giá trị thường thức”.

“Chẳng ra sao cả”. Kha Mộng Kì ném lại cho cô câu nói này.

Tiểu Vân quay qua làm mặt xấu với Kha Mộng Kì.

“Các em đang nói gì vậy? Sao có vẻ bí mật thế?”. Phương Văn Húc thấy hai cô gái đang to nhỏ thì thầm với nhau, hoàn toàn không để ý đến người đang đứng trước mặt các cô là anh, dường như coi anh là không khí.

“À, không có gì ạ”. Kha Mộng Kì nói, không quên nhìn Tiểu Vân đang đứng bên cạnh.

“Đang chuẩn bị đến nhà ăn hả?”. Phương Văn Húc hỏi.

“Dạ”. Tiểu Vân tranh trả lời trước, vẻ mặt tươi cười.

“Kì, đi ăn com cùng anh nhé”. Phương Văn Húc dịu dàng nói.

Nhìn đôi mắt hơi sưng lên của Kha Mộng Kì, con tim anh lại bắt đầu nhói đau.

“Ra ngoài ăn đất đồ lắm”. Kha Mộng Kì không thích phô trương lãng phí, tuy Phương Văn Húc có rất nhiều tiền, nhưng cũng phải tiết kiệm.

“Vậy đến nhà ăn của trường là được rồi”. Tiểu Vân nhìn hai người, kiên nghị.

“Ý kiến này rất hay”. Kha Mộng Kì hưởng ứng với đề nghị của Tiểu Vân.

“Được”. Phương Văn Húc trả lời không chút do dự.

Tuy bình thường anh chưa bao giờ ăn com trong nhà ăn của trường, nhưng vì người mình yêu, anh sẵn sàng cùng cô tới đó.

Trong nhà ăn sinh viên.

Cực kì ồn ào, người qua kẻ lại tấp nập.

“Húc, anh đứng ở đây chờ em, em đi mua com”. Kha Mộng Kì tìm được chỗ trống, bảo Phương Văn Húc ngồi đợi cô.

Người ta là đại thiếu gia, bình thường không đến nhà ăn, việc đi mua com chắc chắn chưa bao giờ làm, Kha Mộng Kì liền nhận làm việc này. Nhưng Phương Văn Húc lại không muốn làm theo ý cô, kiên quyết nói: “Để anh, em ngồi đây đi”.

Chưa đợi Kha Mộng Kì trả lời, anh đã đi thẳng đến ô cửa mua com. Bên đó đã xếp hàng dài dằng dặc, anh đành đứng cuối hàng đợi, khó khăn lắm mới đến lượt anh. Không ngờ đến lúc anh lấy thẻ ra định quét, người bán com nói: “Ồ đây chúng tôi chỉ lấy tiền mặt, không quét thẻ”.

Phương Văn Húc nghe xong, hơi chau mày, phía sau đã có người thúc giục.

Lúc này, bên cạnh có người đưa cho anh một tờ tiền giấy, Phương Văn Húc quay đầu sang, là Kha Mộng Kì, vẻ mặt anh thoáng chút ngượng ngùng.

“Em biết ngay công tử như anh không biết gì, chỉ biết quét thẻ!”. Kha Mộng Kì ngồi bên đó đợi một lúc thấy nóng lòng, liền đi ra xem tình hình thế nào, may mà cô đến đúng lúc.

“Anh chưa đến đây bao giờ, còn rất nhiều quy định anh chưa biết, không có gì lạ cả”. Kha Mộng Kì bê thức ăn đi về chỗ ngồi.

Không ngờ trên đó đã có hai người ngồi rồi, Kha Mộng Kì không thể không khen ngợi tốc độ nhanh chóng của Tiểu Vân. Còn người ngồi bên cạnh chẳng phải chính là vị đàn anh Lý Thần Hạo mà cô ấy nói sao?

Do các chỗ khác trong nhà ăn đều bị các bạn khác chiếm mất, những bàn chưa có người ngồi thì thức ăn thừa vẫn chưa dọn, đành phải giành lại chỗ ngồi cũ.

“Tiểu Vân”. Kha Mộng Kì đặt thức ăn trước mặt Tiểu Vân, gọi.

“Gi?”. Lúc lâu sau Tiểu Vân mới ngẩng mặt lên, trên khuôn mặt tươi cười, chắc chắn vừa rồi Lý Thần Hạo lại kể gì đó khiến cô vui rồi.

“Hai người thật là hay đấy, bỏ tớ lại một mình”. Tiểu Vân bĩu môi, mặt bỗng dài ra, vốn dĩ định nhìn trai đẹp ăn com, nhưng kế hoạch này coi như tan thành mây khói. Vẻ mặt cô cũng thay đổi khá nhanh, không lâu sau, lại cười nói: “Nhưng mà, mình cũng rất may mắn, lại gặp được anh Hạo”.

Trong tay Phương Văn Húc bê hai khay com, sau khi đặt xuống, anh kéo ghế ra cho Kha Mộng Kì một cách đầy quan tâm.

“Anh Hạo, anh ăn no chưa?”. Tiểu Vân hỏi Lý Thần Hạo.

“...” Lý Thần Hạo không hiểu ý cô, nhìn cô ngạc nhiên. Rõ ràng hai người vừa mới bắt đầu ăn, làm sao mà đã ăn no được cơ chứ?

“Em no quá. Anh Hạo, chúng ta đi thôi!”. Tiểu Vân vỗ vỗ lên bụng mình, sau đó kéo Lý Thần Hạo nói lời chào với bọn Kha Mộng Kì.

Lúc Tiểu Vân đi, còn ngoái đầu lại ném cho Kha Mộng Kì một nụ cười thâm thúy đầy ẩn ý.

“Kì, em ăn nhiều vào”. Phương Văn Húc gấp thức ăn cho Kha Mộng Kì.

“...”. Phương Văn Húc càng đối xử với cô như vậy, trong lòng Kha Mộng Kì càng cảm thấy không thoải mái, nhưng lại rất khó từ chối.

Vô tình, cô nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương đang phát sáng trên ngón giữa bàn tay trái của mình, dưới ánh nắng ấm áp lại chói mắt như vậy. Trong lòng cô dấy lên một nỗi chua xót không tên.

“Húc...”. Kha Mộng Kì định nói gì đó, nhưng không cất nên lời.

“Kì, đừng sợ. Bất kể là lúc nào anh cũng đều ở bên em”. Phương Văn Húc nhận ra tâm trạng khác thường của Kha Mộng Kì, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, dịu dàng nói.

“Anh đừng coi thường em, em là người rất kiên cường”. Kha Mộng Kì thu lại ánh mắt nhìn chiếc nhẫn, phản bác lại.

Nhưng, trái tim có kiên cường đến đâu thì cũng có chỗ mềm yếu, Kha Mộng Kì đang che giấu chỗ mềm yếu này.

“...”. Phương Văn Húc không thể phủ nhận, chỉ biết cười trừ.

Tối qua, Phương Văn Húc không biết mình đi về với tâm trạng như thế nào, mọi thứ đang rối rắm trong đầu anh.

Anh có thể lặng lẽ bên cạnh Kì, anh có thể để cho cô nép trong lòng anh khóc lóc vì người khác, anh có thể không hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh có thể cho cô mượn bờ vai ấm áp... Nhưng, anh không có cách nào ngăn được nỗi đau của cô.

Trong lòng anh chất chứa đầy bi thương và giằng xé.

Vì yêu quá sâu đậm, nên anh đồng ý lặng lẽ chấp nhận tất cả những điều này.

Phương Văn Húc nhìn Kha Mộng Kì ăn cơm, dưới ánh nắng làn da trắng như ngọc của cô tỏa ánh sáng rực rỡ.

Sự bất an vừa thoáng qua trong lòng Phương Văn Húc dần tiêu tan cùng với vẻ đẹp này.

Lúc này, người mình yêu thương đang ngồi ngay trước mặt mình, còn phải lo lắng cái gì chứ?

Nhưng, dáng vẻ không thiết ăn uống đó của Kha Mộng Kì khiến anh hơi lo lắng.

Ăn cơm xong, hai người đi dạo trên con đường nhỏ trong trường.

Ánh nắng xuyên qua nhánh cây chiếu xuống những tia nắng nhỏ vụn.

“Chúng ta qua bên đó đi”. Phương Văn Húc chỉ vào bãi cỏ bên cạnh.

Kha Mộng Kì khe khẽ gật đầu.

Không nghĩ tới những chuyện đó, có lẽ trái tim sẽ không còn đau nữa. Vì thế, cô thả lỏng cho mình bận rộn chứ không muốn rảnh rỗi, càng không muốn ngồi một mình trong phòng ký túc, nếu không sẽ lại nghĩ ngợi lung tung.

Trên bãi cỏ có không ít bạn học, phần lớn đều đã thành đôi thành cặp.

Trong mắt người khác, họ cũng là một đôi tình nhân, hơn nữa còn là đôi tình nhân đẹp đôi nhất, đang được bàn tán hot nhất hiện nay. Từ hôm sinh nhật cô nhận lời mời đến nhà Húc, trong mắt những người khác cô nghiễm nhiên trở thành bạn gái của Húc.

Dưới ánh nắng ấm áp, tàn dư của nỗi đau trong lòng Kha Mộng Kì cũng nhạt dần.

“Kì”. Phương Văn Húc ngồi bên cạnh Kha Mộng Kì giờ tay ra nắm lấy tay cô.

Mặt Kha Mộng Kì đang được ánh mặt trời sưởi ấm bỗng cứng đờ lại, tay đơ ra, cũng không vùng vẫy.

Tay Kha Mộng Kì trắng mịn, mềm mại, ngón tay anh chạm vào lòng bàn tay cô, có thể cảm nhận được những đường chỉ nhỏ bé. Bàn tay anh bỗng nhiên chạm vào một thứ gì đó, hơi cộm tay, nhưng anh lại thích thú.

Cô thực sự chưa tháo nó ra, ít nhất, trước mặt anh. Phương Văn Húc khẽ nhoen miệng cười.

“Húc, chuyện tối qua anh đừng để tâm, em không sao”. Cuối cùng Kha Mộng Kì cũng đề cập đến chuyện hôm qua.

“Kì, anh không muốn biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần em vui vẻ là được”. Phương Văn Húc ôm Kha Mộng Kì vào lòng.

“...”. Kha Mộng Kì ngoan ngoãn tựa vào ngực anh, lắng nghe nhịp đập trái tim anh.

Cô cảm thấy rất mệt, lúc này cái ôm của anh như một bến cảng, có thể cho cô yên lòng dựa dẫm.

“Sau này anh sẽ không để cậu ta làm tổn thương em nữa”. Phương Văn Húc nhớ lại cảnh Trình Vũ Kiệt kiên quyết kéo tay Kha Mộng Kỳ đi tối qua lại thấy vô cùng tức giận.

Khi anh không kịp đuổi theo họ, khi anh nhìn hai bóng người càng đi càng xa, anh từ bỏ việc đuổi theo, đứng lại thờ dài.

Sau đó, anh cứ trách bản thân không đuổi theo, nếu đuổi kịp, có phải Kha Mộng Kỳ sẽ không phải bị tổn thương rồi không?

“Sao em lại bị anh ấy làm tổn thương chứ?”. Kha Mộng Kỳ cười với vẻ mặt đau khổ, ngẩng đầu nhìn Phương Văn Húc, nét u buồn chưa từng thấy trong ánh mắt anh, điều này thật không giống anh. Trong đầu cô thoáng qua đôi mắt bị làn sương mù bao phủ của Trình Vũ Kiệt.

Haizz, sao tự nhiên lại nhớ đến cậu ta chứ! Kha Mộng Kỳ thầm trách bản thân, việc muốn cố quên sao đột nhiên lại hiện lên?

Tối qua, cô cả đêm không ngủ, đã nghĩ ngợi rất nhiều, đồng thời cũng hiểu rõ nhiều chuyện.

Lần đó Phương Văn Húc uống say đột nhiên tỏ tình với cô lại còn hôn cô, có lẽ đó là di chứng của việc thất tình! Còn kẻ đã làm cho anh thần trí không minh mẫn như vậy chính là Trình Vũ Kiệt mà cô thương yêu, điều này khiến cô rất đau lòng. Bất kể Phương Văn Húc đã từng làm gì, Kha Mộng Kỳ đều cảm thấy Trình Vũ Kiệt thực sự không nên dùng cách này để trả thù anh.

Dưới ánh nắng, cô lặng lẽ dựa vào lòng Phương Văn Húc, hai mắt nhắm hờ. Trong thời khắc ảm áp này, cô rất muốn cứ như vậy chìm sâu vào giấc ngủ, để bản thân đắm chìm vào không gian ảm áp này, như thế, trái tim sẽ không còn một mối nữa.

3

Cuối thu, trời đêm hơi lạnh.

Thành phố ồn ào, đám đông tấp nập.

Lâm Phương Phi khoác tay Trình Vũ Kiệt đi giữa dòng người.

Tuy rằng thời tiết hơi lạnh, Lâm Phương Phi vẫn mặc một chiếc váy có nếp gấp dài màu tươi sáng, mặc leggings màu đen, trông rất gợi cảm. Trình Vũ Kiệt mặc áo hip hop màu đen, áo phông màu trắng, trông rất sạch sẽ, thanh thoát. Chỉ là, trong đáy mắt anh dường như luôn có một dòng chảy u buồn sâu không thấy đáy chảy qua.

Đi trong dòng người đông đúc náo nhiệt, họ rõ ràng là một đôi đẹp nhất, như Kim Đồng Ngọc Nữ.

Tâm trạng của Lâm Phương Phi có vẻ rất vui, kéo Trình Vũ Kiệt đến trước một quán bán rong trên vỉa hè, muốn ăn cái này cái kia, vẻ mặt rất thích thú. Trình Vũ Kiệt đi theo cô về vô cảm.

“Kiệt, thử ăn chuối nướng xem thế nào?”. Lâm Phương Phi đưa xiên chuối tiêu vừa mua đến miệng Trình Vũ Kiệt.

“Anh không ăn”. Giọng điệu lạnh lùng.

“Thử đi mà, ngon lắm”. Lâm Phương Phi giờ xiên chuối nướng lại gần hơn nữa, thấy Trình Vũ Kiệt không chút hứng thú gì, hơi mất hứng, buông thông cánh tay cầm xiên chuối, tiếp tục nói: “Đã mấy năm em không đến nơi này rồi, nhớ quá đi thôi, tất cả các loại đồ ăn vặt đều tập trung hết ở đây, có thể khiến người ta ăn no thỏa thích. Lần nào tâm trạng không vui, em đều đến đây ăn tất cả từng thứ một, làm thế này tâm trạng sẽ thoải mái hơn”.

Ánh mắt Trình Vũ Kiệt mơ màng, không tập trung, dáng vẻ đầy tâm sự nặng nề.

“Kiệt anh có nghe em nói không đấy?”. Lâm Phương Phi quay người, nhìn gương mặt không chút biểu cảm của Trình Vũ Kiệt hỏi.

“Có nghe, lúc còn nhỏ anh cũng thường đến những nơi như thế này”. Nỗi u buồn trong ánh mắt Trình Vũ Kiệt càng đậm hơn, như màn sương dày cuối thu.

“Ồ, vậy anh nên cảm ơn em đã mang anh đến hâm nóng lại thời thơ ấu tươi đẹp chứ?”. Lâm Phương Phi vừa nói vừa quay quay xiên chuối trong tay.

“Nhưng mà, tất cả đã là quá khứ rồi”. Trình Vũ Kiệt khẽ trả lời.

Dòng người qua lại tấp nập, âm thanh huyền ảo hỗn loạn đã bao phủ giọng nói nhỏ nhẹ của Trình Vũ Kiệt.

“Kiệt, anh đang nói gì thế?”. Lâm Phương Phi nhẹ nhàng cắn một miếng chuối vừa thơm vừa ngon, chậm chậm nhai, hỏi.

Trình Vũ Kiệt nhớ lại tuổi thơ tươi đẹp của mình.

Lúc năm, sáu tuổi, Trình Vũ Kiệt sống trong một gia đình rất hạnh phúc, cả bố và mẹ đều rất yêu chiều cậu.

Cuối tuần, bố mẹ thường đưa cậu đi chơi ở những khu đồ ăn vặt kiểu này. Lúc đó còn nhỏ, cậu thường hay đòi mẹ ăn hết thứ này đến thứ khác. Nếu bố mẹ không đáp ứng những tâm nguyện nhỏ bé đó, cậu sẽ như những đứa trẻ khác dùng cách khóc lóc để đòi lại những thứ mình thích. Thông thường, cách này rất hiệu quả.

Lúc đó, cậu vô ưu vô lo sống trong sự bao bọc của bố mẹ, không biết buồn rầu là gì, không biết khổ đau là gì, cậu cũng hạnh phúc như những đứa trẻ khác.

Vẫn thành phố này, vẫn không khí này, vẫn cảnh tượng cậu rất quen thuộc này. Chỉ có điều, một số thứ đã bị thời gian vô tình thay đổi.

Hạnh phúc đó không bao giờ quay trở lại nữa, cậu cũng không thể trở lại, mãi mãi không thể trở lại được nữa rồi!

Người không còn, cảnh cũng chẳng thấy, khiến cho cuộc sống đơn độc trở nên không thể hoàn hảo được.

Thời gian tươi đẹp chỉ trong khoảnh khắc đó. Có thể thứ càng tươi đẹp thì càng biến mất một cách nhanh chóng!

Ánh mắt Trình Vũ Kiệt trở nên mơ hồ, ánh đèn vàng vọt trước các quán ăn nhỏ nhòe đi, phát ra ánh sáng yếu ớt.

Lâm Phương Phi ngẩng đầu, hơi nghi ngờ nhìn Trình Vũ Kiệt, nhìn ánh mắt trong suốt của cậu đầy mơ màng, dường như có thể cảm nhận được điều gì, nhưng vẫn không thể đoán được rốt cuộc cậu ấy đang nghĩ gì.

“Kiệt, anh sao thế? Sao mỗi lần ở bên em trông anh đều buồn rầu như vậy?” Tâm trạng vui vẻ của Lâm Phương Phi bỗng trở nên hụt hẫng, tất cả cảnh tượng không vui vẻ khi ở bên Kiệt lần trước đều hiện lên trong đầu cô.

“Không có gì”. Trình Vũ Kiệt nói bằng giọng khàn và nhỏ.

“Kiệt, anh có chuyện gì cứ nói với em!”. Lâm Phương Phi nghe Kiệt nói vậy, càng cảm thấy không an tâm, liền hỏi giọng đầy lo lắng.

“Phương Phi, thực sự không có gì, đừng nghĩ nhiều”. Tay Trình Vũ Kiệt khẽ dụi dụi mắt, giọng gào nờ nự cười nhạt với Lâm Phương Phi.

Lâm Phương Phi nắm chặt lấy cánh tay lạnh băng của Trình Vũ Kiệt, cảm nhận được anh đang run lên, ánh mắt đẹp đẽ, dễ thương ấy bỗng chốc tối sầm lại, lòng cũng lặng xuống.

Hai người lặng lẽ đi dọc theo con đường phồn hoa.

Dòng người huyền ảo xung quanh, xe cộ chạy vụt nhanh dường như đều không liên quan gì tới họ. Lúc này, thời gian trở nên dài đằng đẵng.

Ánh đèn đường chiếu lên người họ tạo thành một cái bóng gầy guộc, cao lớn, một cái bóng nhỏ nhắn, mảnh khảnh, nhưng cả hai đều trông có vẻ thê lương.

Gió nhẹ nhàng lướt nhẹ qua tai họ, lạnh lạnh.

Thần sắc Trình Vũ Kiệt nặng nề, ánh mắt hơi hoang mang nhìn ngắm thành phố lấp lánh ánh đèn neon này, một thành phố rất thân thuộc nhưng cũng rất lạ lẫm.

Trong lòng cậu lưỡng lự, đắn đo.

“Kiệt, nhìn đôi đang trước kia, trông họ rất hạnh phúc đúng không?”. Lâm Phương Phi chỉ tay về phía đôi tình nhân đang hôn nhau một cách vô tư tự trước mặt hai người, nói đầy ngưỡng mộ.

...

Đúng, bọn họ thực sự rất hạnh phúc, họ đang thưởng thức sự ngọt ngào của tình yêu. Nhưng tại sao hạnh phúc của tôi mãi không thấy đến chứ? Trình Vũ Kiệt trầm nghĩ.

Có lẽ, nếu muốn lấy lại nhịp tim hồi hộp đã từng thoáng xuất hiện, tìm lại hạnh phúc của riêng mình, thì tất nhiên phải để mất đi một số thứ.

Sự lựa chọn đôi khi rất tàn nhẫn, nhưng cậu không thể không lựa chọn.

Đôi mắt hoang mang của Trình Vũ Kiệt bỗng trở nên trong sáng như nước, nhưng ánh mắt vẫn u buồn, khiến người khác thấy đau lòng.

Đêm, càng lúc càng khuya.

Trong không khí thấm đẫm vô số những phân tử lạnh lẽo, nhỏ bé, luôn lách vào từng góc ngách trong cơ thể mỗi người.

Hai người im lặng, đi đến một cây cầu hình vòm, dường như là đi đã một nên đều ngẫm hiểu ý nhau dùng chân lại.

Ánh trăng trong vắt dịu dàng chiếu rọi lên cặp đôi đẹp đẽ này.

Nước dưới cầu lấp lóa ánh bạc.

Hai bên cầu là hai hàng liễu xanh rì thẳng tắp, trong làn gió nhẹ nhẹ, lá cây xào xạc, như lời nói mê nhẹ nhàng.

Đêm tối tĩnh mịch. Không khí im lặng không lời.

“Kiệt, chúng ta sẽ rất hạnh phúc khi ở bên nhau, đúng không?” Giọng nói dịu nhẹ của Lâm Phương Phi phá vỡ sự im lặng.

Trình Vũ Kiệt không biết phải trả lời thế nào. Cậu định hôm nay sẽ nói lời chia tay với Lâm Phương Phi. Thực ra cậu sớm đã muốn chia tay với cô ấy, vì mục đích ở bên cô ấy của cậu ngay từ đầu đã không trong sáng, cậu chưa bao giờ yêu cô. Sở dĩ cậu duy trì quan hệ lúc nóng lúc lạnh với Lâm Phương Phi, là vì sợ Lâm Phương Phi sẽ nói với Phương Văn Húc về chuyện cậu qua lại với cô sau đó lại đá cô, như vậy thì kế hoạch công kích của cậu với Phương Văn Húc sẽ thất bại. Ban đầu cậu muốn dùng cách đối xử càng ngày càng lạnh nhạt với Lâm Phương Phi để khiến cô tự rời xa cậu. Nhưng Lâm Phương Phi từ đầu đến cuối vẫn không nói lời chia tay. Bây giờ cậu không thể kéo dài mãi mối quan hệ này, bởi vì trong tim cậu đã có người con gái khác, cậu không thể tiếp tục lừa dối bản thân được nữa.

“Xin lỗi, Phương Phi, anh đã cố gắng để yêu em, nhưng anh phát hiện anh không làm được. Vì vậy... chúng ta chia tay nhé”. Trình Vũ Kiệt lấy hết dũng khí nói. Tuy những lời này hơi tàn nhẫn, nhưng đau dài không bằng đau ngắn.

Chia tay? Lời này như tiếng sấm, bùng nổ trong đầu Lâm Phương Phi.

“Hôm nay anh chủ động hẹn em ra ngoài, chính là để nói với em hai tiếng này sao?”. Lâm Phương Phi ngẩng đầu nhìn Trình Vũ Kiệt, chất vấn.

“Ừ...”. Trình Vũ Kiệt ngập ngừng một lát, ánh mắt thoáng chút lưỡng lự, sau đó nói nhỏ: “Anh xin lỗi”.

Không khí trở nên nặng nề một cách lạ thường.

Trái tim Lâm Phương Phi đột nhiên co thắt, ánh mắt bỗng tối sầm lại, nỗi đau đớn, oan ức dâng lên trong lòng cô.

Lâm Phương Phi biết bây giờ cô đã rất yêu Trình Vũ Kiệt, đã rơi vào hố sâu tình yêu đến không thoát ra được. Cô cũng đã từng hận bản thân tại sao lại dễ dàng yêu người con trai đối xử với mình lúc nóng lúc lạnh như thế, nhưng khi bản thân thấy hối hận thì đã quá muộn. Cô không muốn rời xa anh, sợ đánh mất anh, thực sự sợ có một ngày anh không cần cô nữa, lúc đó cô biết làm thế nào? Rốt cuộc phải làm thế nào?

Lâm Phương Phi cảm thấy chỉ cần còn một tia hy vọng, cô phải giữ chặt lấy Kiệt, không để anh bước ra khỏi cuộc đời cô.

Lâm Phương Phi cố kìm nén nỗi đau đớn trong lòng, giọng nói chất chứa nỗi bi thương, hỏi Trình Vũ Kiệt: “Tại sao? Có thể nói cho em biết lý do tại sao không?”.

“Bởi vì... anh không yêu em”. Trình Vũ Kiệt khó khăn lắm mới thốt ra được mấy chữ này. Cậu không ngờ chủ động nói lời chia tay cũng khó khăn đến thế.

“Vậy trước đây anh nói yêu em đều là giả dối?”. Lâm Phương Phi đột ngột cất cao giọng.

“Trước đây...”. Trình Vũ Kiệt nhíu mày. Cậu không thể nói với cô ấy lý do tiếp cận cô ấy, bây giờ cậu vẫn chưa có dũng khí ấy. Thế nên cậu thờ dãi, nói: “Phương Phi, trước đây anh đã từng yêu em, điều này không có gì sai cả, nhưng bây giờ anh đã không còn yêu em nữa, cho nên... xin lỗi em, Phương Phi, là anh không tốt. Em sẽ tìm được một người tốt hơn anh”.

Con người chỉ cần nói dối một lần, thì chắc chắn sẽ phải nghĩ ra rất nhiều lời nói dối khác để che đậy cho lời nói dối kia. Bởi vì Trình Vũ Kiệt đã từng nói dối là yêu Lâm Phương Phi, nên cậu buộc phải tiếp tục bịa ra những lời nói dối khác.

“Bởi vì anh đã yêu người khác rồi, cho nên không yêu em nữa?”. Lâm Phương Phi hỏi.

“Không phải, em đừng nghĩ lung tung”. Trình Vũ Kiệt lại nói dối. Anh sợ sau khi Lâm Phương Phi biết người cậu yêu là Kì thì cô sẽ đi làm phiền Kì, cậu không muốn Kì bị tổn thương.

“Vậy tại sao lại thế này? Trước đây tại sao anh lại lừa em nói rằng anh yêu em?”. Lâm Phương Phi điên cuồng hét, vẻ mặt đau thương, đôi mắt xinh đẹp ngân ngấn nước.

...

Trình Vũ Kiệt thấy Lâm Phương Phi khóc, càng không biết làm thế nào, như một đứa trẻ làm sai chuyện, muốn cố gắng bù đắp cho lỗi lầm của mình, nhưng lại không biết bù đắp thế nào...

Gió càng lúc càng to, mặt nước cuộn cuộn từng lớp từng lớp sóng, bóng của ánh trăng khuyết đổ xuống cũng bị vỡ vụn.

Ánh trăng hiền dịu đẹp để treo trên bầu trời đêm như tấm thảm nhung màu đen, tỏa ánh sáng dịu nhẹ trong bóng đêm đen tối.

Bờ vai Lâm Phương Phi không ngừng run rẩy, không biết là vì lạnh hay là vì khóc lóc.

Tĩnh lặng. Tiếng khóc nhỏ dần.

Bóng tối như một bàn tay khổng lồ, vô tình nuốt chửng nỗi bi thương của thế gian.

Trình Vũ Kiệt cúi áo khoác ra nhẹ nhàng khoác lên người Lâm Phương Phi, anh cảm nhận được vai cô đang run lẩy bẩy.

Đôi mắt ngấn đầy những giọt lệ long lanh của Lâm Phương Phi, hơi ẩm ướt cũng hơi ẩm áp nhìn Trình Vũ Kiệt đang mặc chiếc áo phong màu trắng.

Ánh mắt Trình Vũ Kiệt do dự nhìn ra xa xăm, dưới ánh trăng dịu nhẹ, làn da mịn màng như lụa tỏa ánh sáng lấp lánh.

“Kiệt, nếu lúc nào anh cũng đối xử tốt với em như vậy thì tốt biết bao”. Lâm Phương Phi cảm động nói. Những việc kiểu này, Kiệt rất bần xỉn với cô.

“Phương Phi, xin lỗi”. Ngoài nói xin lỗi, Trình Vũ Kiệt thực sự không biết mình còn có thể nói gì được nữa.

Cậu biết mình làm như vậy chắc chắn sẽ làm cho Lâm Phương Phi tổn thương, nhưng cũng không thể lừa dối bản thân, bởi người cậu yêu là Kha Mộng Kỳ, vì thế cậu quyết định tìm lại hạnh phúc mà mình đã đánh mất.

Suy nghĩ của cậu hơi ích kỉ, chỉ có điều tình cảm phải xuất phát từ cả hai người, không thể miễn cưỡng được.

Đối với việc không đề cập đến chuyện chia tay ngay từ trước mà kéo dài đến tận bây giờ, cậu tự trách bản thân, nhưng cũng không thể quay lại được. Nếu như được làm lại một lần nữa, cậu sẽ cố gắng làm tổn thương cô ít nhất có thể hoặc không làm tổn thương cô, bởi rốt cuộc cô ấy không hề có tội gì cả.

“Chia tay em, anh sẽ hạnh phúc chứ?”. Lát sau, Lâm Phương Phi hỏi.

Trình Vũ Kiệt không ngờ Lâm Phương Phi sẽ hỏi như vậy, bỗng nhiên ngó ra.

“Kiệt, anh biết không, mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt u buồn của anh, em đều hy vọng có thể làm anh vui lên. Nhưng... có lẽ sức lực của em có hạn, anh vẫn buồn rầu như vậy, hơn thế lại luôn lạnh nhạt với em. Nếu như chia tay với em có thể giúp anh trở nên vui vẻ, vậy thì anh hãy đi đi”. Lâm Phương Phi phải lấy hết dũng khí mới có thể nói xong những lời này.

“Sau này... em vui vẻ là được rồi”.

“Sau này? Sau này em có vui vẻ không?”. Lâm Phương Phi cất cao giọng, nói đầy mỉa mai, trong lời nói chất chứa nỗi đau vô hạn, nước mắt cứ thế chảy ra, nước mắt làm đôi mắt trở nên mờ hồ, “Trong cuộc đời em sau này nếu không còn anh nữa, cho dù thế nào em cũng sẽ không thể vui vẻ được nữa,... không thể vui vẻ được nữa!”.

Tiếng khóc của cô càng to hơn, màn đêm yên tĩnh trở nên vô cùng thâm trầm. Một cơn gió lạnh phả vào người họ, đến tận cùng nơi sâu thẳm trái tim.

Trên đời không còn gì đáng sợ hơn sự im lặng này.

Thời gian như bị kéo dài vô hạn, kéo dài một nỗi bi thương không thể miêu tả thành lời.

Có một thứ tình cảm không thể miễn cưỡng, có một thứ tình cảm khiến người ta tổn thương.

Có một thứ tình cảm khiến người ta lưỡng lự, có một thứ tình cảm kéo theo mù mịt tuyệt vọng.

Nếu có cách cứu vớt, đó chính là không nghĩ ngợi gì nữa. Quên! Quên! Quên đi tất cả! Đây có lẽ là liều thuốc tốt nhất để giải quyết gông cùm của tâm hồn.

Cô có thể quên không? Có thể quên được người mình yêu thương nhất không?

Nước mắt làm vơi bớt nỗi đau trong lòng, cũng là một cách giải tỏa. Hy vọng càng lớn, tuyệt vọng càng sâu.

Gương mặt xinh đẹp như ngọc của cô đầm nước mắt, một vẻ đẹp, thể lương.

Tiếng khóc nhỏ dần, bên tai chỉ nghe thấy tiếng vi vu của gió và tiếng xào xạc của lá cây. Trời và đất như chìm vào một sự tĩnh mịch chết chóc, thời gian chậm chạp đến mức khó chịu.

Trình Vũ Kiệt không nhẫn tâm nhìn Lâm Phương Phi đau buồn. Cậu thừa nhận mình sai, ngay từ khi có ý đồ tiếp cận cô, bây giờ đem lại cho cô những tổn thương như vậy, nhưng tất cả đều không thể cứu vãn được nữa. Bây giờ không đủ tàn nhẫn chính là sự tàn nhẫn lớn nhất đối với cô, cậu muốn cô hoàn toàn thất vọng về cậu, sớm bỏ cuộc, đi tìm hạnh phúc thuộc về cô.

“Tình gì chứ, yêu gì chứ, hóa ra, tất cả đều chỉ là giả dối...”. Mắt Lâm Phương Phi đầm lệ hoang mang nhìn mặt hồ, cơ thể hơi dựa vào thành cầu, trở nên rất yếu ớt. Có thứ chất lỏng nóng hổi chảy trên mu bàn tay, dần dần lan ra.

“Hãy quên anh đi”. Trình Vũ Kiệt khẽ nói, vẻ mặt đầy u buồn. Tuy người nói lời chia tay là cậu, nhưng cậu cũng không hề cảm thấy dễ chịu hơn Lâm Phương Phi. Cậu gầy vò bản thân mãi không thôi.

Yêu thật lòng, nhưng lại không nhận được tình yêu mà mình muốn có được, đến cuối cùng là tình cảnh như thế này.

Kiệt, người con trai luôn âu sầu như thiên sứ này. Cô đã từng tự nói với lòng mình, Kiệt, anh nhất định phải vui vẻ nhé! Cho dù mọi người trên cả thế giới này đều đau buồn, em cũng không muốn anh phải như thế. Bởi vì, thời gian anh đau khổ đã quá dài, thời gian còn lại em muốn anh sẽ vui vẻ! Em muốn chúng ta lúc nào cũng ở bên nhau.

Nhưng bây giờ cô mới biết, người khiến anh vui vẻ không phải cô! Có lẽ... có lẽ đã đến lúc cô nên buông tay. Còn tiếp tục níu kéo cũng không có ý nghĩa gì nữa? Với cô hay với Kiệt đều chỉ là giày vò mà thôi!

Miệng Lâm Phương Phi cố nhoen lên để lộ nụ cười miễn cưỡng, đau khổ.

“Kiệt, em sẽ làm được”. Lâm Phương Phi đưa bàn tay lạnh lẽo lên lau sạch nước mắt trên mặt, ra vẻ kiên cường, nói giọng mạnh mẽ.

...

“Em đi đây...”. Lâm Phương Phi cởi chiếc áo trên người ra, dúi mạnh vào tay Trình Vũ Kiệt, quay đầu, chạy thật nhanh, tiếng giày cao gót nhọn hoắt chói tai đột nhiên vang lên trong đêm tối tĩnh mịch.

“Lâm Phương Phi!”. Trình Vũ Kiệt gọi to.

Lâm Phương Phi không dừng lại.

Trình Vũ Kiệt đuổi theo, rất nhanh đã đuổi kịp Lâm Phương Phi đang chạy loạng choạng, kéo mạnh khuỷu tay cô, nói giọng hơi bức mình: “Anh đưa em về”.

“Đừng, không cần thiết!”. Lâm Phương Phi hất mạnh tay Trình Vũ Kiệt ra, gần như điên cuồng, trong giọng nói khàn khàn lộ ra sự tuyệt vọng vô tận, “Em không phải không biết đường, không cần phiền đến anh!”.

Đôi mắt Trình Vũ Kiệt thoáng nổi buồn, nhìn tấm lưng run rẩy của cô, không biết làm gì hơn.

Lâm Phương Phi đi giày cao gót, tiếng cộp cộp bước về phía trước, cho đến khi bị màn đêm bao phủ.

Xin lỗi em, Phương Phi...

Trình Vũ Kiệt nhìn bóng dáng cô nói lời xin lỗi một lần nữa.

Yêu và không yêu, có lẽ không ai sai cả. Một kết cục buồn thảm như vậy không phải là mong muốn của Kiệt, cậu không thể về lên bức họa tình yêu này một cái kết hoàn mỹ. Lúc này tổn thương là điều khó tránh khỏi.

Bước chân Trình Vũ Kiệt trở nên nặng nề, dưới ánh đèn mờ ảo, lưng anh thẳng tắp cứng đờ, vẻ mặt hoang mang.

Gió cuối thu như thanh kiếm sắc bén, vô tình cứa lên mặt cậu, dồn sự lạnh lẽo đó vào sâu thẳm trong tim.

Bên đường, những chiếc lá khô khốc bay lượn trong không trung rồi nhẹ nhàng rơi xuống, dần dần, cả mặt đường được phủ một lớp lá vàng mỏng, giẫm lên phát ra tiếng sột sột soạt soạt, Trình Vũ Kiệt lại có cảm giác vỡ vụn.

Đường rộng rồi đường nhỏ, cậu rẽ vào một con hẻm sâu hun hút.

Bốn bề yên tĩnh không một tiếng động, chỉ thi thoảng có tiếng chó sủa vẳng lại.

Trình Vũ Kiệt đi trong con hẻm nhỏ mà tinh thần không yên, vẻ mặt rầu rĩ, lặng lẽ ẩn giấu trong bóng tối.

Đột nhiên, Trình Vũ Kiệt dừng bước, ngó ra vài giây, rồi đột ngột quay đầu lại, co cẳng chạy.

“Ha ha...”. Tiếng cười sặc sụa xuyên thấu cả con hẻm u ám, vang vọng rất lâu trong không trung, khiến người ta sồn tóc gáy.

“Thằng ranh, mày chạy cái gì chứ?”. Giọng nói thô lỗ quát tháo.

Trình Vũ Kiệt bỗng dừng lại.

Chẳng lẽ bọn chúng đến để đòi mình khoản tiền đó? Đã qua cái hạn ấy rồi, cậu tưởng bọn chúng đã quên, nhưng lần này chúng đã nhớ ra rồi sao? Cậu nên làm gì đây? Trong ngõ hẻm vắng vẻ không người này, Trình Vũ Kiệt lo sợ nghĩ ngợi, một thân một mình thế nhỏ lực yếu, dù thế nào cũng không phải là đối thủ của bọn chúng, không biết đám người này sẽ làm gì cậu.

Tên cầm đầu loạng choạng đi đến phía sau Trình Vũ Kiệt, vỗ vỗ vào vai cậu, cười nói: “Bạn gái mày cũng hay đấy nhỉ, giúp mày trả toàn bộ một trăm nghìn đó, đúng là nhìn không ra, cũng giàu có đấy chứ! Tiểu tử, phúc phận của mày không tệ!”.

Cái gì, tiền đã được trả rồi? Bạn gái? Tất cả những điều này rốt cuộc là sao?

Trình Vũ Kiệt bỗng ngó ra, tim gần như ngừng đập, đông cứng. Bất chợt đầu óc cậu mơ hồ.

Nhưng, lần này coi như thoát nạn rồi. Sợi dây căng chặt cũng bắt đầu nói lỏng ra, trái tim đông cứng cũng dần ấm áp trở lại.

“Cũng tạm tạm”. Trình Vũ Kiệt cố nén nỗi nghi hoặc trong lòng, bình thần nói.

“Đây là phúc mảy tu được từ kiếp trước, không phải tạm tạm mà là rất rất tốt”. Tên cầm đầu thu lại nụ cười xấu xa trên mặt, nhìn Trình Vũ Kiệt từ đầu đến chân, dáng vẻ rất đáng ghét, “Mẹ kiếp, mảy đúng là không biết tự hài lòng”.

Đầu óc Trình Vũ Kiệt hỗn loạn.

“Lần trước nếu không phải vì nể cô bạn gái xinh xắn dễ thương của mảy, tao nghĩ bây giờ mảy cũng không còn đứng được trước mặt tao đâu!”. Tên cầm đầu nói mặt đầy vẻ hung tợn, một lát sau, khuôn mặt thô lỗ đó nhếch mép lên cười, “Cô em đó không tồi, mẹ kiếp, mảy mà không biết trân trọng thì đúng là đáng tiếc!”.

Người hấn nói là ai? Không thể nào! Cô ấy sao có thể có nhiều tiền như vậy được, cho dù là đi làm thêm thì cũng không thể tích cóp đủ.

Lẽ nào là Lâm Phương Phi chăng? Nhưng Lâm Phương Phi không biết chuyện cậu nợ bọn cho vay nặng lãi!

Khả năng cao nhất vẫn là Kha Mộng Kỳ.

Sống lưng thẳng tắp của cậu dần lạnh đi, đông cứng, một cảm giác không thể gọi tên như một chiếc chùy nặng trĩu đánh vào trái tim hỗn loạn của cậu.

“Thằng ranh, nợ đã có người trả cho mảy rồi, sau này chúng ta đường ai nấy đi. Nhưng, sau này nếu thiếu tiền, hoan nghênh mảy đến, bọn tao sẽ chăm sóc khách hàng cũ một cách đặc biệt”. Tên cầm đầu nói xong, lại cười hồ hồ. Mấy thằng anh em đứng sau cũng mở miệng theo, phát ra những tiếng cười khiến người khác rợn tóc gáy.

Trình Vũ Kiệt cảm giác như những âm thanh này đến từ một nơi rất xa, đến cả tiếng vọng cũng thấy xa xôi vô cùng. Tim cậu không ngừng trôi dạt, như đã bay ra khỏi cơ thể, bay một cách vô thức đến một nơi không biết tên nào đó.

“Các anh em, chúng ta đi thôi!”. Tên cầm đầu hạ lệnh, mấy tên khốn khác lũ lượt bỏ đi.

Những tiếng bước chân đó xa dần, trong con hẻm nhỏ chỉ còn lại một mình Trình Vũ Kiệt. Cậu đứng cô đơn trong bóng tối dày đặc.

Ánh trăng bị bức tường cao vút cắt đứt, chiếu xuống những tia sáng vụn vờ, tô điểm cho con hẻm u ám, ảm đạm này.

Cơ thể Trình Vũ Kiệt như bị hút hết sức lực, đứng tựa vào bức tường loang lổ.

Là Kha Mộng Kỳ? Đúng là cô ấy sao?

Vì mình, cô ấy đã đi mượn tiền của kẻ thù?

Đôi lông mày rậm của cậu chau lại, trái tim như bị thắt chặt từng chút một, cùng lúc nứt ra vô số lỗ nhỏ, máu tươi chảy ra ngoài, mỗi giọt đều chứa nỗi đau vô tận...

4

Trong quán bar.

Ánh sáng mờ nhạt.

Dường như mỗi người đều rất hưng phấn, chỉ có cô hồn lìa khỏi xác.

Vừa rồi mấy lần bung rượu đều bung nhầm, cô luôn miệng nói lời xin lỗi khách hàng.

“Hai ngày nay trông em không ổn lắm!”. Chị Hồng quan sát kỹ từng cử chỉ của cô mấy hôm nay.

“Em xin lỗi, chị Hồng”. Kha Mộng Kỳ chủ động nhận lỗi.

Tuy bận rộn, nhưng trong đầu cô vẫn bị thứ gì đó lôi kéo, vô cùng khó chịu.

“Chị thấy tinh thần em không tốt lắm, nên nghỉ sớm chút đi!”. Chị Hồng nói giọng đầy quan tâm.

“Em...”. Kha Mộng Kỳ ấp a ắp úng.

“Yên tâm, vẫn tính lương như thường. Mau về nhà nghỉ ngơi đi!”. Chị Hồng vỗ vỗ vai Kha Mộng Kỳ, cười nói.

Vừa lúc Lệ Lệ bung rượu qua nghe thấy. Cô nhìn chị Hồng, bĩu môi, nói: “Chị Hồng, chị thật là thiên vị, em đã bao giờ được đãi ngộ tốt thế đâu?”

“Lệ Lệ, cô làm việc của cô đi, tinh thần tốt thế, còn so sánh với Kì? Cô ấy khó chịu trong người, thuộc tình huống đặc biệt”. Chị Hồng nói.

Thực ra, để cho Kha Mộng Kì làm việc trong tâm trạng như vậy, ngược lại càng chẳng giúp được gì, chỉ bằng cho cô về nghỉ sớm còn hơn. Huống chi Húc đã nhờ cô không để cho Kì làm việc quá vất vả.

Lệ Lệ lườm Kha Mộng Kì một cái, hơi bất mãn, cô ta thầm nghĩ, những đãi ngộ đặc biệt này chẳng phải là nhờ có Húc thiếu gia sao? Có bản lĩnh thì đừng có vâng vâng dạ dạ, làm người khác thấy thương hại. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng cô ta không dám nói ra, đành nén lại trong lòng.

“Chị Hồng, chị cứ cắt tiền lương hôm nay của em đi, cho công bằng”. Kha Mộng Kì không muốn tham chút tiền này, cũng đỡ để người khác nói ra nói vào, cũng sợ sau này chị Hồng khó làm việc.

“Được!”. Chị Hồng hiểu ý của cô, nhận lời.

Đi ra khỏi quán bar, gió lạnh phút chốc đã luồn vào cổ áo Kha Mộng Kì. Cô kéo cổ áo lên, hai tay ôm trước ngực.

“Kì”. Một người từ phía sau cô chạy lên.

Kha Mộng Kì quay đầu lại nhìn, là Phương Văn Húc.

Mấy ngày nay, hầu như mỗi tối Phương Văn Húc đều đưa cô về ký túc.

Phương Văn Húc thấy tinh thần cô không tốt, bảo cô đừng đi làm nữa, nhưng cô nhất quyết không nghe, bướng bỉnh đến mức khiến người khác không thể đàn xếp. Phương Văn Húc đành phải nhờ vả chị Hồng, quả nhiên, lời của chị Hồng rất công hiệu đối với Kha Mộng Kì.

Phương Văn Húc nhìn Kha Mộng Kì hơi run run, liền nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau.

Hành động này khiến Kha Mộng Kì không kịp đề phòng, cơ thể cô càng run lẩy bẩy hơn. Cô vội gỡ tay anh ra, thoát khỏi vòng tay của anh.

“Sao thế?”. Phương Văn Húc chỉ muốn truyền hơi ấm cho cô, không ngờ phản ứng của cô lại dữ dội đến thế, nên mới nghi hoặc hỏi.

“Ồ đây bị người khác nhìn thấy không hay”. Dù sao đây cũng là nơi cô làm thêm, cô cảm thấy không tự nhiên lắm.

Phương Văn Húc cười hơi ngượng ngùng, sau đó nắm tay Kha Mộng Kì, đi về chỗ đậu xe.

Cửa xe bị đóng chặt, không thông khí một chút nào.

Kha Mộng Kì hạ cửa xe xuống, gió lạnh bay vào.

“Em mở cửa nhỏ thôi, mở hết ra thế sẽ bị cảm lạnh đấy”. Phương Văn Húc nói giọng đầy quan tâm.

Kha Mộng Kì lưỡng lự nửa giây, liền làm theo anh nói. Cô biết đối xử không tốt với cơ thể mình chẳng có chút lợi lộc nào.

Phương Văn Húc lái xe đến cách ký túc Phương Uyển một trăm mét thì dừng lại.

Kha Mộng Kì hơi tò mò nhìn Phương Văn Húc, bình thường anh đều lái xe thẳng vào ký túc của cô.

Ở nơi vắng vẻ thế này, chiếc xe đi chậm dần rồi dừng hẳn. Không lâu sau, Phương Văn Húc nắm lấy tay Kha Mộng Kì, nói một cách vô cùng chân thành: “Kì, hứa với anh một việc, được không?”.

Hứa với anh ấy một việc? Cho dù có bất cứ cô hứa với anh mười việc mà cô có thể làm được, cô cũng đồng ý. Anh đã làm bao nhiêu chuyện vì cô, giúp đỡ cô nhiều như vậy, chỉ có mỗi một việc thôi có thể không đồng ý sao?

Thấy Kha Mộng Kì không nói gì, mắt Phương Văn Húc tối sầm lại, mấp máy đôi môi kiên nghị, lâu sau, khẽ khàng nói: “Làm người yêu anh nhé. Anh sẽ đối xử tốt với em, không để em bị tổn thương”. Lần này anh nói với giọng chân thành và khẳng định, không còn là câu hỏi nghi vấn nữa.

Anh nói nhẹ như vậy, nhưng trong đêm tối tĩnh mịch nghe rất rõ.

Bàn tay đang nắm trong tay anh của Kha Mộng Kì bỗng nhiên run lên.

Đêm, yên tĩnh một cách lạ thường.

Gió thổi lướt qua tai.

Ánh đèn đường mờ ảo hắt lên tấm kính chắn gió, mang đến một chút ấm áp.

Kha Mộng Kì nhìn ánh sáng ấy, hơi ngỡ ngàng, trong ánh mắt thoáng qua đủ những thần sắc khác nhau.

Cô cảm thấy Phương Văn Húc đang nắm chặt tay cô hơn, đến nỗi ngón giữa đang đeo chiếc nhẫn của cô hơi đau, đầu ngón tay trắng bệch.

Cách anh đối xử với cô, hiện lên rõ mồn một trong đầu cô như những đoạn phim được chiếu lại.

Khi cô gặp phải người đàn ông có hành động khiếm nhã trong quán bar, anh đã đứng ra giải nguy cho cô; Cung điện tình yêu còn chưa hoàn thành, anh đã đưa cô là người đầu tiên đến; hôm sinh nhật, anh đã tốn công, chuẩn bị cho cô rất nhiều thứ bất ngờ, cô thực sự rất cảm động; còn nữa, điệu nhảy vòng mà hai người cùng nhảy đó, bất kể thế nào, cuối cùng, bạn nhảy của cô cũng chính là anh. . .

Tất cả những điều này, lẽ nào có thể sạch đi sao?

Giây phút này, trên tay cô vẫn đeo chiếc nhẫn anh tặng. Bình thường cô rất ít khi đeo, nhưng lần nào gặp anh cô cũng đeo nó.

Cô cảm thấy mình đã nợ anh quá nhiều, khó có thể trả hết được.

Nếu như cô nhớ không nhầm, đây đã là lần thứ tư anh tỏ tình với cô. Ba lần trước cô đều không do dự mà từ chối, vì lúc đó, cô biết trong lòng cô vẫn còn có một người khác.

Còn bây giờ thì sao? Tuy rằng trong lòng cô vẫn có một người, nhưng cảm giác đối với người ấy đã thay đổi.

Hai ngày nay, Trình Vũ Kiệt cũng không đến tìm cô, khiến cô có không ít thời gian suy nghĩ về những chuyện phức tạp này.

Thấy Kha Mộng Kì cứ mãi im lặng không nói câu nào, sắc mặt Húc tuy vẫn bình thường, nhưng trong lòng lại lo lắng bất an.

Anh hy vọng cô có thể trở thành bạn gái của anh, như thế anh mới có thể danh chính ngôn thuận bảo vệ cô. Có điều, anh sẽ không bắt ép cô, mà hy vọng cô sẽ chấp nhận anh.

Khi tỏ tình lần nữa, anh đã phải lấy hết can đảm, muốn tìm được câu trả lời.

Nếu như lại bị từ chối. . . Anh không dám nghĩ nữa, vì cảm giác bị từ chối không dễ chịu chút nào. Trái tim anh dần lạnh giá trong bầu không khí yên lặng, dường như còn kết thêm cả một lớp băng mỏng bên ngoài.

Anh còn nhớ rất rõ ba lần tỏ tình trước, Kha Mộng Kì đều thẳng thừng từ chối, không chút do dự, dứt khoát, quyết đoán. Nhưng lần này cô chưa lập tức từ chối, điều này có nghĩa gì? Phương Văn Húc đoán không ra.

Trong ánh mắt cô ẩn chứa những tâm trạng phức tạp, một nỗi u buồn mà anh chưa bao giờ nhìn thấy, giấu tận sâu trong đáy mắt. Tay cô nắm chặt, dường như trong lòng cô đang dần vật, đấu tranh. Mu bàn tay cô, chỗ xương nhô lên ở cuối ngón tay tì vào lòng bàn tay anh, đem đến cho anh bất an và hoảng sợ.

Rất lâu rất lâu. . .

Cuối cùng Kha Mộng Kì ngẩng đôi mắt sáng long lanh lên, nhìn Phương Văn Húc, sau đó lại cụp mắt xuống.

Phương Văn Húc nhìn vào mắt cô, trong lòng như bị thứ gì đó lôi giữ, rất khó chịu.

Anh ôm Kha Mộng Kì, để cho cô ở một tư thế thật thoải mái trong lòng anh.

Thời gian chậm chậm trôi qua, như xuyên suốt kiếp trước và kiếp sau, xa xôi, dài đằng đẵng.

“Nếu em không đồng ý. . .”. Phương Văn Húc đang định nói nốt nửa câu sau, Kha Mộng Kì đột nhiên ngẩng đầu lên, lấy ngón tay trở đặt lên môi anh.

Lần này Phương Văn Húc bất ngờ, những câu trả lời hiện lên trong đầu anh, hiện lên từng đợt từng đợt một.

Cô chặn lời nói của anh, điều này khiến anh cảm thấy rất ngạc nhiên.

Chờ đợi hồi lâu nhưng Phương Văn Húc không có được một câu trả lời. Anh nghĩ chỉ bằng tự cho mình một lối thoát, để tránh cho cả hai khỏi phải ngượng ngập, hoặc làm tổn thương nhau.

“Hãy cho em thời gian, em sẽ cân nhắc về điều này”. Kha Mộng Kì nhìn anh, ánh mắt long lanh.

Câu trả lời đầy bất ngờ của Kha Mộng Kì đem đến cho Phương Văn Húc một khúc ngoặt, như ô tô quay xe vào lối rẽ, khiến anh không biết làm thế nào để phanh xe lại.

Tàng băng trong lòng Phương Văn Húc đang dần tan ra, như mặt đất hồi xuân.

Tuy cô không trả lời trực tiếp, nhưng anh đã nhìn thấy một tia hy vọng.

“Em mau về sớm nghỉ ngơi đi!”. Tiễn Kha Mộng Kỳ đến ký túc xá, Phương Văn Húc nhẹ nhàng nâng gương mặt thanh tú của Kha Mộng Kỳ lên, cúi đầu xuống, đặt một nụ hôn lên gò má cô.

Nụ hôn này không như trước đây, nó thấm đẫm sự ngọt ngào, bay bổng trong màn đêm.

Có thể anh không phải là người em yêu thương nhất, nhưng anh là người yêu thương em nhất. Lời trong trái tim Phương Văn Húc trước sau vẫn không hề nói ra. Anh biết, những câu nói như vậy chỉ khiến cho Kha Mộng Kỳ vác trên lưng chiếc gong vô hình, khiến cô mệt mỏi, khiến cô thấy có lỗi với anh, khiến cô cảm thấy tình yêu không tương xứng, không công bằng với nhau.

Anh sẽ không gây bất cứ áp lực nào cho cô.

Anh muốn cô sẽ rất thanh thản, nhẹ nhàng khi ở bên anh, để anh bảo vệ cô, đem đến cho cô hạnh phúc.

“Cảm ơn anh, Húc!”. Lời nói phát ra từ tâm can, như xuyên thấu không khí vừa truyền đến tai Phương Văn Húc, sau đó liền ép chặt xuống đáy tim. Nói xong, Kha Mộng Kỳ ôm Phương Văn Húc, vùi đầu vào ngực anh, hai tay ôm lấy anh. Chưa chờ Phương Văn Húc ôm lại cô, cô đã buông hai tay ra, về mặt thanh thản, nhẹ nhàng nở nụ cười, vẫy vẫy tay về phía anh, quay người đi vào ký túc.

Cho đến khi bóng cô biến mất, Phương Văn Húc mới quay người, tay chống dưới cằm, khóe miệng hơi nhướn lên, nụ cười trên khuôn mặt cũng dần dần lan rộng, càng lúc càng tươi, làm đôi mắt cũng rạng ngời long lanh.

Sáng sớm thứ bảy.

Ký túc xá phòng 508.

Tấm rèm cửa màu trắng chặn những tia nắng bên ngoài cửa sổ, để lại những bóng nắng ấm áp.

Tút tut, không biết tiếng chuông điện thoại của ai bỗng nhiên reo lên trong buổi sáng yên tĩnh như thế này.

Tiếng chuông cứ reo lên từng hồi từng hồi, chủ nhân của chiếc máy cũng không tắt đi. Tần Dịch xoay người, chau mày lại, miệng lầu bàu: “Điện thoại của ai đấy, sao không tắt máy đi? Có để người khác ngủ không đấy?”.

“Kì, tắt điện thoại đi”. Hiển nhiên, một người bình thường rất thích ngủ nướng, không dễ tỉnh giấc như Tiểu Văn cũng cảm thấy phiền phức, lăn đến bên giường, giơ cao tay lên, lấy tay gõ gõ vào cạnh giường Kha Mộng Kỳ.

Trương Mạc ngáp một cái, dụi dụi mắt, nhìn về phía Kha Mộng Kỳ, thấy cô không có động tĩnh gì, cũng lẩm bẩm: “Kì, vừa mới sáng sớm đã làm người ta thức giấc rồi”.

Kha Mộng Kỳ mơ mơ hồ hồ tỉnh dậy trong tiếng chuông điện thoại liên hồi, vội vã tắt máy, ngượng ngáp cười, nói: “Rất xin lỗi, các cậu ngủ tiếp đi”.

“Còn ngủ tiếp cái gì nữa? Muốn ngủ nữa cũng bị chuông điện thoại của cậu làm tỉnh mất rồi”. Tần Dịch tuy nói vậy nhưng khi con buồn ngủ kéo đến, lại kéo chăn lên che đầu ngủ tiếp.

Kha Mộng Kỳ biết Tần Dịch nói những lời này là nhắm vào cô, nhưng cô không thèm chấp cô ta. Tối qua tất cả bọn họ ai nấy đều chơi đến tận nửa đêm, cuối tuần muốn ngủ nướng thêm một chút, thì bị tiếng chuông điện thoại phiền phức đó làm cho tỉnh giấc, họ ca thán mấy câu, Kha Mộng Kỳ có thể hiểu được.

Kha Mộng Kỳ có thói quen hẹn giờ hàng ngày, hôm qua mệt quá, quên mất không hẹn lại giờ muộn một chút.

Sau khi tắt chuông, cả phòng lại yên tĩnh trở lại. Mọi người tiếp tục ngủ.

Cô cầm điện thoại lên, hoàn toàn không có ý định ngủ tiếp. Cô mở hộp thư đến, phần lớn đều là của Phương Văn Húc, chữ nào cũng rất ấm áp lòng người. Nhưng khi ba chữ nóng bỏng đó thành linh nhảy vào mắt cô, trái tim cô vẫn có chút đau đớn.

Nhìn tin nhắn chỉ có vền vền mấy chữ mà người ấy gửi cho cô, cô cảm thấy hết sức trống rỗng. Trình Vũ Kiệt luôn tiết kiệm lời nói hoặc chữ ngắn gọn đến hết mức có thể, nhưng cô lại nhìn rất lâu. Sau khi định thần lại, cô kiên quyết ấn nút xóa. Cô biết rõ, khi còn mâu thuẫn tốt nhất không nên suy nghĩ gì.

Thực sự ngủ không nổi nữa, Kha Mộng Kỳ bèn nhẹ nhàng ngồi dậy, lấy gối đặt đằng sau người tựa lên, sau đó lấy cuốn nhật ký ở đầu giường ra, ngẫm nghĩ vài giây, bắt đầu cầm bút viết.

Ánh nắng bên ngoài càng lúc càng chói chang hơn, căn phòng đã sáng hơn nhiều.

Một vài tia nắng trắng tinh như tuyết nhảy múa trên cuốn nhật ký của Kha Mộng Kỳ giống như một thiên thần vui vẻ.

Ngón tay cô bị những quãng sáng ôm lấy, tựa phủ lên một lớp phấn, đẹp đẽ, mềm mại gần như trong suốt.

Nào ngờ, trên cuốn nhật ký trắng tinh, bàn tay xinh đẹp ấy, đang miêu tả lại những tâm trạng phức tạp không thể nói thành lời trong mấy ngày nay.

Không biết đã bao lâu trôi qua, cô cảm thấy một con rung hai nhịp rồi dừng lại.

Cô lập tức dừng bút, tìm thấy điện thoại và cầm lên xem, là tin nhắn của Trình Vũ Kiệt.

Ba chữ “Trình đẹp trai” như ánh nắng làm cô chói mắt. Trái tim cô chưa xót, chiếc bút trên tay chậm chậm trôi tuột xuống lòng bàn tay, cô hoàn toàn không có cảm giác.

Ngừng lại vài giây, cuối cùng Kha Mộng Kỳ vẫn đọc tin nhắn.

“Bây giờ tối nay, gặp nhau ở khu rừng nhỏ. Nhất định phải đến!”.

Rất lâu... đã bao lâu rồi? Cô không nhận được bất kỳ một tin nhắn nào của cậu, cậu chưa từng quấy rầy cuộc sống của cô, chỉ có một tin nhắn lại khiến những chuyện vụn vặt kia trở nên rối như tơ vò trong lòng cô.

Rốt cuộc cậu có chuyện gì mà không thể trực tiếp nhắn tin cho cô, nhất định phải gặp mặt mới nói? Kha Mộng Kỳ không hiểu, bấm một hàng chữ trên điện thoại.

“Có chuyện gì quan trọng không?”.

Kha Mộng Kỳ chần chừ hồi lâu rồi gửi đi. Rất nhanh chóng đã có tin nhắn hồi âm, mấy chữ vô cùng đơn giản.

“Minh đợi cậu!”.

Kha Mộng Kỳ cười vội về mặt đau khổ, đặt điện thoại xuống, ngẩng đầu lên nhìn đầu giường.

Mấy hôm nay, Kha Mộng Kỳ không phải không bình tĩnh lại ngẫm nghĩ về chuyện của Trình Vũ Kiệt.

Nỗi đau mất đi người mẹ yêu dấu năm đó của cậu ấy, cô có thể hiểu được, cái cảm giác đó cô đã từng nếm trải, tan nát tâm can. Tuy nhiên, cậu lại dùng thủ đoạn cực đoan để bù đắp những bất mãn trong lòng, đồng thời lại biến cô thành chiến lợi phẩm, tùy cậu ấy xử lý.

Lẽ nào cậu ấy muốn tiếp tục trả thù nữa? Lẽ nào cậu ấy vẫn muốn tìm lại sự cân bằng nội tâm?

5

Gió đêm vi vu thổi.

Mặt trăng lơ lửng giữa màn đêm, chiếu những tia sáng chan hòa lên khu rừng nhỏ um tùm rậm rạp.

Xuyên qua những cành cây trơ trụi, ánh sáng lấp lánh của những ngôi sao chiếu xuống mặt đất, để lại những cái bóng loang lổ vụn vờ.

Kha Mộng Kỳ từ từ bước đến gần bóng người tựa vào gốc cây kia.

Chiếc bóng đó dường như hoàn toàn bị bóng đêm bao phủ, không nhìn thấy một tia sáng nào.

Kha Mộng Kỳ đã nghĩ ngợi rất lâu, tranh đấu rất lâu, cuối cùng vẫn đến.

Cuối thu, lá vàng phủ khắp mặt đất, Kha Mộng Kỳ giẫm trên những chiếc lá phát ra tiếng lạo xạo dưới chân.

Trình Vũ Kiệt nghe thấy tiếng động từ xa, lập tức quay người lại. Một vài tia sáng rọi vào gương mặt trong sáng của cậu, khiến cậu trở nên càng đẹp trai hơn, trong mắt Kha Mộng Kỳ, khuôn mặt đó đẹp đến mức có gì đó không chân thực, cứ như cô đang mơ một giấc mơ đẹp, trong giấc mơ, cô và cậu đã tình cờ gặp nhau.

Trình Vũ Kiệt tiến lại gần cô, từng bước từng bước, không kiên định như bình thường, dường như hơi chần chừ, nặng nề.

Đến khi Trình Vũ Kiệt đã đi đến trước mặt, cô mới dám tin, đây không phải một giấc mơ mà là thực tế.

“Cậu tìm mình có việc gì không?” Kha Mộng Kỳ thấy đáng vẻ tần ngần muốn nói gì đó nhưng lại thôi của Trình Vũ Kiệt, thực sự làm trái tim cô tắc nghẹn, liền nói trước.

Lúc này, Trình Vũ Kiệt mới ngẩng đôi mắt sâu thẳm lên, nói: “Cậu trả tiền giúp mình rồi?”. Cậu nói thẳng vào chuyện chính.

Kha Mộng Kỳ lập tức ngó ra, nhìn chăm chăm Trình Vũ Kiệt, không nói lời nào.

“Cậu làm thế nào mà có nhiều tiền thế?”. Ngừng lại một lúc, Trình Vũ Kiệt hỏi.

“Không phải đi ăn trộm cũng không phải ăn cướp”. Kha Mộng Kỳ nhìn nét u buồn ánh ra trong mắt Trình Vũ Kiệt, thấp thoáng cảm nhận được điều gì đó.

“Nhưng cậu cũng không phải ngân hàng”. Trình Vũ Kiệt không nói ra nghi ngờ trong lòng, nói cạnh nói xoáy.

“Đúng, mình không có nhiều tiền đến thế”. Kha Mộng Kỳ nghe cậu nói vậy, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu, mới mấy ngày không gặp, cậu ấy đã học được cái kiểu ăn nói vòng vo tam quốc này. Kha Mộng Kỳ đứng thẳng người, nói: “Cậu muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra”.

“Số tiền này là cậu vay của Phương Văn Húc?”. Trình Vũ Kiệt hỏi một cách cẩn thận.

“Đúng thì sao?” Kha Mộng Kỳ hỏi vặn lại.

“Sao cậu lại đi mượn tiền của thằng khốn đó?”. Khi những điều dự đoán được chứng thực, Trình Vũ Kiệt vô cùng tức giận.

“Người ta có họ có tên hán hoi, không phải tên là thằng khốn”. Kha Mộng Kỳ cười với vẻ mặt đau khổ.

“Kì, cậu đang biện hộ cho hắn?”. Trình Vũ Kiệt nhìn vẻ mặt nửa khóc nửa cười của Kha Mộng Kỳ, trong lòng thoáng buồn.

“Chuyện đã đến nước này, cậu còn so đo tính toán cái gì chứ?”. Trong ánh mắt Kha Mộng Kỳ hiện lên một nỗi thương cảm, đôi mắt trong sáng như đá quý nhìn thẳng vào Trình Vũ Kiệt.

Trình Vũ Kiệt không hề né tránh cái nhìn của cô, cũng không trả lời câu hỏi của cô, ngập ngừng một lúc, mới nói: “Cậu lấy tình cảm của mình để trao đổi với hắn?”.

“Cái gì?”. Kha Mộng Kỳ không thể tin được nhìn Trình Vũ Kiệt lại nói vậy, gương mặt cô sững sờ. Bỗng nhiên cô cảm thấy Trình Vũ Kiệt đang đứng trước mặt cô sao lạ lắm đến thế, trái tim cô bắt đầu co thắt lại.

Không khí trong chớp mắt đã trở nên nặng nề.

Ánh sáng xung quanh dường như đều đã biến đi đâu mất, bóng tối rợn ngợp như nước lũ, xông lên như mãnh thú.

“Mình nói cho cậu biết, mình không đem bất cứ thứ gì ra để trao đổi với Phương Văn Húc, càng không đem tình cảm ra để trao đổi. Mình chỉ mượn tiền của anh ấy mà thôi. Mình vẫn đang đi làm thêm, mục đích chính là hy vọng có thể sớm trả lại tiền cho anh ấy”. Rất lâu sau, Kha Mộng Kỳ dè dặt cảm xúc, nói một cách mạnh mẽ.

Nhìn khuôn mặt u ám và đôi mắt đang tối sầm lại của Kha Mộng Kỳ, trái tim Trình Vũ Kiệt bỗng nhiên thất lại.

Lẽ nào mình lại hiểu nhầm cô ấy một lần nữa? Trình Vũ Kiệt tự vấn.

“Kì...”. Trình Vũ Kiệt khẽ nhấp mấy môi, âm cuối nhỏ nhẹ bị không khí lạnh lẽo cắt đứt, chỉ còn lại hư không.

“Cậu còn gì để nói không?”. Kha Mộng Kỳ cụp mắt xuống nhìn mặt đất đen thẫm dưới chân, trong giọng nói chất chứa sự buồn rầu.

Trình Vũ Kiệt không nói gì cả, ôm thật chặt Kha Mộng Kỳ vào lòng.

“Cậu làm gì vậy?”. Kha Mộng Kỳ định vùng vẫy thoát khỏi cái ôm, nhưng lại càng bị cậu ôm chặt hơn.

“Cậu đừng đi!”. Trình Vũ Kiệt khe khẽ nói.

“Hừ!”. Kha Mộng Kỳ hừ lên một tiếng, cười lạnh lùng nói: “Cậu hết lần này đến lần khác nghi ngờ người ta, cậu thấy thú vị lắm sao?”

“Không phải vậy đâu, mình...”. Trình Vũ Kiệt vội vàng nói, cậu còn muốn nói tiếp, nhưng lại không biết nói gì thích hợp vào lúc này.

Cuối cùng cậu cũng mở miệng, thì thầm: “Xin lỗi, là mình đã trách nhầm cậu”.

Giọng nói trầm ấm của Trình Vũ Kiệt lướt qua tai Kha Mộng Kỳ, ngữ điệu uyển chuyển, dịu dàng, khiến trái tim cô thoáng chốc trở nên yếu mềm.

Ánh trăng lặng lẽ chiếu lên người họ.

Khắp người họ đều bị bao phủ bởi những quãng sáng nhàn nhạt.

Đêm tối đầy sương, một mùi hương ngọt ngào nhẹ nhàng bay bổng trong không khí, phảng phất giữa hai người.

Kha Mộng Kỳ ngoan ngoãn để mặc cho Trình Vũ Kiệt ôm, không vùng vẫy nữa.

Lắng nghe nhịp tim cậu ấy, một góc mềm yếu nào đó trong trái tim cô dường như bị kích thích, giống như nước, vô cùng mềm yếu.

Hơi sương tích tụ trong màn đêm, dần dần trở nên dày hơn, rồi thành đậm đặc.

Hai người yên lặng để cho hơi sương bao phủ, đẹp tựa như đang đứng giữa tiên cảnh.

Kha Mộng Kì yên lặng vui mặt trong ngực Trình Vũ Kiệt, trong lòng cũng dần ấm áp lên.

Cô rất mong thời gian ngừng trôi, chỉ dừng lại ở giây phút này thôi, để cô có thể mãi mãi có được phút giây yên bình này.

Bàn tay Trình Vũ Kiệt đặt sau lưng Kha Mộng Kì, làm cho lưng cô nóng bừng. Nhịp tim cũng nhanh hơn, gò má xinh đẹp ửng hồng như trái bò quân.

Tiếng nhịp tim của Kiệt bên tai cô hình như cũng nhanh hơn, thỉnh thoảng thỉnh thoảng dội vào lồng ngực.

Không lâu sau, một tay Trình Vũ Kiệt nhẹ nhàng đặt lên sau đầu Kha Mộng Kì, một tay vẫn ôm vào eo cô, để cho cô áp sát vào cậu hơn, cúi đầu, hôn lên môi cô.

Kha Mộng Kì bỗng chốc không biết làm gì, hai mắt mở to. Tay cô đặt trên ngực cậu, định đẩy cậu ra, không ngờ Trình Vũ Kiệt càng ôm chặt hơn, tùy ý chiếm đoạt đôi môi cô.

Nếu như cảnh tượng đẹp đẽ này xảy ra trước đây, có thể cô sẽ thích thú đón nhận, nhưng, giờ đây tất cả đã thay đổi, hơn nữa, dù thế nào cũng không thể quay lại như trước được nữa.

Nhưng bây giờ Kha Mộng Kì vùng vẫy thế nào đi nữa cũng không được, cô đành phải nhắm mắt lại. Những giọt nước mắt cứ thế lăn xuống.

Trình Vũ Kiệt dịu dàng tìm kiếm chút hơi ấm còn sót lại trên môi cô, cướp lấy từng chút, từng chút một, dường như trên môi có mùi thơm lạ kỳ, khiến cậu quyến luyến không nỡ dứt ra. Cậu hút lấy từng chút một, động tác cực kỳ nhẹ nhàng.

Kha Mộng Kì không đáp lại, cho đến khi lưỡi cậu đi sâu vào trong miệng cô.

Trình Vũ Kiệt lấy lưỡi nhẹ nhàng tách hàm răng đang cắn chặt lại của cô, hòa quyện với lưỡi cô, tràn lan một cách dịu dàng và phóng túng trong miệng cô, kích thích cô, khiến trái tim cô bỗng bình. Cô thở nhẹ ra, chậm chậm đáp lại nụ hôn dịu dàng, ngọt ngào của Trình Vũ Kiệt.

Đây có thể là lần cuối cùng mình thân mật với anh, hãy cứ để mình đắm say một lần vậy... Cô tự thuyết phục bản thân.

“Kì, chúng ta yêu nhau nhé!”. Rất lâu sau, Trình Vũ Kiệt mới rời xa làn môi Kha Mộng Kì, khẽ khàng cất tiếng nói.

Kha Mộng Kì lắc lắc đầu, giọng đầy u buồn nói: “Quá muộn rồi”.

Kha Mộng Kì biết, không thể bị hạnh phúc tạm thời trước mắt làm cho mê muội, nhất định phải giữ bình tĩnh.

“Tại sao? Mình đã chia tay Lâm Phương Phi rồi”. Hạnh phúc vừa dấy lên trong tim lại bị đẩy xuống địa ngục, hơi sương đã tiêu tan giờ lại cuộn cuộn lên trong ánh mắt.

“Là mình... là do trong lòng mình đã có người khác”. Khó khăn lắm Kha Mộng Kì mới thốt ra được mấy từ này, vừa nói ra khỏi miệng, tim liền đau đón vụn vỡ.

Cô không phải không yêu cậu ấy...

Nhưng rốt cuộc cô đang nghĩ những gì? Sợ những thứ này đều chỉ là hứng thú nhất thời của cậu ấy, sợ sau khi cậu ấy đã có được cô rồi lại bỏ rơi cô không thương tiếc, như đã bỏ rơi Lâm Phương Phi chẳng?

Đầu óc cô rối bời, hơi sương trước mặt như bao phủ, khiến cô không nhận ra đâu là đường đi, càng nhìn không rõ phía cuối con đường. Điều này khiến cô không thể không hoang mang, lo sợ.

“Không thể nào, cậu lừa mình!”. Đôi lông mày đẹp của Trình Vũ Kiệt chau lại thành một đường thẳng.

Trong lòng có người khác? Lẽ nào cô ấy đã thực sự thích Phương Văn Húc, đã bị anh ta làm cho cảm động rồi?

Vừa nghĩ đến đây, trái tim Trình Vũ Kiệt nghẹt thở, nỗi đau đớn cũng đến xâm chiếm.

“Cậu thực sự đã yêu Phương Văn Húc?”. Trình Vũ Kiệt nén nỗi đau trong lồng ngực, hỏi.

Kha Mộng Kì cảm thấy như có chất lỏng đang khẽ lăn trên mặt cô, lấy tay lau đi, các ngón tay lạnh lẽo bỗng chốc nhuốm hơi ấm hổi, nóng lạnh hòa vào nhau, khiến cô càng khó chịu hơn.

“Mình không tin! Mình không tin...”. Giọng nói càng lúc càng thấp đi, pha thêm chút lạnh lùng, như những chiếc lá vàng khô bay trong không trung.

“Kiệt...”. Kha Mộng Kì gọi nhỏ một tiếng, đôi mắt sụp xuống, những giọt nước mắt trong như những hạt trân châu lại rơi xuống. Tiếp đó, cô ngẩng đôi mắt long lanh lên, “Chúng ta... không thể nữa rồi”.

“Tại sao? Chính là vì tên khốn đó, hay là cậu không tin tưởng vào tình cảm của mình dành cho cậu?”. Trình Vũ Kiệt đặt ra hàng loạt nghi vấn. Cậu không ngừng nghĩ ngợi, suy nghĩ rối loạn.

Tin tưởng? Kha Mộng Kỳ không biết mình còn tin cậu ấy được bao nhiêu.

“Việc đã đến nước này, xin cậu đừng hỏi mình bất kì điều gì”. Kha Mộng Kỳ nói, không còn chút sức lực nào, hai vai hơi thống xuồng.

Nói xong, cô chạy đi thật nhanh, chìm vào màn đêm sâu thẳm. Cô không muốn ở lại trong bầu không khí này nữa, cho dù chỉ một giây. Cô sợ lòng quyết tâm của mình không đủ, sợ bản thân sẽ lại mềm lòng.

Trình Vũ Kiệt muốn nhắc chân đuôi theo bóng người đang dần khuất xa ấy, nhưng như nặng tựa nghìn cân.

Cậu đứng nhìn bóng Kha Mộng Kỳ, ánh mắt sâu thẳm như biển sâu không thấy đáy.

Nỗi buồn trong đáy mắt dường như đi xuyên qua từng sợi dây thần kinh của cậu, khiến cho toàn thân cậu run lẩy bẩy.

Trong quán bar, chỗ nào cũng ồn ào, huyền ảo.

“Phục vụ đâu, cho một chai rượu vang đến đây!”. Trong bầu không khí hỗn độn, một giọng nói chói tai vang lên.

“Thưa, rượu vang của chị đây ạ”. Lệ Lệ đưa chai rượu vang lấy từ chỗ quầy bar cho cô gái trước mặt.

“Mau gọi Húc thiếu gia của các cô ra đây!”. Cô gái gục đầu xuống, nói.

Lệ Lệ nhìn trên bàn đã có mấy chai rượu rỗng, nghĩ chắc cô ta đã xin rồi, nên kiểm chuyện, nói thẳng: “Thiếu gia của chúng tôi không có ở đây”.

“Sao có thể thế được? Dám nói dối bản cô nương hả?”. Cô gái lập tức ngẩng đầu lên, giận dữ trừng mắt nhìn Lệ Lệ.

Lúc này Lệ Lệ mới nhìn rõ khuôn mặt cô ta, sợ hãi đến mức lùi lại hai bước, hai tay đan chặt vào nhau, nói nhỏ: “Lâm tiểu thư”.

“Ai tìm tôi?”. Một giọng nói dễ nghe xen vào.

“Húc thiếu gia”. Lệ Lệ thấy Phương Văn Húc đi đến, liền cung kính chào.

“Phương Phi?”. Phương Văn Húc nhìn Lâm Phương Phi đã say mềm, kinh ngạc, sau đó quay người, vẫy tay về phía Lệ Lệ, tỏ ý bảo cô qua lại.

“Con chết tiệt kia ở đâu ra thế, dám nói anh không có ở đây!”. Lâm Phương Phi giơ tay chỉ Lệ Lệ, hai mắt lờ đờ lườm cô ấy một cái.

“Cô ấy chỉ là nhân viên, cũng không phải điều tra viên, làm sao biết được hành tung của anh”. Phương Văn Húc cố gắng làm yên lòng Lâm Phương Phi.

“Lệ Lệ”. Phía quầy bar có người gọi.

“Em cứ ra làm việc đi”. Phương Văn Húc nói với Lệ Lệ.

Lệ Lệ cầm lấy chiếc ly mà cậu em pha chế rượu đưa cho, nhìn thấy Kha Mộng Kỳ đang đi về phía trước mặt, khẽ nói: “Nhìn kia”. Cô hướng ánh nhìn về phía Phương Văn Húc.

Kha Mộng Kỳ nhìn theo ánh mắt Lệ Lệ, chỉ nhìn thấy Phương Văn Húc đang ngồi bên cạnh Lâm Phương Phi, hai người đang nói chuyện gì đó, ly rượu mà Lâm Phương Phi cầm lên bị Phương Văn Húc giằng mất.

“Có gì hay ho đâu?”. Kha Mộng Kỳ thu ánh mắt lại, tỏ vẻ không quan tâm, hỏi Lệ Lệ.

“Cô không thấy ghen hả?”. Lệ Lệ thường thấy Phương Văn Húc đến tìm riêng Kha Mộng Kỳ, buổi tối còn đưa cô về, nghĩ chắc chắn quan hệ giữa hai người không bình thường.

Kha Mộng Kỳ xoay xoay chiếc khay trong tay, bĩu môi, nói: “Mình phải đi làm việc đây”.

Ghen ư? Kha Mộng Kỳ tự lẩm bầm, khoe miệng khẽ nhoen cười, không hiểu cười với ý gì.

“Kì, Phương Phi uống say rồi, anh phải đưa cô ấy về, không thể đưa em về được nữa”. Phương Văn Húc tìm thấy Kha Mộng Kỳ, nói với vẻ mặt xin lỗi.

Kha Mộng Kỳ nhìn Lâm Phương Phi đã nằm gục trên bàn, khẽ mỉm cười, nói: “Không vấn đề gì”.

“Cô ấy bị Trình Vũ Kiệt hại cho không nhẹ!”. Phương Văn Húc nhìn Lâm Phương Phi đã say mềm, lắc đầu không biết làm sao.

Nụ cười tươi trên mặt Kha Mộng Kỳ bỗng biến thành nụ cười đau khổ, nơi khoe miệng thoáng chút thê lương.

Sự thay đổi này quá nhỏ, Phương Văn Húc không hề nhận ra, cắn răng nói: “Tốt nhất đừng để anh nhìn thấy hân”.

“Anh mau đưa Lâm Phương Phi về đi, xem ra cô ấy say quá”. Kha Mộng Kỳ không muốn đi sâu vào chủ đề này.

“Được. Em đi về phải cẩn thận nhé”.

Cửa ra vào, ánh sáng mờ ảo, Phương Văn Húc ôm ngang eo Lâm Phương Phi.

Mắt Kha Mộng Kì thấy mờ mịt.

Những nốt nhạc kích động bay lượn trong không trung, đám người trong sân nhảy đang điên loạn lắc eo, tất cả những thứ này dường như không liên quan gì với cô.

Cô lặng lẽ đứng bên quầy bar, giữa quảng sáng chói mắt chiếc bóng cứng đờ của cô trở nên thật cô độc.

“Nhìn kìa, hai người họ thân mật quá nhỉ?”. Cái miệng Lệ Lệ không ngừng nghi được một giây nào, nhìn Kha Mộng Kì, khuôn mặt thoáng vẻ đắc ý, vui sướng trước nỗi khổ của người khác.

Kha Mộng Kì định thần lại, không đáp lời Lệ Lệ.

Đi vài bước, Kha Mộng Kì bỗng dừng chân, quay người nói với Lệ Lệ: “Muốn xem các màn thân mật thì trong phim Hàn Quốc có đầy”.

Lệ Lệ bị câu nói này của cô làm cho nghẹn họng, lườm Kha Mộng Kì một cái, ngậm miệng không nói gì.

Màn đêm dày đặc.

Kha Mộng Kì đi xe bus về trường.

Nhìn cảnh vật chìm trong bóng tối bên ngoài cửa sổ, trong lòng cô thoáng dấy lên nỗi hứt hẫng không tên.

Những chiếc đèn đường vẫn tỏa ánh sáng vàng ấm áp, bây giờ nhìn lại có cảm giác rất cô độc, như những chiếc cột lẻ loi.

Cô chưa bao giờ cảm thấy đêm lại vắng vẻ, tĩnh mịch như thế, trên con đường mà ngày ngày anh đưa cô về, cô chưa bao giờ cảm thấy cô đơn đến vậy.

Một mình đứng ngắm nhìn bóng tối nhuộm đen chân trời, một mình ngắm nhìn những cột đèn vội vàng lùi lại phía sau, một mình uống bóng tối vô biên vô tận.

6

Trường học.

Một góc yên tĩnh.

Xẩm tối, ánh nắng mờ nhạt chiếu xiên xuống đất.

“Tìm tôi có việc gì?”. Thấy Trình Vũ Kiệt chủ động tìm mình, Phương Văn Húc cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Chuyện bỏ rơi Lâm Phương Phi, anh chưa tìm hấn tính sổ đã là nể mặt lắm rồi, kết quả hấn lại tự tìm đến.

“Tiền, tao trả mày!”. Trình Vũ Kiệt lấy ra một thứ gì đó mỏng như giấy, khuôn mặt lộ rõ vẻ tức giận.

“Tiền gì?”. Phương Văn Húc chau mày, hỏi.

Anh nhìn thứ Trình Vũ Kiệt cầm trong tay, là một tờ chi phiếu.

“Đừng mong tao cảm ơn mày, việc của tao không cần mày nhúng tay vào!”. Trình Vũ Kiệt ghét cay ghét đắng cái đáng về không biết chuyện gì của Phương Văn Húc, lạnh lùng nói.

“Cậu đang nói cái gì?”. Phương Văn Húc hoàn toàn mù tịt.

Mình cho hấn mượn tiền lúc nào nhỉ?

Phương Văn Húc chưa bao giờ qua lại với hấn, càng không thể cho hấn mượn tiền, anh cảm thấy chuyện này thực sự rất hoang đường.

Anh đang đứng ngây ra thì Trình Vũ Kiệt ném lại một câu: “Mày muốn biết rõ sự thực thì đi mà hỏi Kha Mộng Kì!”. Sau đó tức tốc vứt tờ chi phiếu, tờ chi phiếu từ từ rơi xuống đất.

Lát sau, Trình Vũ Kiệt sải bước bỏ đi, khuôn mặt đầy phẫn nộ.

“Kha Mộng Kì?”. Phương Văn Húc sững sờ đứng dưới ánh đèn mờ nhạt, lông mày nhíu chặt lại.

Hồi lâu, anh cúi người xuống, nhặt tờ chi phiếu lên, con số trên đó như một luồng ánh sáng chói mắt, rọi thẳng vào mắt anh và cũng rọi vào tận đáy tim

anh.

Ánh sáng ấy quá mạnh mẽ, trái tim anh như bị xuyên thủng, đau nhói.

“Kì, cậu đi đâu đấy? Gọi điện thoại cho cậu thì báo tắt máy”. Tiểu Vân vừa nhìn thấy Kha Mộng Kì đi về đã vội hỏi.

“Tớ lên thư viện, có chuyện gì hả?”. Kha Mộng Kì vừa nói vừa đặt sách lên bàn.

“Húc tiền bồi tìm cậu, anh ấy đã gọi điện đến phòng, bảo cậu về thì gọi điện lại cho anh ấy”. Tiểu Vân nói.

“Ừ, tớ biết rồi”. Kha Mộng Kì lười biếng ngồi xuống bên giường Tiểu Vân.

“Cậu chăm học quá đấy, đến điện thoại cũng tắt, muốn được yên tĩnh hả?”. Tiểu Vân ngồi phịch xuống bên cạnh Kha Mộng Kì.

“Tớ không mang điện thoại theo, chắc là hết pin rồi”. Kha Mộng Kì giơ hai tay lên, đứng dậy đi lấy điện thoại.

Chiếc xe màu xanh quen thuộc dừng dưới ký túc Phương Uyên.

“Em lên xe đi!”. Phương Văn Húc lịch sự mở cửa cho Kha Mộng Kì.

Vừa nhận được điện thoại của Kha Mộng Kì, Phương Văn Húc liền hẹn cô ra ngoài.

Kha Mộng Kì cảm thấy sự khác thường của Phương Văn Húc, mặt anh hơi cau có, ánh mắt nghiêm nghị.

Ngồi trong xe, không khí hơi ngột ngạt.

“Anh có chuyện gì không vui à?”. Kha Mộng Kì không chịu được bèn hỏi.

“Hôm nay Trình Vũ Kiệt đã đến tìm anh”. Khuôn mặt Phương Văn Húc thoáng chút lạnh lùng.

“Anh ấy tìm anh?”. Kha Mộng Kì nghi ngờ hỏi.

Trình Vũ Kiệt tính cách cổ chấp, mà lại đi tìm Phương Văn Húc? Kha Mộng Kì thực sự không hiểu.

“Đúng, cậu ta đưa cho anh một tờ chi phiếu một trăm nghìn”. Phương Văn Húc nắm vô lăng chặt hơn. Đôi mắt sáng dần tối lại như bầu trời lúc này.

Bờ vai Kha Mộng Kì không kìm được run lên, không hề có gió lạnh thổi tới, nhưng cô lại cảm thấy trong lòng lạnh giá.

Cái kim trong bọc lâu ngày cũng sẽ lòi ra, lời nói dối nào rồi cuối cùng cũng sẽ có ngày bị phanh phui, sự thật sẽ có ngày bị phơi bày.

Tất cả không thể giấu giếm được nữa, cách duy nhất là cô phải đối mặt.

Hai tay cô đan vào nhau rất mạnh nên các đốt ngón tay trở lên trắng bệch. Cô nén thấp giọng, nói: “Húc, xin lỗi, em không nên nói dối anh, số tiền này là em cho Kiệt mượn”.

Đầu cô cúi gằm xuống, cụp mắt, không thể nhìn rõ về mặt.

Trong xe cực kỳ yên tĩnh.

Hai người đều không nói gì nữa.

Tay Phương Văn Húc nắm vô lăng, những đường gân xanh nổi lên, đốt ngón tay trắng bệch.

Vì Kiệt, cô ấy có thể nói dối để vay tiền mình? Vì Kiệt, cô ấy cam tâm tình nguyện đi làm thêm ở quán bar?

Nếu trong lòng không yêu Kiệt, sao cô ấy có thể làm được những chuyện này?

Yêu hay không yêu, chỉ nhìn một cái là biết.

Khi anh quyết định cố gắng hết sức bảo vệ cô, không để cho cô bị tổn thương, cô lại nói dối anh.

Thà cô ấy tiếp tục giấu kín sự thật này, vùi vào sâu thẳm thời gian, không bao giờ nhìn thấy ánh mặt trời.

Như vậy trái tim anh sẽ không phải đau đớn.

Đầu óc Kha Mộng Kì hỗn loạn, khi lời nói dối bị vạch trần, những lời nói của cô đều trở nên vô hiệu.

“Vậy em đi làm thêm cũng là vì muốn giúp hắn trả nợ?”. Giọng nói u buồn vang lên trong không gian tĩnh mịch.

Hàng trăm thứ cảm xúc trong lòng Phương Văn Húc đều bị dồn nén tận đáy lòng, không cách nào thoát ra được, khuôn mặt lạnh lùng, dửng dưng.

Cho dù trong tim có đau hơn chẳng nữa, cũng phải làm ra vẻ thản nhiên.

Cô ấy nhìn về mặt bình tĩnh như mặt nước của anh, sẽ không có cảm giác tội lỗi.

“Em... em chỉ thấy cảm thông, cảm thấy cậu ấy rất đáng thương mà thôi”. Hồi lâu, Kha Mộng Kỳ mới khẽ trả lời.

Cô nói không quan tâm, nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa nỗi u buồn.

Tay Phương Văn Húc đang nắm chặt vô lăng bỗng thả lỏng, trái tim đang co thắt cũng dần bình tĩnh lại.

“Hóa ra cậu ta chỉ là một kẻ đáng thương, còn dám so bì với anh!”. Phương Văn Húc cứ nghĩ đến thái độ hùng hùng hổ hổ của Trình Vũ Kiệt lúc ban ngày là lại thấy tức giận.

Bởi vì thấy cậu ta đáng thương, cô ấy mới làm như vậy?

Trái tim hụt hẫng của Phương Văn Húc như chiếc điều không tìm được phương hướng, cứ quẩn quanh mãi trên không trung.

Nỗi đau đã là quá khứ. Giờ đây, cô đang ở bên cạnh anh. Đường đời còn dài, những gì đã xảy ra đều sẽ trở thành dĩ vãng, vậy thì việc gì phải bắt bản thân nhớ mãi không quên?

Hãy vo tròn những điều không vui lại, chôn chặt vào tận đáy con tim, như vậy, chẳng phải có thể dễ dàng quên đi sao?

Suy nghĩ quá nhiều, không chỉ tổn thương bản thân mà còn làm tổn thương cho cả mối tình đang sắp nhìn thấy ánh dương của mình nữa.

“Kì, sau này em đừng đi làm thêm nữa”. Phương Văn Húc giấu thật kỹ tâm trạng không vui của mình, đặt tay lên tay Kha Mộng Kỳ.

Kha Mộng Kỳ hơi thất thần, suy tư của cô không biết đã bay đến phương nào, sau khi thần thờ một lúc mới ngẩng lên nhìn Phương Văn Húc, cười nhẹ: “Em làm hết tháng này rồi tính tiếp!”

Phương Văn Húc vuốt vuốt mái tóc suôn mượt của Kha Mộng Kỳ, dịu dàng nói: “Không phải đợi đến cuối tháng, nhìn em đi làm vất vả, anh rất đau lòng”.

“Cũng không còn mấy ngày nữa là đến cuối tháng, ngoài rèn luyện bản thân còn có thể kiếm thêm chút tiền cũng vui”.

Ngày đó đi làm là vì Kiệt, bây giờ Kiệt đã trả lại tiền, cô cũng coi như nhẹ mình, không còn nợ nần gì nữa. Nhưng cô dự định giúp mẹ giảm bớt gánh nặng, tự mình lo tiền sinh hoạt phí.

“Đừng có gắng sức đi làm thêm nữa, cái này tặng em, em cứ dùng tạm trước đi”. Phương Văn Húc lấy từ trong túi ra một tấm thẻ ngân hàng, đưa ra trước mặt Kha Mộng Kỳ.

“Húc, anh cầm lại đi. Tiền em đi làm thêm vẫn đủ tiêu”. Kha Mộng Kỳ đẩy chiếc thẻ trở lại phía tay anh. Về mặt không vui, sau đó rút điện thoại ra xem giờ, nói: “Sắp đến giờ làm của em rồi”.

Phương Văn Húc thu lại chiếc thẻ, lái xe đi về hướng quán bar.

Đến quán bar, Kha Mộng Kỳ lại chìm đắm vào cảnh say sưa, mê muội.

Nhưng, cô chỉ là người nhìn khách hàng, nhìn người khác mê muội, không liên can gì đến bản thân cô cả.

Trong đám người đi đi lại lại, người thì uống say mềm, người thì điên cuồng nhảy nhót, người thì ngồi lặng im ngắm nhìn...

Lúc này Kha Mộng Kỳ không còn để ý đến họ. Có lẽ, cô chưa bao giờ để ý đến cái gì, chỉ là vô tình ghi nhớ mà thôi.

Trong sàn nhảy, ánh sáng làm người ta lóa mắt, khiến cô cảm thấy đau nhói.

Đi đi lại lại trong ánh sáng mờ mờ ảo ảo, trái tim cô như phủ một lớp tro bụi.

Từng hạt bụi tích tụ lại thành cụm nhỏ, thành một câu đố, cứ quẩn quanh mãi trong tim cô.

Rốt cuộc tờ chi phiếu một trăm nghìn tệ đó, Kiệt có được từ đâu?

Đúng là anh ấy đã gia nhập công ty băng đĩa Bách Tín, nhưng công ty Bách Tín đâu thể lập tức trả cho cậu một khoản tiền?

Tự hỏi nhưng không thể tự tìm được câu trả lời, câu đố ấy vắt ngang trái tim cô.

Chương 13: Ra đi quá vội vàng

Một số thứ, đeo lâu rồi sẽ để lại dấu ấn, cũng như một số người đã ở bên cạnh mình quá lâu thì không thể thiếu vắng được.

1

Sáng sớm.

Hơi sương vẫn chưa tan hết.

Những giọt sương mỏng manh còn sót lại trong không khí trong lành.

“Kì, đi nhanh lên nào, sắp muộn học rồi”. Tiểu Vân đi trước, hối hả thúc giục Kha Mộng Kì đang lờ đờ đi phía sau.

“Cậu đi muộn cũng không phải một hai lần, lần này làm gì mà gấp vậy?”. Kha Mộng Kì đi nhanh theo Tiểu Vân hỏi.

“Cậu không biết thôi, môn tự chọn này nhiều người học lắm, phải đến sớm để chiếm chỗ”. Mồ hôi lấm tấm trên trán Tiểu Vân, hơi thở đứt đoạn.

“Hồi học lớp vũ đạo cũng không thấy cậu tích cực thế này”. Kha Mộng Kì không giống như Tiểu Vân phải gánh vác tấm thân nặng nề, nên đi lại cũng không vất vả lắm.

Đến giảng đường, may mắn là vẫn còn rất nhiều chỗ trống, Tiểu Vân thở phào nhẹ nhõm.

Cô không vội ngồi xuống, mà nhìn ngó hết bên trái lại sang bên phải, cứ như đang tìm ai đó.

“Hôm nay cậu lạ thật đấy”. Kha Mộng Kì bữu môi với Tiểu Vân.

“Minh nhìn thấy rồi!”. Tiểu Vân dường như không nghe thấy lời Kha Mộng Kì, nở nụ cười rạng rỡ như hoa, vẫy vẫy tay về phía bên phải, hai chân còn kiễng lên, như sợ bị những người khác che mất vậy.

Kha Mộng Kì nhìn theo hướng Tiểu Vân vẫy tay, là khuôn mặt tươi cười của Lý Thần Hạo.

Kha Mộng Kì thờ dài, nói: “Tuồng chuyện to tát gì khiến cậu vui thế này. Muốn đến gặp người ta thì cứ nói thẳng ra, lại còn lấy cớ đi sớm chiếm chỗ nữa, đây quả không giống tác phong của Dương Tiểu Vân!”.

“Chiếm chỗ?”. Tiểu Vân lẩm bẩm tự nói một câu, sau đó mặt đỏ bừng, bối rối nói: “Tớ cũng không nói là chiếm chỗ cho mình mà, không ngờ anh ấy còn đến sớm hơn, thật ngại quá”.

“Đi, chúng ta xuống dưới thôi”. Khi Tiểu Vân đang kéo Kha Mộng Kì đi thì va phải một người.

Kha Mộng Kì ngã dúi vào lòng một người nào đó, bỗng nhiên một mùi gì đó rất dễ chịu bay vào mũi cô. Không đợi cô chìm đắm vào mùi hương đó thì mũi cô dường như thấy đau đau.

Đang định nói “xin lỗi”, Kha Mộng Kì đột nhiên khe khẽ mở to mắt, người đó lại chính là Phương Văn Húc.

“Là em à!”. Phương Văn Húc cũng ngó ra, đang định nói gì đó lại thôi. Vẻ mặt hơi tức giận dần dần biến mất, trở nên dịu dàng, hiền hòa, giọng nói hơi trách cứ: “Sao em đi đường mà không cẩn thận thế”.

Nói xong, anh dịu dàng vuốt tóc cô.

Kha Mộng Kì hơi nghiêng người, nghiêng đầu lệch sang một bên, vẻ mặt lúng ta lúng túng.

“Khụ khụ, mình qua bên kia đây”. Tiểu Vân khẽ ho một tiếng, tỏ ra rất biết điều.

“Anh cũng chọn môn này?”. Kha Mộng Kì tìm một chỗ, ngồi xuống.

Các anh chị học trước Kha Mộng Kì vài khóa thông thường sẽ không chọn môn này, họ đều không muốn lãng phí thời gian vào những môn kiểu này, chỉ có những người mới bước chân vào trường, hiếu kỳ, thích những cái mới mẻ như Kha Mộng Kì mới chọn.

Cho nên, chọn lựa của Phương Văn Húc được coi là kỳ lạ.

“Anh đã đến lớp học, chắc chắn là chọn môn này rồi, không em lại nghĩ anh đến đây chỉ để tìm em?”. Phương Văn Húc cười.

Tài ăn nói của anh quả thật xuất sắc, miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo, khiến người khác không tìm ra một điểm gì bất thường. Rõ ràng là anh muốn ở bên người mình yêu nên mới chọn môn này, lại giả bộ làm sinh viên ngoan ngoãn chăm chỉ học hành.

“Em đâu có cái vinh dự lớn lao đó ạ”. Kha Mộng Kỳ không cho rằng anh lại đến tìm riêng cô, cũng không phải việc gì quan trọng. Nói xong, cô xoa xoa chiếc mũi vẫn còn đang đau, giọng nói hơi mỉa mai, “Nhưng mà, anh cũng đến đúng lúc quá!”.

“Còn đau không?”. Phương Văn Húc nhẹ nhàng xoa chiếc mũi nhỏ của Kha Mộng Kỳ, hỏi nhỏ.

Nét dịu dàng trong ánh mắt anh như mưa phùn liên miên không ngớt, từng giọt từng giọt thấm vào tận sâu trái tim Kha Mộng Kỳ, biến thành một hồ nước trong tinh khiết.

“Mũi em bị anh va vào sắp vẹo cả rồi này”. Kha Mộng Kỳ trách móc, sau đó, chỉ vào cái mũi đang đau buốt, nói: “Thành thế này rồi, dung nhan bị tàn phá, sau này chắc chẳng ai thèm lấy nữa...”. Âm cuối rất thấp nhưng lại bị kéo dài ra.

Phương Văn Húc nghe lời nói phóng đại quá mức ấy của Kha Mộng Kỳ, không nhịn được bật cười.

Cười xong, Phương Văn Húc thì thầm bên tai cô: “Không cho phép em nói không ai thèm lấy. Bất kể sau này em biến thành hình thù như thế nào, trong lòng anh em vẫn là đẹp nhất, em là cảnh đẹp mãi mãi không bao giờ phai sắc trong lòng anh”.

Một câu nói đùa buốt miệng của cô mà Phương Văn Húc lại trả lời thật trọng như vậy, nằm ngoài dự đoán của Kha Mộng Kỳ, cô không biết phải làm thế nào.

Những lời đường mật thông thường sẽ trở thành lời nói dối, nhưng nghe rất lọt tai, khiến người ta như rơi vào chai mật ong, tình nguyện đắm chìm.

Lúc này, trong không khí dường như phảng phất mùi hương ngọt ngào, khắp bốn phía, hương thơm ngây ngất lòng người.

Hai người ngồi cạnh nhau vô cùng thân mật.

Rất nhiều nữ sinh nhìn họ, ánh mắt không còn sự đổ kỵ với Kha Mộng Kỳ nữa mà đã hóa thành ngưỡng mộ.

Khi Kha Mộng Kỳ trở thành nhân vật chính trong mắt họ, xung quanh cô như có vàng hào quang vô hình bao quanh, đẹp đến mức khiến người ta ca tụng không ngớt.

Nếu trên thế giới này tồn tại truyện cổ tích, hai người có trở thành công chúa và hoàng tử đẹp đôi nhất không?

Ánh nắng ban mai nhuộm cả bầu trời trong xanh.

Sương đã tan biến trong khoảnh khắc.

Sau bữa trưa, nhân buổi chiều không có tiết học, Phương Văn Húc đề nghị với Kha Mộng Kỳ hai người cùng đi dạo phố. Kha Mộng Kỳ ngần ngừ thấy buổi chiều cũng không có việc gì, nên vui vẻ đồng ý.

Vừa bước vào tòa nhà Hoa Vân, mắt Kha Mộng Kỳ sáng lên. Cả đại sảnh như chốn tiên cảnh, ánh sáng chan hòa khắp nơi, các mặt hàng bày bán đều tỏa ánh sáng sinh động, cực kỳ thần bí, sang trọng.

Bình thường cô rất hiếm khi đến những plaza sang trọng như thế này, có đi thì cũng là do Tiểu Vân ép đi. Cô biết những plaza sang trọng kiểu này chỉ tầng lớp “cô còn trắng” mới đủ khả năng chi trả, một sinh viên nghèo như cô cũng chỉ đến ngắm nghía mà thôi.

Còn Phương Văn Húc đang đi bên cạnh cô, anh mặc một bộ quần áo được cắt may rất vừa vặn, nhìn chất vải thôi là đủ biết giá không rẻ, tất nhiên anh ấy thường xuyên đến những khu mua sắm như thế này.

Phương Văn Húc rất thông thuộc đường đi, đưa cô đến thang máy, ấn số “6”. Không lâu sau, chỉ nghe thấy tiếng ding ding, cửa thang máy từ từ mở ra.

Sàn nhà sáng loáng, có thể nhìn rõ cả bóng mình. Kha Mộng Kỳ nhìn khắp xung quanh, thầm ngợi khen không ngớt.

Từng cánh cửa thủy tinh được nhuộm thứ ánh sáng ấm áp, xuyên qua khung cửa có thể nhìn thấy những dãy quần áo được bài trí rất ngay ngắn bên trong. Quần áo được thiết kế rất độc đáo, không giống những bộ cô vẫn nhìn thấy ở những khu mua sắm nhỏ.

Vì hôm nay không phải cuối tuần, lượng người trong plaza tương đối ít, người qua lại giữa các gian hàng vẫn có thể đếm được.

Đi trên hành lang yên tĩnh, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng nói chuyện riêng của những người bán hàng.

Khi đi qua một quầy hàng, bước chân Kha Mộng Kỳ đột nhiên dừng lại, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc áo khoác màu hồng bên trong cửa kính.

Phuong Văn Húc nhìn theo ánh mắt của cô, miệng khẽ nhếch lên, sau đó nắm tay Kha Mộng Kỳ đi vào trong.

“Xin hỏi hai vị cần gì ạ?”. Chị bán hàng vừa nhìn thấy khách vào liền đến chào hỏi.

“Chị lấy giúp chiếc áo này, cỡ M”. Phuong Văn Húc chỉ tay vào chiếc áo khoác màu hồng.

“Vâng ạ”. Chị bán hàng lễ phép đáp lại.

Chị bán hàng đưa chiếc áo vừa lấy ra cho Phuong Văn Húc, Phuong Văn Húc cầm lấy đưa ra trước mặt Kha Mộng Kỳ, mắt mỉm cười nói: “Em mặc thử xem!”.

“Ặc?”. Kha Mộng Kỳ ngó ra, nhìn Phuong Văn Húc bằng ánh mắt quái dị. Phuong Văn Húc vừa chọn đã chọn đúng chiếc áo cô thích, khiến cô vô cùng thích thú.

“Thử xem thế nào?”. Phuong Văn Húc mỉm cười.

Kha Mộng Kỳ không nghĩ nhiều nữa, nhận lấy chiếc áo vào phòng thử đồ.

“Bạn trai của em thật có con mắt tinh đời, em mặc chiếc áo này trông rất xinh”. Chị bán hàng vừa nhìn thấy Kha Mộng Kỳ bước ra đã khen nức nở.

Kha Mộng Kỳ nghe thấy hai chữ “bạn trai” bỗng cảm thấy ngượng ngùng, mặt đỏ bừng. Cô khẽ lườm Phuong Văn Húc một cái, anh dường như không ngại chút nào cả, ngược lại ánh cười trong mắt càng đậm hơn.

Phuong Văn Húc nhìn Kha Mộng Kỳ trong gương, lúc này cô vô cùng xinh đẹp. Chiếc áo màu hồng tôn làn da trắng của cô, toàn thân tỏa ra một khí chất làm mê đắm lòng người.

“Phiền cô gói chiếc áo này lại dùm tôi”. Phuong Văn Húc nói.

“Dạ”. Chị bán hàng nhanh chóng cầm chiếc áo đến quầy thu ngân.

“Húc, không cần mua đâu”. Kha Mộng Kỳ khẽ giật giật tay áo Húc, hơi nhú mảy.

Trong phòng thay đồ, cô không phải không nhìn thấy mức giá, con số trên đó vượt ngoài sức tưởng tượng của cô, tương đương với mấy tháng sinh hoạt phí. Chiếc áo như vậy mặc lên người có đẹp đến đâu đi nữa, cũng chỉ có thể thử ngắm nghía chút thôi, chứ cô không có ý định mua nó.

“Em mặc đẹp, vừa vặn như vậy tại sao lại không mua?”. Phuong Văn Húc khẽ cười, “Em không cần phải lo lắng gì cả, đối với anh khoản tiền này không đáng là bao. Em rất thích chiếc áo, kiểu dáng này ở những tiệm tương tự chắc cũng không có mấy bộ, chỉ sợ bỏ lỡ mất rồi lần sau có muốn cũng không mua được”.

“Nhưng mà...”.

Kha Mộng Kỳ ấp úng muốn nói gì thêm, Phuong Văn Húc khoác vai cô nói: “Coi như là phần thưởng cho việc em đi dạo phố cùng anh”.

Nghe Phuong Văn Húc nói thế, cô cũng không cố chấp nữa.

“Xin cảm ơn hai vị!”. Chị bán hàng cúi người cung kính chào.

“Kì, chuyện đó em xem xét thế nào? Chúng ta giúp cho câu nói vừa rồi của chị bán hàng thành hiện thực, được không?”. Bước ra khỏi cửa hàng quần áo, Phuong Văn Húc liền nói.

Kha Mộng Kỳ hơi bất ngờ, sau đó cũng hiểu ra.

Hàng đêm, cô đều nằm trần trọc suy nghĩ xem có nên nhận lời làm bạn gái Húc không?

Tất nhiên Phuong Văn Húc rất yêu cô, đối xử với cô cũng rất tốt, rất chân tình, nhưng vì người đến trước sẽ làm chủ, trong lòng cô chỉ toàn nghĩ đến Trình Vũ Kiệt, nhớ đến gương mặt đau thương của cậu ấy.

Hai người như ánh sáng và bóng tối, thuộc hai thế giới khác nhau, đương nhiên cũng mang đến cho cô những cảm giác khác nhau, cô nên lựa chọn thế nào?

Cứ nghĩ đến vấn đề này trái tim lại đau nhói, khiến cô không thể ngủ ngon giấc.

Cô đã từng mong ước có thể ở bên Trình Vũ Kiệt, nhưng bây giờ, cậu chỉ là một người đầy hận thù, tình cảm của cậu đối với cô cũng chưa chắc đã là thật lòng.

Ngược lại, tình yêu mà Phuong Văn Húc dành cho cô lại rất dịu dàng, chân thật, không tì vết. Anh có thể vì cô làm nhiều chuyện như vậy, nhưng lại chưa bao giờ ép buộc cô phải làm bạn gái anh. Lần nào anh cũng tôn trọng sự lựa chọn của cô, không một lời oán thán. Sự thấu hiểu tâm lý người khác của

anh đâu phải cô không biết?

Bây giờ lại xảy ra nhiều chuyện như thế, niềm mong ước từng có của cô đã bị gió cuốn đi. Yêu Trình Vũ Kiệt thì sao chứ? Trong lòng luôn khắc ghi thì sao chứ? Cuối cùng đôi lại không phải tấm chân tình. Nếu như những gì cậu nói, cậu làm đều là giả dối, sự kiên trì của cô còn ý nghĩa gì nữa?

Cho dù có đau đớn, cô nghĩ, đã đến lúc phải lựa chọn rồi.

Kha Mộng Kì nhìn xuống, trong lòng dường như bị thứ gì đó đè nén khiến cô rất khó chịu.

Cô nhìn chiếc nhẫn đeo trên tay, ánh sáng trên đó không hề mất đi, một chút ánh sáng phản chiếu vào mắt cô. Trái tim cô dường như đang được thứ ánh sáng dịu dàng này dần lấp đầy, suy tư dần đo cũng xa dần.

Cửa hàng yên tĩnh tốt độ, khiến Phương Văn Húc cảm thấy rất áp lực. Trái tim anh dường như đã nhảy ra khỏi lồng ngực, tay để trong túi hơi hơi run, lòng bàn tay tủa mồ hôi.

Anh không dám nhìn vào mắt Kha Mộng Kì, ánh mắt cứ nhìn về xa xăm, hơi hoang mang. Sự im lặng lâu như vậy của Kha Mộng Kì làm anh rất lo sợ, anh không thể tưởng tượng được cảnh tia sáng nhỏ nhoi lại bị vùi vào bóng tối.

Thời gian chậm chậm trôi qua, một lúc lâu sau, đôi môi mỏng manh của Kha Mộng Kì khẽ mở ra, nói: “Em đồng ý biến câu nói vừa rồi của chị bán hàng thành hiện thực”.

Giọng nói của cô tuy nhỏ, nhưng Phương Văn Húc nghe rất rõ từng chữ một. Anh ngỡ ngàng hồi lâu, nhất thời chưa thể hoàn hồn lại.

Đây là sự thật sao? Đây là sự thật sao? Phương Văn Húc bỗng nhiên quay đầu nhìn Kha Mộng Kì.

Cuối cùng anh cũng chờ được câu trả lời mong đợi đã bao lâu nay, niềm vui sướng trong lòng không ngôn từ nào có thể diễn tả nổi, tâm trạng lo lắng vừa rồi đã biến mất.

Vừa rồi suýt nữa thì anh lại cho rằng Kha Mộng Kì sẽ từ chối, tuy cô đang do dự, im lặng, nhưng kết quả có thể giống như những lần trước, kết thúc một cách đau lòng. Câu trả lời của cô đã đem đến cho anh niềm vui không thể đong đếm nổi

“Em đồng ý làm bạn gái anh rồi?”. Phương Văn Húc vui sướng hỏi, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt, để lộ hàm răng trắng muốt, đều đặn.

Miệng Kha Mộng Kì khẽ cong lên, gật đầu.

“Tốt quá rồi!”. Phương Văn Húc nói to, ôm lấy bờ eo Kha Mộng Kì nhấc lên, xoay mấy vòng.

Kha Mộng Kì bị hành động đột ngột của Phương Văn Húc làm cho sợ hãi, hét toáng lên.

Đi dạo trong plaza, Phương Văn Húc tuyệt nhiên không quan tâm đến tất cả những gì xung quanh, trong mắt anh chỉ có Kha Mộng Kì, nắm tay cô, không ngừng nói chuyện với cô, cười rạng rỡ.

Về đến ký túc, các bạn khác đều đang làm việc riêng.

Về mặt hạnh phúc không cách gì che giấu được của Kha Mộng Kì bị Tiểu Vân phát hiện ngay. Tiểu Vân kéo cô đến bên giường, một tay giằng lấy chiếc túi cô đang cầm trên tay, mở ra xem, mắt chữ A mồm chữ O, lấp ba lấp bắp, “Đây... đây chẳng phải là kiểu dáng mới ra của Chanel sao, đẹp thật đấy. Minh sớm đã nhắm cái này rồi, tiếc là... không có tiền thôi!”.

Kha Mộng Kì không đáp, gấp áo lại nhét vào túi.

“Húc tiền bố là thiếu gia hào phóng, sau này cậu cứ từ từ mà hưởng phúc! Không như tớ, dù có thèm nhỏ dãi những thứ tốt đẹp thì cũng không bao giờ đến miệng”. Tiểu Vân than thở.

“Người ta đã là phượng hoàng trên cành cao rồi, chúng ta còn có thể bì sao?”. Tần Dịch vừa làm bài vừa nói, ra vẻ vô tình.

“Vây chúng ta hãy ngoan ngoãn làm chim sẻ, chấp nhận số phận thôi!”. Tiểu Vân nhìn chiếc áo bên cạnh, mặt mày ỉu xìu.

“Ai muốn chấp nhận số phận? Bây giờ là thời đại nào rồi, gặp được Vương Lão Ngũ kim cương(9) chúng ta phải chủ động tấn công, đừng để lọt vào tay kẻ khác”. Trương Mạc đang ngồi tây trang, nhẹ nhàng lấy lông mi giả ra. Thực ra lông mi của cô ấy cũng đã đủ dài rồi, còn dán thêm lông mi giả nữa trông hơi đáng sợ.

“Nếu không phải là Vương Lão Ngũ kim cương, có phải chủ động tấn công không?”. Tiểu Vân rất hứng thú với chủ đề này.

“Ồ...”. Trương Mạc cẩn thận để chiếc lông mi giả vừa tháo ra, quay đầu lại, đôi mắt to đảo liên hồi, nói: “Nói thật đi, có phải cậu đã có ai rồi không?”

“Đâu có...”. Tiểu Vân vội khoát tay.

“Có nói không?”. Trương Mạc đi tới, cù Tiểu Vân.

Sau đó, cả căn phòng chìm trong tiếng cãi cọ ồn ào.

Kha Mộng Kì không thèm để tâm đến cuộc tranh cãi giữa họ, xếp chiếc áo vào tủ.

Cô cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên tay, ánh sáng lấp lánh. Tiếp đó, cô chậm chậm tháo nó ra, cất cẩn thận.

Khoảng da nho nhỏ dưới chiếc nhẫn rất trắng, để lại một vết hằn vòng tròn nhạt nhạt.

Một số thứ đeo lâu rồi sẽ để lại dấu ấn, cũng như một số người đã ở bên cạnh mình quá lâu thì không thể thiếu vắng được.

2

“Tin tức đây, các cậu mau xem này!”. Một buổi trưa, Tiểu Vân tay cầm tờ báo chạy xộc vào phòng gọi to.

“Tin gì thế? Nhìn cậu chạy học tốc như vậy, mặt đầy mồ hôi rồi kìa”. Tần Dịch lấy tờ báo trong tay Tiểu Vân, hơi kinh ngạc, rồi vút tờ báo lên bàn, nói: “Người ta nổi tiếng, chuyện gì mà không thể làm được?”.

Tiểu Vân vội vàng đi tìm Kha Mộng Kì, nhưng không thấy bóng dáng cô đâu cả, liền hỏi Tần Dịch: “Cậu có biết Kì đi đâu không?”.

“Cậu ấy không nói”. Kha Mộng Kì đi đâu dĩ nhiên sẽ không nói với Tần Dịch nên cô ta không biết.

“Sao lại xảy ra chuyện này cơ chứ?”. Tiểu Vân vội vàng đến mức suýt nữa thì đứng tim, cứ đi đi lại lại trong phòng, vô cùng bất an.

Khó khăn lắm mới đợi được Kha Mộng Kì thông dong đi về, Tiểu Vân vội bước lại, đưa tờ báo cho Kha Mộng Kì xem, “Kì, cậu xem này, quá hoang đường!”.

“Trình Vũ Kiệt, ca sĩ mới được lăng xê của Bách Tín hẹn hò thân mật với Ngải Thuần!”.

Những chữ to màu đỏ đập vào mắt Kha Mộng Kì, không kịp chuẩn bị tâm lý, cô giật mình lùi lại phía sau mấy bước, mặt thất thần.

Cô vẫn còn nhớ Trình Vũ Kiệt đã thề thốt nói yêu cô, không lâu trước còn nói muốn hẹn hò với cô. Lẽ nào vì cô từ chối, anh đã chọn người khác?

“Mấy ngày trước chẳng phải Kiệt yêu Lâm Phương Phi sao? Mới chưa được bao lâu, sao lại chuyển thành Ngải Thuần rồi? Ngải Thuần chính là cái cô trong ban giám khảo cuộc thi “Super Boy” đấy hả? Trông cũng xinh đẹp, không biết có phải là cô ta đã dụ dỗ Kiệt không nữa, nếu không, sao Kiệt lại dễ dàng bỏ Lâm Phương Phi được, tớ nghĩ Kiệt không phải loại người đó”. Thân tượng của mình làm việc thế này, Tiểu Vân rất kích động, tạm thời bây giờ chưa biết thực hư thế nào, trước tiên cứ đổ hết tội trạng cho Ngải Thuần, rõ ràng là có ý thiên vị Trình Vũ Kiệt.

“Tin đồn thôi”. Kha Mộng Kì lạnh nhạt nói, nhưng lòng lại như những con sóng đang trào dâng.

“Bọn nhà báo cả ngày không có việc gì làm, chuyên đi bới móc chuyện đời tư của người khác, làm cho chúng ta không biết đâu là thật đâu là giả”. Tần Dịch vẫn còn nhớ tin đồn Trình Vũ Kiệt và Lâm Phương Phi yêu nhau, còn bây giờ... Trình Vũ Kiệt đã thay đổi sở thích.

“Bất kể là thật hay giả, mình tin Kiệt sẽ không làm những chuyện này đâu!”. Tiểu Vân kiên định lập trường của mình.

“Các cậu ai cần mua cơm, mình mua về cho”. Kha Mộng Kì lập tức đổi chủ đề.

“Tớ vừa ăn xong”. Tần Dịch lạnh nhạt nói.

“Ha ha, ý kiến này không tồi, vậy cậu mua hộ mình một suất cơm, một suất thịt gà thái viên cay, một suất cá, một suất sườn, một suất...”. Tiểu Vân thao thao bất tuyệt nói.

Không đợi cô nói xong, Kha Mộng Kì liền cúi đầu, than thở: “Đại tiểu thư của tôi ơi, rốt cuộc là chị ăn bao nhiêu món, lại còn toàn là đồ ăn mặn, cần thận béo ú ra không ai thèm rước đâu”.

Niềm hưng phấn vừa rồi của Tiểu Vân trong chốc lát vụt tắt, cúi đầu xuống nhìn dáng người mình, nghĩ nếu cứ tiếp tục ăn như vậy, đúng là không biết sẽ thành hình thù gì nữa, đến lúc đó người ấy thực sự không cần cô nữa, thì thật thê thảm. Sau đó, cô lập tức đổi thực đơn.

Đi dưới ánh nắng dịu nhẹ, Kha Mộng Kì lại cảm thấy lòng mình lạnh lẽo biết bao, cái lạnh từ trái tim dần dần lan đến tận từng ngóc ngách nhỏ trong cơ thể.

Cho dù lừa dối bản thân rằng đó là tin đồn, cho dù bản thân không dám thừa nhận đó là sự thực, trái tim cô vẫn quặn đau.

Cậu ấy hoàn toàn coi tình yêu là trò chơi, đùa cợt hết người này đến người khác?

May mà ngay từ đầu cô đã từ chối, tuy không nhìn rõ bộ mặt thật của cậu ấy, nhưng tìm mọi cách để thoát khỏi cậu ấy, cũng coi như sáng suốt.

Lúc này, cô hoàn toàn không đoán được cậu ấy nghĩ gì, càng không hiểu thấu được.

Lẽ nào...

Bỗng nhiên một ý nghĩ thoáng qua trong đầu cô, khiến cô kinh ngạc, lòng bàn tay túa mồ hôi lạnh.

“Kiệt, anh đã em chính là vì cô ta?”. Lâm Phương Phi tìm thấy Trình Vũ Kiệt, ném tờ báo trong tay xuống đất.

Hôm qua, khi Lý Minh Nguyệt báo cho cô tin Trình Vũ Kiệt hẹn hò với Ngải Thuần, cô nhất quyết không tin, cho đến khi tận mắt đọc báo mới không thể không tin. Anh nghĩ trăm phương nghìn kế để đòi chia tay cô chính là vì người này sao?

Nỗi đau bỗng chốc chạy qua tim cô, khiến cô gần như không thể thở được.

Là vì cô không bằng cái cô Ngải Thuần kia sao, điều kiện không bằng hay dung mạo không bằng? Cô thực sự không cam lòng. Tối đó cô gọi điện cho Trình Vũ Kiệt, đã hẹn sẵn địa điểm rồi. Cô biết có thể Trình Vũ Kiệt sẽ từ chối, nên đã nói có chuyện rất quan trọng, bắt cậu nhất định phải đến. Trình Vũ Kiệt cũng không phải người lòng dạ sắt đá, đoán đo một chút, cuối cùng vẫn đồng ý.

“Không phải”. Trình Vũ Kiệt trả lời thẳng thừng, không chút úp úp mở mở.

“Cái này... vậy anh nói xem cái này là cái gì?”. Lâm Phương Phi nhặt tờ báo dưới đất lên, chỉ vào hàng chữ trên đó, hỏi. Do đang rất kích động, nên nói có vẻ hơi lắp bắp.

“Tin đồn do bọn nhà báo tung ra em cũng tin sao? Chi là tin đồn, tin đồn thì ai mà không nói được”. Trình Vũ Kiệt lạnh lùng nói.

“Vậy tất cả đều là giả dối?”. Nỗi đau trong lòng Lâm Phương Phi lúc này như được xua tan đi, ánh mắt tối sầm bỗng sáng lên.

“Em tìm anh chính là vì chuyện này?”. Trình Vũ Kiệt không trả lời mà hỏi lại.

Trong ấn tượng của Trình Vũ Kiệt, đã rất lâu rồi Lâm Phương Phi không tìm đến cậu. Cậu cứ nghĩ cô đã hoàn toàn quên cậu rồi, không ngờ cô lại tìm cậu vì mấy chuyện kiểu này.

“Đúng!”. Lâm Phương Phi thẳng thừng đáp, cô đúng là hơi không cam lòng. Nhìn vẻ mặt uể oải của Trình Vũ Kiệt, giọng điệu của cô cũng nhẹ nhàng hơn, “Em đang nghĩ, tại sao anh lại ở bên loại con gái đó chứ?”. Theo Lâm Phương Phi, những người con gái trong giới showbiz đều không trong sạch.

“Anh có việc bận, đi trước nhé”. Trình Vũ Kiệt định bỏ đi. Anh vừa đi được một bước đã bị Lâm Phương Phi kéo tay lại.

“Kiệt, anh thực sự nhẫn tâm như vậy sao?”. Lâm Phương Phi ai oán nói, ánh mắt u ám.

Sau khi chia tay, Trình Vũ Kiệt chưa bao giờ liên lạc lại với cô, khiến cô đau đớn tuyệt vọng. Đây là lần đầu tiên cô ném mùi vị bị người khác đá, cô đã lớn thế này rồi đâu có ai dám đối xử với cô như vậy, khiến cô đau đớn không thiết sống nữa.

Không phải là cô chưa thử quên cậu, nhưng càng muốn quên lại càng nhớ hơn. Cô như một con chim nhỏ bé, bị nhốt chặt trong cái lồng ký ức, không thể thoát ra được.

Trong lòng cô vẫn rất quan tâm đến cậu ấy, quan tâm đến những phút giây hai người ở bên nhau trước đây, những điều này cô đều không thể quên được.

“Anh đã nói rất rõ rồi, đừng thế này nữa”. Trình Vũ Kiệt giật mạnh cánh tay, cánh tay đang ôm chặt lấy khuỷu tay anh lập tức bị tuột ra.

Cánh tay Lâm Phương Phi thông xuống, trái tim bỗng trở lên lạnh lẽo, cô nhếch miệng cười, thì thầm nói: “Anh có biết quên một người mình yêu thương khó thế nào không? Nỗi đau đó anh có hiểu không?”.

Trình Vũ Kiệt không nói lại lời nào, bỏ mặc cô lại một mình. Lâm Phương Phi nhìn những chiếc lá vàng chưa được quét sạch trên mặt đất, lòng đau đớn. Đứng dưới bóng cây, không có chút ánh nắng nào, cô chậm chậm quỳ xuống, gương mặt kiêu diễm nhuốm vẻ đau thương.

Vẫn nói thời gian là liều thuốc hữu hiệu nhất, vậy hãy để thời gian cuốn trôi đi tất cả...

3

Mấy ngày sau.

Tại quảng trường phía nam trường, tổ chức một buổi dạ hội ngoài trời.

“Kì, ở đây nhìn thật đẹp phải không?”. Tiểu Vân kéo theo Kha Mộng Kì đến quảng trường từ rất sớm. Sân khấu trên quảng trường đã được bố trí xong, cô ngồi hàng ghế đầu tiên trước sân khấu.

“Chúng ta có thể ngồi đây không?” Kha Mộng Kì nhìn những bạn khác đang đứng bên cạnh, hỏi.

“Yên tâm, chúng ta đi cửa sau. Một người anh em trong phòng anh Hạo phụ trách tổ chức dạ hội lần này, anh ấy muốn làm thêm cho chúng ta bao nhiêu vé cũng ok”. Tiểu Vân vẻ mặt vui sướng nói.

“Thế cậu với anh Hạo của cậu đến đâu rồi?”. Kha Mộng Kỳ hỏi.

Cứ nhắc đến chuyện này, nụ cười trên khuôn mặt Tiểu Vân lại vụt tắt, mặt mày nhăn nhó: “Không có chút tiến triển nào cả. Kỳ, cậu nói xem có phải anh ấy chê tớ béo, chê tớ không xinh?”. Nói xong, còn mở to mắt, chờ đợi câu trả lời của Kha Mộng Kỳ.

“Trong chuyện tình yêu, phải chân thành. Ngoài ra, phải nhẫn nại, nếu cậu thực sự thích anh ấy, thì đừng bỏ cuộc, hãy làm anh ấy cảm động bằng trái tim chân thành của cậu đi”. Kha Mộng Kỳ như một chuyên gia tình yêu, nói đầu ra đấy.

“Thật không hổ danh là người từng trải!”. Tiểu Vân giờ ngón tay cái hướng về Kha Mộng Kỳ.

“Cái cậu này!”. Kha Mộng Kỳ cốc nhẹ lên đầu Tiểu Vân.

Lát sau, Tiểu Vân vui vẻ nói: “Kỳ, cậu biết Kiệt được mời đến làm khách mời của buổi dạ hội tối nay không?”.

Kha Mộng Kỳ bị Tiểu Vân kéo đến xem, đầu biết Kiệt sẽ đến tham dự dạ hội này chứ. Với tính cách của cậu ấy, đáng lẽ sẽ không tham gia. Kha Mộng Kỳ quay đầu hỏi Tiểu Vân: “Là ai mời được anh ấy?”.

“Còn phải nói, là thầy giáo đích thân ra tay mới mời được”. Ngưng lại một phút, Tiểu Vân tiếp tục nói: “Ban đầu, Húc tiền bối cũng được mời, hình như đến phút cuối anh ấy có việc bận nên không đến được. Mình còn nghĩ rằng anh ấy có hẹn với cậu mới từ chối chứ”. Nói xong, Tiểu Vân cười tình quái.

“Đâu có, hẹn hò và biểu diễn tại trường là hai chuyện khác nhau mà, bên nào nặng bên nào nhẹ, anh ấy chắc chắn có thể phân biệt rõ. Bây giờ mình đang ngồi đây chính là chứng cứ rõ ràng nhất này!”. Kha Mộng Kỳ mỉm cười vỗ ngực.

Cứ nghĩ đến chỉ một lát nữa sẽ nhìn thấy Trình Vũ Kiệt, cô lại hơi lo lắng. Không lâu sau, cô nói với Tiểu Vân: “Mình không khỏe lắm, cậu cứ ở đây xem đi, mình về ký túc trước”.

“Vừa rồi không phải cậu vẫn rất khỏe sao? Không muốn nhìn thấy Kiệt hả?”. Chợt thấy Tiểu Vân bình thường lanh chanh, có lúc cô ấy suy nghĩ cũng rất thấu đáo, thoáng nhìn đã nhận ra tâm tư của Kha Mộng Kỳ.

Toan tính trong lòng Kha Mộng Kỳ bị Tiểu Vân nhìn thấu, liền quyết định không giả vờ nữa, đứng thẳng lưng, gật gật đầu.

“Mình không biết giữa cậu và Kiệt đã xảy ra chuyện gì, nhưng mình hy vọng cậu có thể đối diện với hiện tại. Hơn nữa, bây giờ cậu đã là người yêu của Húc tiền bối rồi, cho dù đã từng có gì đó với Kiệt cũng nên quên đi”. Tiểu Vân sau khi biết Kỳ nhận lời yêu Húc tiền bối, cũng thấy vui thay cho cô. Không phải cô không thích Kiệt, cô cảm thấy Kiệt không biết trân trọng Kỳ mới để Kỳ đến với Húc tiền bối. Nếu Kiệt đối xử tốt với cô ấy, sao Kỳ lại lựa chọn Húc tiền bối chứ?

Kha Mộng Kỳ nhìn xa xăm, đáy mắt tối sầm. Sao cô lại không muốn đối mặt với hiện thực chứ, hơn thế, cô chỉ sợ cứ nhìn thấy Kiệt, những tình cảm lẫn lộn đó sẽ bùng phát.

Tiểu Vân nắm tay Kha Mộng Kỳ như muốn truyền sức mạnh cho cô.

Không lâu sau, cả quảng trường đã chật kín người, vây lấy phía trước sân khấu, hết vòng này đến vòng khác.

Người dẫn chương trình mặc bộ lễ phục dài lê thê cất cao giọng, cổ làm ra vẻ hồi hộp, cuối cùng thông báo người đầu tiên lên sân khấu chính là khách mời của buổi tối hôm nay, Trình Vũ Kiệt!

Dưới sân khấu vang lên tiếng hò reo, tiếng hoan hô của các nữ sinh. Những cô gái đứng sau bị người đứng trước che mất tầm mắt, cũng cố gắng kiềm chân lên để nhìn.

Trình Vũ Kiệt vừa lên sân khấu, toàn thân mang theo một sức hút vô cùng, như có một thứ từ trường vô hình, thu hút tất cả những cô gái dưới sân khấu. Khi đầu cậu hơi cúi thấp xuống, đèn đột ngột vụt tắt, tiếng vỗ tay phía dưới cũng dần tắt. Trong bóng tối, cậu đứng bất động trên sân khấu, không lâu sau, khi đèn bật sáng, tiếng nhạc sôi động vang lên, cậu uốn người một cách linh hoạt. Cả quảng trường bỗng nổ tung.

Xung quanh rất ồn ã, Kha Mộng Kỳ ù tai không nghe thấy gì, cô nhìn Kiệt đang nhảy trên sân khấu không chớp mắt, trong lòng thoáng một cảm giác gì đó rất lạ.

Gương mặt này quen thuộc là vậy, khoảng cách gần đến thế, mà sao cô lại cảm thấy xa tận chân trời, không thể chạm tới được.

Khi màn biểu diễn sắp kết thúc, Trình Vũ Kiệt vô tình nhìn thấy Kha Mộng Kỳ đang ngồi ở hàng ghế đầu, cậu hơi bất ngờ, tay chững lại, vì thế mà bị chậm mất một nhịp.

“Tiểu Vân, mình phải về ký túc trước”. Kha Mộng Kỳ tiến lại nói thầm vào tai Tiểu Vân.

“Màn trình diễn của Kiệt cậu cũng xem rồi, phía sau còn rất nhiều tiết mục đặc sắc không thể bỏ lỡ đấy!”. Tiểu Vân vẫn đang vỗ tay, cười rạng rỡ.

“Tiết mục của Kiệt mình đã xem, chắc cũng coi như đã đối mặt với hiện thực rồi? Mình cảm thấy không khí ở đây ồn ào quá, nóng đến mức mình sắp không thở nổi”. Kha Mộng Kỳ thực sự cảm thấy khó chịu, nhưng không biết là do không khí ở đây gây ra, hay là do những suy nghĩ trong lòng gây nên.

“Ok, vậy cậu về đi! Đừng là không có phúc xem chương trình hay!”. Tiểu Vân khoát khoát tay về phía Kha Mộng Kỳ, nhìn mặt cô ấy nhẵn nhớt, xem ra không phải đang giả bộ.

Điều khiến Kha Mộng Kỳ không ngờ tới là, đi được nửa đường cô lại bắt gặp Trình Vũ Kiệt!

Kha Mộng Kỳ vội thu bước chân về, ngẩng đầu nhìn Kiệt. Ánh đèn dịu nhẹ màu vàng cam chiếu lên khuôn mặt cậu, làm khuôn mặt sáng bừng.

Kha Mộng Kỳ không nghĩ tại sao lại gặp cậu ấy ở đây, chỉ nghĩ phải nhanh chóng rời khỏi. Lúc định bước qua, một giọng nói thâm trầm vang bên tai: “Mình có chuyện muốn nói với cậu”.

Giọng nói của cậu như có sức hút nào đó, khiến Kha Mộng Kỳ không thể nhấc chân bước tiếp, lập tức theo gót Trình Vũ Kiệt đến một góc yên tĩnh trong trường.

“Có chuyện gì cậu mau nói đi!”, Kha Mộng Kỳ dè dặt tình cảm trong lòng.

“Nghe nói gần đây cậu đang qua lại với thằng khốn đó, có đúng không?”. Trong ánh mắt Trình Vũ Kiệt thoáng nỗi buồn.

“Phải”. Kha Mộng Kỳ không phủ nhận, sau đó nói. “Cậu đừng gọi người yêu mình như vậy, anh ấy có họ có tên hẳn hoi”.

Không khí đột nhiên ngưng đọng. Gió lạnh dần dần lùa qua quần áo họ, cho dù có mặc áo khoác dày, vẫn không tránh nổi cái lạnh. Trình Vũ Kiệt cảm thấy tim mình còn lạnh hơn.

Cậu không thể nói với bản thân rằng những gì Kha Mộng Kỳ nói là sự thật, cậu không muốn tin vào hiện thực tàn khốc này, một chút hy vọng nhỏ nhoi trong lòng đã vụt tắt.

“Cậu thực sự thích hẳn sao?” Trình Vũ Kiệt khẽ cười.

Câu lầm bầm của Trình Vũ Kiệt khiến cho tim Kha Mộng Kỳ đau nhói. Đứng trước mặt cậu ấy, cô luôn luôn không thể lạnh nhạt thờ ơ được, cho dù bề ngoài bình tĩnh tự nhiên, nhưng trong lòng dậy sóng.

“Vậy cậu có thích Ngải Thuần không?”. Kha Mộng Kỳ nhếch miệng cười, đầy gượng gạo, ngưng lại hồi lâu, rồi nói: “Nếu mình nhớ không nhầm, hình như cậu vừa mới chia tay với Lâm Phương Phi”.

“Cậu cũng tin những tin đồn đó?”. Trình Vũ Kiệt đã không thể phản bác. Làn sóng dư luận cứ dậy lên từng hồi, không phải vì tạo scandal sao, sức lực nhỏ bé của cậu hoàn toàn không thể chống lại dư luận.

“Chỉ vì một trăm nghìn tệ, đáng để cậu làm như vậy sao?”. Kha Mộng Kỳ vênh mặt, lạnh lùng nói.

“Cậu đang nói gì vậy?”. Trình Vũ Kiệt trợn mày.

“Việc cậu làm cậu lại không biết? Còn phải chờ mình nói toạc ra à?”.

“Cậu muốn nói gì?”. Trình Vũ Kiệt hỏi thẳng.

“Hồi đó là ai nghi ngờ mình mang tình cảm dối lấy một trăm nghìn? Còn bây giờ, cậu làm thế nào?”. Kha Mộng Kỳ biết Trình Vũ Kiệt không thể lấy đâu ra số tiền lớn như vậy. Có điều, vì muốn nhanh chóng trả tiền, cậu sẽ nghĩ mọi cách. Ai lại muốn nợ tiền chính tình địch của mình chứ, lại còn là do người mình yêu mượn giúp nữa? Cậu chắc chắn không nhận lòng tốt của kẻ thù.

“Cậu cũng nghi ngờ mình?”. Trình Vũ Kiệt cong môi, cười đau khổ nói.

Nếu không phải Ngải Thuần giúp đỡ, sao cậu ấy có thể có nhiều tiền thế được? Kha Mộng Kỳ thực sự không thể nghĩ ra cậu còn có thể có được khoản tiền đó bằng con đường nào khác.

Gió đêm thổi qua khuôn mặt Kha Mộng Kỳ, lướt qua mắt, vài hạt bụi bay vào mắt cô, vừa ngứa vừa đau, cô nhắm mắt lại.

Đột nhiên mọi thứ trước mắt cô mờ đi, tất cả như được che phủ bởi một lớp voan mỏng, nhìn không rõ phía xa. Thực ra, cô càng không nhìn rõ trái tim mình, không biết bản thân có nên tin tưởng con người đang đứng trước mặt mình không.

“Đúng, số tiền đó là do mình dùng tình cảm dối lại, cậu đã hài lòng chưa?”. Trình Vũ Kiệt cười, nhưng trong nụ cười của cậu chứa nỗi đau tột cùng, còn có chút mỉa mai.

Kha Mộng Kỳ nghe giọng Kiệt dần nhỏ đi, những mơ hồ trước mắt như lan rộng hơn. Những hạt bụi nhỏ đó thực sự khiến mắt cô khó chịu, cô đưa tay lên dụi dụi mắt.

“Sao thế?”. Trình Vũ Kiệt tưởng cô khóc, hoảng hốt hỏi.

“Không có gì”. Kha Mộng Kỳ tự dụi mắt, nước mắt sắp trào ra khỏi khóe mắt đã bị cô nhanh chóng lau hết. Cô không phải không thấy sự lo lắng, quan

tâm trong lời nói của Trình Vũ Kiệt, nhưng cậu càng như vậy trái tim cô càng đau đớn hơn.

Trình Vũ Kiệt nhẹ nhàng gỡ cánh tay đang dụi mắt của Kha Mộng Kỳ ra, nhìn thấy ánh mắt trong sáng khác thường của cô, bên trong chứa đầy nước. Cậu đau lòng nói: “Nói cho mình biết, cậu sao thế?”.

“Không có gì cả, chỉ bụi bay vào mắt thôi”. Kha Mộng Kỳ trả lời. Nhưng, mắt cô vẫn rất khó chịu, muốn đưa tay lên dụi mắt, muốn loại bỏ hết những thứ đáng ghét kia đi, vừa định giơ tay lên thì bị Trình Vũ Kiệt nắm lấy. Kha Mộng Kỳ trừng trừng nhìn Kiệt, hai tay bị cậu giữ chặt, không thể cử động, nhúc nhích.

Trình Vũ Kiệt cúi người xuống, khẽ thổi mắt Kha Mộng Kỳ, động tác rất nhẹ nhàng. Kha Mộng Kỳ cảm giác như có lông vũ quét nhẹ vào mắt cô, khóe mắt cay xè đã dần dễ chịu trở lại.

“Mắt cậu còn đau không?”. Trình Vũ Kiệt khẽ hỏi. Khoảng cách giữa cậu và Kha Mộng Kỳ gần như vậy, cơ thể dường như sắp dính sát vào nhau.

“Đỡ hơn nhiều rồi”. Kha Mộng Kỳ trả lời. Cuối cùng những hạt bụi trong mắt cũng đã biến mất.

Cậu ấy có thể thổi đi nỗi đau trong mắt cô, nhưng liệu có thể thổi đi nỗi đau trong tim cô không? Kha Mộng Kỳ nhếch miệng cười đau khổ.

Đôi khi, thế giới rất nhỏ bé, cảnh tượng vừa rồi đã bị Lâm Phương Phi nhìn thấy.

Cô biết hôm nay có tiết mục của Trình Vũ Kiệt, bèn gọi mấy người chị em của cô cùng đi xem. Sau khi Trình Vũ Kiệt biểu diễn xong, cô muốn tìm Kiệt thì đã không thấy bóng dáng cậu đâu, cô hỏi mấy sinh viên đứng sau hậu trường sân khấu mới biết cậu đã đi rồi. Cô len qua quảng trường, rời xa chỗ ồn ào, dạo bộ quanh trường, không ngờ nhìn thấy Trình Vũ Kiệt và Kha Mộng Kỳ trong bóng tối.

Lúc đầu, cô không chắc chắn họ là ai, chỉ cảm thấy bóng người cao lớn đó rất thân quen, bèn dừng chân lại.

Do nhìn không rõ, cô bước lên phía trước mấy bước. Cô nấp trong bóng cây, bị bóng đêm che phủ, nên không ai thấy. Còn hai người trước mắt cô lại đứng ở chỗ sáng hơn. Nhìn kỹ mới thấy người đang đứng đối diện với cô là Kha Mộng Kỳ, còn người đứng quay lưng vào cô, cô vẫn chưa dám đưa ra kết luận. Lòng cô hoang mang lo lắng.

Cho đến khi nhìn thấy gương mặt nghiêng của Trình Vũ Kiệt, Lâm Phương Phi mới không thể không tin bóng người thân quen kia chính là Trình Vũ Kiệt. Cô lặng lẽ đứng nhìn họ, nỗi đau đớn lại gặm nhấm trái tim vẫn chưa liền vết thương của cô.

Cô không biết tại sao họ lại nấp trong góc tối, càng không biết họ muốn làm gì, trái tim co thắt. Cảnh này khiến cô nhớ lại cảnh hai người cùng nhau đi ăn trước đây, nhớ lại cảnh Trình Vũ Kiệt đưa Kha Mộng Kỳ đến phòng y tế. Cô sớm đã nghĩ quan hệ của hai người không bình thường, nhưng trong trường chưa bao giờ đưa tin đồn về họ, nên không để ý đến chuyện này.

Nhưng tiếp theo, cảnh tượng cô không muốn nhìn nhất cuối cùng cũng đã xảy ra.

Trình Vũ Kiệt nắm tay Kha Mộng Kỳ, cơ thể áp sát vào cô, cúi người...

Cúi người... cúi đầu...

Cơ thể cao lớn của Trình Vũ Kiệt hoàn toàn che lấp Kha Mộng Kỳ, cô đã không còn nhìn thấy mặt Mộng Kỳ nữa.

Hành động của họ là lời grooms sắc nhất, đậm trùng điệp yếu của cô.

Cơ thể cô như đông cứng, tim thất lại, nỗi đau lan tỏa, kéo dài, thấm vào từng sợi dây thần kinh của cô. Không biết cô đã đứng đó bao lâu, sau đó mới lầm lũi bỏ đi.

Đôi mắt cô khô khốc, chỉ tê dại, thất thần.

Ánh trăng rõ ràng rất sáng, chiếu lên cơ thể cô, nhưng cô lại cảm thấy bầu trời bỗng nhiên tối sầm, tối đến mức không nhìn thấy đường đi.

Anh ấy nói, anh với cô ta chỉ là quan hệ hàng xóm bình thường, cô cũng tin, anh nói, anh với Ngải Thuần yêu nhau chỉ là tin đồn, cô cũng tin... Thế còn cảnh tượng vừa rồi, cô làm sao tin được đây?

Đúng, bây giờ anh đã không là gì của cô, nhưng cô vẫn không thể chấp nhận được sự thật này. Ai có thể hiểu được tâm trạng của cô khi vừa nhìn thấy tờ báo đó? Cô hận đến mức muốn xé nát nó! Cô không muốn anh bỏ cô chỉ vì người con gái khác. Cô có gì không tốt, mà khiến anh phải bỏ rơi cô như vậy, còn anh đang đối xử ra sao với Kha Mộng Kỳ? Bỏ qua Ngải Thuần không nói, một kẻ tâm thường như Kha Mộng Kỳ thì sao có thể sánh ngang với cô? Cô là công chúa cao quý, trong mắt cô, Kha Mộng Kỳ chẳng qua chỉ là một con bé Lọ Lem tầm thường. Nhưng chính con người đó, lại lấy được trái tim Trình Vũ Kiệt, điều này khiến cô không cam lòng.

Vậy Trình Vũ Kiệt đã bao giờ yêu mình chưa? Lâm Phương Phi cười vói về mặt đau khổ. Một nỗi đau đớn vô hạn bao phủ mắt cô.

Nếu anh ấy chưa từng yêu cô, thì tại sao còn nói những lời đường mật với cô, tại sao còn hôn cô, tại sao khiến cô từng bước lún sâu vào tình yêu, không dứt ra được?

Lâm Phương Phi bắt đầu hận Trình Vũ Kiệt đã đẩy cô lún vào cạm bẫy tình yêu. Nếu không, cảnh tượng vừa rồi đâu khiến cô đau đớn đến thế?

Cô cảm thấy toàn thân không có chút sức lực, dường như vừa phải trải qua một tai họa lớn. Trái tim cô chính là nơi chịu tổn thương lớn nhất, đau đớn tột cùng.

Chuyện Kha Mộng Kỳ và Phương Văn Húc qua lại với nhau cô đã sớm biết. Còn vừa rồi Kha Mộng Kỳ thân mật với người cô yêu nhất, cô rất muốn đi đến cho Kha Mộng Kỳ một cái bạt tai, nhưng cô đã không còn chút sức lực nào để làm chuyện này.

Trước đây khi nghe bạn học nói Kha Mộng Kỳ là con hồ ly tinh cô còn không tin, bây giờ coi như tận mắt chứng kiến. Quyển rũ người yêu trước của cô đã đành, lại còn tranh giành Kiệt với cô. Nỗi đau trong ánh mắt cô được thay thế bằng ngọn lửa tức giận đã chậm chậm lan tỏa.

Trình Vũ Kiệt và Kha Mộng Kỳ hoàn toàn không nhìn thấy có người đang lặng lẽ nhìn họ, thỉnh thoảng có người đi qua nhưng không thêm để tâm đến họ.

Thi thoảng họ nghe thấy tiếng hát từ quảng trường vắng đến.

Kha Mộng Kỳ hoàn toàn không để ý đến những âm thanh hỗn tạp đó, trong thế giới của cô, giây phút này đây, chỉ có cậu ấy.

Chính con người này đã làm cho trái tim cô đau đớn tột cùng, nhưng vừa rồi lại đối xử với cô quá đối dịu dàng.

Hơi thở của người ấy rất quen thuộc với cô, ánh mắt đen láy, u uẩn cô cũng không thể quên được. Giây phút đó, cô nghi ngờ đó chỉ là ảo tưởng. Trong ảo giác, cậu ấy vẫn thuần khiết như thiên sứ được thượng đế phái xuống nhân gian, không vướng bụi trần.

Nhưng sau khi ảo giác biến mất, cậu chỉ là một người phạm trần, có đủ các loại tà niệm, khiến cô không thể chạm đến được.

Kha Mộng Kỳ xê dịch bước chân, lùi ra sau một bước, cho tay vào túi áo, chậm chậm nói: “Minh không có tư cách chỉ trích những việc cậu đã làm, nhưng phải có giới hạn, đừng giẫm đạp lên tình yêu”.

Cách đối xử với tình yêu của Trình Vũ Kiệt khiến Kha Mộng Kỳ rất ghét.

“Kì, trong tình yêu mình chưa bao giờ thật lòng. Từ khi gặp được cậu, mình mới biết thế nào gọi là yêu, thế nào là hy sinh”. Trình Vũ Kiệt khẽ nói, giọng nói rất ấm.

“Bây giờ nói những điều này với mình thì có tác dụng gì? Chúng ta đều là những người đã có người yêu rồi”. Kha Mộng Kỳ hờ hững.

“Mình...”. Trình Vũ Kiệt định nói gì lại thôi, trên mặt có vẻ đau khổ khó tả.

“Cậu không cần nói gì cả. Anh đã lựa chọn cách đó, nhưng mong có một tương lai tốt đẹp, thì hãy đối xử tốt với Ngải Thuần nhé! Cậu đã làm tổn thương Lâm Phương Phi, đừng lặp lại vết xe đổ”. Kha Mộng Kỳ nói.

“Kì, hãy tin những điều mình nói với cậu trước đây, không giả dối chút nào cả”. Trình Vũ Kiệt nói rất chân thành, hai mắt nhìn chăm chăm Kha Mộng Kỳ, trong ánh mắt u ám thoáng chút đau khổ.

“Bây giờ thật hay giả đã không còn quan trọng nữa, những điều đã qua không cần thiết phải nhắc lại”. Kha Mộng Kỳ không muốn nhớ lại những chuyện đã xảy ra trước đây, nghĩ ngợi quá nhiều, suy nghĩ rối loạn.

Rất lâu sau, Trình Vũ Kiệt nói nhỏ: “Thứ tư tuần sau mình phải đi Hàn Quốc rồi!”.

Kha Mộng Kỳ bỗng dờ người, vẻ mặt đơ lại, dường như trái tim cô trong chốc lát cũng đông cứng. Tin này đến quá đường đột, khiến cô không kịp trở tay.

Không khí lạnh ủa đến từ bốn phương tám hướng, luồn lách vào từng ngõ ngách trong cơ thể, không sót một lỗ hổng, cô bỗng run lên. Môi cô dần trắng bệch, bàn tay trong túi áo không chút hơi ấm, cái lạnh lan tỏa, xộc thẳng đến tận tim.

“Cậu đi bao lâu?”. Rất lâu sau, Kha Mộng Kỳ bình tâm lại, hỏi một cách hững hờ.

“Vẫn chưa quyết định”. Trình Vũ Kiệt nói, nỗi buồn hiện trên đôi mày, tiếp đó lại nói thêm: “Có lẽ cũng khá lâu”.

“Cậu muốn đến Hàn Quốc phát triển sự nghiệp?”. Trên mặt Kha Mộng Kỳ thoáng buồn, cô muốn che giấu nhưng tất cả cứ hiện lên.

“Ngày mình đi, hy vọng cậu có thể đến tiễn mình”. Trình Vũ Kiệt tránh không trả lời câu hỏi của Kha Mộng Kỳ.

Kha Mộng Kỳ không trả lời, bỏ đi, bước chân liêu xiêu.

Kha Mộng Kỳ không biết mình đã về ký túc bằng cách nào, đôi chân cô như đúc bằng gang, bước đi nặng nề.

Ra đi... Cậu ấy sắp rời xa mình rồi...

Trong đầu Kha Mộng Kỳ tràn ngập hai chữ “ra đi”, hai chữ này làm tim cô đau nhói.

Không lâu nữa, người đặc biệt trong cuộc đời mình sẽ ra đi, lòng cô chua xót, nước mắt cô chực trào ra.

Những việc cậu ấy đã làm còn quan trọng sao?

Trước sự ly biệt, những thứ đó đã trở nên vô nghĩa biết bao, đến mức cô có thể tha thứ hết.

“Vẫn chưa quyết định”. “Có lẽ cũng khá lâu”, những lời này cứ văng vẳng lặp đi lặp lại bên tai Kha Mộng Kỳ.

Thời gian khá lâu, sẽ là một năm, hai năm, thậm chí là năm năm? Cô không thể nào biết được đáp án chính xác, nhưng cảm giác rất dài. Cảm giác của cô thực ra chính là lo lắng của bản thân cô. Cô sợ thời gian cậu ra đi quá dài, dài đến mức cô có thể quên mất khuôn mặt cậu, dài đến mức mái tóc mỗi người đã ngả bạc.

Cô không biết tại sao trong lòng lại có cách nghĩ này, bây giờ bản thân cô đã là bạn gái của Phương Văn Húc, nhưng trong lòng lại luôn nhớ Trình Vũ Kiệt. Cô rõ ràng biết bản thân rất đáng ghét, nhưng lại không thể ngăn được trái tim mình. Chính vì vậy, cảm giác có lỗi với Phương Văn Húc càng sâu đậm hơn, sợ bản thân sau này sẽ không thoát khỏi hình bóng của Kiệt, như vậy, cô phải đối diện với Phương Văn Húc như thế nào?

Người yêu đầu tiên, thực sự rất khó quên sao? Cho dù cố gắng hết sức, cũng vĩnh viễn cả đời không thể quên sao?

Kha Mộng Kỳ đã thử quên, nhưng không có tác dụng, điều này khiến cô vô cùng mệt mỏi.

Dĩ nhiên, cô không phải cố gắng hết sức để quên, cũng không phải cố gắng hết sức để ghi nhớ. Ngẫu nhiên có người nhắc đến cái tên ấy, cô mới nhớ đến cậu, nhìn thấy cậu, trái tim liền gọn từng đợt sóng, những cảm xúc này cô không thể không chế được.

Vậy cậu đi rồi, cô có thể dần dần quên cậu không? Vẫn nói thời gian là liều thuốc hữu hiệu nhất, vậy hãy để thời gian cuốn trôi đi tất cả!

4

“Húc, nghe nói con chia tay với Lâm Phương Phi rồi, là thật sao?”. Mẹ Phương Văn Húc, bà Giang Lê ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, đối diện với con trai.

“Dạ, đúng”. Phương Văn Húc không hề phủ nhận.

Anh không ngờ bố mẹ mình vừa bay từ Mỹ về đã biết chuyện này, lại còn nhất quyết muốn tìm anh để nói chuyện, bắt anh hủy bỏ cả buổi trình diễn trong dạ hội của trường.

“Lúc trước chẳng phải hai đứa rất yêu nhau sao, sao lại chia tay?”. Giang Lê chau mày nói.

“Đừng dấy, bố với mẹ con gọi điện cho thầy hiệu trưởng mới biết chuyện này, nếu không vẫn tiếp tục bị che giấu”. Ông Phương Tuấn Vĩ ngồi bên cạnh Giang Lê, mở miệng nói.

“Không hợp nhau nữa thì chia tay thôi ả”. Phương Văn Húc bịa bừa lý do. Nguyên nhân thực sự thế nào anh cũng đầu nhất thiết phải nói ra?

“Con bé Lâm Phương Phi ngoan ngoãn như vậy, con còn điều gì không hài lòng về nó nữa chứ?”. Nhà họ Lâm và nhà họ Phương quen biết đã lâu, Giang Lê cũng khá hiểu về gốc gác nhà họ Lâm, Lâm Phương Phi từ nhỏ đã linh lợi, hoạt bát khiến mẹ anh rất thích, bây giờ lại xinh đẹp, thanh mảnh như vậy.

“Hiệu trưởng Lâm nói dạo gần đây Lâm Phương Phi luôn buồn bã không vui, không chừng chính vì con phải không?”. Phương Tuấn Vĩ vẻ mặt nghiêm nghị.

Dường như hiệu trưởng Lâm chỉ biết chuyện Lâm Phương Phi chia tay với anh mà không biết chuyện cô ấy đang yêu Trình Vũ Kiệt, Phương Văn Húc cũng không muốn nói quá nhiều mà chỉ trả lời: “Lâm Phương Phi đúng là một cô gái tốt, chỉ trách con không biết cách trân trọng cô ấy”.

“Biết mình không trân trọng là được rồi, bây giờ vẫn chưa muộn. Có thời gian thì bảo Lâm Phương Phi đến nhà ta ăn cơm, mẹ và bố con đã lâu không gặp con bé rồi”. Giang Lê cười nói.

“Bố, mẹ...”. Phương Văn Húc ngập ngừng một lúc, cuối cùng nói: “Bây giờ con đã có bạn gái rồi”. Hai tay anh nắm chặt vào nhau, những khớp ngón tay lộ ra, có thể nhìn thấy rõ những đường gân trên cánh tay.

“Cái gì? Thăng bé này, mẹ không nghe nhầm đấy chứ?”. Nụ cười trên khuôn mặt Giang Lê chớp mắt đã hoàn toàn tắt ngấm, gương mặt xinh đẹp quyền quý thoáng chút kinh ngạc.

“Là cô gái nào?”. Phương Tuấn Vĩ lại rất bình tĩnh, mặt không gọn sóng hoi.

“Trong trái tim con, cô ấy là người con gái đẹp nhất”. Nhớ đến Kha Mộng Kỳ, Phương Văn Húc bất giác nở nụ cười.

“Nghe con nói vậy, con bé là thần thánh rồi?”. Giang Lê không chịu được cách nói khoa trương như vậy của con trai, giọng nói đầy mỉa mai, châm biếm.

“Mẹ, con không có ý đó, chờ khi mẹ nhìn thấy cô ấy là biết ngay thôi”. Phương Văn Húc nói.

“Bây giờ mẹ không muốn gặp mặt con bé đó, nói cho mẹ biết gia cảnh nhà nó thế nào?”. Giang Lê đã dần bình tĩnh trở lại.

“Con không biết”. Phương Văn Húc thật thà trả lời. Nhà Kha Mộng Kỳ làm gì anh còn không biết, chỉ nghe cô nhắc đến mẹ cô, chứ chưa bao giờ nhắc đến bố.

“Vậy con phải làm rõ gia cảnh nhà con bé thế nào rồi hãy qua lại với nó, đừng có làm mất mặt nhà họ Phương đấy”. Giang Lê nói bằng giọng đanh thép.

“Tuy bây giờ tự do yêu đương, nhưng mẹ con nói cũng không sai, đây là điều con nên suy nghĩ”. Ông Phương Tuấn Vĩ tiếp lời bà Giang Lê.

Phương Văn Húc không dám phủ nhận, hơi cúi đầu không đáp lại.

“Nếu con bé đó không bằng Lâm Phương Phi, con phải sớm chia tay với nó, để cho Lâm Phương Phi đau lòng là con không đúng rồi!” Bà Giang Lê vừa nói vừa chỉnh lại mái tóc ngắn ngang vai, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Con tự xem xét xem làm thế nào đi!”. Phương Tuấn Vĩ vừa vỗ vỗ vai con trai vừa nói.

Chờ cho đến khi cha mẹ đã lên lầu, Phương Văn Húc mới thờ dãi nhẹ nhõm, cúi đầu xuống nhìn tấm thảm dày cộp trên sàn nhà, vẻ mặt hơi sầm sì.

Ánh nắng ấm áp chiếu qua tấm kính vào trong lớp học.

“Kì, Kì...”. Tiểu Vân gọi Kha Mộng Kỳ mấy câu, mới khiến cô định thần lại.

Kha Mộng Kỳ thần thờ hỏi: “Chuyện gì vậy?”.

“Hôn cậu bay đi đâu rồi?”. Tiểu Vân cười hi hi, tiến sát lại gần Kha Mộng Kỳ, “Mình với anh Hạo...”. Khuôn mặt cô chợt ửng đỏ, sau đó lấy tay che đôi má đỏ như bồ quân, ngượng ngùng nói, “Mình tỏ tình với anh ấy rồi”.

“Ừ!”. Kha Mộng Kỳ trả lời một tiếng rất gọn gàng, dĩ nhiên đáng vẻ rất hờ hững.

“Haizz, sao cậu không quan tâm người ta một tí nào vậy”. Tiểu Vân hạ tay xuống, bĩu môi, thấy Kha Mộng Kỳ ngoảnh đầu về phía mình, mặt mới tươi cười, nói tiếp: “May mà mình không nói trước mặt anh ấy, chỉ nhắn tin, anh ấy vẫn chưa trả lời, thật hồi hộp quá!”. Nói xong, cô làm động tác cầu nguyện.

“Chúc cậu thành công!” Kha Mộng Kỳ giơ tay ra định đánh Tiểu Vân một cái, Tiểu Vân thấy vậy lập tức đỡ lấy.

“Sao cứ cảm thấy hai hôm nay cậu có gì đó không bình thường!”. Tiểu Vân là người tinh ý, Kha Mộng Kỳ cúi đầu, dường như tâm trạng không được tốt lắm.

“Cậu nhìn nhầm rồi, mình chẳng phải đang rất tốt sao?” Kha Mộng Kỳ cúi xuống, nhìn những tia nắng chiếu trên trang sách.

Thực ra trong lòng cô không hề dễ chịu một chút nào, bất cứ lúc nào cũng nghĩ đến chuyện Trình Vũ Kiệt sắp ra đi. Thời gian cách ngày đi càng gần, trái tim cô càng thất lại.

Cô có nên đi tiễn cậu ấy không?

Câu hỏi này cứ đeo bám cô, khiến cô cảm thấy không yên ổn, lên lớp cũng không chăm chú, suy nghĩ chỉ thích bay đến một nơi thật xa.

Tiểu Vân không để ý đến cô, mặc kệ cho cô trầm tư, còn mình thì ngồi nhõn miêng cười, vẻ mặt chờ đợi.

Trong quán bar mờ ảo, ánh sáng chiếu xuống, rồi lại phân tán, tiếng nhạc nhẹ nhàng bay bổng trong không trung khiến người nghe cảm thấy thoải mái vô cùng.

“Mình Nguyệt, cậu nói xem sao loại rượu này không có độ gì cả thế?”. Lâm Phương Phi lắc lắc ly rượu trong tay, bắt mẫn nói.

“Phương Phi, đừng uống nữa, cậu đã say rồi”. Lý Minh Nguyệt có lòng tốt khuyên nhủ cô.

Những ngày vừa qua, Lâm Phương Phi chìm ngập trong men rượu, dù cho cô ấy hết lời khuyên ngăn, nhưng đều không hiệu quả.

“Phương Phi, uống nhiều rượu quá không tốt cho sức khỏe, cậu đừng như vậy nữa”. Phương Hiểu cũng khuyên nhủ.

“Không cần các cậu quan tâm, mình không say”. Lâm Phương Phi thấy những vật xung quanh càng lúc càng trở nên mơ hồ, nhưng vẫn gắng gượng, sợ say rượu thì sẽ mất mặt.

Rất hiếm khi nhìn thấy một Lâm Phương Phi như vậy. Trong con mắt của các bạn cô xưa nay luôn là kẻ bề trên, cây thế ức hiếp người, kiêu ngạo, vậy mà không ngờ cô lại lún sâu trong bể tình, thường xuyên lấy rượu để khóa lấp nỗi buồn dồn nén trong lòng.

Nhưng càng uống nhiều rượu, lại càng không thể làm tê liệt trái tim của Lâm Phương Phi, mà còn nhấn chìm cô sâu hơn trong nỗi đau khôn cùng.

Ý thức của cô đã có đến bảy tám phần lơ mơ, men rượu kích thích dây thần kinh, khiến cô vầng đầu như óc.

“Phương Phi, bọn con trai theo đuổi cậu xếp hàng dài từ trường mình đến tận trường D, chỉ vì một Trình Vũ Kiệt, cậu biến bản thân thành như thế này, có đáng không?”. Lý Minh Nguyệt nhấn nài khuyên răn.

Lâm Phương Phi như một đứa trẻ không chịu nghe lời, cổ chấp nhấc ly rượu lên, đồ thứ chất lỏng cay xè đổ vào thẳng cổ họng.

Cô không hề nói cho bất cứ ai về cảnh tượng cô nhìn thấy, vì Trình Vũ Kiệt từng là bạn trai cô, cô không muốn để người khác nói anh là người lãng nhăng. Nhưng bất kể bây giờ anh yêu ai, đối với cô mà nói đều là một sự công kích.

“Suýt!”. Lâm Phương Phi ra dấu bảo mọi người im lặng, hai mắt nhìn chăm chăm ra xa.

Ánh mắt cô hơi lơ đãng, trong ánh sáng mờ nhạt nhìn cái gì cũng thấy mơ hồ.

Lý Minh Nguyệt và Phương Hiểu cũng cùng nhìn về phía đó, cách nhau khá xa, họ không thể phân biệt được hai người đó là ai, chỉ cảm thấy rất quen.

Lâm Phương Phi đi thẳng đến chỗ hai bóng người đang ngồi gần đó, bước đi loạng choạng không vững lắm, vẻ mặt say mềm.

Bất chợt, bóng người thẳng, cao lớn đó nhìn quen đến vậy, cô bỗng ngất ra, dừng bước.

Anh ngồi rất gần cô gái đó, ánh mắt đầy thương yêu. Anh nhẹ nhàng vén những sợi tóc trên trán cô ta vào một bên, động tác rất dịu dàng.

Trái tim Lâm Phương Phi như bị dao cứa, đau đớn tột cùng, không lâu sau, ánh mắt bùng lên lửa giận.

Nghẹn lửa bốc phừng phừng trong tim cô.

Cuối cùng, ngọn lửa đó đã cuốn trôi đi tất cả lý trí của cô, cô bước về phía trước, giơ tay tát cho cô ta một cái.

Tiếng tát rất to, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Lúc này Lâm Phương Phi mới tỉnh táo, người cô đánh không phải ai khác mà chính là Kha Mộng Kỳ. Cô quay đầu nhìn người con trai đứng phía sau. Lúc này cô mới biết mình đã phạm phải sai lầm lớn cỡ nào.

Mặt Kha Mộng Kỳ bắt đầu đỏ lên, năm dấu ngón tay hằn trên má rõ đến mức có thể nhìn thấy được.

Thân thể tương tự như vậy, gương mặt tương tự như vậy, sự dịu dàng tương tự như vậy, hóa ra đều là ảo giác của cô.

Đây đâu phải là Kiệt trong lòng cô?

Lúc này, vẻ mặt cô lại chuyển từ ngờ ngàng thành mộng lung.

“Phương Phi, em đang làm gì vậy?”. Phương Văn Húc nắm lấy tay Lâm Phương Phi ra, tiến lại gần Kha Mộng Kỳ.

Kha Mộng Kỳ hoàn toàn bị cái bạt tai bất ngờ này làm cho choáng váng, giận dữ nhìn Lâm Phương Phi, những cơn đau liên hồi dấy lên.

“Có đau không?”. Phương Văn Húc muốn giơ tay xoa xoa vết đánh trên mặt Kha Mộng Kỳ, nhưng lại bị cô né tránh.

“Cô dựa vào cái gì mà đánh người?”. Kha Mộng Kỳ nén cơn giận trong lòng, bình tĩnh hỏi.

Bị người khác vô duyên vô cớ cho một cái bạt tai, không thể cho qua chuyện một cách không rõ ràng như vậy. Kha Mộng Kỳ không nuốt được cơn giận này.

Lâm Phương Phi đột nhiên phá lên cười. Nhìn thấy vẻ mặt này của Kha Mộng Kỳ, cô lại cảm thấy rất vui. Vừa rồi còn nghĩ mình đánh nhầm người, nhưng bây giờ nghĩ kĩ lại, đâu có đánh nhầm, mà là đánh đúng người!

Là ai chiếm mất người yêu cũ của cô, cũng chính ai đã cướp mất Trình Vũ Kiệt?

Vừa rồi cô ta còn anh em em em với Phương Văn Húc, còn cô thì sao, ngồi trong một góc khuất ừ ừ. Lâm Phương Phi cảm thấy Kha Mộng Kỳ bị cái bạt tai vừa rồi là đáng đời.

Từ sau khi tận mắt chứng kiến cảnh đó, Lâm Phương Phi càng không ưa Kha Mộng Kỳ, cái bạt tai đó cũng giải tỏa được cơn tức giận trong lòng cô.

Nhìn thấy vết tay hằn trên mặt Kha Mộng Kỳ, nụ cười trên mặt Lâm Phương Phi càng tươi hơn. Nụ cười này không rửa sạch đi sự vầng đầu như óc của cô, một chân đứng không vững, cơ thể cô nghiêng sang một bên rồi ngã xuống.

Phương Văn Húc thấy vậy, liền đỡ Lâm Phương Phi dậy, nói với Kha Mộng Kỳ: “Chắc chắn có sự hiểu nhầm gì đó, cô ấy đã say đến mức này rồi, đợi

cô ấy tỉnh lại rồi hỏi cũng không muộn”.

Lúc này, Lý Minh Nguyệt và Phương Hiểu cũng đi nhanh đến, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Kha Mộng Kỳ, không nói được gì. Họ cũng không ngờ Lâm Phương Phi lại hành động như thế, mượn cơ say rượu để đánh Kha Mộng Kỳ.

“Em với Phương Hiểu đưa cô ấy về nhà nhé!”. Lý Minh Nguyệt đặt tay của Lâm Phương Phi lên vai mình.

“Các cô...”. Phương Văn Húc hơi ngần ngại, cuối cùng vẫn bỏ tay đang vòng quanh eo Lâm Phương Phi ra.

“Húc tiền bối, anh yên tâm, tuy đầu óc em không nhanh nhạy lắm, nhưng cũng gọi là có chút sức khỏe”. Lý Minh Nguyệt nói.

Phương Hiểu đứng bên cạnh nhưng không hề giúp đỡ, chỉ đứng đó nhìn. Trông cô ta đáng vẻ yếu ớt, không làm nổi việc nặng nhọc này.

Lý Minh Nguyệt khom người xuống, công Lâm Phương Phi lên.

Lúc này trong quán bar đang mở nhạc trữ tình, âm thanh không quá ồn ào, họ có thể nghe thấy những câu lầm bầm từ miệng Lâm Phương Phi, nhưng cụ thể đang nói cái gì thì không rõ lắm.

Cứ như vậy, Lý Minh Nguyệt công Lâm Phương Phi ra khỏi quán.

Kha Mộng Kỳ thần thờ đứng đó, bụng đầy ảm ức và tức giận, nhưng không còn chỗ mà xả ra nữa.

“Anh cứ thế cho cô ta đi?”. Cô hỏi với vẻ mặt rất bình thường nhưng trong lòng thì vạn phần khó chịu.

“Cô ta say đến mức không biết trời đất là gì rồi, em muốn phải thế nào nữa?”. Phương Văn Húc hỏi.

“Cứ cho là say, đánh người thì chí ít cũng phải xin lỗi một câu chứ? Cô ta còn cười! Không biết có ý đồ gì nữa?”. Kha Mộng Kỳ không hiểu tại sao vừa rồi Lâm Phương Phi lại phá lên cười, trong nụ cười của cô ta chứa sự đắc ý, khiến người khác nhìn mà ghét. Kha Mộng Kỳ còn không biết mình đắc tội gì với cô ta, khiến cô ta hành động như vậy.

Sự lo lắng trong ánh mắt của Phương Văn Húc vừa rồi Kha Mộng Kỳ nhìn rõ mồn một, anh ôm Lâm Phương Phi còn chần chừ không muốn bỏ tay là có ý gì?

Lúc này, trong lòng cô rối như tơ vò.

Rõ ràng chỉ là một cái bạt tai, nhưng lại khiến cô mất hết tinh thần.

“Kì, em đừng vội, đợi cô ta tỉnh rồi sẽ đi hỏi cô ta xem có chuyện gì”. Lòng mày của Phương Văn Húc hơi chau lại.

“Húc, em muốn xin nghỉ, phiền anh nói với chị Hồng một tiếng”. Cứ cho là biết chuyện rồi thì cũng giải quyết được gì, cái bạt tai này có thể xóa sạch được sao? Kha Mộng Kỳ cảm thấy tâm trạng rất khó chịu, đầu óc quay cuồng.

“Việc xin nghỉ cứ nói với anh cũng được. Nếu em thấy không khỏe, anh sẽ đưa em về”. Phương Văn Húc khẽ vuốt má Kha Mộng Kỳ, ánh mắt rất đau lòng.

“Không cần đâu”. Kha Mộng Kỳ lạnh lùng nói.

Phương Văn Húc có ý muốn đưa cô về, nhưng Kha Mộng Kỳ khéo léo từ chối. Cô muốn yên tĩnh một mình.

Thấy cô cố chấp như vậy, Phương Văn Húc chỉ biết để cô muốn làm gì thì làm.

Màn đêm như một tấm lưới vô hình, bao trùm cả thành phố rực rỡ ánh đèn này, đồng thời cũng bao trùm cả trái tim Kha Mộng Kỳ, khiến cô hoang mang.

Cô không bắt xe về ký túc ngay mà chậm chậm đi dạo trên đường, để cho gió lạnh tạt vào, toàn thân run rẩy nhưng cô không quan tâm.

Cô không để ý thấy một người đang đi cách cô mấy chục mét.

Phương Văn Húc sợ đi gần quá sẽ bị cô phát hiện, nên cố ý duy trì khoảng cách giữa hai người. Nhìn bóng dáng nhỏ bé yếu ớt của cô trong gió lạnh, anh rất muốn đến gần cô, sưởi ấm cho cô, nhưng bây giờ cô không muốn bị người khác làm phiền, anh đâu thể bước lên phía trước? Đứng nhìn từ xa, thấy cô vẫn ổn là anh đã cảm thấy mãn nguyện rồi.

Ngoài cổng trường người qua lại tấp nập, Kha Mộng Kỳ vội vàng chạy ra ngoài, không cận thần và phải một bạn, nói xong câu “xin lỗi” cô lại chạy đi tiếp. Chỉ nghe thấy người đó nói một câu không hề khách khí: “Mất mọc trên đầu à, vội vàng gì chứ!”.

Kha Mộng Kỳ không quan tâm xem người khác nói gì, đứng bên đường, giậm chân nóng lòng chờ taxi. Thời gian không đợi ai, cô phải mau chóng đến sân bay.

Từng chiếc xe chạy vụt qua, vẫn chưa thấy một chiếc xe trống nào, cô càng nóng ruột hơn, lòng bàn tay đầm mồ hôi.

“Chết tiệt!”. Kha Mộng Kỳ chửi đồng một câu. Thời tiết rõ ràng không nóng nực, oi bức, nhưng lòng cô thì đang rất bức bối.

Khó khăn lắm mới đợi được một chiếc xe, cô cố gắng vẫy tay. Sau khi đã ngồi lên xe, cô mới thở ra hơi, sau đó, lập tức giục bác tài lái xe nhanh lên.

Tối hôm qua, Trình Vũ Kiệt nhắn cho cô một tin, bảo cô đến sân bay tiễn cậu. Cô nằm trên giường, lăn hết bên này sang bên kia, trầm tư suy nghĩ cả đêm, vẫn chưa đưa ra được đáp án.

Cô sợ sự ly biệt, cảnh tượng đó cô e mình sẽ không chịu nổi, nhưng cô muốn gặp mặt cậu ấy, cứ mâu thuẫn như vậy!

Phút cuối cùng, không nghĩ nhiều nữa, không tranh đấu nữa, cô nghe theo tiếng gọi của con tim.

“Bác tài ơi, phiền bác lái nhanh thêm chút nữa!”. Kha Mộng Kỳ cúi xuống xem giờ, nóng ruột nói.

“Cháu à, cháu nhìn xem bác đã lái với tốc độ bao nhiêu rồi, chạy nhanh nữa là vượt qua tốc độ cho phép”. Bác tài vừa nói vừa chỉ chiếc đồng hồ trên xe.

“Cháu thực sự có việc gấp, cháu xin bác đấy!”. Kha Mộng Kỳ khẩn cầu.

“Được rồi, bác sẽ cố gắng hết sức!”. Bác tài nhìn thấy dáng vẻ vội vàng của Kha Mộng Kỳ, liền tăng tốc độ, vòng xe chạy trên con đường đến sân bay.

Trong sân bay rộng lớn, người đông như kiến.

Kha Mộng Kỳ len qua đám đông, tìm kiếm dáng hình quen thuộc đó. Nhưng người đi qua lại che mất tầm nhìn của cô, khiến cô hoa mắt chóng mặt.

Cô chạy thật nhanh, nhìn trái ngó phải.

Bên này... không có... bên kia... cũng không thấy đâu...

Đứng trong phòng chờ rộng lớn, người qua kẻ lại tấp nập, cô như một đứa trẻ không ai giúp đỡ, ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng và mờ mịt.

Vẫn còn hai mươi phút nữa... là chiếc máy bay mà cậu ấy lên sẽ cất cánh...

Kha Mộng Kỳ chưa bao giờ hoảng sợ như lần này, cô thực sự sợ Trình Vũ Kiệt sẽ rời khỏi cô, không thể gặp lại cậu được nữa.

Cô hận bản thân, hận bản thân cô sao không sớm hạ quyết tâm?

Mấy ngày nay cô vẫn luôn do dự, đắn đo, đi hay không đi? Câu hỏi này như một chiếc kim nhọn đâm vào tim cô.

Trước đây cô không nghĩ mình là người chậm chạp, chỉ có một vấn đề thôi mà phải suy nghĩ lâu đến thế, đến phút chót mới đưa ra được quyết định.

Sự ra đi của bố đã gây tổn thương lớn trong lòng cô, nên trên thế giới này, cô có thể không sợ bất cứ điều gì, ngoại trừ sự ly biệt. Tuy sự ra đi lần này của Trình Vũ Kiệt không giống như sự ra đi vĩnh viễn của bố cô, nhưng chung quy vẫn là ly biệt, là chuyện khiến người khác không thể vui vẻ được. Lần xuất ngoại này cậu vẫn chưa quyết định kéo dài bao lâu, không chừng phải mấy năm nữa cậu mới quay về.

Đúng thế, cô thực sự hy vọng có thể được gặp lại cậu, đây đúng là một ý nghĩ đáng sợ!

Nhưng, sau khi cậu đi, xa mặt cách lòng, liệu tình cảm cô dành cho cậu có phai nhạt không? Cô có còn muốn gặp lại cậu không? Kha Mộng Kỳ đặt giả thiết.

Bây giờ, cô chỉ muốn gặp cậu, cho dù chỉ là một chút thôi cô cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút một.

Kha Mộng Kỳ không ngừng nhìn ngóng, trong lòng vạn phần nóng ruột.

Bỗng nhiên, có một cánh tay vỗ nhẹ lên vai cô. Cô lập tức quay lại, hai mắt sáng lên, vừa kinh ngạc vừa vui sướng, những lo lắng trên khuôn mặt đã dần tan biến, miệng nhoeo cười.

Giây phút này, cô rất muốn chạy đến ôm cậu thật chặt, nhưng cô biết không thể được, mọi chuyện đã không còn như trước nữa.

“Cậu đang tìm mình phải không?”. Trình Vũ Kiệt vui mừng hỏi, ánh mắt long lanh.

Kha Mộng Kì không ngờ cậu ấy vẫn chưa đi, đột nhiên xuất hiện trước mắt, niềm vui sướng ngập tràn trái tim nhỏ bé của cô.

Cô phát hiện thấy trên khuôn mặt hần nét mệt mỏi, chắc vì làm việc, nhưng vẫn không thể che lấp tướng mạo anh tuấn của cậu. Trong đám đông, cậu vẫn nổi bật, vẫn xuất chúng như vậy. Tuy nhiên, vừa rồi cô vẫn không tìm thấy, không biết cậu đã nấp trong góc khuất nào.

“Kì...”. Trình Vũ Kiệt gọi nhỏ, cup nấp xuống, như muốn nói điều gì nhưng không thể thốt nên lời.

“Đã đến giờ lên máy bay rồi, cậu mau đi đi, đừng làm mất thời gian nữa”. Kha Mộng Kì nhìn ánh mắt của Trình Vũ Kiệt, trong lòng dấy lên nỗi chua xót, giục cậu mau đi đi. Cô không phải không mong cậu ở lại lâu hơn, không phải không muốn nhìn thấy cậu nhiều hơn, chỉ là thời gian không cho phép mà thôi.

Trình Vũ Kiệt đứng ngây người, dường như không muốn ra đi.

Im lặng mười mấy giây, Trình Vũ Kiệt ngẩng đôi mắt sâu thẳm lên, vẻ mặt tươi cười, nét âu sầu nơi khóe mắt bỗng biến mất, cất cao giọng, nói: “Mình đi đây, cậu hãy chăm sóc bản thân tốt nhé!”. Cậu nói rất dịu dàng, giọng nói không còn lạnh lùng như trước đây nữa.

Nghe thấy câu “Cậu hãy chăm sóc tốt bản thân”, khóe mắt Kha Mộng Kì ngấn nước. Câu này nên để cô nói mới đúng, nhưng lại bị cậu tranh nói trước. Sau này, một mình nơi đất khách quê người, cậu ấy mới cần tự biết chăm sóc bản thân!

Lặng lẽ nhìn Trình Vũ Kiệt bước vào cửa, nhìn dáng người cậu lặn vào dòng người, cuối cùng những tâm trạng đè nén trong lòng cô bùng phát.

Người con trai mà cô thích đang từng bước rời khỏi ánh mắt cô.

Cậu không hề ngoảnh đầu lại...

Nghe tiếng máy bay ầm ầm cất cánh, Kha Mộng Kì biết cậu ấy đã đi rồi, đã rời xa thành phố này, rời xa cô...

Chiếc máy bay rất lớn cất cánh, kéo theo cái đuôi dài lê thê, dần dần khuất vào đám mây, biến thành một chấm nhỏ trong mắt Kha Mộng Kì.

Cứ thế mà ly biệt! Không một cái ôm ấm áp, không một lời từ biệt chính thức... Xung quanh chỉ còn lại không khí lạnh lùng.

Có lẽ sắp vào đông. Kha Mộng Kì nhìn những cành cây ngô đồng trụi trụi cách đó không xa, trái tim cô lạnh lẽo, đau hùi.

Trình Vũ Kiệt lặng lẽ ngồi trong khoang máy bay, nhìn những đám mây trắng bên ngoài cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm trầm.

Từ sau khi cậu báo tin cho Kha Mộng Kì, cô ấy không hề liên lạc với cậu. Cậu rất sợ ngày mình đi cô sẽ không đến tiễn, như thế phải bao lâu nữa hai người mới được gặp lại nhau?

Một ngày trước khi đi, cuối cùng không thể chịu đựng được, cậu đã nhắn tin cho cô, thông báo thời gian cụ thể, hy vọng cô có thể đến tiễn. Cậu đã đến phòng chờ ở sân bay từ rất sớm, nhưng vẫn không thấy cô đâu. Cậu cứ nghĩ cô sẽ đến sớm, nhưng hóa ra đến tận phút chót cô mới tới.

Trên đài không ngừng thông báo cậu phải đi đăng ký thủ tục. Trước khi lên máy bay, chính vào lúc cậu từ bỏ tia hy vọng cuối cùng thì lại nhìn thấy bóng dáng Kha Mộng Kì xuất hiện giữa đám đông. Dường như cậu đã thấy ánh sáng của hy vọng.

Nhưng, gặp rồi thì sao chứ?

Vẫn phải vội vàng ra đi, chỉ nói được vài câu ngắn ngủi. Đến một câu nín kéo cũng không nói, cô vẫn còn đang giận cậu về chuyện thương lượng với Ngải Thuần chăng?

Khi Trình Vũ Kiệt thừa nhận đã dùng tình cảm của mình để trao đổi tiền bạc Ngải Thuần, liệu có ai hiểu được nỗi khổ của cậu? Từng nghi ngờ Kha Mộng Kì, đúng là cậu đã sai, nhưng bây giờ cô cũng nhìn nhận cậu như vậy, cậu muốn khóc mà cũng không khóc nổi, cảm giác đó cứ nặng trĩu trong trái tim.

Tin hay không tin, ranh giới giữa chúng thật mỏng manh.

Kha Mộng Kì đã chọn tin, để lại cho cậu một nỗi đau.

Cậu rất muốn đi giải thích, nhưng lại không thể.

Khi bước vào cửa, cậu không hề ngoảnh đầu lại. Cậu sợ cô đã sớm bỏ về, không thể nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc ấy của cô sau lưng mình nữa.

Khi máy bay ầm ầm cất cánh, cậu ngồi cạnh cửa sổ, cố gắng nhìn ra ngoài, ôm một tia hy vọng. Trong dòng người, dường như cậu nhìn thấy một bóng hình, đang ngẩng đầu nhìn về hướng này, khóe miệng cậu bất giác nở nụ cười rạng rỡ, vui vẻ.

Chương 14: Gặp lại sau ba năm

Lối rẽ không giao nhau, tác thành cho con đường một chiều của hai người. Bóng của mỗi người càng kéo dài hơn sự tĩnh mịch của đêm tối.

1

Ba năm sau, trong phòng tập nhảy.

Bên ngoài cửa sổ ánh nắng chiếu rọi lên cây cối, những chiếc lá trông héo úa, cảm giác có thể nhìn rõ những gân lá căng chặt trên mặt lá.

Những tia nắng rọi vào trong phòng tập, những hạt bụi đang nhảy múa trong ánh nắng rực rỡ như những cô thiếu nữ đang nhảy múa trong phòng.

“Nghỉ một chút nhé!”. Kha Mộng Kì nói với mấy chục học sinh trước mặt.

Lập tức, căn phòng yên tĩnh đã trở nên ồn ào, náo nhiệt.

Kha Mộng Kì mở nắp một chai nước và uống. Cô ngắm nhìn những khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp của những cô gái đang ngồi trên mặt đất, bắt chọt nhớ lại bản thân mình năm đó. Cô vẫn nhớ rõ cảnh tượng khi cô mới bước chân vào trường Khải Thịnh, nháy mắt, giờ cô đã là một giáo viên dạy khiêu vũ rồi.

Vừa tan lớp Kha Mộng Kì đã nhận được điện thoại của Tiểu Vân, hẹn đi ăn cơm cùng cô.

“Kì, làm cô giáo thế nào?”. Tiểu Vân vẫn như năm xưa, gương mặt tươi cười, còn thể trọng thì chỉ tăng mà không giảm.

“Bọn trẻ rất chăm chỉ, mình không phải vất vả lắm”. Kha Mộng Kì mỉm cười nói, nụ cười của cô đã thêm vài phần trầm tĩnh.

“Thế thì tốt, gặp phải mấy đứa nghịch ngợm, thích gây rối thì phiền phức rồi”. Tiểu Vân nhấp một ngụm trà, đột nhiên đặt tách trà xuống, tiến sát lại gần Kha Mộng Kì, nói: “Cậu có biết Kiệt sắp về rồi không?”.

Kiệt...

Cái tên này lâu lắm rồi không có ai nhắc tới, nó cũng sớm bị chôn vùi trong ký ức của cô. Giờ Tiểu Vân nhắc đến, trái tim Kha Mộng Kì chợt run lên.

“Không biết, sao cậu biết vậy?”. Kha Mộng Kì làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng cánh tay đang cầm đĩa run run.

“Mấy hôm nay trên tivi báo đài đều đồng loạt đưa tin, ồn ào cực kỳ, hình như bây giờ cậu ấy đang rất hot”. Tiểu Vân vừa nói vừa không quên gấp thức ăn vào bát.

“Ừ”. Về mặt Kha Mộng Kì hơi hoảng loạn, lông mày chùng xuống.

“Cậu với Húc tiền bối thế nào rồi? Bố mẹ anh ấy có gây áp lực cho cậu nữa không?”. Tiểu Vân không chú ý đến vẻ mặt hơi biến sắc của Kha Mộng Kì, hỏi.

Kha Mộng Kì nghe thấy mấy chữ “bố mẹ anh ấy” lập tức ngừng suy tư, gắp thức ăn trong bát, ngẩng lên nói: “Mình và Húc đã vượt qua được giai đoạn khó khăn rồi, bố mẹ anh ấy không còn gây áp lực cho mình nữa”.

Kha Mộng Kì nói rất khẽ, dường như đang nói chuyện không liên quan đến mình, nhưng những khó khăn gian khổ chỉ có cô mới biết.

Sau khi Kiệt ra đi, chuyện xảy ra ở quán bar khiến cô có chút mâu thuẫn với Phương Văn Húc. Nhưng cho dù cô cố tình né tránh, Phương Văn Húc vẫn đi tìm cô, hơn nữa cũng nói rõ chuyện của anh với Lâm Phương Phi, hai người chỉ là bạn thôi. Sau nhiều lần giải thích, Kha Mộng Kì còn gì để truy cứu nữa? Huống chi Phương Văn Húc vẫn đối xử rất tốt với cô.

Cô cứ nghĩ cô có thể thanh thản đến bên Húc, nhưng sự xen vào của bố mẹ anh khiến cô không biết phải xử sự thế nào. Cô biết cô chính là cô bé Lọ Lem mà người ta thường nói, nhưng cô bé Lọ Lem thì không có quyền tìm kiếm hạnh phúc sao?

Cho dù cô nghĩ như vậy, nhưng đôi khi cô không thể không cúi đầu trước thực tế. Cô đã từng nghĩ đến chuyện từ bỏ mối tình này, nhưng vì Phương Văn Húc đã nhiều lần đến tìm cô, bảo cô không cần để tâm đến suy nghĩ của bố mẹ anh, hơn nữa, anh vẫn như trước đây, hết mực yêu thương cô, nên cô mới không bỏ cuộc.

“Con cái yêu đương sao bố mẹ cứ thích nhúng tay vào thế nhỉ?”. Về mặt Tiểu Vân buồn thiu.

“Cậu còn ca thán cái gì chứ? Bố mẹ Thần Hạo cũng đã gặp cậu rồi, họ đối xử rất tốt với cậu, còn lo lắng cái gì chứ?”. Bây giờ, Tiểu Vân và Lý Thần Hạo ở bên nhau, hơn nữa lại rất hạnh phúc, Kha Mộng Kỳ không hiểu tại sao Tiểu Vân còn lo lắng.

“Thế thì cậu không biết rồi. Bố mẹ anh ấy tuy không nhúng tay vào, nhưng mẹ mình thì cứ suốt ngày hỏi han hết cái này đến cái khác, phiền chết đi được”. Tiểu Vân bĩu môi.

“Bố mẹ lo lắng cho con cái là chuyện thường tình, có người làm phiền cậu tức là còn có người quan tâm đến cậu, đừng không biết tự thỏa mãn như thế”. Mẹ Kha Mộng Kỳ cũng thường xuyên nói với cô về chuyện này, mỗi lần cô đều “rũ tai lắt nghe”. Lời của người đi trước tất có cái lý riêng của nó, nghe theo chỉ có lợi mà không có hại.

Tiểu Vân lườm Kha Mộng Kỳ rồi tiếp tục ăn.

Kha Mộng Kỳ bỗng cảm thấy không ngon miệng, nhìn thấy các món ăn trước mặt rất hấp dẫn nhưng không còn hứng thú nữa.

Hoàng hôn, tầng mây phía chân trời bị ánh chiều tà nhuộm màu đỏ rực, trông rất đẹp.

Kha Mộng Kỳ lặng lẽ đứng trên ban công nhìn ngắm những đám mây trôi dạt, dòng suy tư cũng bay lượn.

Một lúc sau, một đôi tay vòng qua ôm lấy eo cô từ phía sau, làm cô bị bất ngờ. Cô quay đầu lại, nhìn thấy thấy khuôn mặt tuần tú. Dưới ánh hoàng hôn, khuôn mặt ấy trở nên hiền hòa một cách lạ thường.

Ánh mắt chan chứa yêu thương, như sóng nước đập dòn vỡ đến.

“Kì, vào trong thôi, ngoài này hơi nóng”. Phương Văn Húc dịu dàng nói.

“Em ngắm cảnh thêm chút nữa đã, anh vào trước đi!”. Kha Mộng Kỳ mỉm cười.

“Nhưng anh đói lắm rồi”. Phương Văn Húc rất hiếm khi nhìn thấy Kha Mộng Kỳ đích thân vào bếp nấu cơm, nên hơi nóng lòng.

“Trong nhà không sẵn thức ăn, em làm tạm mấy món, anh đừng có chê nhé”. Kha Mộng Kỳ nói.

Trường cách nhà khá xa, nên cô thuê một căn phòng ở gần chỗ làm. Lần này Phương Văn Húc đến cũng không báo trước với cô một tiếng, khiến cô không kịp chuẩn bị, chỉ biết dùng mấy thứ có sẵn trong nhà nấu vài món đơn giản.

“Chỉ cần là do em nấu, anh đều thích ăn”. Cầm Phương Văn Húc ghé sát vào cổ cô, vẻ mặt tươi cười.

Phương Văn Húc đứng cạnh giúp rửa rau. Anh nhìn Kha Mộng Kỳ đeo tạp dề đang bận bịu, trong lòng bỗng cảm thấy rất ấm áp.

Không khí cuộc sống nồng nàn bao phủ khắp căn bếp, ấm áp lan tỏa.

Anh muốn có được cuộc sống như thế này từ lâu, nhưng anh không biết mẹ anh có thể hoàn toàn chấp nhận Kha Mộng Kỳ hay không. Từ hai năm trước, mẹ anh đã biết hoàn cảnh nhà Kha Mộng Kỳ, điều kiện tất nhiên không bị được với Lâm Phương Phi, càng không môn đăng hộ đối với gia đình Húc. Lúc đó, mẹ anh lập tức bắt anh bỏ Kha Mộng Kỳ, chọn Lâm Phương Phi. Phương Văn Húc đau khổ vì sự phản đối của mẹ mà cắt đứt quan hệ với Kha Mộng Kỳ. Tình yêu của anh vô cùng sâu sắc, đau khổ nói bỏ là bỏ được? Hơn nữa, anh cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện bỏ Kha Mộng Kỳ.

May mà bố anh vẫn “dần chữ”, lúc đầu không đồng ý, nhưng sau này khi Phương Văn Húc đưa Kha Mộng Kỳ về nhà, ông Phương Tuấn Vỹ lại rất quý cô ấy, cũng không phản đối nữa.

Bất kể mọi người trong nhà nói gì, anh vẫn đối xử rất tốt với Kha Mộng Kỳ. Hạnh phúc của bản thân mình thì phải giữ chặt, đạo lý này anh hiểu rất rõ.

Sau bữa tối, hai người đứng bên nhau trước cửa sổ, ngắm nhìn bầu trời đêm. Trên màn đêm đen thẫm, những ngôi sao lấp lánh.

“Hai bốn, hai lăm, hai sáu...”. Kha Mộng Kỳ đang đếm, rất lâu sau mới ngừng lại, khẽ nhủ thầm nói: “Càng đếm càng loạn rồi, đếm thế nào con số cũng không giống nhau”.

“Đếm sao à?”. Phương Văn Húc ngẩng nhìn bầu trời mờ sáng hỏi.

“Vâng, anh xem, ngôi sao đó có phải rất cô đơn không?”. Kha Mộng Kỳ chỉ vào một ngôi sao rất sáng ở phía bắc.

Cô còn nhớ thời nhỏ đứng đếm sao, được bố ôm trong lòng, đếm từng ngôi, từng ngôi một, rồi dần dần chìm vào giấc ngủ. Khoảng thời gian đó rất đẹp, nhưng chỉ có thể chôn vùi trong ký ức mà thôi.

“Chưa chắc”. Phương Văn Húc bĩu môi nói: “Tuy nó cách xa những ngôi sao khác, nhưng đó chỉ là không gian thôi, biết đâu chúng lại không cách xa nhau lắm”.

“Có thể lắm!”. Điều này chỉ có thể tùy vào sự suy đoán của mỗi người thôi.

Giữa những ngôi sao còn có khoảng cách, còn con người thì sao? Thời gian trôi qua, có phải không chỉ có khoảng cách về không gian mà khoảng cách trong lòng cũng sẽ rộng hơn?

Cô chợt nhớ đến câu nói của Tiểu Vân lúc ban ngày, bỗng cảm thấy người ấy cách mình rất xa, từ bên ngoài cho đến nội tâm, dường như anh ấy đã ở một bên bờ mà cô không thể chạm tới được, chỉ là phút giây nghe thấy cái tên đó, lòng cô hơi rung động mà thôi.

“Ngốc ạ”. Phương Văn Húc dang tay ra, đặt lên eo Kha Mộng Kỳ, nhẹ nhàng siết chặt.

Âm thanh thật dịu dàng, khẽ ập vào tai Kha Mộng Kỳ như làn gió làm xao động lòng người, khiến mặt cô hơi ửng đỏ.

Nháy mắt, Phương Văn Húc nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng sờ lên chiếc nhẫn trên ngón giữa, khoe miệng khẽ nhếch lên.

Chiếc nhẫn này Kha Mộng Kỳ đã đeo được ba năm, độ bóng sáng của viên kim cương không hề bị thời gian mài mòn, ngược lại ngày càng sáng hơn.

Hai người đứng tựa vào nhau, tư thế ấm áp, hòa vào màn đêm, một cảnh phim hoàn mỹ.

Thời gian liệu có thể xóa hết mọi nỗi buồn của nhân gian?

2

Một ngày nọ.

Buổi sớm yên tĩnh bị tiếng xe cộ ồn ào phá vỡ.

Ánh ban mai chiếu lên cửa kính, Kha Mộng Kỳ ngồi tựa vào cửa sổ, mặt bị che phủ bởi một lớp ánh nắng màu vàng cam nhàn nhạt.

Sau khi xuống xe bus, khi đi qua vạch sang đường, đèn đỏ bật sáng, Kha Mộng Kỳ dừng bước. Chiếc túi đeo bắt giắc tuột xuống, cô lấy tay đẩy lên. Bất chợt, tay cô dừng lại trên chiếc túi, mọi động tác cũng ngừng lại, hai mắt thần thờ nhìn bên đường đối diện. Xe cộ không ngừng qua lại trước mặt, chạy rất nhanh, cô muốn nhìn rõ khuôn mặt ấy, nhưng một chiếc xe chạy qua đã che mất tầm nhìn của cô.

Bóng người cao lớn mặc bộ đồ hip hop đó là ai? Sao lại quen đến thế, rất giống một người? Người ấy đeo một chiếc kính râm to, gần như không nhìn thấy mặt, càng không nhìn rõ ánh mắt người ấy. Dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời, mái tóc người ấy ánh lên màu hung hung.

Là anh ấy sao? Anh ấy thực sự đã trở về? Kha Mộng Kỳ trầm tư suy nghĩ, toàn thân như bất động, đứng yên một chỗ không động đậy, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước.

Đèn xanh bật sáng, mọi người lũ lượt sang đường, cô vẫn chưa định thần lại. Rất lâu sau, cô mới nhấc chân, vội vàng bước đi. Khi vẫn muốn tìm kiếm bóng hình đó, thì nó đã biến mất. Khuôn mặt cô thoáng vẻ vội vàng, lòng mảy may chau lại.

Tìm kiếm không có kết quả, Kha Mộng Kỳ thấy thật hụt hẫng. Cô không biết bản thân bị làm sao, chẳng qua chỉ là một dáng người tương tự mà thôi, nhưng lại tìm kiếm như thế, vì muốn xác nhận điều gì hay là vì nguyên nhân nào khác? Cô không thể đưa ra cho bản thân một câu trả lời vừa lòng.

Cuối tuần.

Trên quảng trường rộng lớn, dưới ánh nắng, những quả bóng bay đủ màu sắc rực rỡ bay lượn trên không trung, tỏa ánh sáng lung linh.

“Húc, anh nhìn bên kia đi!”. Kha Mộng Kỳ chỉ vào chính giữa quảng trường.

“Nhà sản xuất quảng cáo sản phẩm, cũng phô trương thanh thế ghê ha?”. Phương Văn Húc đã quá quen với những cảnh tượng kiểu này.

“Quả là hơi khoa trương thật”. Kha Mộng Kỳ nhìn sân khấu được trang trí rất kỳ công.

Những thứ gì cần sắp đặt trên sân khấu đều đã được sắp đặt xong hết, có thể thấy nhà sản xuất đã bỏ không ít công sức.

“Thông thường nhà sản xuất sẽ không tiếc bỏ ra nhiều tiền cho việc PR, quảng cáo để quảng bá rộng rãi sản phẩm của họ”. Phương Văn Húc nói.

“Nếu tuyên truyền không có hiệu quả, chẳng phải những nỗ lực này đã trở thành phí công tốn sức rồi sao?” Kha Mộng Kỳ hỏi.

“Em nhìn xem, ở đây người đông như vậy, em có muốn qua bên đó xem không?”. Phương Văn Húc hỏi lại.

Kha Mộng Kỳ đứng là hơi xúc động, muốn đến xem người ta đang quảng cáo cái gì mà tổ chức hoành tráng, khoa trương đến thế.

Rất nhiều người có tâm lý đám đông, nhà sản xuất tổ chức long trọng, phô trương như vậy, đương nhiên sẽ thu hút không ít người xem.

Họ tìm thấy một chiếc ghế dài sạch sẽ và ngồi xuống.

Kha Mộng Kỳ lặng lẽ nhìn người qua đường đi đi lại lại, lặng lẽ ngắm những chiếc lá rơi cách đó mấy chục mét, lặng lẽ nhìn mặt đất được ánh nắng diu diu hôn nhẹ.

Khoảng thời gian ngồi tĩnh lặng hóa ra lại đẹp dễ như vậy, như tắm thủy tinh trong suốt, tất cả những tạp niệm đều tan biến, trái tim vô cùng bình yên.

Thời gian ngồi đã lâu, lưng tựa trên thành ghế hơi ê ẩm, cô nhẹ nhàng rướn cao lưng lên, một cơn tê tê như có dòng điện chạy qua cơ thể, cô khẽ nhủ đôi lông mày thanh tú.

Trong lúc ấy, Phương Văn Húc mãi nhìn một cậu bé đang chơi ván trượt, ánh mắt tươi cười, dáng vẻ rất thích thú.

Dù vậy, anh vẫn để ý thấy sự không thoải mái thoáng qua trên gương mặt Kha Mộng Kỳ.

Anh dang tay ra, ôm lấy vai Kha Mộng Kỳ một cách rất tự nhiên.

Tựa trên cánh tay anh, Kha Mộng Kỳ cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, dường như cảm giác tê mõi sau lưng đã biến mất.

“Em biết chơi trò này không?”. Phương Văn Húc chỉ vào chiếc ván trượt cậu bé đang chơi.

Kha Mộng Kỳ lắc đầu, trò chơi mới thịnh hành này làm sao cô biết chơi được?

“Khi nào có thời gian anh sẽ dạy em, thú vị lắm”. Phương Văn Húc vừa nói vừa làm tư thế đang trượt ván, khoe miệng khẽ nhếch lên, khiến những đường nét trên khuôn mặt anh trở nên rất dịu dàng.

“Được”. Kha Mộng Kỳ trả lời ngay.

Có một bé gái kéo tay bố đòi mua một quả bóng hình chú lợn con, bố cô bé không mua, định kéo cô bé đi. Cô bé lập tức khóc òa lên, gương mặt nhỏ bé đầy nước mắt.

“Nghe lời nào, Tiểu Đình ngoan, về nhà bố sẽ làm cho con một quả khác còn đẹp hơn thế nhiều”. Người bố cúi xuống, vuốt lên mái tóc đen, bóng mượt của cô bé, nói nhỏ nhẹ.

“Không!”. Tính tình cô bé hơi bướng bỉnh, dậm dậm chân, nằng nặc đòi bố mua cho bằng được.

Kha Mộng Kỳ đứng lên cầm lấy quả bóng màu hình chú lợn, trả tiền xong, đưa cho cô bé.

Những giọt nước trong mắt cô bé lập tức ngừng rơi, trong chốc lát đã cười toe toét, ngẩng đôi mắt sáng như thủy tinh lên, lễ phép nói: “Em cảm ơn chị!”.

“Lời bố dặn con quên rồi sao?”. Người bố trừng mắt về phía cô bé, có vẻ không hài lòng.

“Con nhớ, bố dặn con không được nhận đồ của người lạ. Nhưng con đã nhận đồ của chị ấy, chúng con đã không còn là người lạ nữa rồi!”. Cô bé đứng sát lại gần Kha Mộng Kỳ, thích thú cầm quả bóng trong tay, vẻ mặt đắc ý.

Người bố đang định nói câu gì đó, cô bé lại nói thêm: “Nếu bố thấy con làm vậy không đúng, đợi sau này lớn lên, con sẽ mua một quả bóng khác trả lại cho chị ấy”.

Người bố không biết nói gì, định trả tiền cho Kha Mộng Kỳ, cô mỉm cười nói: “Không cần đâu ạ”.

Nhìn bóng hai cha con rời đi, mắt Kha Mộng Kỳ dần ướt đẫm, như phủ một thất chặt.

Phương Văn Húc nhìn thấy hết, trái tim anh bị đôi mắt ngấn nước ấy tảng sương.

Anh biết chuyện bố cô đã qua đời, có thể hiểu được tại sao cô lại mua quả bóng cho cô bé đó.

Phương Văn Húc đi đến bên, ôm cô vào lòng.

Nỗi đau của cô không cách nào hóa giải được, nhưng có anh ở bên vỗ về chính là niềm an ủi lớn nhất đối với cô.

Trong không trung vang lên một giọng hát ngọt ngào, du dương.

Chính giữa sân khấu là một cô gái mặc váy trắng, hai cột tóc màu vàng kim thả trước ngực trông tinh nghịch, dễ thương.

Đến đoạn cao trào, giọng hát cao vút đến tận tầng không, người đứng xung quanh đều im lặng.

Dưới ánh nắng tỏa ánh sáng rực rỡ, bong bóng lũ lượt bay lên không trung, vây quanh cô gái ấy.

Tất cả trông như cảnh thần tiên, còn cô gái kia chính là một nàng tiên nữ siêu phàm thoát tục.

Cô ấy là...

Kha Mộng Kỳ nhìn khuôn mặt quen thuộc trên sân khấu, bất chợt không nhớ ra cô ta là ai, bắt đầu lục tìm ký ức. Hồi ức quay về một nơi nào đó, trái tim

cô bỗng đập thình thịch.

Cô ta chẳng phải chính là giám khảo cuộc thi “Super Boy” sao? Hay chính là... người yêu của Trình Vũ Kiệt! Nhưng, hình như từ sau khi Trình Vũ Kiệt ra nước ngoài, có rất ít tin đồn về hai người.

Kha Mộng Kì không biết trong thời gian ra nước ngoài, Trình Vũ Kiệt có liên lạc với Ngải Thuần không, đương nhiên cô cũng không biết tình cảm hiện tại của bọn họ, những điều này dường như không thuộc phạm trù cần quan tâm của cô. Nhưng cô đã bất chợt nhớ tới, đồng thời cũng nhớ lại bóng người nhìn thấy trên phố mấy ngày trước.

Mấy năm nay, Trình Vũ Kiệt không hề liên lạc với cô, anh đã hoàn toàn quên cô rồi chẳng? Còn cô cũng hoàn toàn quên anh rồi sao?

Thời gian sẽ xóa sạch mọi nỗi buồn phiền của nhân gian, cô đang dần dần lãng quên, chỉ là mấy ngày gần đây, bóng dáng người đó cứ làm phiền tâm trí, khiến cô nhiều lúc ngẩn ngơ.

“Cô ta là Ngải Thuần hả anh?”. Kha Mộng Kì từ trong ký ức bước ra, mắt vẫn nhìn Ngải Thuần xinh đẹp trên sân khấu.

“Ừ”. Phương Văn Húc trả lời.

“Cô ta chẳng phải là nghệ sĩ rất nổi tiếng sao? Nhà sản xuất này có thể mời được cô ấy?”. Kha Mộng Kì quá bất ngờ trước việc nhà sản xuất có thể mời được nghệ sĩ nổi tiếng như vậy. Cô vẫn thường xuyên đọc được những tin tức về Ngải Thuần, phong độ của cô ta bây giờ không hề giảm sút so với hồi đó.

“Hiệu ứng của ngôi sao sẽ thúc đẩy sự tiêu thụ của sản phẩm, nhà sản xuất dùng cách này để thu hút sự chú ý của người tiêu dùng”.

“Ồ”. Kha Mộng Kì gật đầu, sau đó quay qua nhìn Phương Văn Húc, không hiểu gì hỏi: “Mấy năm trước anh đã đạt được thành tích rất xuất sắc trong cuộc thi “Super Boy”, đáng ra phải có rất nhiều công ty nghệ thuật ký hợp đồng với anh, sao đến một công ty cũng không có thể?”.

“Anh tham gia những cuộc thi tài năng như “Super Boy” không phải vì muốn ký hợp đồng với công ty nghệ thuật nào. Đó là một sân chơi tuyệt vời, nó giúp anh có thể bộc lộ hết tài năng của bản thân. Đồng thời, cũng sẽ thu hút rất nhiều cô gái”. Phương Văn Húc nói đùa.

“Nhiều cô gái đeo đuổi anh như vậy, nhưng ai đó lại cứ...”. Kha Mộng Kì dừng lại không nói nữa sau, miệng mỉm cười.

“Chọn em, anh chưa bao giờ thấy hối hận”. Phương Văn Húc chân thành trả lời, tình cảm sâu sắc vụn phần.

Anh rất nặng tình với Kha Mộng Kì, nhưng vừa rồi có một hình bóng khác hiện lên trong đầu cô, hình bóng đó đến rất nhẹ nhàng, không một tiếng động báo trước, khiến cô không cách nào ngăn lại được.

Ba năm nay, Phương Văn Húc đối với cô rất tốt, cô đều cảm nhận được. Cô không phải là loại người để cho bản thân đắm chìm vào ký ức, như vậy là không công bằng, cũng rất tàn nhẫn với Phương Văn Húc. Đã đồng ý là người yêu của anh rồi, cũng phải quên người ấy đi. Chính vì vậy, cô đã rất cố gắng làm điều đó, chỉ có điều, tình cảm với Phương Văn Húc vẫn không thể coi là nồng nhiệt.

Tình yêu thực sự vốn không thể lấy mức độ nồng nhiệt ra để đo lường, nhưng có lẽ, nó cũng thể hiện một phần nào suy nghĩ trong lòng ta.

3

Buổi tối, Tiểu Vân gọi điện thoại cho Kha Mộng Kì than thở cô ấy không có bộ quần áo nào ra hồn cả, bảo Kha Mộng Kì cùng đi mua sắm, cũng tiện thể góp ý cho cô ấy.

Kha Mộng Kì hỏi Tiểu Vân: “Sao hôm nay cậu lại coi trọng mình thế?”. Tiểu Vân nghe vậy, liền giải thích, nói Lý Thần Hạo có việc bận không thể đi cùng, còn nói không thể tin được con mắt thẩm mỹ của cánh đàn ông. Bạn tốt đã nói thế rồi, Kha Mộng Kì chỉ còn cách đồng ý, không ngờ ngày hôm sau lại chạm trán ngay người không muốn gặp.

“Ồi, đây chẳng phải là cô giáo Kha sao?”. Phía trước mặt, Lý Minh Nguyệt cùng với Lâm Phương Phi tiến lại, Lý Minh Nguyệt vừa nhìn thấy bọn Kha Mộng Kì, liền cao giọng nói.

Đây đúng là không phải oan gia không đụng đầu.

Cũng lâu lắm rồi họ không gặp nhau, đã mấy năm rồi, tính cách của Lý Minh Nguyệt và Lâm Phương Phi dường như vẫn không thay đổi, ánh mắt vẫn sắc sảo như thế.

Kha Mộng Kì vẫn chưa quên cái bạt tai Lâm Phương Phi dành cho cô. Sau khi xảy ra chuyện cô mới biết nguyên nhân, chỉ có điều nguyên nhân đó còn đau đớn hơn cả cái bạt tai kia, cảnh tượng đó, bây giờ nhớ lại, vẫn rõ mồn một.

Lần đó, Lâm Phương Phi chủ động hẹn Kha Mộng Kì ra gặp. Kha Mộng Kì tưởng cô ta muốn xin lỗi mình, nhưng sự thực lại hoàn toàn không phải như vậy.

“Cô đang bắt cả hai tay?”. Lâm Phương Phi không hề quanh co, hỏi thẳng thừng.

Cách đi thẳng vào vấn đề này nằm ngoài dự tính của Kha Mộng Kỳ. Về mặt cô thoáng bàng hoàng, một lát sau mới hỏi: “Tin từ đâu ra?” Cô bắt cả hai tay lúc nào, có người đang đặt điều ư?

“Tôi tận mắt chứng kiến, lẽ nào cô còn phủ nhận?”. Lâm Phương Phi nói rất dịu dàng, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén.

“Vậy chắc chắn là cô đã nhìn nhầm rồi”. Kha Mộng Kỳ lạnh nhạt trả lời.

“Ha!”. Lâm Phương Phi hừ một tiếng, nói: “Việc chính mình làm lại còn không dám thừa nhận?”.

“Cứ cho là tôi bắt cả hai tay đi thì đã sao, đó là tự do của tôi, cô không cần quan tâm”. Nhìn dáng vẻ vênh vác của Lâm Phương Phi, giọng nói Kha Mộng Kỳ cũng cất cao hơn vài phần.

“Đúng, cô yêu thằng nào tôi không quan tâm, nhưng cô phải nhìn cho rõ, người mà cô yêu là bạn trai của ai đấy?”. Lâm Phương Phi gần giọng nói.

“Cô đang nói Trình Vũ Kiệt?”. Kha Mộng Kỳ cười nói.

“Đúng”. Lâm Phương Phi nói đồng dạng, ánh mắt giận dữ, “Cô biết rõ tôi thích Trình Vũ Kiệt mà còn cố cướp đi, là cô cố ý đúng không? Tôi nói cho cô biết, Kha Mộng Kỳ, cái bạt tai đó không hề oan uổng, để cho cô khắc cốt ghi tâm. Bây giờ cô là bạn gái của Húc, lại còn cố quyến rũ Kiệt là ý gì? Cô không chung thủy với Húc, hủy hoại hạnh phúc của tôi, cô nói có nên cho cô cái bạt tai đó không?”. Lâm Phương Phi cảm phần nói xong, lửa giận càng bốc lên ngàn ngút.

Kha Mộng Kỳ cố gắng kìm nén cảm xúc, nói: “Tôi không tranh giành gì của cô, càng không cướp Kiệt như cô nói, tôi nghĩ giữa chúng ta chắc chắn có sự hiểu lầm”.

“Hiểu lầm?”. Lâm Phương Phi cười châm biếm, sau đó tắt ngấm nụ cười, nói: “Có hiểu lầm hay không tôi không quan tâm. Tôi nói cho cô biết, sau này đừng có lại gần Kiệt nữa, nếu không cô cứ liệu hồn đấy”.

Kha Mộng Kỳ thấy lời của Lâm Phương Phi thật nực cười, lại còn đe dọa cô nữa, là cô muốn tiếp cận Kiệt sao? Cô cười nhẹ: “Cô không biết chuyện gì thì đừng có nói bừa”.

Lâm Phương Phi nhìn vẻ mặt thản nhiên của Kha Mộng Kỳ, càng tức giận hơn, nói: “Không biết chuyện gì là cô, lẽ nào cô còn muốn ăn mấy cái bạt tai nữa?”.

“Không ngờ Lâm đại tiểu thư lại thích bạo lực như vậy, đừng quên, không chỉ một mình cô mới có tay!”. Kha Mộng Kỳ nhớ đến vết hằn tay của cái bạt tai đó thì vô cùng phẫn nộ. Cô cố gắng bình tĩnh, cái gì có thể bỏ qua cho người ta thì bỏ qua. Nhưng Lâm Phương Phi hình như không đánh người thì không chịu được, nói với cô ta câu này, về mặt cô tối sầm lại.

“Vậy chúng ta cứ chờ xem!”. Lâm Phương Phi lườm cô một cái, lúc đi, còn nói thêm “Làm người nên chừng mực, quyến rũ người khác không phải hay ho gì đâu”.

Nắm tay Kha Mộng Kỳ nắm chặt, cơn giận dữ bốc lên trong lòng cô, dần dần bùng cháy, thành ngọn lửa phừng phừng.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy một Lâm Phương Phi như thế này, không còn vẻ hiền thực hàng ngày, ăn nói không biết điều, không biết chừng mực, đánh người rồi còn ngang ngược, vênh vác.

Tuy trong từng lời nói của Lâm Phương Phi như chứa kim châm, nhưng những lời nói này khiến cô phải suy nghĩ. Cô không biết Lâm Phương Phi tận mắt nhìn thấy cô ở bên Trình Vũ Kiệt lúc nào, hơn nữa đã nhìn thấy gì, nếu chỉ là nhìn thấy cô ở bên Trình Vũ Kiệt mà đã đoán già đoán non về quan hệ giữa cô và Trình Vũ Kiệt, thì cũng quá vô đoán.

Nhưng, trong mắt Lâm Phương Phi, cô ở bên Trình Vũ Kiệt là không đúng, chính cô đã cướp Trình Vũ Kiệt, phản bội Phương Văn Húc, chiếm cả hai chàng trai.

Còn sự thực thì sao? Cô có trăm cái miệng cũng không thể giải thích được, phải chịu đựng những lời công kích độc ác của Lâm Phương Phi.

Sự công kích vào nhân phẩm này còn đáng sợ hơn cái bạt tai kia, nó găm nhăm trái tim cô.

Cô vốn dĩ có thể trả đũa, nhưng trả đũa rồi thì sao chứ? Như vậy chỉ làm cho cuộc khẩu chiến càng kịch liệt hơn, cuối cùng lại khiến cả hai người bị tổn thương, cho nên kìm nén cơn tức giận lại mới khiến cho cuộc chiến không thuốc súng này ngừng lại.

Năm tháng đã trôi qua, cuộc chiến tranh kiểu này dường như vẫn chưa chấm dứt, bốn người bị bao phủ bởi bầu không khí quái lạ.

Nghe thấy câu nói có ý châm biếm của Lý Minh Nguyệt, Kha Mộng Kỳ cười đáp lại một cách lịch sự, ngoài ra, trên khuôn mặt không có bất cứ thể hiện nào khác.

“Chị Phương Phi, đã lâu không gặp”. Tiểu Vân nói vô cùng khách khí, về mặt đã không còn vui vẻ như lúc trước nữa. Tối đó, khi Kha Mộng Kỳ về đến ký túc, tâm trạng rất không vui. Tuy cô đang cố gắng đè nén tâm trạng của mình, nhưng vẫn bị Tiểu Vân phát hiện ra. Gương mặt đỏ ửng, xì xỏ của cô không qua được mắt Tiểu Vân. Tiểu Vân cứ dò hỏi, cuối cùng cũng biết được kết quả.

Với tính khí của Tiểu Vân, cô sẽ không ngại ngần gì mà cho Lâm Phương Phi một cái bạt tai vì cô ta dám đánh bạn thân của cô. Từ đó trở đi, những ấn tượng tốt của cô về Lâm Phương Phi lập tức tiêu tan.

“Đúng vậy, trùng hợp quá”. Lâm Phương Phi cười, nụ cười không chút thiện ý. Cô ta vẫn xinh đẹp như hoa, mặc một chiếc váy kẻ đen trắng, trông cũng chẳng khác hơn xưa.

“Minh Nguyệt, chúng ta lên tầng năm xem đi, quần áo ở tầng này chẳng ra gì cả”. Lâm Phương Phi quay qua Lý Minh Nguyệt đang đứng bên cạnh, nói ra vẻ như vô tình, rồi cười, nói với Kha Mộng Kỳ: “Các cô cứ từ từ chọn đi nhé?”.

Nhìn hai người bọn họ dần khuất bóng, Tiểu Vân tức giận nói: “Là con gái của hiệu trưởng thì giỏi lắm sao, chẳng qua cũng chỉ có vài đồng tiền mà thôi, có cái quái gì mà lên mặt chứ!”.

“Được rồi, bọn mình đi xem có bộ nào đẹp không, không cần thiết phải tính toán so đo với loại người ấy”. Kha Mộng Kỳ nói. Hai người đã đi dạo đến tận bây giờ mà vẫn chưa tìm được bộ nào vừa với người Tiểu Vân, thực sự cũng hơi bức bối, nhưng mua quần áo vẫn quan trọng hơn.

Đã thử không biết bao nhiêu bộ quần áo rồi, khó khăn lắm Tiểu Vân mới tìm được bộ đồ vừa vặn. Hai người mệt mỏi rã rời, bèn ngồi nghỉ trên chiếc ghế trong plaza.

Nghỉ ngơi một lúc, Tiểu Vân quay đầu qua nói với Kha Mộng Kỳ: “Kì, cậu có biết Kiệt đã ra CD rồi không? Hình như là CD đầu tay của cậu ấy, đợi bao lâu cuối cùng cũng ra CD”.

Anh ấy đã ra CD ư? Đúng là chuyện tốt, đáng tiếc cô chỉ có thể âm thầm chúc mừng anh mà thôi.

“Hình như cuối tuần sau công ty cậu ấy sẽ tổ chức lễ phát hành CD, để quảng cáo cho CD mới này, cậu có định đi không?”. Tiểu Vân hỏi.

“Anh ấy đã về nước rồi sao?”. Kha Mộng Kỳ hỏi.

“Chắc là vậy, mấy hôm trước trên báo có đưa tin mà”.

“Ừ”. Kha Mộng Kỳ lại nhớ đến dáng người quen thuộc đó, lẽ nào chính là anh ấy?

Gương mặt thoáng lướt qua, dáng người thoáng lướt qua, nhìn không rõ ràng lắm, nhưng cô lại có cảm giác đó chính là anh. Nhưng, có đúng anh không thì sao?

“Đến lúc đó bọn mình cùng đi nhé, ba năm không gặp rồi, chắc cậu ấy còn đẹp trai hơn trước nhỉ?”. Tiểu Vân cười.

“Cuối tuần sau tớ có việc bận, không đi được rồi”. Kha Mộng Kỳ từ chối.

Gặp anh ấy? Trong phút chốc Kha Mộng Kỳ mất hết dũng khí.

“Cuối tuần thì có việc gì bận hả? Kể cả có việc bận thì cứ tạm gác đấy, lúc khác làm không được hả? Gặp Kiệt mới là chuyện lớn, bây giờ Kiệt đã là ngôi sao rồi, chỉ e sau này cơ hội gặp Kiệt của chúng ta đã ít lại càng ít hơn, đi đi mà!”. Tiểu Vân lắc lắc khuỷu tay Kha Mộng Kỳ.

4

Cuối cùng Kha Mộng Kỳ vẫn tới lễ phát hành CD mới của Trình Vũ Kiệt.

Những chuyện cũ giữ mãi trong lòng chẳng qua chỉ là chuyện ngày hôm qua, có thể trốn tránh được một lúc, nhưng có trốn tránh được cả đời không? Những tình cảm đó đã bị gió thổi nhặt nhòa, không phải sao? Vậy tại sao cô lại không chọn đối mặt với hiện thực chứ?

Khi cô cùng với Tiểu Vân đến lễ phát hành, trong đại sảnh đã chật kín người, cực kỳ ồn ào.

Người nổi tiếng đúng là người nổi tiếng, mãi không thấy ra, rất nhiều fan đã ngóng chờ đến mỏi cả mắt.

Kha Mộng Kỳ cùng Tiểu Vân đứng lẫn trong đám đông, lặng lẽ chờ đợi. Thời gian chờ đợi càng lâu, Kha Mộng Kỳ cảm thấy trái tim mình càng đập nhanh hơn, sự hồi hộp len lỏi vào lòng cô, lòng bàn tay cũng không ngừng đổ mồ hôi.

Mình đến gặp anh ấy có đúng không? Như Lâm Phương Phi nói, liệu có phải là sự không chung thủy với Phương Văn Húc?

Không! Không phải như vậy, ba năm rồi họ không có bất kỳ liên lạc nào, như một tờ giấy trắng tinh, tờ giấy này đâu thể bị vấy bẩn chỉ vì anh ấy về nước?

Lúc này, anh ấy chẳng qua cũng chỉ là người lạ mà cô thấy quen thuộc nhất thôi, cô đâu cần phải nghĩ nhiều đến thế?

Tiếng ồn ào kích thích vào màng nhĩ cô, Tiểu Vân phấn khích nói: “Kiệt ra rồi, Kiệt ra rồi...”. Tất cả những người có mặt đều đồng loạt vỗ tay hò reo, chỉ riêng cô, khuôn mặt hờ hững.

Xuyên qua tầng tầng lớp lớp người, Kha Mộng Kỳ nhìn chăm chăm về phía trước. Một bóng người đi ra, mặc chiếc áo sơ mi màu trắng may rất vừa vặn,

màu tóc giống như lần trước cô gặp trên đường, tỏa ánh vàng óng dưới ánh đèn lấp lánh.

Là anh ấy, người lần trước mình gặp chính là anh ấy! Trái tim Kha Mộng Kỳ co thắt lại, gần như ngừng đập. Vậy lần trước anh ấy có nhìn thấy mình không? Đáng tiếc là cặp kính râm đã che mất ánh mắt anh, khiến cô không thể biết được.

Cuối cùng cũng nhìn thấy gương mặt anh, tim Kha Mộng Kỳ đột nhiên đập loạn xạ.

Anh ấy đã không còn là chàng trai non nớt năm xưa nữa, gương mặt vuông thành sắc cạnh đã trưởng thành hơn, chín chắn hơn, gương mặt khôi ngô tuấn tú toát lên sự quyền rũ rất đàn ông, tràn đầy khí khái anh hùng. Vô số ống kính máy quay, máy ảnh đang chĩa thẳng vào anh, quanh người anh như có một vầng hào quang không lồ bao phủ, đôi mắt sáng long lanh.

Bây giờ anh đã là tiêu điểm của mọi người, là ngôi sao lớn được vây quanh bởi hoa tươi và tiếng vỗ tay. Đối diện với ống kính của giới truyền thông, ánh mắt anh đã không còn nét ưu tư, mà tươi cười rạng rỡ. Trong vầng hào quang ấy, có lẽ anh ấy đã quên mình rồi?

Tại sao lại không thể quên mình chứ? Cho phép bản thân mình quên anh, thì tại sao lại không cho phép anh quên mình?

Chỉ là sau khi đã dần quên anh, trái tim cô vẫn hơi xao động. Cô không biết đây là tình cảm gì, con tim phẳng lặng đã gọn những ngọn sóng nhỏ nhỏ vất ngang trái tim.

“Lại gặp nhau rồi!”. Bên tai đột nhiên văng lại một giọng nói quen thuộc.

Không sai, là bạn Lâm Phương Phi, người vừa nói chính là Lý Minh Nguyệt.

“Đúng vậy, thế giới này quả là nhỏ bé”. Kha Mộng Kỳ hơi quay đầu, nói, không thèm đếm xỉa gì đến bọn họ.

“Minh Nguyệt, Kiệt càng ngày càng đẹp trai nhỉ!”. Phương Hiểu đứng bên cạnh, mắt vẫn đang chăm chú nhìn Trình Vũ Kiệt phía trước.

“Đẹp trai cái gì chứ, ngày đó dám đối xử như vậy với Lâm Phương Phi của chúng ta”. Lý Minh Nguyệt nói giọng đầy hằn học.

Lâm Phương Phi từ nãy đến giờ không đáp lời họ, mắt nhìn chằm chằm Trình Vũ Kiệt không chớp, đôi mắt sáng, thất thần như chiếc lá mất nước, màu sắc dần phai đi.

Năm đó, Trình Vũ Kiệt đi mà không nói lời nào, như trái đất tĩnh lặng này, những con người sống trên nó không hề cảm nhận được sự chuyển động của nó.

Khi Lâm Phương Phi biết tin này, Trình Vũ Kiệt đã đi được mấy ngày, cô chờ đợi cả người. Ra nước ngoài mà đến một câu tạm biệt cũng không nói, cho dù trước đây anh không có chút tình cảm nào với cô, nhưng hai người đã qua lại với nhau lâu như vậy, ít nhất anh cũng phải có chút tình cảm với cô chứ? Một lời không nói đã ra đi thì gọi là gì?

Lâm Phương Phi nhất thời không thể chấp nhận được sự thật này, tâm trạng rất bất ổn, lúc vui lúc buồn, khiến mọi người trong nhà đều rất lo lắng. Hiệu trưởng Lâm và vợ ông còn tưởng là Phương Văn Húc thế nào đó với cô, bèn nói chuyện này với bố mẹ Phương Văn Húc. Bà Giang Lê cũng ngại không muốn nói với họ là con trai mình đã có người yêu rồi, nên đành bảo Phương Văn Húc đến an ủi Lâm Phương Phi.

Cho dù thế nào, Lâm Phương Phi cũng từng là người con gái mà Phương Văn Húc thích, cô đau lòng như vậy, anh đi an ủi cô cũng là lẽ thường tình, nên anh đồng ý.

Cho dù Phương Văn Húc ở bên, nhìn bề ngoài Lâm Phương Phi đã vui vẻ lên rất nhiều, nhưng trong lòng vẫn bị cái gì đó đè nén, trói buộc, ban đêm thường hay mơ thấy cảnh Trình Vũ Kiệt bỏ rơi cô tại một nơi hoang vắng, khi sợ hãi tỉnh dậy, khắp người đã đầm đìa mồ hôi.

Đó là đoạn ký ức mà cô không muốn lật lại, con ác mộng khủng khiếp, cảnh tượng đáng sợ và con người đã bỏ rơi cô.

Đã mấy lần cô gọi điện thoại cho anh, nhưng không có người nhắc máy, chỉ có tiếng “Số máy quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy” vô tình, sau đó là “Số máy quý khách vừa gọi không có thực”. Đôi mắt khô cạn dần đầm lệ, làm ướt cả hàng mi cong dài.

Cô nhớ, cô đã từng bảo Kha Mộng Kỳ không được tiếp cận anh, nhưng không ngờ sau này không ai có thể tiếp cận được anh. Anh đến ở một đất nước khác, bắt đầu một hành trình mới, hoàn toàn bỏ rơi cô.

Trên đời này quả thực có một người lạnh lùng vô tình đến thế, có thể tuyệt tình đến mức bỏ rơi mà không cho cô một cơ hội đeo đuổi nào.

Trình Vũ Kiệt đối xử với cô như vậy, Lâm Phương Phi không phải chưa từng hận anh, nhưng thời gian đã qua rất lâu, lòng hận thù sớm đã tiêu tan. Nhìn Trình Vũ Kiệt trước mặt, ánh mắt Lâm Phương Phi thần thờ.

Đến tiết mục phỏng vấn, các phóng viên thi nhau đặt câu hỏi, anh một câu tôi một câu, tranh nhau hỏi hết câu này đến câu khác.

Tiểu Vân kéo tay Kha Mộng Kỳ luồn lách qua đám đông, tiến lên phía trước. Càng đến gần Trình Vũ Kiệt, Kha Mộng Kỳ càng cảm thấy nhịp tim mình đập nhanh hơn, đập thình thịch trong lồng ngực.

Mỗi lần tiến lên phía trước một bước, Kha Mộng Kỳ đều có cảm giác như chỉ một giây sau là có thể dựa vào anh, nhưng sự tiếp cận quá gần này khiến

cô hơi sợ hãi.

Càng gần Trình Vũ Kiệt, bước chân Kha Mộng Kỳ càng chậm, cuối cùng cô đã nhìn rõ gương mặt anh.

Nhìn lách qua khoảng trống giữa những fan đứng phía trước, cô nhìn thấy gương mặt điển trai của Trình Vũ Kiệt, khuôn mặt sáng sủa vô cùng, không nhuốm chút bụi trần. Đôi mắt không còn nỗi buồn bao phủ nữa, nụ cười nhàn nhạt hiện lên, toàn thân tỏa ra khí chất đặc biệt thu hút người khác, rất có phong độ.

Chớp mắt, cũng chính trong cái chớp mắt đó...

Ánh mắt cô chạm phải ánh nhìn của anh, ánh mắt anh hờ hững vô cùng. Nhưng trong khoảnh khắc anh nhìn thấy cô, cô có cảm giác anh cũng hơi bất ngờ, nụ cười vụt tắt trong thoáng chốc, ánh mắt vô hồn đã dần được thêm nét ấm áp, chăm chú nhìn cô.

Kha Mộng Kỳ lập tức né tránh cái nhìn của Trình Vũ Kiệt, trốn sau lưng các fan, hoàn toàn cách xa cái nhìn của anh.

“Bọn mình lên trên đi, ở đây nhìn chẳng rõ gì cả”. Tiểu Vân kéo tay Kha Mộng Kỳ tiếp tục lên lên trên, chân kiễng cao. Người phía trước quá cao lớn, cô ấy đứng giữa đám đông rất khó nhìn, nên cố gắng leo lên phía trước.

Kha Mộng Kỳ không còn cách nào khác, mặc kệ cho Tiểu Vân thích kéo đi đâu thì kéo.

Nhưng cho dù chen thế nào thì vẫn bị đám phóng viên che mất tầm nhìn, còn cả bảo vệ duy trì trật tự hiện trường nữa.

“Kì, Kiệt vẫn đẹp trai như ngày nào nhỉ!”. Đứng phía trước nhìn rõ hơn hẳn phía sau, Tiểu Vân kiễng chân lên đã nhìn rõ Kiệt, mặt mày hớn hờ.

Kha Mộng Kỳ không kiễng chân, đôi mắt lạng lẽ nhìn ra chỗ khác. Đột nhiên cô cảm thấy âm thanh xung quanh sao phiền phức đến vậy, ồn ào đến mức trái tim cô rối bời, cô chỉ muốn mau chóng thoát khỏi nơi này.

“Tiểu Vân, cậu cứ xem tiếp đi, tớ về trước, tớ có chút việc chưa làm xong”. Kha Mộng Kỳ hơi cúi người nói vào tai Tiểu Vân.

Tiểu Vân nghe xong, chau mày, nói: “Đi sớm thế? Không được đâu, tớ còn đợi Kiệt cho tớ chữ ký nữa”.

“Vậy cậu cứ đợi đi, tớ về trước”. Kha Mộng Kỳ nói.

“Kì, cậu chẳng ra sao cả, đợi thêm một lát nữa thôi!”. Tiểu Vân nài nỉ.

“Ừ”. Kha Mộng Kỳ mệt mỏi đáp lại.

“Bây giờ cậu và cô Ngải Thuần tiến triển đến đâu rồi?”.

“Cậu và cô Ngải Thuần có còn yêu nhau không?”.

...

Đám phóng viên thi nhau đặt câu hỏi.

Kha Mộng Kỳ có thể nhìn rõ gương mặt Trình Vũ Kiệt. Trên gương mặt anh thoáng nụ cười, môi hơi hé ra, trả lời chắc như đinh đóng cột: “Tôi muốn nói rõ một điều, tôi và Ngải Thuần chưa từng yêu nhau”.

Hiện trường trong phút chốc trở nên ồn ào. Đám phóng viên thi nhau chớp lấy vẻ mặt Trình Vũ Kiệt lúc này, ánh đèn không ngừng nhấp nháy trên khuôn mặt anh.

“Vậy anh giải thích thế nào về tin được đăng trên các báo ba năm trước?”. Một phóng viên hỏi.

“Đó là các vị đã hiểu lầm, nếu hai người đi với nhau được gọi là yêu nhau, vậy ngày nào tôi cũng bên cạnh Tiểu Kiều, cũng gọi là yêu nhau sao?”. Trình Vũ Kiệt thản nhiên trả lời, ngẩng mặt nhìn Tiểu Kiều, người quản lý đang ngồi bên cạnh.

“Hai việc đó đó về căn bản là không giống nhau”. Phóng viên nói.

“Cảm ơn sự quan tâm của các vị đối với Trình Vũ Kiệt, có thể đặt câu hỏi tiếp theo được rồi”. Người dẫn chương trình đứng bên cười, giảng hòa.

Họ chưa từng yêu nhau?

Trình Vũ Kiệt và Ngải Thuần không có chút quan hệ gì? Trước mặt giới truyền thông anh ấy lại trả lời như vậy.

Khi nghe Trình Vũ Kiệt trả lời như vậy, Kha Mộng Kỳ rất kinh ngạc, đầu óc cô bỗng rối bời.

Khi lễ ra mắt gần kết thúc, Trình Vũ Kiệt nói vài lời khách sáo, nụ cười lãnh đạm, nhưng lại làm rung động trái tim của biết bao thiếu nữ.

“Kiệt!”. Khi Trình Vũ Kiệt đi cùng mọi người vào phía sau hậu trường, một giọng nói lạnh lạnh đột nhiên vang lên.

Đây chỉ là một buổi ra mắt CD, sẽ không có tiết mục ký tặng fan. Tiểu Vân không quan tâm nhiều đến thế, sau này không biết lúc nào mới có thể gặp lại Kiệt, khó khăn lắm mới gặp mặt, không xin được chữ ký trong lòng sẽ rất khó chịu. Hơn nữa, đã mấy năm không gặp, cô muốn hỏi thăm cậu trong khoảng cách gần hơn nữa.

Những người đi cùng với Trình Vũ Kiệt đều đồng loạt quay đầu lại, Tiểu Vân cố gắng khoa chân múa tay, nụ cười rạng rỡ: “Kiệt, là mình đây!”

Tiểu Vân có hành vi quá kích động nên bị bảo vệ chặn lại. Mặt Tiểu Vân bỗng dài thượt ra, trừng mắt nhìn bảo vệ.

“Tôi quen cô ấy”. Trình Vũ Kiệt khẽ cười.

Lúc này bảo vệ mới cho bọn Tiểu Vân lại gần Trình Vũ Kiệt.

Phía sau vẫn còn tiếng hò reo của fan. Họ đẩy nhau về phía trước, bảo vệ đẩy họ lùi lại, không cho họ có cơ hội lấn lên phía trên.

“Kì, đợi chút”. Khi ký tên lên tờ áp phích mà Tiểu Vân cầm, Trình Vũ Kiệt gọi Kha Mộng Kì lại.

Kha Mộng Kì bỗng ngớ người, nhìn chằm chằm Trình Vũ Kiệt, trong lòng dấy lên một cảm giác rất khó tả.

“Tớ về trước nhé”. Tiểu Vân hiểu hàm ý ngằm trong ánh mắt của Trình Vũ Kiệt, vừa cười vừa nói với Kha Mộng Kì.

“Tớ về với cậu, hôm nay tớ còn chút việc phải làm”. Có này lại một lần nữa được Kha Mộng Kì sử dụng.

Tiểu Vân nháy mắt với Kha Mộng Kì, sau đó vội vàng đi về.

“Này...”. Kha Mộng Kì vẫy tay về phía Tiểu Vân, muốn gọi cô lại, nhưng cô đi rất nhanh, chẳng bao lâu đã đi rất xa rồi.

“Kì...”. Trình Vũ Kiệt dẫn Kha Mộng Kì đến phòng nghỉ, trong này không ồn ào như ngoài kia, vô cùng yên tĩnh.

Trình Vũ Kiệt nhìn chằm chằm Kha Mộng Kì, trong ánh mắt hiện lên những cảm xúc không thể nói thành lời.

“Mấy năm nay em sống có ổn không?”. Nụ cười trên mặt Trình Vũ Kiệt biến mất, giọng điệu hơi nặng nề.

“Rất tốt, anh thì sao?”. Kha Mộng Kì nhếch môi lên, nói.

Chỉ là câu hỏi thăm đơn giản nhất, nhưng Kha Mộng Kì lại cảm thấy đau nhói trong lòng.

Cô cứ nghĩ khi gặp anh trái tim cô sẽ bình lặng như nước, sẽ không gợn bất kỳ ngọn sóng nào, nhưng nỗi đau cứ ập tới từng hồi trong tim nói cho cô biết, cô không thể làm được như vậy.

Cùng với thời gian, cô đang lãng quên, chỉ là bóng hình thân quen đó gần ngay trước mắt, những cảm xúc trào dâng, khiến cô không thể kìm chế lại được.

“Anh cũng vậy”. Trình Vũ Kiệt khẽ nói.

Mình sống có tốt không? Anh tự hỏi bản thân.

Cuộc sống huấn luyện không tự do, anh như chú chim bị nhốt trong lồng, tách rời thiên nhiên, không còn sức sống nữa. Những ngày tháng gian khổ, khô khan, vô vị đó có thể coi là sống tốt không?

Ba năm trôi qua như đã chịu đựng giày vò, nhưng những thứ đã mất đi trong ba năm đó thì chỉ có anh mới biết.

Anh nhìn Kha Mộng Kì trước mặt, cảm nhận được sự luân chuyển của thời gian, vì trên gương mặt cô không còn nụ cười vô tư ngày nào, cô đã trở nên trầm lắng hơn, ăn mặc cũng không còn như thời đi học nữa, nhưng vẫn rất trẻ trung.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, anh vẫn còn nhớ như in cảnh tượng lần cuối cùng họ gặp nhau.

“Chúc mừng anh!”. Tuy những xúc cảm đó đang vẫn vương trong lòng Kha Mộng Kì, nhưng giả bộ thờ ơ là điều nên làm, câu chúc mừng đương nhiên cũng không thể thiếu được.

“Cảm ơn!”. Câu trả lời đơn giản.

Kha Mộng Kì không hiểu, anh có ý bảo cô ở lại chỉ là để nói mấy câu này thôi sao? Không khí yên lặng khiến cô cảm thấy bị đè nén. Đã lâu như vậy, đối diện với anh, cô không biết phải nói gì.

“Nếu không còn chuyện gì khác, em về trước đây”. Cứ giữ mãi cái không khí này chỉ làm cho hai người thêm ngượng ngùng mà thôi, Kha Mộng Kì nhắc chân định đi.

“Đội đã!”. Trình Vũ Kiệt đột nhiên nắm cổ tay Kha Mộng Kỳ.

Kha Mộng Kỳ ngỡ ngàng. Thời gian như ngừng trôi, xung quanh càng yên lặng hơn.

Ánh mắt Trình Vũ Kiệt sáng long lanh, nóng bỏng đến rợn người. Cánh tay của cô bị anh nắm nóng dần lên, trong mùa hè, sự ấm áp này trở nên nóng nực, nhưng cô không lập tức thoát ra.

Đã bao lâu rồi... ba năm, mà như đã qua ba thế kỷ. Sự ấm áp này đã để lại vết hằn trong sâu thẳm trái tim cô, khi nó ấm áp trở lại, trong lòng dấy lên một cảm xúc khác, không giống như trước đây, cái cảm giác kỳ lạ này khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Rầm! Tiếng mở cánh phòng nghỉ phá vỡ sự im lặng.

Hai người bị âm thanh bất ngờ này làm giật mình, đột nhiên chết đứng tại chỗ. Vài giây sau, Kha Mộng Kỳ mới nhớ ra, rút tay mình về.

“Các người đang làm gì?”. Lâm Phương Phi giận dữ quát lớn, bắt chấp sự ngăn cản của bảo vệ, ra sức bước về phía trước.

Trong buổi ra mắt, cô và Lý Minh Nguyệt, Phương Hiểu không thể chen lên trên, bị đẩy xuống phía sau. Khi buổi lễ kết thúc, họ muốn chen lên cũng không chen được. Nhân lúc bảo vệ đang chặn một số fan, Lâm Phương Phi bèn lên vào phòng nghỉ.

“Phương Phi!”. Lý Minh Nguyệt chạy theo gọi.

Kha Mộng Kỳ cố gắng giữ bình tĩnh, trên mặt không để lộ tâm trạng.

“Không có gì, chúng tôi chỉ bắt tay một cái”. Trình Vũ Kiệt ra vẻ tự nhiên.

“Bắt tay?”. Lâm Phương Phi chau mày hỏi một cách lạnh lùng.

“Mấy cô, đây là phòng nghỉ riêng của Trình Vũ Kiệt, phiền các cô ra ngoài cho, cảm ơn đã hợp tác!”. Bảo vệ giơ tay mời ra ngoài, giọng nói tuy có vẻ lạnh nhạt, nhưng ánh mắt rất nghiêm nghị.

Lâm Phương Phi nhìn Kha Mộng Kỳ bằng ánh mắt hình viên đạn, trong ánh mắt đó chất chứa lòng hận thù vô hạn, như mũi tên, có thể xuyên thấu vào tận đáy tim người khác.

Sau đó, cô ấy còn cố lờm người bảo vệ một cái, tức giận bỏ đi. Đi đến cửa, cô quay đầu lại nhìn Trình Vũ Kiệt, những hận thù, giận dữ trên khuôn mặt đã biến mất từ lúc nào, thay vào đó là vẻ mặt đau khổ.

Chỉ còn lại hai người: Trình Vũ Kiệt và Kha Mộng Kỳ, phòng nghỉ trở nên yên lặng một cách lạ thường.

Hai người cùng đứng im, họ đều có vẻ ngượng ngập. Kha Mộng Kỳ ngập ngừng một lúc, rồi quay người bỏ đi.

Trình Vũ Kiệt không ngăn cô, nhìn theo bóng cô, vẻ mặt anh thoáng nổi đau buồn.

5

“Húc, anh có biết hôm qua em nhìn thấy gì không?”. Hôm sau, nhân lúc ăn cơm trưa, Lâm Phương Phi gọi Phương Văn Húc lên sân thượng của công ty.

Sau khi tốt nghiệp, Phương Văn Húc đã tiếp quản việc kinh doanh của một công ty thiết bị âm nhạc trong thành phố thuộc tập đoàn của bố anh, còn Lâm Phương Phi đã thi tuyển vào công ty. Quan hệ giữa hai người bây giờ là cấp trên và cấp dưới.

“Em nhìn thấy gì?”. Phương Văn Húc hỏi. Hôm qua là chủ nhật, vốn dĩ anh định hẹn Kha Mộng Kỳ cùng nhau ra ngoài, không ngờ cô lại có việc bận.

“Em nhìn thấy Kiệt nắm cổ tay Kha Mộng Kỳ. Em hỏi hai người đang làm gì, Kiệt nói họ đang bắt tay nhau, nhưng nắm cổ tay Kha Mộng Kỳ thì có phải là bắt tay được không?”. Lâm Phương Phi sao có thể tin lời Kiệt, cách nguy trang đó quá vụng về, cô vừa nhìn đã có thể nhận ra ngay.

“Trình Vũ Kiệt đã quay về rồi?”. Vẻ mặt Phương Văn Húc bỗng sầm xuống, lông mày hơi nhíu lại.

“Đúng thế, anh ta vừa về, một số người đã hý hửng”. Lâm Phương Phi cố tình nói vu vơ, nhưng mũi tên chỉ vào ai dĩ nhiên Phương Văn Húc biết rõ.

Điều này khiến anh nhớ lại ba năm về trước, khi Lâm Phương Phi nói với anh chuyện Kha Mộng Kỳ và Trình Vũ Kiệt ở bên nhau rất thân mật, anh không tin. Anh biết Kha Mộng Kỳ thích Trình Vũ Kiệt, điều này không sai. Nhưng bây giờ cô đã nhận lời làm bạn gái anh rồi, sao có thể dây dưa với Trình Vũ Kiệt được nữa?

Anh tin tưởng Kha Mộng Kỳ, cảm thấy cô không phải là loại con gái đó, càng không thể đi quyến rũ Trình Vũ Kiệt. Kiểu ăn nói khoác lác của Lâm Phương Phi, anh sao có thể dễ dàng tin được chứ.

Sau khi biết tin Trình Vũ Kiệt ra nước ngoài, nỗi lo lắng trong lòng Phương Văn Húc cũng xẹp xuống. Sau này họ không thể gặp mặt nhau, vậy sao có thể xảy ra chuyện như Lâm Phương Phi nói?

Việc này anh chưa bao giờ hỏi Kha Mộng Kì, coi như chưa từng nghe qua, chỉ nghe lời nói phiến diện của người khác đã kết luận một cách bừa bãi không phải là tác phong của anh. Cứ cho là giữa hai người họ đã từng có gì với nhau, anh cũng coi như mây khói, sẽ biến mất theo thời gian. Anh tin tưởng cô, thời gian sẽ khiến cô quên đi. Vậy mà, Trình Vũ Kiệt đã trở về, sự lãng quên đó liệu có hồi sinh trong ký ức cô không?

Phương Văn Húc gượng cười, nói: “Cổ lễ hai người chỉ bắt tay thôi, chắc em nhìn lầm rồi”.

“Húc, sao anh có thể tin tưởng Kì như thế? Cô ta đã từng làm gì anh đều không để tâm sao?”. Lâm Phương Phi không ngờ anh vẫn muốn bảo vệ Kha Mộng Kì, hết lần này đến lần khác đều tin tưởng cô ta.

Không để tâm? Chẳng lẽ anh thực sự không để tâm? Anh luôn nói với bản thân, chỉ cần không tận mắt nhìn thấy, anh sẽ vẫn mãi tin tưởng Kha Mộng Kì.

“Húc, mấy năm nay em theo chân anh đến tận công ty, nhưng anh đã bao giờ quan tâm đến cảm giác của em chưa?”. Thấy Phương Văn Húc không nói gì, Lâm Phương Phi hạ thấp giọng, nói nhẹ nhàng.

“Em biết người anh yêu là Kì, Phương Phi, em đừng như vậy nữa, đừng dỗi theo anh như thế. Trong công ty có không ít người quan tâm tới em, em chỉ cần để ý một chút, hãy cho họ cơ hội”.

Lâm Phương Phi chuyển chủ đề sang chuyện tình cảm khiến Phương Văn Húc rất khó xử. Rõ ràng người cô thích là Kiệt, sau khi cậu ta ra nước ngoài, cô lại chuyển toàn bộ sự chú ý sang Phương Văn Húc.

“Nhưng hai người họ không như ngài Tổng giám đốc nghĩ”. Nói xong, Lâm Phương Phi quay người đi vào.

Ráng chiều trong buổi hoàng hôn tuyệt đẹp, cả bầu trời đều nhuộm thứ ánh sáng màu vàng ấm áp.

Phương Văn Húc không còn tâm trí để hưởng thụ khung cảnh tươi đẹp này, trong mắt anh những ánh nắng đỏ chằng qua cũng chỉ là thứ ánh sáng làm chói mắt mà thôi.

Những vòng khói màu trắng bay vòng quanh ngón tay anh, như đang quấn quanh bên trái tim đang rối bời của anh.

Khi nhìn thấy Kha Mộng Kì đi cùng với đồng nghiệp từ phía xa tiến lại gần, anh vội vàng dập đầu thuốc còn đang cháy dở, vút vào thùng rác, trấn tĩnh lại tinh thần.

“Kì, cậu hạnh phúc thật đấy, bạn trai lại đến đón cậu rồi!”. Đồng nghiệp Trần Dung nhìn thấy Phương Văn Húc ở phía trước liền nói.

Thời nay tìm được người yêu giàu có đã khó, tìm được người yêu vừa giàu có vừa có nhân cách lại càng khó hơn, nhưng chuyện tốt này lại rơi vào tay Kha Mộng Kì, Trần Dung thấy vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen tị.

“Ừ”. Kha Mộng Kì trả lời hững hờ.

Sau khi tạm biệt Trần Dung, Phương Văn Húc mở cửa xe cho cô, cử chỉ không khác gì bình thường, rất lịch sự, nhã nhặn.

Ngồi trong xe, Kha Mộng Kì không còn thao thao bất tuyệt kể về những chuyện thú vị xảy ra giữa cô với lũ học sinh như mọi khi nữa, mà im lặng.

Phương Văn Húc cũng chỉ chú ý lái xe, không khí trong xe trở nên vô cùng ngột ngạt.

“Hôm nay đến nhà anh ăn cơm nhé”. Một lúc sau, Phương Văn Húc nói.

“Hả?”. Tâm trí Kha Mộng Kì không biết đã bay đi đâu, quay đầu nhìn Phương Văn Húc, sau khi đã định thần lại, cô mỉm cười đáp: “Không cần đâu”.

Bây giờ, trở ngại lớn nhất giữa cô và Phương Văn Húc chính là bà Giang Lê. Bà Giang Lê không thể ngăn cản hai người qua lại, nhưng chuyện hôn nhân trong tương lai không thể nói trước được.

Bà Giang Lê đã từng đến tìm Kha Mộng Kì. Trong mắt Kha Mộng Kì, bà là một người phụ nữ rất tao nhã, đoan trang, tuy đã có tuổi, nhưng phong thái vẫn như hồi còn trẻ. Cách ăn nói của bà có thể coi là khôn khéo, tuy không nói thẳng hãy chia tay với con trai bà, nhưng hàm ý của bà sao Kha Mộng Kì lại không hiểu.

Kha Mộng Kì là người rất hiểu chuyện, cho nên hai người đã tiếp tục cuộc chiến tranh lạnh, Phương Văn Húc phải rất khổ sở thuyết phục, quan hệ của hai người mới trở nên ôn hòa.

Cô không phải chưa từng đến nhà Phương Văn Húc, nhưng nhìn thấy ánh mắt của bà Giang Lê cô lại thấy hơi sợ, dường như bà không hoan nghênh cô. Ngược lại, ông Phương Tuấn Vĩ lại đối đãi với cô rất tốt.

Lúc này, cô không muốn đi, có thể là muốn trốn tránh ánh mắt ấy!

“Không sao, em đừng nghĩ ngợi nhiều, mẹ anh không hề đáng sợ như em tưởng tượng. Bà là một người rất dịu dàng, chỉ có điều suy nghĩ có hơi cổ hủ, không theo kịp thời đại”. Phương Văn Húc biết nỗi lo lắng của Kha Mộng Kì, anh lại bắt đầu khuyên nhủ.

Kha Mộng Kì im lặng.

Nếu không phải vì sự kiên trì của Phương Văn Húc, có lẽ cô sớm đã từ bỏ, sự phũ phàng của hiện thực cô hiểu rất rõ.

Phương Văn Húc cảm thấy để mẹ anh tiếp xúc nhiều với Kha Mộng Kì, bà mới có thể hiểu được cô là người con gái tốt đến nhường nào. Sự im lặng của Kha Mộng Kì anh coi như là ngầm đồng ý, liền đưa cô đến thẳng nhà anh.

“Kì, cháu đừng có chỉ ăn com như vậy, ăn thêm thức ăn vào”. Lúc ăn tối, ông Phương Tuấn Vĩ thấy Kha Mộng Kì chỉ cúi đầu ăn com, bèn nói.

“Dạ, cháu cảm ơn bác ạ!”. Kha Mộng Kì mỉm cười.

Ông Phương Tuấn Vĩ cảm thấy cô bé này rất thân thiện, không như những cô gái thời nay điên điên khùng khùng, nhuộm tóc, mặc những bộ đồ hở hang thiếu vải, ăn nói nũng nịu. Tuy cô không mặc những bộ đồ đắt tiền, nhưng vẫn toát lên khí chất cao quý.

Bà Giang Lê ngồi bên cạnh gấp thức ăn cho con trai, không nói gì.

Phương Văn Húc gấp mấy món ăn mà Kha Mộng Kì thích, bỏ vào bát cô, trên khuôn mặt rạng rỡ nụ cười.

Bà Giang Lê thấy vậy, đôi đũa dừng lại, vẻ mặt hơi khó chịu.

“Con trai, mẹ nói với con bao nhiêu lần rồi, các con sẽ không có kết quả gì đâu, đừng dây dưa mãi nữa”. Sau khi Phương Văn Húc đưa Kha Mộng Kì quay trở về, bà Giang Lê bắt đầu giáo huấn anh.

“Mẹ, mẹ không thấy cô ấy là một cô gái rất tốt sao?”. Phương Văn Húc khê chau mày, hỏi.

“Tốt thì tốt, nhưng không xứng với gia đình ta, tin này truyền ra ngoài làm mất mặt nhà họ Phương chúng ta”. Bà Giang Lê luôn quan niệm hôn nhân là phải môn đăng hộ đối.

“Mẹ, giờ đã là thời đại nào rồi, mẹ còn cổ hủ vậy”. Phương Văn Húc khuyên nhủ bà Giang Lê, nhưng tư tưởng thâm căn cố đế của bà vẫn chưa thay đổi được.

“Tuấn Vĩ...”, bà Giang Lê thấy mình không thể thuyết phục Húc được, chuyển hướng về phía ông Phương Tuấn Vĩ.

“Húc cũng không còn nhỏ nữa, chuyện tình cảm của nó, chúng ta không nên lo lắng quá. Kì là một cô gái rất tốt, điều kiện gia đình tuy không bằng nhà chúng ta, nhưng những nhà có thể sánh với nhà ta được mấy nhà chứ?”. Ông Phương Tuấn Vĩ nói lý lẽ.

“Nhà Phương Phi tốt hơn nhà con bé ấy nhiều chứ? Người tốt thì không muốn, cứ nhất quyết đòi lấy cái con bé nhà nghèo không có bố”. Bà Giang Lê vừa nói xong, vội vàng lấy tay bịt miệng.

“Con muốn lấy một người phụ nữ tốt chứ không phải lấy người có gia cảnh tốt”. Phương Văn Húc phản bác lại.

“Vậy con bé từ nhỏ là do một tay mẹ nó nuôi nấng?”. Ông Phương Tuấn Vĩ hơi kinh ngạc trước lời của bà Giang Lê. Về gia đình của Kha Mộng Kì, những điều ông nghe được từ Húc là mấy chữ “gia đình bình thường”, ngoài ra những điều khác ông không rõ lắm.

“Năm nó tám tuổi, bố nó bị tai nạn giao thông, mọi chuyện trong nhà đều do bà mẹ lo liệu, cuộc sống khá khó khăn”. Bà Giang Lê nói, ra vẻ hiểu hết về gia cảnh của Kha Mộng Kì.

“Mẹ, mẹ đã điều tra nhà cô ấy?”. Về mặt Phương Văn Húc thoáng chút tức giận.

“Mẹ làm tất cả chỉ muốn tốt cho con, muốn tốt cho nhà họ Phương”. Bà Giang Lê nói vẻ không đồng ý.

“Sau này chuyện của con, em đừng quản nữa, em điều tra gia đình nhà người ta làm gì chứ? Huống hồ một gia đình như vậy lại có thể nuôi dạy được một cô con gái xuất sắc!”. Ông Phương Tuấn Vĩ càng thấy đồng cảm và thương yêu Kha Mộng Kì hơn. Cái gọi là môn đăng hộ đối thì sao chứ, con cái hạnh phúc là được rồi?

6

Từ trên xe của Phương Văn Húc bước xuống, Kha Mộng Kì đứng lại nhìn theo chiếc xe đi xa dần. Lúc cô định nhấc chân, một bóng đen “nhảy” vào tầm mắt của cô. Cô thu gấp bước chân lại, trong chốc lát ngỡ người ra.

Thân hình to lớn của anh ấy chắn ánh sáng của ngọn đèn đường, thành bóng râm lớn che phủ mặt cô. Trong khung cảnh mờ tối, cô không nhìn rõ ánh mắt anh, nhưng cảm thấy ánh mắt đó đang thiêu đốt trái tim cô.

Sao anh ấy lại xuất hiện trước cửa nhà mình? Sao anh ấy lại đến tìm mình?

Kha Mộng Kì định đi vòng qua anh để vào nhà, Trình Vũ Kiệt liền đứng chặn trước mặt cô, khiến cho cô không thể bước lên trước được nữa.

“Xin hỏi có việc gì không?”. Kha Mộng Kì hỏi với vẻ khách sáo.

“Em đến nhà thằng khốn đó rồi?” Giọng Trình Vũ Kiệt mang chút hờn giận.

“Đi hay không, không liên quan đến anh”. Kha Mộng Kì không ngờ ba năm đã trôi qua rồi mà Trình Vũ Kiệt vẫn ôm mối hận với Phương Văn Húc.

“Vậy em đã đến đó rồi?”. Trình Vũ Kiệt khẽ cười một tiếng. Thực ra nói cô đến nhà Phương Văn Húc cũng chỉ là anh đoán mò mà thôi, câu trả lời của cô khiến toàn thân anh run lên. Thời tiết rất nóng nực, anh lại cảm thấy lạnh lạnh nơi sống lưng.

“Anh ấy là người yêu em, chẳng lẽ em đến nhà anh ấy là sai sao?”. Kha Mộng Kì lạnh lùng, vẻ mặt lạnh đậm.

“Không sai, chỉ là anh quan tâm”. Giọng nói nhẹ đến mức gần như không nghe thấy, nhưng vẫn rất rõ ràng trong không trung, vang lên một cách bi thương.

Âm thanh run rẩy đầy bi thương này bỗng chốc lay động trái tim Kha Mộng Kì.

Quan tâm? Anh quan tâm đến tình cảm của mình và Húc? Anh quan tâm đến việc mình đến nhà Húc? Nếu quan tâm, sao ba năm nay anh không hề liên lạc với cô?

Cô đã từng nhiều lần nhấc điện thoại lên, rồi lại đặt điện thoại xuống, tay cầm chặt điện thoại, như muốn nhét nó thật chặt vào lòng bàn tay mới chịu thôi. Cô định làm đau bản thân, nhưng điện thoại là vật không có góc cạnh, cuối cùng vẫn không thể làm cô bị thương. Chỉ là thời gian cầm điện thoại quá lâu, lòng bàn tay sẽ có vết hằn màu đỏ, nhưng vết hằn trong trái tim cô ngày càng rõ rệt hơn. Nỗi đau nhỏ bé như vô số điểm trên vết hằn bàn tay, uốn quanh cô, chậm chậm không điểm dừng.

“Kiệt, anh đừng như vậy...”. Giọng Kha Mộng Kì khàn khàn. Cuối cùng lý trí vẫn chiếm thế thượng phong.

“Kì, em nghe anh nói”. Trình Vũ Kiệt cắt ngang lời Kha Mộng Kì, vội vã nói tiếp: “Ba năm nay không một giây, một phút nào anh không nhớ đến em. Em có biết những ngày vừa qua anh đã sống thế nào không?”. Trong ánh mắt anh dần hiện lên màn sương u buồn.

Trái tim Kha Mộng Kì đột nhiên co thắt, nhìn Trình Vũ Kiệt.

“Năm đó anh và Ngải Thuần không có bất kỳ mối quan hệ tình cảm nào cả, những điều trên báo họ đăng cũng chỉ là tin đồn, bởi vì lúc đó Ngải Thuần thích anh nên cố ý tiếp cận anh, điều này khó tránh khỏi gây ra tin đồn trong giới truyền thông. Còn lúc đó anh không giải thích với em là có nỗi khổ trong lòng...”.

Ánh mắt Trình Vũ Kiệt trở nên âm trầm, giọng nói trầm xuống, nói: “Vì tạo nên hình tượng cho anh, công ty băng đĩa nhạc Bách Tín đã đặc biệt cử anh sang Hàn Quốc huấn luyện bí mật, huấn luyện theo kiểu này không thể công khai ra ngoài, không thể tiết lộ với bất kỳ ai, bao gồm cả em, anh cũng không thể nói. Còn một trăm nghìn đó không phải là anh vay của Ngải Thuần, anh đồng ý kí hợp đồng năm năm với Bách Tín, họ mới ứng trước cho anh khoản tiền đó”. Nói xong, nỗi đau buồn bao phủ trên khuôn mặt anh càng sâu đậm hơn.

Ánh mắt Kha Mộng Kì nhìn chằm chằm Trình Vũ Kiệt, trái tim dần thất lại, như muốn chìm vào bóng tối vô tận.

Hóa ra anh ấy không hề lừa dối tình cảm của mình, không hề dối tình cảm lấy tiền bạc, anh không phải là người đem tình yêu ra làm trò chơi. Trái tim Kha Mộng Kì lại bắt đầu hỗn loạn, rối như tơ vò.

Nhưng...

Cho dù lúc đó anh không đem tình cảm dối lấy tiền bạc của Ngải Thuần thì đã sao? Hiểu lầm anh thì sao? Biết hết những chuyện này thì cũng có thể thay đổi được hiện tại sao? Có thể cảm động được trái tim cô sao? Anh đã từng làm gì, chưa từng làm gì, thì bây giờ có liên quan gì tới cô?

Những sự thực này chẳng qua cũng chỉ là quá khứ đau thương của năm tháng, hiểu lầm đến đâu đi nữa cũng sẽ trở thành mây khói mà thôi.

“Kiệt, hồi đó em đã hiểu lầm anh”. Kha Mộng Kì không quay mặt lại phía Kiệt, cô nhìn màn đêm tối tăm, yên tĩnh, nói với vẻ thất vọng.

“Vậy chúng ta...”. Trình Vũ Kiệt gơ hai tay ra, nhẹ nhàng quay vai Kha Mộng Kì, khẽ nói.

“Kiệt, anh bỏ em ra!”. Kha Mộng Kì định vùng ra nhưng Trình Vũ Kiệt càng giữ chặt hơn.

“Kì, em có biết những ngày tháng ở Hàn Quốc, thứ quan trọng nhất anh đã đánh mất là gì không?”. Mắt Trình Vũ Kiệt nhìn thẳng vào Kha Mộng Kì, ánh mắt thoáng chút mơ hồ, giọng nói dần khàn, nhỏ đi, “Anh mất đi hai thứ quan trọng nhất trong cuộc đời, một thứ là tự do, còn một thứ là...”. Đột nhiên anh ngừng lại, tay đang giữ trên vai Kha Mộng Kì bất giác bóp chặt, ánh sáng trong mắt hoàn toàn biến mất, sự âm trầm hòa vào bóng tối, hồi lâu sau, anh nói, “còn một thứ chính là em”.

“Cho nên, anh không muốn lại để mất em thêm một lần nữa”. Trình Vũ Kiệt vừa nói vừa ôm Kha Mộng Kì vào lòng.

“Kiệt, em xin anh đừng như vậy!”. Kha Mộng Kì ý thức được là phải thoát khỏi cái ôm của Trình Vũ Kiệt, nơi ấm áp như vậy cô sớm đã quên đi, cũng đã ba năm trôi qua rồi.

“Em cũng yêu anh, đúng không? Nếu em không yêu anh, tại sao em còn đến tham gia lễ phát hành đĩa? Tại sao còn nhìn anh bằng ánh mắt đó? Kì, em

đừng lừa dối anh, càng không nên lừa dối bản thân. Em chưa hề quên anh, đúng không?”. Trình Vũ Kiệt thả lỏng Kha Mộng Kỳ ra, hai tay vẫn đặt trên vai cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô.

Kha Mộng Kỳ đứng ngẩn ngơ nhìn Trình Vũ Kiệt trước mặt, như đang nhìn một người vô cùng lạ lẫm.

Từng lời nói từng cử chỉ của cô đều được thu hết vào ánh mắt anh rồi ư? Cô còn yêu anh sao? Khóe miệng Kha Mộng Kỳ khẽ nhếch lên. Anh đã có khả năng quan sát cử chỉ, lời nói của người khác từ lúc nào vậy? Từ lúc nào anh đã tự tin, tự tin đến mức cho rằng mình không hề quên anh, mà vẫn còn yêu anh?

Muốn hoàn toàn quên đi một người mà mình yêu là một chuyện không hề dễ dàng, nhưng đôi khi không quên không có nghĩa là còn yêu.

Cô còn yêu anh không? Khi lần đầu nhìn thấy anh, tim cô rộn ràng thì sao chứ? Sự giằng xé như lúc này thì sao chứ?

Khoảnh khắc bị Trình Vũ Kiệt đột ngột ôm vào lòng, trong đầu cô bỗng xuất hiện hình ảnh của Phương Văn Húc, cái ôm đó hoàn toàn khác xa cái ôm của Phương Văn Húc. Cái ôm của Trình Vũ Kiệt như một khúc nhạc hoa lệ vô cùng hư ảo, còn cái ôm của Phương Văn Húc dành cho cô lại giống một bến cảng mà con thuyền tình yêu của cô có thể cập vào, dựa dẫm, rất chân thực, khiến người ta cảm thấy vững lòng.

Sau một thời gian dài xa cách sự dịu dàng hóa ra cũng có thể thay đổi! Cho dù chỉ là một cái ôm nhỏ bé, mà cũng có thể đo được khoảng cách giữa trái tim và trái tim.

Vậy thì, anh ấy đang dần xa rời thế giới của Kha Mộng Kỳ sao?

“Kì, ánh mắt em không lừa nổi anh đâu, hãy chia tay với tên khốn đó đi!”. Nhìn ánh mắt hoang mang của Kha Mộng Kỳ, Trình Vũ Kiệt nói.

“Kiệt, hiện tại em sống rất tốt, Húc cũng đối xử rất tốt với em, em rất mãn nguyện”. Tuy tình yêu của cô dành cho Húc không giống kiểu thể non hẹn biển, nhưng cuộc sống bình dị khiến cô cảm thấy vô cùng an tâm.

“Chiếc nhẫn này, em vẫn đeo?”. Trình Vũ Kiệt cúi đầu nâng tay Kha Mộng Kỳ lên, đặt vào lòng bàn tay mình, cười với vẻ mặt đau khổ.

“Em là người yêu của Húc, đeo nhẫn anh ấy tặng thì lạ lắm sao?”. Kha Mộng Kỳ mỉm cười, trong nụ cười như ẩn chứa nỗi đau, tiếp đó nói: “Kiệt, anh về đi! Cho dù đã từng xảy ra chuyện gì, em cũng không quan tâm nữa. Em chỉ quan tâm em của hiện tại, quan tâm cuộc sống của em lúc này”.

Nếu đã sớm biết hai người sẽ không đi đến đâu, sao phải cho đối phương cơ hội?

Lối rẽ không giao nhau, tác thành cho con đường một chiều của hai người. Bóng của mỗi người càng kéo dài hơn sự tĩnh mịch của đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Vũ Cùng Anh Nhé, Lolita* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đôi khi, tình yêu thắm lặng lại là tình yêu sâu sắc nhất

Cô mang tiếng cướp người yêu của người khác, cuộc sống rất mệt mỏi. Bây giờ, người bị tổn thương không phải ai khác, mà chính là bản thân mang đầy thương tích của cô.

1

Sáng sớm, những tia nắng nhỏ bé chiếu một lớp mỏng manh vào phòng làm việc rộng lớn.

“Kiệt, tài liệu quảng cáo của công ty thiết bị âm nhạc Thành Húc đã đến rồi, đối tác đồng ý ký hợp đồng với cậu, quá tốt rồi. Công ty Thành Húc tuy mới thành lập hai năm nay, nhưng tốc độ phát triển nhanh chóng tới mức kinh ngạc, bây giờ đã là một công ty tiếng tăm”. Tiểu Kiều đứng bên cạnh nói giọng đầy hưng phấn.

“Ừ”. Trình Vũ Kiệt không tập trung, trả lời qua quýt.

Tối qua, trong đêm hè, tiếng côn trùng kêu rí rả, Kha Mộng Kỳ đứng nhìn theo sau lưng Phương Văn Húc, ánh mắt hiện rõ sự yêu thương. Còn khi kiên quyết bỏ đi, từ chối Trình Vũ Kiệt, đáng vẻ quay người không một chút lưu luyến, tất cả đã phủ một màn sương lạnh lẽo trong lòng anh.

“Tổng giám đốc công ty Thành Húc đúng là tuổi trẻ tài cao, Kiệt, chắc anh cũng quen anh ấy chứ? Hai người đã từng cùng tham gia cuộc thi “Super Boy” mà”. Tiểu Kiều hỏi.

“Sao quen biết được chứ?”. Suy nghĩ của Trình Vũ Kiệt lập tức quay trở lại, anh khẽ cười nói.

Nếu lần này không phải người quản lý yêu cầu anh ký hợp đồng này, anh chắc chắn sẽ không bao giờ hợp tác với Phương Văn Húc, quảng cáo cho sản phẩm của hắn. Đó là yêu cầu của người quản lý của công ty, anh còn có thể nói gì? Đã bước chân vào giới giải trí, thì đâu thể dễ dàng mà thoát ra được? Tất cả đều không do mình quyết định.

Đại sảnh của công ty Thành Húc.

“Phương Phi, chuyện gì thế này, sao lại mời Trình Vũ Kiệt làm người đại diện cho nhãn hiệu của chúng ta?”. Phương Văn Húc vút tập tài liệu lên mặt bàn, vẻ mặt giận dữ.

“Húc, đây là quyết định của cá nhân em. Hiện nay Trình Vũ Kiệt là nhân vật mới nổi của công ty đĩa nhạc Bách Tín, đang được xây dựng hình tượng, đã sắp trở thành King thứ hai rồi, chúng ta mời anh ấy làm người đại diện sao không được? “Lâm Phương Phi có vẻ không sợ Phương Văn Húc, ngữ khí vẫn như bình thường.

“Tôi đã nói với cô từ lâu, dù mời ai làm người đại diện cũng được, trừ Trình Vũ Kiệt ra, sao cô không nghe?”. Phương Văn Húc tức giận, chấp tay sau lưng.

Có thể Kha Mộng Kỳ đã quên Trình Vũ Kiệt, có thể Trình Vũ Kiệt sẽ không còn là sự uy hiếp đối với anh nữa, nhưng trong lòng Phương Văn Húc vẫn có một vết sẹo, không muốn nhìn thấy người đó, càng không muốn hắn làm người đại diện cho thương hiệu Thành Húc.

“Húc, anh phải công tư phân minh. Anh có thành kiến gì về Trình Vũ Kiệt thì đừng mang nó vào công việc, anh ấy làm người đại diện thương hiệu của chúng ta sẽ nhanh chóng nổi tiếng”. Lâm Phương Phi là người phụ trách dự án này, nói câu nào cũng liên quan đến thương hiệu của công ty.

“Phương Phi, người cần phải công tư phân minh e rằng không chỉ có mình anh!”. Phương Văn Húc mím chặt môi, nói.

Lâm Phương Phi bị những lời của Phương Văn Húc làm cho cứng họng, những gì định nói đều nuốt vào trong.

“Thôi bỏ đi, dù sao thì cũng đã ký hợp đồng rồi, cứ làm thế đi! Hủy hợp đồng cũng không có lợi cho công ty chúng ta”. Phương Văn Húc khẽ chau mày, một lúc lâu sau mới nói: “Em vẫn thích Trình Vũ Kiệt, đúng không?”.

“Không... không phải...” Lâm Phương Phi hốt hoảng nói.

“Em ra ngoài đi, không còn chuyện gì liên quan đến em nữa”. Phương Văn Húc nhướn mày, vẫy tay nói.

“Húc, em...”.

“Em không cần nói nhiều. Anh chỉ muốn em sau này đừng làm phiền đến cuộc sống của anh nữa, mẹ anh thích em như vậy cũng là công lao của em đúng không? Anh không hiểu sao em lại phải làm thế, sao lại đeo đuổi anh, nhưng anh cũng không muốn biết nguyên nhân nữa”. Phương Văn Húc cắt ngang lời Lâm Phương Phi, sau đó tiến lại gần cô, đặt tay lên vai cô, nói giọng tình cảm như anh trai, “Phương Phi, hãy như trước đây đi, em sẽ phát hiện ở một góc khuất nào đó mà em không để ý tới, hạnh phúc đang đợi em”.

Lâm Phương Phi bỗng thấy mắt mình hơi ươn ướt, khịt khịt mũi, quay lưng lại Phương Văn Húc, nhẹ nhàng nói: “Húc, em phải nhắc nhở anh, cho dù anh có cố gắng bao nhiêu đi nữa, cũng không thể ngăn được Kha Mộng Kỳ yêu Trình Vũ Kiệt...”.

Nghe tiếng đóng cửa nặng nề, lòng Phương Văn Húc bỗng nhói đau, lông mày nhíu lại. Nhìn đồng giấy tờ được sắp xếp rất ngăn nắp trên bàn mà tâm trí anh lại rối bời.

Soạt một tiếng, tất cả giấy tờ lù lượt rơi xuống đất.

Về đến phòng làm việc của mình, Lâm Phương Phi lập tức đóng cửa lại, tay đặt trên tay nắm cửa, bỗng cảm thấy mình không còn chút sức lực, cơ thể chầm chậm trượt xuống bên cánh cửa, cuối cùng ngồi bệt trên sàn nhà lạnh lẽo.

Trong phòng mở điều hòa, nhưng cô cảm thấy lạnh thấu xương, hai cánh tay khoanh trước ngực, bắt giác run lên cầm cập.

Sự nguy trang nấy năm nay cuối cùng cũng không qua được mắt Phương Văn Húc, chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy, mà tất cả nguy trang đều vỡ vụn trong chớp mắt.

Đã tròn ba năm rồi, cô sống vì cái gì? Vì nổi tức giận trong lòng? Vì sự không cam tâm?

Có lẽ, kể từ giây phút Trình Vũ Kiệt nói lời chia tay, cô đã nên từ bỏ tất cả những áp ú về mối tình đó, không nên tính toán quá nhiều, không nên nghĩ tại sao Kha Mộng Kỳ lại được cả hai người đàn ông yêu thương, còn cô lại cô đơn.

Ông trời cũng không quy định rốt cuộc ai là của ai, ai phải yêu ai, suy nghĩ của một người không thể bị bất kỳ ai khác chi phối.

Nhưng Lâm Phương Phi lại ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần cố gắng hết mình, sẽ có ngày làm tổn thương được Kha Mộng Kỳ. Nhưng mọi sự không đơn giản như cô tưởng, cũng không theo những gì cô đã toan tính.

Sau khi Trình Vũ Kiệt ra nước ngoài, cô vất óc suy nghĩ làm cho Phương Văn Húc bỏ rơi Kha Mộng Kỳ, cố ý trở thành kẻ phá rối giữa họ, nhưng cô

không ngờ tình yêu của Phương Văn Húc dành cho Kha Mộng Kỳ là thứ cô không thể hủy hoại được. Nhưng, cũng có vài lần, cô gây ra sự hiểu lầm giữa hai người, khiến cho họ không liên lạc với nhau trong rất nhiều ngày. Cô đang đắc ý, cho rằng hai người đến đây là đã kết thúc, không ngờ họ lại làm hòa với nhau.

Sau khi thất bại, cô vẫn không từ bỏ ý định trả thù Kha Mộng Kỳ. Cô muốn nhìn thấy Kha Mộng Kỳ đau khổ, để chứng minh rằng sự cố gắng của cô không phải là phí công vô ích.

Ở bên Phương Văn Húc thấy không có đột phá gì, Lâm Phương Phi bèn thường xuyên đến nhà anh chơi, tạo mối quan hệ tốt đẹp với mẹ anh và rất được lòng bà Giang Lê.

Cô đã cố gắng, cách nào cũng đã thử qua, chỉ có điều, cuối cùng, Phương Văn Húc vẫn không từ bỏ Kha Mộng Kỳ, còn bà Giang Lê cũng không nói thẳng là không cần cô con dâu như Kha Mộng Kỳ.

Còn Trình Vũ Kiệt thì sao, anh không hề lưu luyến cô. Sau khi về nước, người anh muốn gặp nhất cũng là Kha Mộng Kỳ. Còn cô, có lẽ không là gì trong lòng anh cả!

Ba năm không gặp, gặp lại anh, tim Lâm Phương Phi đập nhanh hơn, vui sướng vô hạn, thậm chí còn xúc động đến mức muốn bước lên ôm chặt anh. Lúc đó, cô biết trong vòng luân hồi của thời gian, cô vẫn chưa quên được anh, gương mặt anh tuấn của anh vẫn như ngày trước, là gương mặt mà cô chưa bao giờ quên. Còn ánh mắt anh nhìn cô thì vẫn lạnh lùng như vậy, nét mặt không có chút biểu cảm gì. Anh thực sự rất tuyệt tình, tuyệt tình đến mức không thềm để ý đến cô một chút nào.

Một chút hy vọng nhỏ nhoi trong lòng cô đã biến mất hoàn toàn vào giây phút cô nhìn thấy Trình Vũ Kiệt nắm cổ tay Kha Mộng Kỳ. Trái tim như rơi xuống vực thẳm, không thể nhóm lại ngọn lửa chờ đợi, ánh lửa đã tan biến, chỉ còn lại tro tàn, khiến cô ủ rũ, bị tổn thương.

Mấy năm nay, cô đã cố gắng hết sức tất cả vì muốn trả thù Kha Mộng Kỳ. Còn bản thân cô, cô đã đặt mình ở vị trí nào? Trong cuộc báo thù này, cô gần như đánh mất mình, từng chút từng chút một, không phải sống cho chính mình nữa.

Trả thù không có kết quả khiến cô mệt mỏi vô cùng, khiến cô mất đi phương hướng.

Từng giọt từng giọt nước mắt lăn xuống gò má, thứ chất lỏng nóng hổi che phủ gò má, chớp mắt đã trở nên lạnh lẽo, như trái tim của cô vậy.

Toàn thân cô co lại thành một khối, run lên bần bật.

Giữa ngày hè, cái lạnh đã đẩy lùi cơn nóng, xâm chiếm và làm giá băng trái tim cô.

2

Ngày ghi hình.

Trong một căn phòng của tòa nhà Thành Húc.

Hậu trường bận rộn.

“Trang điểm nhẹ nhàng là được rồi, nhưng phải nổi bật đường nét trên khuôn mặt, cho người ta cảm giác lập thể khi nhìn vào”. Chuyên viên trang điểm cao cấp nhất đang chỉ đạo Mạn Mạn người trang điểm cho Trình Vũ Kiệt.

Mạn Mạn khẽ gật đầu.

Đội chuyên viên trang điểm cao cấp đi rồi, Mạn Mạn nói: “Chỉ lát nữa thôi là chúng ta có thể nhìn thấy hoàng tử dương cầm rồi”.

Lần này, Trình Vũ Kiệt là người đại diện cho sản phẩm đàn dương cầm (piano) của công ty Thành Húc.

Mấy tiếng sau, trình tự trang điểm mới kết thúc.

Ngồi quá lâu, Trình Vũ Kiệt định đứng lên ra ngoài đi đi lại lại.

“Kiệt, mau quay về nhé, còn phải thử trang phục nữa đấy”. Tiểu Kiều nhắc nhở.

Trên hành lang dài lê thê, sàn nhà lát bằng đá Đại Lý sáng bóng tới mức có thể soi gương.

Khi đang suy nghĩ vẩn vơ, Trình Vũ Kiệt bỗng phát hiện một bóng người rất quen thuộc đang đi ngang qua. Anh vội vàng quay người, gọi: “Kì!”.

Kha Mộng Kỳ đang bước đi, cũng đột ngột dừng lại, quay người lại, vẻ mặt hồ hững cười: “Thật trùng hợp”.

Trình Vũ Kiệt tới gần Kha Mộng Kỳ, nói nhỏ: “Kì, anh sẽ không từ bỏ đâu”.

“Ha ha”. Kha Mộng Kỳ khẽ cười một tiếng, nói: “Kiệt, anh hà tất phải như vậy? Những điều cần nói em đã nói hết rồi, dù trước đây em có tình cảm gì với anh thì cũng là quá khứ rồi”.

“Em độc ác đến vậy sao, không cho anh lấy một cơ hội?” Trình Vũ Kiệt chau mày hỏi, trong giọng nói phảng phất sự ai oán, thê lương.

Ba năm ở nước ngoài, anh chưa bao giờ nguôi thương nhớ Kha Mộng Kỳ. Anh biết bản thân không quên được cô, không quên niềm vui và sự tự tin mà cô mang đến cho anh. Anh tự nhủ với lòng mình sau khi về nước phải tìm lại cô, không để Phương Văn Húc cướp cô đi mất.

Nhưng hiện tại thì sao?

Lòng cô sắt đá, không cho anh một cơ hội, lời nói kiên quyết, vẻ mặt lạnh lùng, khiến anh cảm thấy xa lạ, dường như giữa họ đã cách ngăn ngàn non vạn nước, anh mãi mãi không thể bước vào thế giới của cô, cũng không thể công phá thành trì trái tim cô.

“Em cho anh cơ hội chính là làm tổn thương đến Húc, em không muốn làm tổn thương đến anh ấy”.

Nhìn Trình Vũ Kiệt, Kha Mộng Kỳ không kiềm nén được, trái tim lại xao động. Bất cô trốn khỏi vòng tay của Phương Văn Húc, đến bên Trình Vũ Kiệt, tâm hồn cô sẽ bị giầy vò. Lúc này, cô không thể ích kỷ, không thể vì từng thích Trình Vũ Kiệt mà cho anh một cơ hội.

“Em thực sự yêu Phương Văn Húc?”. Nỗi bi thương bao trùm gương mặt Trình Vũ Kiệt.

“Em... em...”. Kha Mộng Kỳ lắp ba lắp bắp, vẻ mặt lộ rõ sự phân vân không biết làm thế nào.

Cô có yêu Phương Văn Húc không? Hình như cô chưa bao giờ nghĩ đến điều này, chỉ cảm thấy ở bên anh cô rất vui, không chút u buồn. Đó có được coi là yêu không?

“Nếu không yêu, hai người ở bên nhau còn có ý nghĩa gì?”. Trình Vũ Kiệt nói tiếp.

“Đừng có hỏi mãi câu hỏi này nữa, Kiệt, chúng ta không thể đến với nhau, ba năm trước đã vậy, bây giờ cũng thế”. Kha Mộng Kỳ vừa nói xong liền quay người bỏ đi, khi quay đi cô cảm thấy khóe mắt mình uớt ướt.

Phòng làm việc rộng lớn, bên khung cửa sổ sáng suốt, Phương Văn Húc đứng lặng lẽ, khói thuốc bay chòn vờn trước mặt, rất nhanh, anh đã hút xong một điếu. Anh đi đến bên bàn làm việc, cố gắng dập tắt mẫu thuốc, trong gạt tàn đã có không ít đầu thuốc lá.

Không biết từ lúc nào anh đã học hút thuốc, và cũng không biết từ lúc nào anh ra sức hút thuốc, ngay đến bản thân anh cũng không nhớ.

Thói quen xấu hình thành trong tình trạng vô thức này đối với anh mà nói, không có lợi ích gì, khi không có ai để thổ lộ nỗi lòng, Thuốc lá đã trở thành vật dụng quan trọng để anh giải khuây.

Cốc, cốc, cốc, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng đã cắt ngang dòng suy tư của anh.

“Mời vào”. Phương Văn Húc vừa nói vừa rút một tờ giấy trong hộp giấy trên bàn, lau sạch những tàn thuốc trên tay.

“Húc, tối qua lúc anh đưa em về nhà, em để quên một món đồ trên xe anh, sáng nay lúc lên lớp em mới phát hiện ra”. Kha Mộng Kỳ đi vào phòng làm việc, nói.

“Cái em nói là cái này hả?”. Phương Văn Húc lấy một chiếc kẹp tài liệu từ trên bàn, hỏi.

“Đúng, chính là nó”. Kha Mộng Kỳ đưa tay ra nhận lấy.

Cô thầm nghĩ: Nếu không vì đến lấy tài liệu này, sẽ không bắt gặp Trình Vũ Kiệt. Như vậy có phải cô đang cố tình trốn tránh anh không? Có lẽ vậy!

Nhưng, sao anh ấy lại ở công ty của Húc? Mặt anh ấy còn trang điểm, chắc làm người đại diện cho thương hiệu của Húc. Nhưng là Húc, hay là Kiệt, cả hai người có lẽ đều không muốn hợp tác với nhau. Cô không thể hiểu được, nhưng cũng không có ý định hỏi Húc.

“Khi nào tan ca đợi anh đến đón, anh có chuyện muốn nói với em”. Phương Văn Húc cúi mặt xuống nói.

Có chuyện gì không nói tại đây, mà nhất quyết phải để đến tối? Kha Mộng Kỳ không hỏi anh.

Tan làm, cô đứng ở cổng trường đợi anh.

Ráng chiều đã nhuộm một nửa bên trời, như những màu sắc nhuộm lên tấm vải. Một bên mặt của Kha Mộng Kỳ hoàn toàn bị ánh hồng bao phủ, trông càng lồi cuốn hơn.

Phía xa xa có một chiếc xe đã đứng đợi từ rất lâu, chủ nhân của nó cứ nhìn mãi Kha Mộng Kỳ, ánh mắt mơ hồ. Trong ánh mắt anh, cô như một thiên sứ, với đôi cánh lông vũ màu trắng thuần khiết, đáng ra phải vui vẻ, đáng ra phải hạnh phúc. Nhưng người có thể đem lại niềm vui và hạnh phúc cho cô là ai?

Khi vô tình nhìn thấy Kha Mộng Kỳ và Trình Vũ Kiệt đứng nói chuyện giữa đường, Phương Văn Húc bất giác dừng bước chân. Anh biết sự tò mò của anh đang trỗi dậy.

Dường như họ đang nói gì đó với nhau, nhưng Phương Văn Húc không nghe rõ, chỉ nhìn thấy khóe miệng họ mấp máy, còn lúc Kha Mộng Kỳ nhìn Trình

Vũ Kiệt, khoe miệng cô đã hé nở nụ cười. Nụ cười đó tuy nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng tình cảm, không chút giả tạo.

Cách biệt ba năm, cô vẫn không quên được Trình Vũ Kiệt?

Nếu thực sự yêu sâu sắc một người, thì cả đời sẽ không thể quên được người ấy, anh có quyền gì mà cướp đi hạnh phúc đó của cô?

Cô đã từng yêu anh chưa? Trước đây, Phương Văn Húc không dám nghĩ đến câu hỏi này, nhưng bây giờ thì không thể không suy nghĩ.

Nụ cười trên khoe môi cô như vô số con dao, đâm nát trái tim anh. Anh đã cố gắng đối tốt với cô, tình nguyện hy sinh tất cả vì cô, là vì cái gì? Chẳng phải là vì muốn cô quên đi dĩ vãng, sống thật hạnh phúc với anh, và tốt nhất là... yêu anh.

Nhưng, anh đã thất bại!

Có thể, từ đầu đến cuối anh là một kẻ thất bại, chưa bao giờ có được tình cảm của cô.

Không lẽ trên đời này thực sự có tình yêu không bao giờ thay đổi?

Nếu quả thực như vậy, anh phải làm sao đây? Lẽ nào như Lâm Phương Phi đã cảnh báo anh, “Cho dù anh có cố gắng đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể ngăn Kha Mộng Kỳ yêu Trình Vũ Kiệt?”. Sự phũ phàng của hiện thực đang giằng xé trái tim yếu mềm của anh.

Tuy mấy năm nay Kha Mộng Kỳ ở bên anh rất vui vẻ, nhưng anh biết trong lòng cô vẫn cất giữ hình bóng một người, anh không thể đuổi người đó ra khỏi cuộc đời cô.

Tình yêu không thể miễn cưỡng, tình yêu không phải là sự chiếm hữu, tình yêu là cánh điều tự do, người cầm dây do định mệnh sắp đặt sẽ thả cho nó bay lên.

“Kì, anh xin lỗi, để em phải đợi lâu”. Cuối cùng Phương Văn Húc cũng lái xe đến chỗ Kha Mộng Kỳ, xuống xe, mở cửa cho cô, những hoang mang vừa rồi trên khuôn mặt đã hoàn toàn bị che giấu.

“Không sao, anh không cần khách sáo với em như vậy”. Từ lúc nào hai người đã thân thiết đến mức không cần nói những lời khách sáo? Kha Mộng Kỳ cũng không nhớ rõ nữa.

Phương Văn Húc đưa cô đến một nhà hàng mà hai người thường đến, ngồi vào bàn cạnh cửa sổ.

Ráng chiều phía cuối chân trời không biết đã biến mất từ lúc nào, những đám mây đen xám xịt giăng kín trời.

Ăn cơm xong, khi họ đang uống trà, những hạt mưa bỗng gõ lên cửa kính.

“Sáng nay nghe đồng nghiệp nói trời sẽ mưa, em còn nói với cô ấy thời tiết đẹp như thế này sao mà mưa được, không ngờ bây giờ lại mưa thật”. Kha Mộng Kỳ quay đầu, nhìn thể giới bỗng chốc trở nên mờ mịt trong màn mưa.

Phương Văn Húc nhìn ra bên ngoài, đôi mày nhíu chặt.

“À, đúng rồi, chẳng phải anh nói có chuyện muốn nói với em sao?”. Kha Mộng Kỳ bỗng nhiên nhớ ra, hỏi.

“Kì...”. Phương Văn Húc nhìn chằm chằm Kha Mộng Kỳ, mím chặt môi, đôi mắt sáng đã nhuộm một tầng hơi nước mờ ảo, như những làn hơi phủ trên tấm cửa kính.

“Anh trở nên áp úng từ bao giờ vậy? Muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra, còn coi em là người ngoài gì nữa?”. Kha Mộng Kỳ mơ hồ cảm thấy Phương Văn Húc hôm nay có gì đó rất khác lạ. Trên đường đến nhà hàng, anh nói rất ít, tinh thần có vẻ hơi sa sút. Nếu anh không vui, cô hy vọng anh có thể chia sẻ với cô.

“Hôm nay ở công ty anh đã nhìn thấy em đứng nói chuyện với Trình Vũ Kiệt”. Phương Văn Húc cắt lời.

“Em chỉ tình cờ gặp, sau đó nói vài câu tầm phào với anh ấy”. Khi nói như vậy, Kha Mộng Kỳ cảm giác như cô đang nói một chuyện bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa.

“Kì, em vẫn chưa quên được cậu ấy đúng không?”. Phương Văn Húc không nhìn Kha Mộng Kỳ, mà nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Không đợi Kha Mộng Kỳ nói, Phương Văn Húc nói tiếp: “Mỗi người đều có quyền lựa chọn hạnh phúc cho riêng mình, hạnh phúc của anh là em, hạnh phúc của em có phải là anh không? Ở bên anh, em có hạnh phúc không?”. Ngập ngừng một lúc, anh lại nói tiếp, “Giây phút đó, nhìn nụ cười của em, ánh mắt của em khi nhìn Trình Vũ Kiệt, anh đã hiểu tất cả. Thực ra, anh rất muốn giữ em bên anh mãi mãi, cho dù em không yêu anh, cho dù trong trái tim em đã có một người đàn ông khác, anh đều không quan tâm. Nhưng, bây giờ anh mới hiểu anh đã quá ích kỉ, yêu một người không nhất thiết phải có được người đó, sao lại không thể nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc chứ?”.

“Húc, anh đang nói gì vậy?”. Kha Mộng Kỳ cầm tay Phương Văn Húc, chau mày hỏi.

Từ trước đến nay Phương Văn Húc chưa bao giờ để lộ sự yếu đuối, ánh mắt đau buồn như vậy trước cô, bỗng nhiên cô cảm thấy mình thật có lỗi.

“Anh đã suy nghĩ rất lâu, đã ba năm qua rồi, nếu em chưa quên cậu ấy, thì bây giờ chính là lúc em phải lựa chọn”. Phương Văn Húc nói, vẻ mặt chán chường.

Kha Mộng Kì bỏ tay ra, thần thờ nhìn Phương Văn Húc.

Anh đã tin tưởng cô nhiều lần, bắt kể Lâm Phương Phi đã xen vào giữa bọn họ, anh đều bảo vệ cô. Hôm nay, chỉ vừa nhìn thấy cô đứng một mình với Trình Vũ Kiệt đã không tin cô nữa sao? Đã muốn bỏ cô sao?

Rốt cuộc người cô yêu là ai? Cô nên chọn ai?

Mưa làm mờ cửa kính, đồng thời cũng làm mờ trái tim cô.

“Cho dù em chọn ai, anh cũng đều tôn trọng sự lựa chọn của em”. Khi nói câu này, Phương Văn Húc cảm giác như có hàng ngàn, hàng vạn mũi kim đang đâm vào trái tim anh.

Hóa ra, quyết định lại là một việc khó khăn đến thế!

Lời nói chỉ trong nháy mắt còn nỗi đau thì vô tận.

3

Trên cửa xe, cần gạt nước chuyển động không ngừng.

Kha Mộng Kì tựa lưng vào thành ghế, mắt đờ đẫn nhìn ra bên ngoài.

Hai người im lặng không nói gì.

Cuối cùng cũng đến nơi Kha Mộng Kì ở, Phương Văn Húc xòe ô ra, đi vào màn mưa, mở cửa cho Kha Mộng Kì.

Vừa xuống xe, một cơn gió lạnh đã ập đến, những hạt mưa nghiêng nghiêng quét qua, Kha Mộng Kì bất giác run lên.

Phương Văn Húc ôm vai Kha Mộng Kì, để cô nép vào ngực anh.

“Húc, vào nhà uống tách trà đã!”. Đi đến cửa, Kha Mộng Kì vừa lấy chìa khóa ra vừa nói.

“Thôi khỏi, em nghỉ ngơi đi!”. Nói xong, Phương Văn Húc liền ôm Kha Mộng Kì, chiếc ô trong tay bị trượt, rơi xuống đất. Cũng may là đang đứng dưới hiên nhà, chỉ có một vài hạt mưa quét qua cơ thể họ.

Cả hai người đều không ai để ý chiếc ô dưới đất. Kha Mộng Kì ôm Phương Văn Húc, trong lòng dấy lên cơn đau vô hình, từng cơn từng cơn thất lại, như đang chịu cực hình, cứ giày vò, giằng xé trái tim.

Mưa to hơn, tiếng mưa át đi tiếng khóc thút thít của cô. Nước mắt đã lâu không thấm đẫm đôi mắt giờ đây lại tuôn rơi, những hạt lệ dâng trào, lăn dài trên gò má.

Cô ôm anh, đôi tay đặt sau lưng anh có thể cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, hơi ấm này thân thương đến thế, cái ôm này khiến cô cảm thấy yên lòng, nhưng cô cảm giác một khoảnh khắc nào đó hơi ấm này sẽ tan biến, sẽ vượt khỏi cuộc sống của cô.

Bản thân đang lưu luyến những thứ đã dần quen thuộc, hay là lưu luyến chủ nhân của nó?

Đứng ôm nhau rất lâu, hai người hoàn toàn không để tâm đến những hạt mưa đang bay xuống.

Anh tìm kiếm làn môi cô, nhẹ nhàng hôn lên đó. Lần này không giống như bất kỳ lần nào trước đó, anh dùng hết sự dịu dàng của mình, di chuyển thật nhẹ nhàng trên làn môi mềm mại của cô, có dư vị mẫn mẫn của nước mắt thấm vào khóe môi anh. Anh không biết đây có phải là lần cuối cùng hai người hôn nhau, nên hôn thật chậm, thật sâu...

Trong màn mưa, dưới hiên nhà, hai người ôm nhau, dịu dàng triền miên...

Đó không phải là câu hỏi có nhiều lựa chọn, mà chỉ là câu hỏi có một lựa chọn. Nhưng chọn ai trong hai người cũng đều tổn thương đến người còn lại.

Khi vào nhà, Kha Mộng Kì mới phát hiện mắt mình đang ướt, chất lỏng mặn mặn cứ thế trào ra, lăn xuống.

Trên người cô dường như vẫn còn vương vấn hơi ấm từ cái ôm vừa rồi của Phương Văn Húc, sự dịu dàng trên khóe môi hình như vẫn chưa tan biến.

Cô không vội thay bộ quần áo ngấm nước mưa mà ngồi xuống ghế sofa, về mặt thần thờ.

Tại sao cô lại bị tình yêu ép đến bước đường cùng đầy đau khổ? Tại sao cô lại không biết bản thân nên đi về phía trước như thế nào?

Nếu Trình Vũ Kiệt không xuất hiện, không về nước, cuộc sống của cô chắc chắn không gặp bất kỳ sóng gió nào. Cuộc sống bình dị kém chút thú vị, nhưng cô lại cảm thấy rất yên bình.

Cuộc sống bị đảo lộn này vớt cho cô một câu hỏi khó, đứng giữa ngã tư đường, cô bỗng nhiên hốt hoảng.

Ba năm trước, cô yêu Trình Vũ Kiệt, ba năm sau người cô yêu là ai?

Còn Phương Văn Húc, cô đã từng yêu anh chưa? Mấy năm nay, anh không để tâm đến ý kiến của bất kỳ ai, kiên định đối xử tốt với cô, những điều này cô đều biết, đều có thể cảm nhận được. Cho dù như thế, có một điều cô không thể phủ nhận, đó là, tận đáy lòng cô đã thầm cất giữ một bóng hình khác.

Phương Văn Húc làm như vậy vì muốn trả lại hạnh phúc cho mình ư? Kha Mộng Kỳ không ngừng tự hỏi: Vậy ai mới là hạnh phúc của mình? Làm thế nào mình mới hạnh phúc?

Hạnh phúc là anh em em em khi còn trẻ, là ở bên cạnh người mình yêu thương, hay là nhìn người đã đứng bên cạnh mình rất lâu?

Hạnh phúc có định nghĩa không? Cái gọi là hạnh phúc là gì?

Tình yêu lúc nào cũng gây vò trái tim ta, khiến ta không được yên thân.

Sau khi rửa mặt, Kha Mộng Kỳ đi vào phòng ngủ, bật chiếc đèn nhỏ ám áp trên đầu giường, định lấy một quyển sách ra đọc, nhưng lại nhìn thấy khung ảnh đặt trên bàn.

Đã rất lâu rồi không lau chùi, trên bề mặt đã phủ một lớp bụi mỏng. Cô lấy tay nhẹ nhàng lau lớp bụi đi, trái tim lại nhói đau, khóe mắt nhạt nhòa.

Trong khung ảnh là hai người đang đứng tựa vào nhau, trong ánh nắng chói chang của mùa hè, Phương Văn Húc ôm vai cô, vẻ mặt tươi cười, còn vẻ mặt của cô thì hơi kỳ lạ, không ăn nhập lắm với khung cảnh.

Đây là tấm ảnh chụp hồi mùa hè năm ngoái.

Lần đó, lớp cô tổ chức đến thành phố gần đó du lịch, rất nhiều người đều đi cùng một nửa của mình. Cô thấy công việc của Phương Văn Húc khá bận rộn nên không nói với anh việc này.

Nhìn những người khác thành đôi thành cặp, trong lòng Kha Mộng Kỳ không khỏi cảm thấy cô đơn. Lúc đó nhà Tiểu Vân có chút việc bận nên không tham gia được, những người khác trong phòng cũng đã có người yêu, chỉ còn lại một mình cô.

Cảnh vật ven đường thực sự rất tuyệt vời, nhưng cô không buồn ngắm.

Đến tối, Kha Mộng Kỳ ngồi trong chiếc lều mang theo, ôm chân, ngắm nhìn bầu trời. Cô bỗng cảm thấy đau dạ dày. Cô đặt tay lên bụng, mặt mày nhăn nhó.

Dạ dày cô vốn dĩ đã không được tốt, lúc tối ăn rất nhiều đồ ăn vặt, lại uống thêm chút rượu nữa. Bây giờ thì hay rồi, dạ dày cứ đau từng hồi, mà cô không mang theo thuốc. Nơi này khá hoang vu hẻo lánh, gần như không có bệnh viện.

Phải làm sao bây giờ? Cô lo lắng, trán đầm mồ hôi.

Đi hỏi xem các bạn khác có mang theo thuốc không? Nhưng bây giờ bọn họ đều thành đôi thành cặp hạnh phúc bên nhau, làm phiền người khác có vẻ không hay lắm.

Kha Mộng Kỳ thấy cách đó không xa có một đôi đang hôn nhau, ánh mắt bất giác mờ đi.

Những cơn đau từng hồi khiến cô vô cùng khó chịu, người không ngừng ra mồ hôi. Cơn đau dai dẳng, kéo dài mãi không thôi. Cuối cùng cô cầm điện thoại lên, dò đến số của Phương Văn Húc, định gọi cho anh, nhưng lại nghĩ có thể lúc này anh đang bận, lại thôi, cuối cùng cô gọi vào số của Tiểu Vân.

“Tiểu Vân...”. Giọng nói như không ra hơi.

“Kì, cậu sao thế?” Tiểu Vân vừa nghe giọng Kha Mộng Kỳ đã cảm thấy có gì đó không bình thường.

“Tớ... đau... dạ dày...”. Kha Mộng Kỳ ôm bụng, khó khăn lắm mới thốt ra được mấy từ này.

“Húc không đi cùng cậu sao?”. Tiểu Vân hỏi.

“Công việc của anh ấy rất bận, nên tớ không bảo anh ấy đi cùng”. Kha Mộng Kỳ nói giọng yếu ớt.

“Vậy phải làm sao đây? Bảo các bạn khác đưa cậu đi viện nhé”. Địa điểm du lịch cách nhà Tiểu Vân khá xa, ngay bây giờ không thể đến được, trời lại tối nữa.

“Ở đây không có bệnh viện. Cậu cũng biết đấy, các bạn khác đều thành đôi hết, bọn họ...”. Kha Mộng Kỳ vừa nói được một nửa đã dừng lại, rên rỉ một lúc, nói: “Mình không muốn làm phiền bọn họ”.

“Kì, có phải là cậu không đấy? Trị bệnh quan trọng hay bọn họ thăm thiết bên nhau quan trọng hả?”. Đầu dây bên kia, Tiểu Vân sốt sắng.

“Cho dù mình hỏi họ, cũng không chắc chắn có thuốc mà”. Mồ hôi trên trán Kha Mộng Kì càng lúc càng nhiều, giọng nói cũng dần nhỏ đi.

“Kì, cậu...”. Tiểu Vân lo lắng đến mức không biết nói gì nữa, cuối cùng cô nói: “Nếu cậu cứ cố chấp như vậy, tớ sẽ gọi Húc qua bên đó nhé”.

“Tiểu Vân, đừng...”. Giọng Kha Mộng Kì yếu ớt.

Cô gọi điện thoại cho Tiểu Vân cũng chỉ là muốn nói chuyện mà thôi, như vậy sẽ cảm thấy đỡ hơn một chút, chứ không hy vọng cô ấy có thể đến đó, càng không muốn Húc đến. Trời đã tối lắm rồi, cô lại ở một mình giữa chốn hoang vu này.

Không đợi cô nói tiếp, Tiểu Vân đã ngắt điện thoại. Kha Mộng Kì nghe tiếng tút tút trong điện thoại, chau mày lại.

Trước đây cô cũng đã từng bị đau dạ dày, nghĩ một chút là sẽ không sao. Nhưng lần này cách đó không hiệu nghiệm, cô nằm trong lều, cho dù đã xoay tư thế nào cũng đều cảm thấy không thoải mái.

Cô co quắp cả người, nằm nghiêng, hai chân co lại, lòng bàn tay đặt trên bụng, vẫn thấy khó chịu, trong bụng như có hàng nghìn con côn trùng đang cắn xé. Cô càng co gập người lại.

Lúc đó, cô cảm giác mình sắp không thở nổi, làm thế nào cũng không giảm được cơn đau. Cô đang nghĩ liệu mình có bị cơn đau tiếp tục giằng vò hay không, cho dù mình có đau đến cực độ cũng sẽ không có ai ngó ngàng đến, cũng sẽ không có ai mang cô thoát ra khỏi vực thẳm của nỗi đau này? Cô bắt đầu sợ hãi, sợ bóng tối trong căn lều, nhắm mắt lại, bóng tối càng bao phủ rộng hơn.

Cơn đau không biết đã xâm chiếm cô bao lâu, mồ hôi trên trán và lưng đầm đìa. Khi còn mê man bất tỉnh, hình như cô nghe thấy có ai đó đang khẽ gọi tên cô, xung quanh ồn ào.

“Kì, em không sao chứ?”. Giọng nói ghé sát bên tai, quen thuộc mà gần gũi.

Có người nhẹ nhàng nâng đầu cô dậy, lau mồ hôi trên trán cô. Kha Mộng Kì từ từ mở mắt, trong mơ hồ vẫn cảm nhận được người ấy là ai.

Cô được Phương Văn Húc bế ra khỏi căn lều.

“Kì, cậu bị đau dạ dày sao không nói với bọn tớ hả?”. Một cô bạn nói.

“Tớ không sao, mọi người xem này, bây giờ chẳng phải tớ đã ổn rồi sao?”. Kha Mộng Kì nhìn mấy người bạn đứng xung quanh, nhòe miệng cười, nói.

“Cảm ơn các bạn, cứ để tôi chăm sóc Kì, các bạn mau về nghỉ đi!”. Phương Văn Húc nói với mấy người kia.

“Được, vậy bọn em đi trước đây”. Cô bạn vừa rồi nói tiếp.

Sau khi bọn họ đi rồi, Phương Văn Húc vội vàng lấy thuốc đau dạ dày và cốc nước, đưa cho Kha Mộng Kì.

“Em uống thuốc trước đi đã”. Phương Văn Húc chìa thuốc ra, đưa đến gần miệng Kha Mộng Kì.

Kha Mộng Kì nghe lời há miệng ra, uống nước cho thuốc trôi xuống.

Uống thuốc xong, cô lặng lẽ ngồi tựa vào lòng Phương Văn Húc, cơn đau dữ dội vừa rồi đã tan biến hết, nỗi sợ hãi trong lòng cũng biến mất theo. Cô chưa bao giờ cảm thấy bình yên như bây giờ, dường như trời có súp xuống cô cũng không sợ, bởi vì lúc này anh đang ở bên cạnh cô, cho cô sự ấm áp và chỗ dựa.

Cô không ngờ Phương Văn Húc lại đến. Tiểu Vân là cô gái rất cầu thả nếu không phải cô quá đau thì cũng không gọi anh đến. Vậy mà anh đã đến thật, còn ai khác báo cho anh tin này nữa đâu?

Chính vào lúc cô đau đớn đến mức không thể chịu được, chính vào lúc cô không thể chìm vào giấc ngủ được, anh đã đến bên cô.

Giây phút mở mắt ra, cô ngỡ mình vẫn đang mơ, trong giấc mơ, có người đến giải cứu cô. Khi mắt từ từ mở ra, cô bỗng phát giác đây không phải là một giấc mơ, mà là sự thực ấm áp lòng người. Anh đã đến, anh thực sự đã đến bên cô, bất ngờ biết bao!

Anh sống cách đây cả một đoạn đường dài, chắc chắn vừa nghe tin này đã vội vàng đến đây.

Bây giờ mấy giờ rồi? Đêm đã khuya rồi sao? Trăng đã treo trên đỉnh đầu, ánh sáng chiếu xuống như tấm màn mỏng trong suốt, không hề lạnh lẽo như cô thấy trước đây, mà trở nên ấm áp một cách kỳ lạ.

Nằm trong lòng anh, cô bỗng cảm thấy giây phút này anh chính là ánh trăng ấm áp chiếu rọi cõi lòng cô.

“Em còn đau không?”. Phương Văn Húc vén những lọn tóc mai bên tai cô ra phía sau, hỏi một cách đau lòng.

“Đỡ hơn nhiều rồi”. Kha Mộng Kỳ ngẩng mặt lên mỉm cười.

“Đau dạ dày mà không báo cho anh. Nếu không phải Tiểu Vân nói, chắc phải chờ đến khi em khỏi bệnh rồi anh mới biết”. Phương Văn Húc khê trách, giọng nói đầy vẻ yêu chiều.

“Không có gì, anh đừng nghe Tiểu Vân nói nhảm”. Kha Mộng Kỳ nói.

“Còn nói không có gì? Em có biết lúc anh đến trông em thế nào không?”. Phương Văn Húc hỏi. Ngừng lại một lúc, anh nói tiếp: “Lúc đó mặt em đầy mồ hôi, quần áo cũng bị mồ hôi làm ướt đầm, toàn thân run lẩy bẩy. Em có biết anh lo lắng, đau lòng đến mức nào không?”.

“Húc, em xin lỗi, đều là em không tốt, báo hại anh phải lo lắng như vậy”. Kha Mộng Kỳ xoay người, ôm Phương Văn Húc.

“Lần sau phải nghe lời, đừng có chuyện gì cũng một mình chịu đựng. Em phải nhớ là em còn có anh, bất kỳ lúc nào em cũng có thể gọi anh, không cần phải qua người khác. Chỉ cần em gọi một tiếng, anh nhất định sẽ đến sớm nhất”. Phương Văn Húc cũng ôm Kha Mộng Kỳ, nói bằng một giọng rất dịu dàng.

Khi Tiểu Vân hốt hoảng báo với anh Kha Mộng Kỳ đang bị ốm, trái tim anh bất chợt nhói đau, cơm còn chưa ăn xong đã vội vàng lái xe đi mua thuốc, rồi vội vã lái xe tới chỗ Kha Mộng Kỳ.

Nơi này thực sự rất xa xôi, đêm cũng đã khuya, anh lại không quen đường, đành phải mở thiết bị định vị toàn cầu GPS. Khi đến nơi, đã mất mấy tiếng đồng hồ, mấy tiếng ấy anh thấy vô cùng khó chịu. Anh chỉ muốn một bước đến ngay bên Kha Mộng Kỳ, nhưng lực bất tòng tâm.

Cô là người con gái mà anh yêu nhất, anh không nỡ để cô phải chịu bất kỳ nỗi đau nào. Cuối cùng nhìn thấy vẻ mặt sau đón của cô. Nhìn cô nhăn nhó mặt mày, nhìn mồ hôi không ngừng đầm đìa trên trán, anh biết cô đang phải chịu đựng nỗi đau đớn thế nào, trái tim anh bất giác cũng đau theo, dường như những nỗi đau mà cô đang phải trải qua, anh cảm nhận được hết.

May mà Kha Mộng Kỳ uống thuốc vào là đỡ dần, lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu có gì bất trắc xảy ra với cô, anh thực sự không biết phải làm thế nào.

Lúc này, cô như một đứa trẻ cần được chăm sóc, tìm kiếm sự ấm áp, còn cái ôm của anh chính là bến cảng nồng ấm nhất của cô.

Ngày hôm sau, Phương Văn Húc không về công ty ngay. Anh không yên tâm về Kha Mộng Kỳ, bèn ở lại cùng cô.

Có Phương Văn Húc ở bên, tâm trạng Kha Mộng Kỳ cũng tốt hơn ngày đầu tiên, sự cô đơn, lẻ loi đã bị vứt lại đằng sau.

Vì đi quá vội, Phương Văn Húc không kịp mang máy ảnh, bèn nhân lúc mọi người đang nghỉ ngơi, tìm một bạn nhờ chụp cho hai người một tấm hình.

Hai người cũng đã qua lại với nhau khá lâu, mà chưa có một tấm hình chụp chung nào, Phương Văn Húc nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót. Trước đây, khi đi cùng Kha Mộng Kỳ, anh cũng đã từng nghĩ sẽ chụp chung một tấm hình, nhưng đều bị Kha Mộng Kỳ khéo léo từ chối. Lần này, anh ôm một tia hy vọng, đến bên cạnh Kha Mộng Kỳ.

“Kì, nhìn phía trước đi”. Phương Văn Húc chỉ về trước mặt nói.

“Anh muốn chụp ảnh ư?”. Kha Mộng Kỳ hỏi.

“Ừ, em nhìn vào ống kính nhé”. Phương Văn Húc ôm vai Kha Mộng Kỳ, nói.

Lần này Kha Mộng Kỳ không từ chối như những lần trước, chỉ im lặng và nhìn về phía trước.

Tạch một cái, bức ảnh đã được định hình. Tấm ảnh chụp chung đầu tiên của hai người đã ra đời.

Khi cầm tấm ảnh này, Phương Văn Húc rất vui sướng. Tuy vẻ mặt của Kha Mộng Kỳ hơi kỳ lạ, nhưng anh vẫn rửa thành hai, lồng vào khung rất cẩn thận, đưa cho cô một tấm và giữ lại cho mình một tấm.

Bây giờ, Kha Mộng Kỳ cầm tấm ảnh trên tay, sự ngọt ngào và chua xót đang đan quện trong lòng.

Nếu năm đó không phải Phương Văn Húc mau chóng đến bên cô, nếu cô không cảm động, có lẽ cũng không có tấm ảnh này.

Không phải cô ghét chụp ảnh, mà chỉ là bài trừ một cách có ý thức. Nhưng khi nhận được bức ảnh này, cô lại thấy thích thú, chỉ có điều trong bức ảnh này cô không được xinh lắm. Nếu cô cũng cười rạng rỡ như Phương Văn Húc, bức ảnh này có phải đã hoàn mỹ rồi không?

Mọi chuyện đều không thể quay trở lại, bức ảnh đã định hình cũng không thể thay đổi. Nhưng không có nụ cười rạng rỡ thì đã sao, sự tồn tại của bức ảnh này chính là bằng chứng cho hạnh phúc của hai người.

Cho dù có già đi, Kha Mộng Kỳ sẽ vẫn nhớ ngày đó, nhớ về mùa hè thuộc về riêng cô và anh.

Ánh nắng xuyên qua tấm rèm cửa hoa, chiếu vào trong căn phòng.

Kha Mộng Kì đầu óc nặng nề, dần dần tỉnh dậy, cô lấy chiếc đồng hồ hẹn giờ trên bàn lên xem, đột nhiên ngồi bật dậy, dờ ra mấy giây, thờ một hơi, hôm nay đã lại là cuối tuần.

Cô sờ lên trán đã hơi sốt, cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua. Đôi mắt sưng húp báo cho cô biết đêm qua thực sự cô đã khóc, những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi khiến trái tim cô nặng trĩu.

Sau cơn mưa, không khí rất trong lành, những chiếc lá trên cành phản chiếu ánh sáng lấp lánh. Kha Mộng Kì mở cửa sổ, hít thở không khí, trong phút chốc tinh thần đã tốt hơn rất nhiều.

Hôm nay không có kế hoạch làm gì, sau khi ăn sáng xong, cô cầm chiếc điều khiển từ xa lên mở ti vi, chuyển hết kênh này đến kênh khác, dường như đều không thể làm cô hài lòng, cuối cùng cô ấn nút đỏ, tắt phụt ti vi đi.

Kính coong, có tiếng chuông cửa vang lên.

Mới sáng sớm ai đã đến thế không biết? Kha Mộng Kì nhú mày, lắc lắc đầu vẫn còn đang đau, đứng dậy mở cửa.

“Kì!”. Vừa mở cửa đã nghe thấy giọng nói vui vẻ của Tiểu Vân.

“Tiểu Vân!”. Mấy ngày chưa gặp cô bạn thân của mình, Kha Mộng Kì cảm thấy rất vui, không câu nệ trao cho bạn một cái ôm thật nồng nhiệt.

“Mới sáng sớm đã đến tìm mình, có chuyện gì thế?”. Chờ Tiểu Vân ngồi xuống, Kha Mộng Kì đưa tách trà đã pha sẵn cho cô ấy rồi hỏi.

“Tớ sắp đính hôn với Thần Hạo rồi”. Tiểu Vân nở nụ cười hạnh phúc.

“Cuộc chạy đua đường dài của các cậu cuối cùng cũng đã đến đích, tốt quá rồi còn gì. Định ngày bao nhiêu thế?” Kha Mộng Kì hỏi.

“Ngày mùng một tháng mười, còn sớm chán”. Tiểu Vân nói, sau đó uống một ngụm trà. “Sau này, tớ sẽ không còn phải nghe mẹ tớ ì ề bên tai, cuối cùng cũng thoát rồi”.

“Đến lúc đó cậu lại không rời xa mẹ cậu ấy chứ”. Kha Mộng Kì nói.

“Cũng có thể lắm...”. Nụ cười trên mặt Tiểu Vân bỗng chốc vụt tắt, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Kha Mộng Kì, nói: “Kì, đến lúc đó cậu làm phù dâu cho tớ nhé”.

“Điều đó còn phải nói sao, vị trí phù dâu này không thuộc về tớ thì thuộc về ai chứ?”. Kha Mộng Kì cười.

“Á, mắt cậu sao sưng húp lên thế kia hả? Như hai quả đào ý, ai ăn hiếp cậu?”. Tiểu Vân nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của Kha Mộng Kì, ghé lại gần hơn xem xét.

“Không có gì, tại hôm qua tớ ngủ muộn quá thôi mà”. Tối qua đi ngủ lúc mấy giờ, cô cũng không biết nữa, cô chỉ biết mình đã cảm khung ảnh nhìn ngắm rất lâu, lâu đến mức quên cả thời gian. Khi cô đặt khung ảnh trở về vị trí cũ, mới phát hiện những giọt nước mắt làm ướt nhòa khuôn mặt. Rất lâu sau, cô nằm trên giường nhưng không thể nào ngủ được.

“Đã bảo cậu bao lần rồi là phải ngủ sớm, chờ cho thành mắt sưng húp rồi cậu mới vui hả?”. Tiểu Vân cố ý quở trách.

“Mắt tớ sưng húp từ bao giờ chứ?”. Kha Mộng Kì bất giác phá lên cười.

“Mắt cậu chả sưng húp lên còn gì?”. Tiểu Vân điềm tĩnh, sau đó chuyển chủ đề nói, “Cậu xem tớ sắp đính hôn rồi, còn cậu thì sao? Bao giờ thì đính hôn với Húc?” Cô ấy lại quan tâm đến chuyện hệ trọng cả đời của Kì.

“Tớ...”. Hôn nhân của cô và Húc? Cô đang phải đối mặt với hai sự lựa chọn trong tình yêu, còn hôn nhân, cô hoàn toàn chưa từng nghĩ tới.

“Cậu và Húc đã qua lại với nhau mấy năm rồi, tính cách, hoàn cảnh gia đình nhà anh ấy không phải cậu không biết, còn có cái gì phải do dự nữa?”. Tiểu Vân nói, nhìn về mặt nhăn nhó của Kha Mộng Kì, trong đầu chợt nghĩ ra điều gì, hỏi: “Trong lòng cậu vẫn còn có Kiệt phải không?”.

Kha Mộng Kì cúi đầu, hai tay đan chặt vào nhau.

Nhìn về mặt của Kha Mộng Kì, Tiểu Vân khẽ thở dài, nói: “Kì, tớ cứ nghĩ cậu đã quên được Kiệt, nhưng hôm chúng ta cùng nhau đến lễ phát hành đĩa của Kiệt, tớ nhận ra là không phải thế”.

“Tiểu Vân, bây giờ tớ thấy rất mơ hồ, không biết tình cảm của tớ với anh ấy là tình cảm gì”. Kha Mộng Kì ngẩng mắt lên nhìn Tiểu Vân, ánh mắt lộ vẻ đau khổ.

“Kì, tớ nói thật với cậu nhé, có gì sai thì cậu đừng để bụng”. Tiểu Vân đẩy gọng kính, nói: “Kiệt đã là quá khứ rồi, Húc mới là người cậu tìm kiếm. Cậu thử nghĩ xem, nếu Kiệt thực sự yêu cậu, thì tại sao cậu ấy lại ra nước ngoài? Cho dù là vì sự nghiệp của bản thân đi nữa, thì trong thời gian ở nước ngoài cậu ấy đã bao giờ liên lạc với cậu chưa? Còn Húc đối xử với cậu tốt là thế, lẽ nào cậu định bỏ Húc chọn Kiệt?”.

“Tiểu Vân...”.

“Cậu hãy suy nghĩ thật kỹ đi, những lời thừa thãi tớ cũng không nói nhiều nữa. Ai đối tốt với cậu, cậu chính là người rõ nhất”. Tiểu Vân nói.

Ăn trưa cùng Tiểu Vân xong, Kha Mộng Kỳ đi bộ một mình dọc con phố. Đi một lúc, cô bắt taxi.

Chiếc taxi dừng trước tòa Cung điện tình yêu.

Cả tòa cung điện trong suốt như pha lê, tỏa sáng lung linh dưới ánh nắng.

Không hiểu tại sao, khi ngồi lên taxi, lái xe hỏi cô đi đâu, cô lại không do dự nói địa chỉ của Cung điện tình yêu. Nói xong, bản thân cô cũng thấy thần thờ. Đứng trước Cung điện tình yêu, trái tim cô dấy lên một cảm giác rất kỳ lạ.

Khi Cung điện tình yêu này còn chưa chính thức mở cửa, cô đã từng đến đây cùng với Phương Văn Húc, cô còn nghĩ sau này nhất định sẽ cùng Kiệt đến đây, nhưng dường như đó đã trở thành một ước nguyện vĩnh viễn không bao giờ trở thành sự thật.

Sau khi Cung điện tình yêu hoàn thành, Phương Văn Húc lại đưa cô đến, tất cả thiết bị đã hoàn thiện. Lần đó, khác với lần đầu tiên, cô đã thích thú hơn vài phần.

Tòa cung điện đẹp như trong cổ tích, nơi khiến người ta si mê say đắm, đã hiện lên trước mắt cô. Bỗng nhiên cô cảm thấy mình như đang trong mơ, cảnh trong mơ tuyệt đẹp, khiến cô không thể không chìm đắm.

Cô mua vé, một mình bước vào trong, tưởng tượng vừa rồi cũng biến mất theo.

Cô cầm chiếc chìa khóa của thần tình yêu trong tay, mở khóa, cùng với tiếng cạch cạch, cánh cửa dần mở ra, một giọng nói ngọt ngào vang lên, giọng nói này khiến lòng cô bất giác cảm thấy đau nhói.

Những người đến đây đều có cặp có đôi, mà cô chỉ có một mình!

Cô lựa chọn con đường có nàng tiên cá, giống như lần đầu tiên. Trong suốt chặng đường, cô luôn cảm thấy mình không đơn độc, mà còn có một người khác vẫn luôn đi bên cạnh. Nhưng, khi cô chạm vào người bên cạnh đó, mới phát hiện hóa ra không có gì cả, ảo giác đó khiến cô thấy sợ hãi.

Trải nghiệm thế giới cổ tích ấy, cô cảm giác như mình đang sống trong hư ảo, còn con người thực sự mà cô tìm kiếm lại không thấy đâu.

Cô chỉ có một mình, nên khi nàng tiên cá đặt câu hỏi, chỉ có một mình cô trả lời. Không có người đi cùng, cô không thể đi tiếp đoạn đường tiếp theo.

Ngập ngừng ở cửa ra thứ nhất, nhìn những bể nước hai bên đường, Kha Mộng Kỳ bước lại gần bể cá trong suốt, ngắm nhìn những chú cá đang tung tăng bơi lội. Cô áp sát tay vào tấm kính bể, khe khẽ xoa tay lên đó.

Hai người yêu thương và thấu hiểu lẫn nhau mới có thể vượt qua cửa ải này, mỗi lần họ đều vượt qua được cánh cửa này, vì cô biết bí quyết của nó. Không biết bắt đầu từ lúc nào, câu nói “Tôi đồng ý” phát ra từ miệng cô đã không còn gượng gạo khó khăn như trước nữa.

Bàn tay xoa trên tấm kính lạnh dần đi, còn đôi mắt mơ màng của cô dần sáng lên.

5

Cuối tuần, Lâm Phương Phi đến nhà Phương Văn Húc.

“Phương Phi à, mấy ngày nay công việc của cháu có bận không? Sao không sang thăm bác?”. Bà Giang Lê cố ý trách móc.

“Dạ cháu cũng bận lắm ạ, hay là cháu bảo anh Húc cho cháu nghỉ mấy ngày nhĩ?”. Lâm Phương Phi nói đùa.

“Con bé này”. Bà Giang Lê bất giác cười vui vẻ.

“Bác gái, bác thấy Kha Mộng Kỳ thế nào?”. Lâm Phương Phi hỏi. Thực ra chủ đề về Kha Mộng Kỳ họ đề cập tới khá nhiều lần, nhưng lần này cô lại hỏi rất chân thành.

“Con bé đó cũng được, nhưng vẫn không xứng với nhà họ Phương chúng ta”. Bà Giang Lê vẫn không hài lòng với gia cảnh của Kha Mộng Kỳ.

“Bác gái...”. Lâm Phương Phi ngập ngừng một lát, nói: “Cháu thấy mấy thứ như gia thế, hoàn cảnh không là gì cả, nếu hai người họ yêu thương nhau chân thành, bác hãy tác thành cho hai người đi!”.

“Phương Phi...”. Bà Giang Lê nhìn Lâm Phương Phi một cách kinh ngạc. Bình thường Lâm Phương Phi không bao giờ nói năng kiểu này, bà Giang Lê cảm thấy hôm nay cô rất khác thường.

“Bác gái, đôi lúc bác cũng nên nghĩ cho anh Húc, anh ấy yêu Kha Mộng Kỳ nhiều như vậy”.

Mấy năm nay, cô liên tục tấn công Phuong Văn Húc nhưng không hề có chút tiến triển nào, cô biết tình cảm của anh đối với Kha Mộng Kỳ sâu đậm đến mức nào. Khi tấn công vô ích, cô hiểu rằng gây rối thế nào cũng không thể ngăn cản họ đến với nhau. Nếu đã như vậy, chỉ bằng cô bỏ cuộc, cũng là tìm sự bình yên cho bản thân.

Trong những ngày tháng bị thù hận quấn lấy, cô cũng không hề vui vẻ, trong lòng chỉ có tức giận, chỉ nghĩ làm cách nào để phá vỡ quan hệ của họ, nhưng chưa bao giờ nghĩ làm như vậy bản thân mệt mỏi biết bao. Sự luẩn quẩn đó đã kéo dài mấy năm rồi, cô thực sự rất mệt mỏi, cô biết đã đến lúc cô nên dừng tay lại.

“Điều này không phải bác chưa từng nghĩ tới”. Trầm ngâm hồi lâu, bà Giang Lê nắm tay Phuong Phi, giọng điệu hơi nặng nề hỏi: “Nhưng cháu thì sao?”.

Chồng bà cũng không phản đối Kha Mộng Kỳ và Húc đến với nhau, nếu bây giờ Lâm Phuong Phi – người luôn đeo đuổi con trai họ cũng nói ra những câu thế này, bà còn gì để nói nữa? Sự kiên trì của một mình bà cũng không địch lại được sự ủng hộ của mọi người. Nhưng Lâm Phuong Phi là cô gái tốt, cũng có tình cảm với con trai bà, nếu Húc chọn Kha Mộng Kỳ, vậy Lâm Phuong Phi phải làm sao?

“Bác gái, bác không cần lo cho cháu, lẽ nào bác sợ cháu không có ai lấy?”. Hôm nay Lâm Phuong Phi không dính lấy bà như mọi khi, cô vừa cười vừa nói.

“Bác không sợ. Vậy cháu mau kiếm bạn trai đi, bao giờ tìm được thì nhớ báo cho bác đấy nhé”. Bà Giang Lê vỗ nhẹ lên tay Lâm Phuong Phi, khẽ mỉm cười, chuyển chủ đề nói: “Hay để bác giới thiệu cho cháu mấy đứa nhé?”.

“Chuyện này bác không cần phải lo đâu, cháu bây giờ cũng không vội”. Lâm Phuong Phi nói nhẹ như mây khói, mỉm cười, không ai có thể nhìn thấy nỗi đau khổ trong trái tim cô.

Nỗi đau này ẩn giấu quá sâu, đến mức không ai có thể nhìn thấy.

Để kết thúc nỗi đau này, cô đem những hận thù, những dĩ vãng đáng buồn đó vứt vào thùng rác tình yêu.

Nhìn lại quá khứ, trái tim đầy vết thương giúp cô hiểu rằng, hóa ra cô đã hoàn toàn đánh mất bản thân mình. Cái quay đầu ngày hôm nay liệu có thể giúp cho lương tâm được bình yên? Liệu có thể giúp cô sống cho chính bản thân cô?

Không biết từ khi nào, cái nóng oi bức đã từ từ biến mất, sắp vào thu rồi.

Cây cỏ trong vườn vẫn xanh tốt um tùm, hoa vừa mới hé nụ, những chú chim đậu trên cành cây hót líu lo. Một buổi sớm như vậy khiến người ta cảm thấy rất thanh thản dễ chịu.

Bà Kha đang hái rau trên khoảng đất trống trong vườn, dáng vẻ rất nhàn nhã. Kha Mộng Kỳ bịt miệng hắt hơi một cái, đi đến bên mẹ, choàng tay qua vai mẹ, nói: “Mẹ, dậy sớm vậy, sao mẹ không ngủ thêm chút nữa?”.

“Thói quen đã lâu sao có thể thay đổi được trong một sớm một chiều? Trời vừa sáng là mẹ đã không ngủ tiếp được rồi”. Bà Kha ngoái đầu lại nói, vẻ mặt tươi cười, trên khóe mắt hiện lên mấy nếp nhăn rất rõ rệt.

“Mẹ, con biết mẹ không chịu được nhàn rồi, nhưng cũng phải ăn sáng xong rồi hãy làm việc chứ”. Kha Mộng Kỳ cầm chiếc làn đựng rau trong tay mẹ.

“Ừ được, đi ăn sáng trước đã!”. Bà Kha phất bàn tay dính đầy bùn đất, nói. Lúc đi còn không quên ngoái lại nhìn những luống rau trong vườn, rau lên rất tốt, bà bật cười: “Kì này, cậu Húc cũng rất chân thành, còn sai người trồng mấy luống rau này nữa, đợi rau lớn rồi cũng đỡ tốn tiền mua rau”.

“Mẹ, mẹ đúng là tính toán chi ly”. Kha Mộng Kỳ cười.

Cô khoác tay mẹ: “Mẹ còn nhớ khi mình còn sống ở khu nhà nhỏ trước đây không? Mẹ luôn muốn có một mảnh vườn riêng để trồng cây trồng hoa, vườn rau càng tốt, có thể tự cung tự cấp”.

“Sao có thể quên được chứ? Đây là mơ ước của mẹ, không ngờ cũng có một ngày trở thành hiện thực”. Bà Kha xúc động nói.

Đúng vậy, đây cũng là điều Kha Mộng Kỳ chưa từng nghĩ tới.

Ký ức quay ngược trở lại mấy tuần trước.

Khi bà Kha đứng trước khoảng sân rộng lớn, trông như một biệt thự điền viên, kinh ngạc tới mức há hốc miệng.

Khi Phuong Văn Húc bảo bà sống ở đây, bà càng ngạc nhiên hơn. Một căn nhà rộng như vậy ít nhất cũng phải trên một triệu tệ, bà đâu dám ở? Nhưng Phuong Văn Húc nói sau này đã là người một nhà rồi, không cần phải quan tâm đến vấn đề tiền nong nữa. Anh nói hết lời hay ý đẹp, bảo bà hãy yên tâm sống ở đây, nếu không thích, có thể mua một căn nhà khác.

Bà Kha biết nhà Phuong Văn Húc rất giàu có, nhưng cũng không thể lãng phí như vậy, nói không thích là mua một căn nhà mới, số tiền ấy đủ cho bà tiêu cả đời rồi. Hơn nữa, ngôi nhà trước mắt rất hợp ý bà, bà thích còn không hết, chỉ có điều con gái bà chưa lấy anh đã sống trong nhà này nên tâm lý không được thoải mái lắm.

Tuy nghĩ vậy, nhưng Phuong Văn Húc vận dụng hết khả năng ăn nói, nói nếu bà không sống ở đây, căn nhà to như thế này cũng không thể cho thuê

được, đành phải bỏ trống, nếu bà sống ở đây còn có thể trông nom dọn dẹp giúp anh.

Không thể thắng nổi lý lẽ của Phương Văn Húc, bà đành phải đồng ý.

Sau khi đồng ý, bà Kha mới biết Phương Văn Húc chưa nói chuyện này với Kha Mộng Kỳ. Đợi Phương Văn Húc đi rồi, bà lập tức gọi điện cho Kha Mộng Kỳ.

“Mẹ, ngôi nhà này là sao vậy?”. Kha Mộng Kỳ đến nơi, mở miệng ra đã hỏi.

Bà Kha kéo tay Kha Mộng Kỳ, nói: “Kì, đây là căn nhà Húc bảo chúng ta ở. Nó bảo mẹ từ nay hãy dọn đến ngôi nhà này sống, bảo cả con cũng dọn đến nữa, nói là gần chỗ làm của con, cũng không cách xa nhà nó là mấy, như vậy có thể thuận lợi chăm sóc, qua lại với nhau”.

Kha Mộng Kỳ nhìn căn nhà trước mặt, hơi bất ngờ.

“Cậu Húc này thật hiểu chuyện, cũng rất chu đáo. mấy tuần trước đã hỏi mẹ thích nhà theo phong cách gì, lúc đó mẹ cũng không nghĩ ngợi nhiều, nói cho cậu ta biết. Không ngờ cậu ta làm mẹ bất ngờ đến vậy”.

Bà Kha nói, vẻ mặt vui sướng.

Nhìn ngôi nhà đặc biệt trước mắt, mắt Kha Mộng Kỳ đỏ dần.

Hóa ra...

Hóa ra anh vẫn luôn để tâm đến những lời cô nói, chưa bao giờ quên.

Khi hai người còn ở bên nhau, cô đã từng nói với anh về nguyện vọng của mẹ là mua một căn nhà nhỏ ở một nơi có phong cảnh tươi đẹp, trồng các loại rau và hoa.

Thực ra, đó cũng chỉ là cô tiện miệng nói, đến bản thân cũng không để tâm lắm, không ngờ anh lại ghi nhớ, hơn thế còn hoàn thành giúp cô.

Căn nhà trước mắt chẳng phải chính là nguyện vọng của mẹ cô hay sao?

Khi cô còn nhỏ, cô cùng mẹ sống trong một căn phòng cũ kỹ rộng mấy chục mét vuông, thỉnh thoảng lại nghe thấy lời ca thán của mẹ. Cô phát hiện ánh mắt mẹ cô luôn nhìn về phía xa, nơi ấy là những căn nhà kiểu Tây, cây cối xanh tốt um tùm, phong cảnh đẹp hơn rất nhiều so với nơi họ đang sống. Cô còn nghe thấy mẹ lẩm bẩm một mình: “Được sống trong ngôi nhà như vậy thì tốt quá”.

Có thể đó cũng chỉ là một câu nói chơi của mẹ, nhưng cô lại cho là thật.

Lúc đó, cô còn không biết mua một căn nhà kiểu Tây như vậy cần bao nhiêu tiền, nhưng cô thầm hạ quyết tâm, sau này phải mua một căn cho mẹ. Dần dần lớn lên, cô mới biết mình không có khả năng hoàn thành ước nguyện đó.

Dĩ nhiên, cô cũng chưa bao giờ nghĩ bảo ai đó hoàn thành ước nguyện này giúp cô. Cô biết Húc có khả năng này, nhưng họ chỉ là quan hệ yêu đương, cô không muốn có quá nhiều ràng buộc về chuyện tiền bạc với anh.

Từ đó trở đi, ước nguyện này đã bị cô chôn sâu tận đáy lòng, cô không còn hy vọng gì nữa.

Bây giờ Húc lại mua cho mẹ con cô một căn nhà, thực sự khiến cô rất kinh ngạc.

Kiểu dáng của căn biệt thự này gần giống với tường tượng của mẹ cô, ngoài cây cầu nhỏ ra, dòng nước, điện viên đều đủ cả.

Bên cạnh biệt thự có một con sông lượn quanh, nước sông trong vắt. Cả căn biệt thự được bao quanh bởi cây cối, tất cả đều một màu xanh ngát, phong cảnh tuyệt đẹp. Nghe nói, căn biệt thự này là do công ty bất động sản tốt nhất thành phố xây dựng, cả dãy biệt thự đều mang phong cách điện viên, cho người ta cảm giác lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Cả một thảm màu xanh trước mắt như cơn gió mát lạnh mùa hè, mon man trên gò má Kha Mộng Kỳ, thổi vào mắt cô, không kìm được, mắt cô càng đỏ hơn. Cô bỗng hiểu ra, đôi khi, tình yêu thâm lặng lại là tình yêu lớn nhất.

Những cơn người, những ký ức mà cô vẫn cho rằng vĩnh viễn không thể quên được, chẳng qua cũng chỉ là sự cố chấp của con tim. Còn cô đã ngộ ra rằng, cố chấp cũng có thời kỳ, khi thời kỳ đó qua đi, tất cả sự cố chấp ấy biến mất.

Cuối cùng cô cũng hiểu, hóa ra ở một nơi mà cô không thể nhìn thấy, có một người vẫn luôn âm thầm hy sinh vì cô. Cho dù cô làm gì, anh cũng đều tôn trọng cô. Còn nhớ khi cô chọn làm giáo viên, anh không nỡ lòng để cô theo ngành này, nó rất cực khổ, nhưng cô yêu thích nên anh cũng đành đồng ý. Cô từng nghĩ rằng tình cảm bình dị như nước, thực chất nó đã thấm đẫm tình yêu sâu đậm.

Sau khi hiểu rõ tất cả những điều này, chiếc cân tiểu ly tình yêu của cô không còn lắc hết bên trái lại sang bên phải mà kiên định theo một hướng.

Kể từ sau khi một mình đi chơi trong Cung điện tình yêu, cô đã ý thức được chiếc cân tiểu ly trong lòng cô đã nghiêng hẳn về bên Húc. Sau đó, cô đã nói rõ với Húc, người cô chọn là anh. Cô còn nhớ về mặt của Húc hôm đó, về mặt như bắt được bảo bối.

Chớp mắt mấy tuần đã trôi qua.

Bây giờ cô và Phương Văn Húc vẫn cùng nhau sống cuộc sống ngọt ngào mà bình dị.

Nếu không phải Phương Văn Húc bắt cô lựa chọn, nếu không phải Trình Vũ Kiệt đã về nước, có lẽ cô mãi mãi không thể biết, cô đã yêu Phương Văn Húc.

Thực ra tình yêu đó sớm đã tiềm ẩn trong trái tim cô, chỉ có điều cô chưa bao giờ nhận ra mà thôi.

Con người luôn mơ hồ khi họ đang nắm giữ một cái gì đó, đến khi mất đi mới nhận ra. May mắn là khi cô nhận ra điều đó, mọi thứ vẫn còn kịp.

Càng khó ngờ hơn là bà Giang Lê cũng tác thành cho hai người.

Ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu lên bàn uống trà, để lại những bóng nắng.

Kha Mộng Kỳ pha một tách trà xong, nói với mẹ đang bận bịu trong bếp: “Mẹ, con đã pha trà xong rồi, mẹ mau ra uống đi”. Ngưng lại một lúc, cô hỏi “Mẹ có muốn ra ngoài cùng con không?”.

“Húc hẹn con ra ngoài phải không? Mẹ cứ ở nhà chăm hoa, nhật cỏ thôi”. Bà Kha cười vui vẻ nói.

“VẬY CON ĐI NHÉ”. Kha Mộng Kỳ đeo túi xách, vẫy vẫy tay về phía mẹ.

Lần hẹn hò này, thực ra là cô chủ động hẹn Húc.

Ánh nắng rực rỡ nhảy múa trên cơ thể cô, bao quanh cô.

Mấy ngày nữa thôi là Tiểu Vân đã đính hôn rồi, cô sẽ làm chứng cho hạnh phúc của Tiểu Vân. Còn hạnh phúc của cô, cũng đã rất gần...

Hóa ra, kết cục đã được định sẵn từ trước khi cô nhảy điệu nhảy vòng. Cho dù trái tim cô lượn mấy vòng, cuối cùng người đứng trước mặt cô vẫn là Phương Văn Húc, người yêu cô sâu đậm nhất.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Vũ Cùng Anh Nhé, Lolita* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ngoại truyện

Công ty đĩa nhạc Bách Tín.

“Kiệt, lần chụp hình này rất thành công”. Tiểu Kiều mở máy tính ra, cho Trình Vũ Kiệt xem những bức ảnh đã qua xử lý photoshop.

“Ờ”. Mắt Trình Vũ Kiệt không hề nhìn vào màn hình, chỉ trả lời một tiếng.

“Nghe bộ phận phát hành nói, CD của cậu đã tiêu thụ được hơn ba trăm nghìn đĩa. Lần đại diện quảng cáo này dự tính còn giúp cho việc tiêu thụ CD tốt hơn, cậu có thể sánh với King rồi đấy”. Tiểu Kiều đứng bên cạnh vui vẻ nói.

“Tôi biết rồi, cô đi ra ngoài đi”. Trình Vũ Kiệt thờ ơ đáp.

“Ừ...”. Tiểu Kiều biết Trình Vũ Kiệt kiêu ngạo, nhưng báo tin tức tốt như vậy mà anh không hề vui mừng, Tiểu Kiều cảm thấy rất khó hiểu, nhưng cô không muốn đi sâu vào chuyện đời tư của người khác, liền bỏ đi.

Nghe thấy tiếng khép cửa nhẹ nhàng, Trình Vũ Kiệt không chịu được, liếc nhìn màn hình máy tính. Trên màn hình, anh trông phóng khoáng biết bao, nho nhã biết bao, lặng lẽ ngồi bên chiếc đàn piano, mười ngón tay nhảy múa trên phím đàn, đây thực sự là một bức ảnh hoàn mỹ. Nhưng anh chỉ nhìn qua một cái rồi chuyển ánh mắt.

Cho dù anh nho nhã bao nhiêu, thành công bao nhiêu thì vẫn cảm thấy trái tim trống rỗng, bởi đã không còn Kha Mộng Kỳ.

Anh cứ nghĩ lần này về nước nói rõ hết mọi chuyện với cô, thì cô có thể hiểu được lòng anh, hai người vẫn có cơ hội ở bên nhau, nhưng anh đã sai, tất cả hoàn toàn không như suy đoán của anh.

Sự lạnh nhạt, dứt khoát của cô đối với anh, không cho anh một cơ hội vì không muốn làm tổn thương đến Phương Văn Húc, điều này khiến anh vô cùng đau lòng.

Có lẽ là do anh đã suy nghĩ quá đơn giản, cho rằng cô ấy vẫn là cô gái năm nào, tình cảm của cô đối với anh sẽ không thay đổi, sẽ vẫn yêu thương anh. Cho dù ba năm đã qua đi, anh vẫn chắc chắn như vậy.

Chính vì có sự chắc chắn đó, nên anh vẫn kiên trì không chịu bỏ cuộc. Cho dù cô ấy đã là người yêu của người khác...

Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ, anh không bỏ cuộc không có nghĩa là cô ấy sẽ chọn anh.

Câu cuối cùng mà cô nói với anh “Chúng ta là không thể, ba năm trước đã vậy, bây giờ cũng thế” lúc nào cũng giằng xé anh, khiến anh cứ ngẩn ngơ mỗi khi làm việc.

Lẽ nào cô ấy thực sự đã quên anh, yêu Phương Văn Húc rồi sao?

Vấn đề này anh đã từng nghĩ đến. Từ những lời Kha Mộng Kỳ nói với anh không khó để nhận ra điều đó, cô ấy không muốn chia tay với Húc, điều này nói lên điều gì?

Hôm đó sau khi chia tay Kha Mộng Kỳ, anh nhìn đằng sau lưng cô, anh biết hai người ngày càng xa nhau.

Từ đó, anh không thể bước vào thế giới của cô nữa.

Nếu cô ấy không còn yêu anh nữa, nếu cô ấy đã yêu Phương Văn Húc, anh còn gì để theo đuổi? Người ta đã thành đôi thành cặp, lẽ nào anh còn muốn cướp Kha Mộng Kỳ từ tay Phương Văn Húc như năm xưa đã từng cướp đi Lâm Phương Phi?

Cứ cho là cướp được Kha Mộng Kỳ thì sao? Trái tim của cô sớm đã không còn chỗ cho anh nữa, cướp lại cũng có ý nghĩa gì?

Tất cả sự kiên trì chẳng qua cũng chỉ là của riêng anh. Khi kiên trì trở thành vô vọng, có lẽ tất cả đã chấm dứt.

Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ, sự buông tay của anh sẽ tác thành cho hạnh phúc của hai người họ.

Chỉ còn lại một mình anh lạc lõng, cô độc bước về phía trước.

Ngoại truyện Lâm Phương Phi Mùa đông một năm trước.

Những bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, trời lạnh đến đông cứng lại khiến người ta vui thêm vài phần.

Lâm Phương Phi nhìn qua cửa sổ, thấy tuyết càng lúc càng dày, hứng lên muốn chơi trò chơi thời nhỏ, liền gọi điện cho Phương Văn Húc.

Tiếng trả lời từ đầu dây bên kia là xin lỗi, nói anh đang ở bên Kha Mộng Kỳ. Cô nghe thấy, rất bức mình, sau khi ngắt điện thoại, vẫn tự đi đến nhà Phương Văn Húc.

Đường đi rất trơn, xe cộ trên đường thưa thớt. Chiếc taxi mà cô thuê chạy rất chậm chạp, đoạn đường ngắn ngủi cũng trở nên dài đằng đẳng.

Xuống xe, những bông tuyết vẫn bay phát phơ như tơ liễu, nhưng không còn to như lúc trước nữa. Từng bông tuyết rơi trên người, trên mặt cô, lạnh lạnh, thậm chí buốt giá, nhưng không thể làm đông cứng trái tim cô.

“Phương Phi, mau vào nhà đi”. Bà Giang Lê nhìn thấy trên đầu Lâm Phương Phi đầy tuyết, liền vội vàng mời cô vào nhà.

“Mau cởi áo khoác ra, xem này, cháu ướt hết cả rồi”. Bà Giang Lê đau lòng nói, sau đó cầm cái áo khoác Lâm Phương Phi treo lên mắc, “Tuyết rơi to như vậy, sao còn đi ra ngoài?”.

“Cháu tìm Húc có chút việc ạ”. Lâm Phương Phi nói. Kỳ thực cũng chẳng có chuyện gì cả, chỉ là muốn anh đi chơi với cô.

Phương Văn Húc đang ngồi với Kha Mộng Kỳ, nhìn thấy Lâm Phương Phi đến, bèn đứng dậy nói: “Phương Phi, có chuyện gì không?”.

“Chúng ta ra ngoài nện người tuyết được không?”. Lâm Phương Phi cười.

“Em đến chỉ vì chuyện này?”. Phương Văn Húc cảm thấy hơi khó nghĩ. Bên ngoài tuyết vẫn rơi, trời lại lạnh như thế, cô ấy đến tìm mình không vì chuyện gì, chỉ vì chuyện này.

Kha Mộng Kỳ vẫn ngồi trên ghế sofa, lạnh lẽo nhìn hai người.

“Tuyết rơi nhỏ hơn rồi, đội mũ lên là được mà”. Lâm Phương Phi làm động tác đội mũ, đáng vẻ rất buồn cười.

“Phương Phi, trời lạnh thế này nện người tuyết gì chứ? Chờ trời quang rồi nói tiếp”. Bà Giang Lê nói.

“Đúng đấy”. Phương Văn Húc không hiểu sao cô đã lớn vậy rồi, còn hứng thú với trò này. Anh không hề biết ý của cô không phải chỉ có vậy.

Cuối cùng Lâm Phương Phi đành phải ngoan ngoãn ngồi trong phòng.

“Bác gái, món quà này cháu tặng bác”. Vừa ngồi xuống, Lâm Phương Phi lấy từ trong túi xách ra một đôi găng tay len đưa cho bà Giang Lê.

“Phương Phi thật hiểu chuyện”. Bà Giang Lê tươi cười nhận lấy, sau đó quay sang nhìn Phương Văn Húc đang ngồi bên cạnh, nói “Húc, con thấy chưa, Phương Phi ngoan biết mấy!”.

Có thể đây chỉ là một câu nói vô tình, cũng có thể muốn ám chỉ điều gì đó. Bất kể thế nào, Kha Mộng Kỳ chỉ ngồi bên cạnh không nói gì, trong lòng rất không vui, nhưng cũng không muốn xen vào.

Đôi găng tay này Lâm Phương Phi đã chuẩn bị từ rất sớm, chỉ chờ hôm nào có mặt Kha Mộng Kỳ sẽ tặng cho bà Giang Lê. Cô nhìn về mặt không tự nhiên của Kha Mộng Kỳ, cười thầm trong bụng. Ban đầu cô định rủ Phương Văn Húc đi nặn người tuyết, khi biết Kha Mộng Kỳ cũng ở nhà anh liền nghĩ ra ý này.

“Bác gái, trời lạnh rồi, bác nhớ phải chú ý giữ ấm cơ thể, nên ít ra ngoài thôi ạ”. Lâm Phương Phi nói nghe có vẻ rất chân thành, không có chút giả dối nào.

“Câu này nên để bác nói với cháu mới đúng?”. Bà Giang Lê rướn rướn mày nói: “Trời lạnh thế này cháu còn muốn ra ngoài nặn người tuyết, dễ bị lạnh cóng đấy, đúng là con bé ngốc”. Bà Giang Lê vuốt vuốt mái tóc Lâm Phương Phi.

Kha Mộng Kỳ không chịu nổi cái dáng vẻ ấy của Lâm Phương Phi, tuy không phải là lời kéo làm thân, nhưng lời nói và cử chỉ của cô ta có khác gì lời kéo làm thân đâu? Cô tiến lại gần Phương Văn Húc nói: “Húc, em muốn về nhà”.

Phương Văn Húc không ngốc, trong tình cảnh này dĩ nhiên anh biết phải làm gì, liền nói với bà Giang Lê: “Mẹ, con đưa Kha Mộng Kỳ về trước ạ”.

“Bên ngoài tuyết vẫn rơi, chờ tuyết rơi nhỏ hơn rồi hãy đưa về”. Bà Giang Lê đang nói chuyện rất vui vẻ với Lâm Phương Phi quay sang nói.

Phương Văn Húc thấy Kha Mộng Kỳ chau mày, kéo tay cô, đang định đi ra ngoài, thì bị Lâm Phương Phi gọi lại: “Húc, ngồi xuống cùng nói chuyện một lát đi, bác gái nói đúng đấy, chờ tuyết nhỏ rồi hãy về”.

Đến lúc này, Lâm Phương Phi vẫn không nhìn thẳng vào mắt Kha Mộng Kỳ, coi cô như không khí. Nụ cười của Lâm Phương Phi có chút gian tà, nhưng chốc lát đã biến mất.

Phương Văn Húc đứng bước, đáp: “Không sao, không biết lúc nào tuyết mới nhỏ”. Nói xong, mở cửa ra ngoài.

Lúc này trong phòng đã yên tĩnh. Lâm Phương Phi nhếch môi cười. Rốt cuộc Kha Mộng Kỳ không chịu được, bị mình làm cho tức giận mà bỏ về rồi.

Lâm Phương Phi biết điểm yếu của Kha Mộng Kỳ, Kha Mộng Kỳ không thích nghe nhất chính là Phương Văn Húc và bà Giang Lê nói tốt về cô, cô đánh trúng điểm yếu này, mới nhiều lần chọc giận thành công Kha Mộng Kỳ.

Bây giờ nghĩ lại những chuyện mình đã từng làm, cô bỗng thấy mình thật ngốc, ngốc đến mức đánh mất cả bản thân.

Tuổi thanh xuân bị tháng năm khắc lại những dấu vết rõ ràng, từng đau thương, từng không cam lòng, từng thù hận. Cuối cùng, khi mất đi tuổi xuân, cô cũng đã tìm lại được chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Vũ Cùng Anh Nhé, Lolita* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.